ஸ்ரீமத் வால்மீகிராமாயண வசனம்

பாலகாண்டம்.

M. K. E. Kistnamachary

16 Octr/02

ஸ்ரீ

ஸர்வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீமத்வால்மீகிராமாயணவசனம்

பாலகாண்டம்.

யாவரும் எளிதிலுணர்ந்துகொள்ளும்பொருட்டு

ஸ்ரீமத் உபயவேதாந்த

எடுரிம்படி திருமலை லக்ஷ்மிகுமாரர் கோடிகன்னிகாதானம்,

வித்துவான் அஷ்டாவதானம்,

மேல்பாக்கம்,

தாததேசிகதாதாசாரியசுவாமியவர்களால்,

வடமொழியினின்றும், தென்மொழியில் வசனநடையாய்

மொழி பெயர்ப்பித்து,

சென்னைச் சர்வகலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்,

கோமளபுரம்,

இராஜகோபால்பிள்ளையவர்களால்,

எழுத்துச்சொற்றொடர்க் குற்றங்களற

ஆராய்வித்து,

இராயவேலூர் - கன்னையநாயுடு அவர்களால்,

சென்னைப் பண்டித மித்திர அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம்பதிப்பு.

கலி. ௫௦௦௧-க்கு - சார்வரி௵ - சிம்ஹ௴

1900.

படத்தின் அட்டவணை.

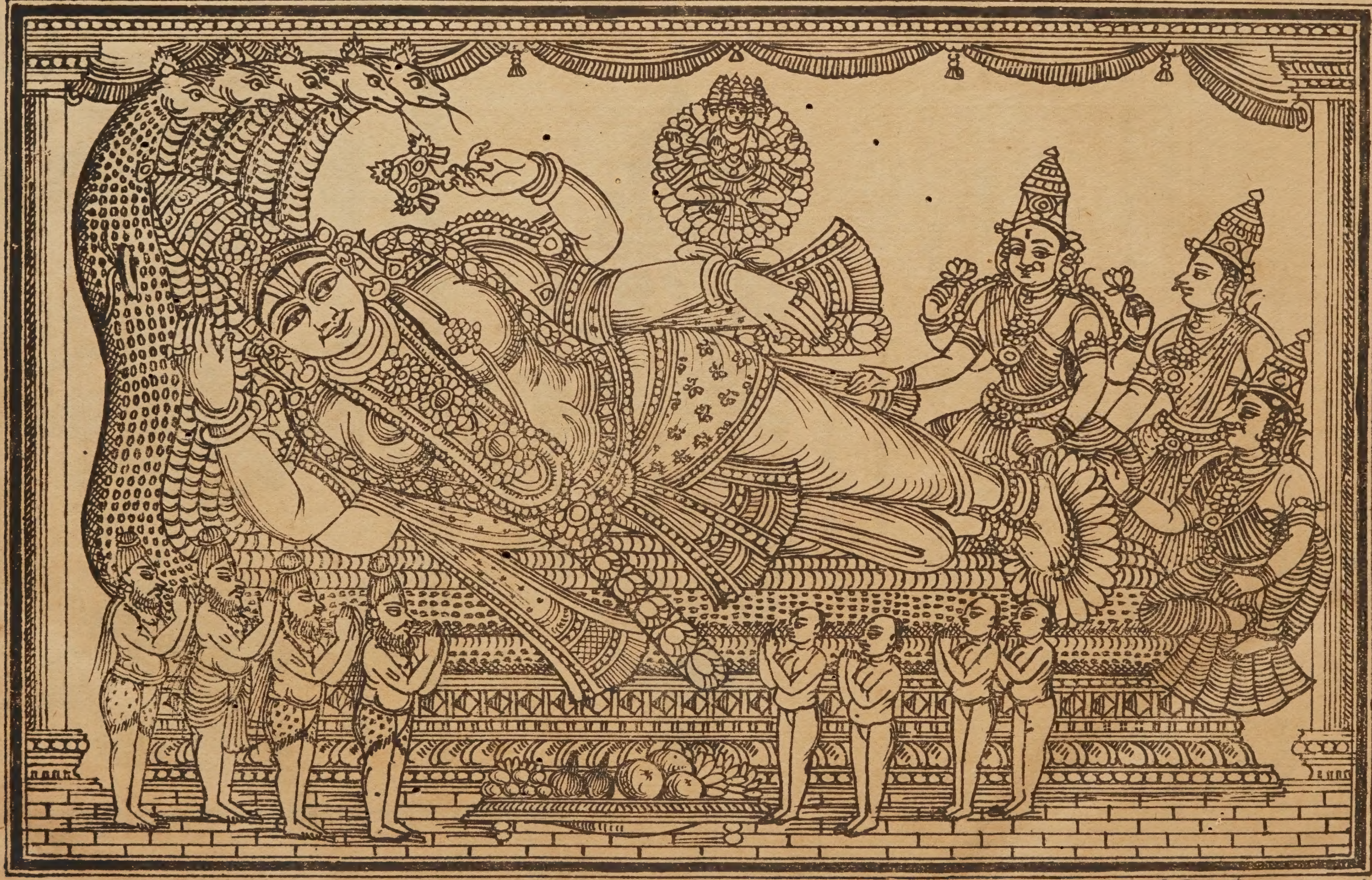
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பாலகாண்டத்தின் அட்டவணை.

பாலகாண்டத்தின் அட்டவணை

முற்றிற்று.

க்ஷீராப்திநாதர். NO: 1

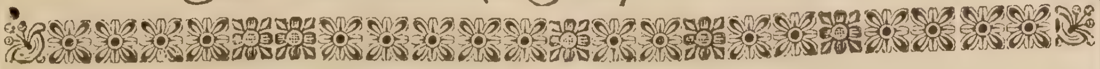
క్షీరాబ్ధినాదుడు.

LITHO, MEENAKSHIAMMAH PRESS. MYLAPORE. 1902.

ஸ்ரீராமபிரான் திருவடிகளேசரணம்.

கடவுள்வணக்கம்.

శుక్లాంబరధరంవిష్ణుం శశివర్ణంచతుర్భుజమ్।
ప్రసన్నవదనంధ్యాయే త్సర్వవిఘ్నోపశాంతయే॥

*சுக்லாம்பரதரம்விஷ்ணும் சசிவர்ணம்சதுர்புஜம் **
*ப்ரஸன்னவதனந்த்யாயேத் ஸர்வவிக்னோபசாந்தயே **

(இதன்பொருள்) வெள்ளைவஸ்திரந் தரித்திருக்கின்றவரும், சந்திரனுக் கொப்பான வெண்ணிறமுடையவரும், நான்கு திருத்தோள்களையுடைய வரும், மங்களகரமான திருமுகமண்டல முடையவருமாய் எழுந்தருளியிரா நின்ற ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை எல்லாவிக்னங்களும் நிவர்த்தியாகும்பொருட்டுத் தியானஞ்செய்யவேண்டும்.

வால்மீகிவணக்கம்.

కూజంతంరామరామేతి మధురంమధురాక్షరమ్।
ఆరుహ్యకవితాశాఖాం వందేవాల్మీకికోకిలమ్॥

கூஜந்தம்ராமராமேதி மதுரம்மதுராக்ஷரம் *
ஆருஹ்யகவிதாசாகாம் வந்தேவால்மீகிகோகிலம் *

(இ-ள்.) கவித்துவமென்கிற மரத்தின் கிளைமேலேறி ராமராம என்று மதுரமாகவும், மதுரமான எழுத்துகளுள்ளதாகவும், கூவிக்கொண்டிருக்கிற வால்மீகிமுனிவராகிய குயிலை நான் வந்தனஞ் செய்கிறேன்.

యఃపిబన్ సతతంరామ చరితామృతసాగరమ్।
అతృప్తస్తంమునింవందే ప్రాచేతసమకల్మషమ్॥

யஃபிபந்ஸததம்ராம சரிதாம்ருதஸாகரம் *
அத்ருப்தஸ்தம்முநிம்வந்தே ப்ராசேதஸமகல்மஷம் *

(இ-ள்.) எவர் ஸ்ரீராமசரித்திரமாகிய அமுதக்கடலை எப்போதும் பானஞ் செய்துகொண்டிருந்தும் த்ரிப்த்தியடையாதவராயிருக்கிறாரோ, பரிசுத்தராகியும் வருணகுமாரராகியும் உள்ள அந்த வான்மீகிமுனிவரை நான் துதிக்கிறேன்.

వాల్మీకేర్మునిసింహస్య కవితావనచారిణః।
శృణ్వన్ రామకథానాదం కోనయాతిపరాంగతిమ్॥

வால்மீகேர்முனிஸிம்ஹஸ்ய கவிதாவநசாரிணஃ
ச்ருண்வந்ராமகதாநாதம் கோநயாதிபராங்கதிம்.

(இ-ள்) கவித்துவமென்கிறகாட்டில் சஞ்சரிக்கிறவான்மீகராகிய முனிவர்களின்சிங்கத்தினுடைய ஸ்ரீராமகதையாகியதொனியைக்கேட்கின்றஎவன்தான் மேலானகதியை அடையாமலிருக்கிறான். காட்டிலுள்ள சிங்கத்தின் தொனியைக் கேட்கிறவன் மேன்மையான (நடக்கிற) வழியை அடைவான் என்கிற உபமானப்பொருள் இதில் தோன்றும்.

* இந்த ராமாயணஞ் செய்த முனிவருக்கு வால்மீகி என்கிற திருநாமம் எப்படி வந்ததென்றால் (வல்மீகம்) புற்று - அதிற்பிறந்ததனால் வால்மீகி எனவந்ததென்றறிக. ஒருகால் இவர் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தபோது இவர்மேல் புற்றுக்கட்டி மூடிக்கொண்டது. அதுமழைபெய்துகரைய இவர் தோன்றினது பற்றிப் புற்றிற் பிறந்தவர் என்கிறது. அன்றியும் (பிராசேதஸர்) என்கிறபேருமுண்டு. (பிரசேதஸ்)வருணன், அவன் குமாரராதலால் (பிராசேதஸர்); புற்றுகரையும்படி மழைபொழிவித்தவன் வருணனாதலால் அப்படிசொல்லப்பட்டது. இவருடையகுலம் பிருகுகுல மாதலால் இவருக்கு

ஆஞ்சனேயர் தோத்திரம்.

ఆంజనేయమతిపాటలాననం కాంచనాద్రికమనీయవిగ్రహమ్।
పారిజాతతరుమూలవాసినం భావయామిపవమాననందనమ్॥

ஆஞ்சநேயமதிபாடலானனம் காஞ்சநாத்ரிகமநீயவிக்ரஹம் *
பாரிஜாததருமூலவாஸிநம் பாவயாமிபவமாநநந்தநம் *

(இ-ள்.) அஞ்சனுதேவிகுமாரரும், மிகச்சிவந்த திருமுகமுடையவரும், மஹாமேருவுக்கொப்பான திவ்யசரீரமுடையவரும், பாரிஜாதவிருக்ஷத்தின் கீழேவாசஞ்செய்கிறவருமான வாயுகுமாரரான அனுமானை த்தியானிக்கிறேன்.

యత్రయత్రరఘునాథకీర్తనం తత్రతత్రకృతమస్తకాంజలిమ్।
బాష్పవారిపరిపూర్ణలోచనం మారుతిన్నమతరాక్షసాంతకమ్॥

யத்ரயத்ரரகுநாதகீர்த்தநம் தத்ரதத்ரக்ருதமஸ்தகாஞ்ஜலிம் *
பாஷ்பவாரிபரிபூர்ணலோசநம் மாருதிம்நமதராக்ஷஸாந்தகம் *

(இ-ள்.) எவ்வெவ்விடங்களில் ஸ்ரீராமபிரானுடைய ஸ்தோத்திரம் நடக்கின்றதோ அவ்விடங்களிலெல்லாம் சிரசிற் கைகூப்பிப்பண்ணிகின்றவராயும், ஆநந்தக்கண்ணீர் நிறைந்த திருக்கண்களுடையவராயும், இராக்ஷதருக்கு எமனுனவராயுமிரா நின்ற வாயுகுமாரரைச் சேவியுங்கள்.

మనోజవమ్మారుతతుల్యవేగం జితేంద్రియంబుద్ధిమతాంవరిష్ఠం।
వాతాత్మజంవానరయూధముఖ్యం శ్రీరామదూతంశిరసానమామి॥

மநோஜவம் மாருததுல்யவேகம் ஜிதேந்த்ரியம்புத்திமதாம்வரிஷ்டம் *
வாதாத்மஜம்வாநரயூதமுக்யம் ஸ்ரீராமதூதம்சிரஸாநமாமி *

(இ-ள்.) மனதில் வேகத்தையுடையவராயும், வாயுவின் வேகத்தையொத்த வேகமுள்ளவராயும், இந்திரியங்களையெல்லாம்ஜயித்தவராயும், புத்திமான்களுக்குள்ளே சிறந்தவராயும், வாயுவின்புத்திரராயும், வானரசேனுபதிகளுக்குள் முக்யராயுமிருக்கிற ஸ்ரீராமதூதரான அனுமானை நான்தலைவணங்கிவந்தனஞ்செய்கிறேன். (மனதில்வேகமாவது காரியத்தைவெகுசீக்கிரத்தில் கண்டுபிடிக்கும்படியான சக்தி.)

(பார்க்கவர்) என்கிற திருநாமமு முண்டு. அந்தப்பிருகு வமிசத்திற்பிறந்த (பிரசேதஸ்) என்கிற ஒருவருக்குப் புத்திரர் ஆதலால் (பார்கவர்) என்றும் (பிராசேதஸர்) என்றும் பெயரெனச் சிலர் சொல்லுகின்றனர்.

சதுர்முக பிரமா தமது லோகத்திலே நூறுகோடி சுலோகமாயிருக்கிற ஸ்ரீராம சரித்திரத்தைப் பூமியிலுள்ளோருக்கு விளங்கும்படிச் சுருக்கமாகச் செய்விக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தமது புத்திரராகிய நாரதமுனிவரை வால்மீகரிடம் அனுப்பினரென்று தெரிந்துகொள்ளத் தக்கது.

ஸ்ரீராமாயணத்தின் துதி.

వాల్మీకిగిరిసంభూతా రామసాగరగామినీ।
పునాతుభువనంపుణ్యా రామాయణమహానదీ॥

வால்மீகிகிரிஸம்பூதா ராமஸாகரகாமினீ
புநாதுபுவநம்புண்யா ராமாயண மஹாநதீ.

(இ-ள்) வால்மீகியாகிய மலையிற்பிறந்து ஸ்ரீராமபிரானாகிய கடலைச் சேருகின்றபரிசுத்தமான ஸ்ரீராமாயணமென்கிற பெரியநதியானது உலகத்தைப் பரிசுத்தம் பண்ணக்கடவது.

శ్లోకసారసమాకీర్ణం సర్గకల్లోలసంకులం।
కాండగ్రాహమహామీనం వందేరామాయణార్ణవం॥

ச்லோக ஸாரஸமாகீர்ணம் ஸர்ககல்லோலஸங்குலம்
காண்டக்ராஹ மஹாமீநம் வந்தேராமாயணார்ணவம்.

(இ-ள்) சுலோகங்களுடைய சாரமாகிய தண்ணீர் நிறைந்ததும், ஸர்கங்களாகிய அலைகளோடு கலந்திருப்பதும், காண்டங்களாகிய முதலைகளையும் பெருமீன்களையு முடையதுமான ஸ்ரீராமாயணமாகிற சமுத்திரத்தைச் சேவிக்கின்றேன்.

వేదవేద్యేపరేపుంసి జాతేదశరథాత్మజే।
వేదఃప్రాచేతసాదాసీత్ సాక్షాద్రామాయణాత్మనా॥

வேதவேத்யெபரேபும்ஸி ஜாதேதசரதாத்மஜே *
வேதঃப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத்ராமாயணாத்மநா *

(இ-ள்) வேதத்தினாலே அறியும்படியான பரமபுருஷன் தசரதருடைய குமாரராக அவதரித்தபோது, அவரை அறிவிக்கிறவேதமும் வால்மீகமுனிவரினின்றும் நேராய் ஸ்ரீமத்ராமாயண ஸ்வரூபத்தினாலே அவதரித்தது.

ஸ்ரீராமஸ்தோத்திரம்.

ఆపదామపహర్తారం దాతారంసర్వసంపదాం।
లోకాభిరామంశ్రీరామంభూయోభూయోనమామ్యహం॥

ஆபதா மபஹர்த்தாரம் தாதாரம்ஸர்வஸம்பதாம்
லோகாபிராமம் ஸ்ரீராமம் பூயோ பூயோ நமாம்யஹம்.

(இ-ள்) தம்மை ஆசிரயித்தவர்களுக்கு நேர்ந்த சகல ஆபத்தையும் போக்கும்படியானவரும் சகலசம்பத்தையும் பிரசாதிக்குந் தன்மை

யுள்ளவரும், உலகங்களெல்லாஞ் சந்தோஷிக்கும்படியான திவ்ய கல்யாணகுணங்களுள்ளவருமான ஸ்ரீராமபகவானை நான் அடிக்கடி தெண்டனிடுகிறேன்.

రామాయరామభద్రాయ రామచంద్రాయవేధసే।
రఘునాథాయనాథాయ సీతాయాఃపతయేనమః॥

ராமாய ராமபத்ராய ராமசந்த்ராயவேதஸே
ரகுநாதாய நாதாய ஸீதாயா:பதயேநம:

(இ-ள்) யாவருடைய இருதயங்களுமிவரிடத்திற்பொருந்திக் களிக்கின்றதைப்பற்றி (ராம) என்று வசிஷ்டமாமுனிவரால் திருநாமஞ்சாத்தப்பட்டவரும், மந்திரிமார்முதலியவர்களால் தங்களுக்குச்சகலநன்மைகளையுஞ் செய்யும்படியான, குணத்தைப்பற்றி அத்திருநாமத்தோடு (பத்ர) என்கிற சொல்லையுங்கூட்டி ராமபத்திரர் என்று கூறப்பட்டவரும், அப்படியே நாட்டிலுள்ளோரால் பார்த்தமாத்திரத்திலே தாபங்களையெல்லாம்போக்கி ஆநந்தத்தை விளைப்பதனால் (சந்திர) என்கிற பதத்தைக்கூட்டி (ராமசந்திரன்) என்று கொண்டாடப்பட்டவரும், முனிவர்களால் இவருடைய சொரூபவுண்மையையறிந்து மோக்ஷவிரோதிகளான சகலபாபங்களையும் போக்குமவராதலால் (வேதஸ்) என்று துதிக்கப்பட்டவரும், அந்த ரகுவமிசத்தார்களுடைய பெருமை இவர் திருவவதாரத்தாலேவிளங்கிக் காக்கப்பட்டதனால் அக்குலத்தாரால் ரகுநாதனென்று எடுத்துச்சொல்லப்பட்டவரும், சீதாபிராட்டியால் தன்பிராணநாதனைப்பற்றி நாதஎன்று கூப்பிட்டு மகிழப்பெற்றவரும், ஜனகபட்டணத்தாரால் இவர் நம்முடைய சீதையின் நாயகரென்று கொண்டாடப்பட்டதனால் சீதாபதி என்கிறதிருநாமம் பெற்றவருமான ஸ்ரீராமபிரானுக்குத் தெண்டஞ் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

నమఃకోదణ్డహస్తాయ సంధీకృతశరాయచ।
దణ్డితాఖిలదైత్యాయ రామాయాపన్నివారిణే॥

நம:கோதண்டஹஸ்தாய ஸந்தீக்ருதசராயச
தண்டிதாகிலதைத்யாய ராமாயாபந்நிவாரிணே.

(இ-ள்.) கையில் வில்லேந்தி அம்புகளை அதில் தொடுத்து அசுரர்களையெல்லாம் சங்கரித்து ஆபத்துக்களை நிவாரணஞ்செய்யவல்லஸ்ரீராமமூர்த்திக்குத் தெண்டஞ்சமர்ப்பிக்கிறேன்.

(அ)

ఆర్తానామార్తిహన్తారం భీతానాంభీతినాశనం।
ద్విషతాఙ్కాలదణ్డం శ్రీరామచంద్రనమామ్యహం॥

ஆர்தாநாமார்த்திஹந்தாரம் பீதாநாம்பீதிநாசனம்
த்விஷதாங்காலதண்டம் ஸ்ரீராமசந்த்ரம்நமாம்யஹம்.

(இ-ள்.) துன்பப்பட்டவர்களுடைய துன்பத்தை நீக்குகிறவரும், பயந்தவர்களுடைய பயத்தை நாசம் பண்ணுகிறவரும், சத்துருக்களுக்கு யமதண்டம்போ லிருக்கிறவருமான ஸ்ரீசீதா பிராட்டியோடு கூடின ராமசந்திர சுவாமியை நான் தண்டனிடுகிறேன்.

நாரதர் வால்மீகருக்கு ஸ்ரீராமசரித்திரமுபதேசித்தது.

NO-2.

నారదులు వాల్మీకులుకు శ్రీరామచరిత్రము - బోధించుట.

ஸ்ரீமத்ராமயணம்.

பாலகாண்டம்.

முதல்சருக்கம்.

நாரதர் வால்மீகமுனிவருக்கு ஸ்ரீராமசரித்திர முபதேசித்தது.

ஒருகால், பிரஹ்மதியானத்திலும், வேதவேதாந்தங்களையோதுவதிலும், ஒழிவில்லாதவராய், வியாகரண முதலான சாஸ்திரங்களையறிந்தவர்களுக்குள்ளும் போதிக்கிறவர்களுக் குள்ளுஞ்சிரேஷ்டராய், அஞ்ஞானத்தைப் போக்குந் திறனுடையவ ராதலாலே நாரதரென்னுந் திருநாம முள்ளவராய் இராநின்ற சிறந்தமுனிவரை, பலவிருதங்களை அனுஷ்டித்து நிர்மல இருதயமுடையவராயும், பகவானுடைய சொரூபசுபாவங்களையறிய ஆவல்கொண்டவராயுமுள்ள வான்மீக முனிவர் தெண்டன் சமர்ப்பித்து வினவினர்.

எப்படியெனில்-இவ்வுலகத்தி லிக்காலத்திலே சகலகல்யாணகுணங்களுமுடையவர்யார்-தமக்குக்கீழ்ப்பட்டவர்களோடும் (இவர் தாழ்ந்தவரென்று அலக்ஷியஞ் செய்யாமல்) கலந்து நேசிக்கின்றசவுசீல்யகுணமுடையவர்யார்-தமக்கொருதுன்பமுநேராமலே பிறரைவெல்லுந் திறமுடையவர்யார் - பொதுவாயுஞ் சிறப்பாயுமுள்ள சகல தருமங்களையுமறிந்தவர்யார்-ஒருவர், உபகாரமென்று நினைத்து ஒன்றைச்செய்தால் அதைப்பெரிய உபகாரமாக உணர்கிறவர்யார்-எப்படிப்பட்ட சங்கடங்களிலுந் தாம்சொன்ன பேச்சைத் தவிராதவர்யார் - ஒருகாரியத்தைப் பிடித்தால் இடையில் அதைத்தளரவிடாமல் நிறைவேற்றும்படியான மனப்பிடிப்புள்ளவர்யார்-தங்குலாசாரத்தை விடாமல் அனுஷ்டிப்பவர்யார்-சகல ஆத்துமாக்களுக்கும் நன்மைசெய்கிறவர்யார்-சகலவேத சாஸ்திரங்களையும் நன்று யுணர்ந்திருக்கிறவர்யார்-அந்தச்சாஸ்திரங்களின் அர்த்தங்களை யெல்லாமெடுத்து நிரூபிக்கும்படியான சாமர்த்திய முள்ளவர்யார்-எப்படிப்பட்ட காரியத்தையும் நிறைவேற்ற வல்லவர்யார்-என்றும் ஒருதன்மையாய் யாவர்க்கும் பிரியமான காட்சியுடையவர்யார்-அசைக்கக்கூடாத தைரியமுடையவர்யார் -கோபத்தைவென்று சுவாதீனமாக்கிக்கொண் டிருக்கிறவர்யார்-ஒப்பில்லாத காந்தியுள்ளவர்யார்-நல்லகுணங்களிலேயும் குற்றம் ஏறிடும்படியான பொறாமையில்லாதவர்யார், யுத்தத்திலே கோபங்கொண்ட எவரைக்கண்டால் தேவதைகளும் பயப்படுவார்கள்-இப்படிப்பட்ட புருஷனைக்கேட்டறிய அடியேன் விரும்புகின்றேன், இவ்விஷயத்தில் அடியேனுக்கு மிகுந்தகுதூஹல மிருக்கின்றது-தேவரீர் மகிமைபெற்ற ரிஷியாகையாலே இப்படிப்பட்ட மகாபுருஷனை யறியும்படியான சாமார்த்தியமுள்ளவர் ஆதலால் அடியேனுக்கு அருளிச்செய்யவேண்டும் என்று-இப்படி வினவிய வான்மீகியின் வசனத்தைக் கேட்டு மூன்றுலகமு மறிந்தவரான நாரதபகவான், ஓ! வால்மீகரே சொல்லுகிறேன் கேளுமென்றுசொல்லி ஸ்ரீராமஸ்மரணம் வந்து இதை நாம் சொல்லப்பெற்றோமே என்று மிகுந்தகளிப்புள்ளவராய் அருளிச்செய்யத் தொடங்கினர்.

ஓய் முனிவரே! நீர்வினவிய குணங்கள் சிலவா யிருந்தாலும் ஒவ்வொன்றிலும் பல அடங்கி யிருத்தலாலே அநேகங்களா யிருக்கின்றன; அன்றியும், சிருஷ்டிக்கு உட்பட்ட எவரிடத்திலுங் கிடைக்கத்தக்கனவல்ல, ஆதலால், முன்பு பிரமாவினிடத்திற்கேட்ட அர்த்தங்களை நினைத்து அந்தக் குணங்களோடு கூடினபுருஷனைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்—இக்ஷுவாகு குலத்தில் அவதரித்த ஸ்ரீராமனென்பவனை நீருமறிவீரே சகலஜனங்களும் அறிவார்களே; அவர்தாம் மாறுதலில்லாமலொரேதன்மையானசொரூபமுள்ளவர்-எப்படிப்பட்டதையுஞ் சாதிக்கத்தக்க சக்தியுள்ளவர்-எல்லாவற்றையும் விளக்கும்படியான பிரகாசமுள்ளவர்-நிலையான ஆநந்தமுள்ளவர்-எல்லாவற்றையும் வசப்படுத்தி நிற்பவர், சிறந்தபுத்தியுள்ளவர், கலங்காத ஏற்பாடுள்ளவர், சிறப்பான

வாக்குடையவர், மேன்மையான ஐசுவரிய முடையவர், தம்பகையா யுள்ளவர்களை நாசஞ்செய்ய வல்லவர்; அன்றியும், பரந்ததோட் பட்டைகளும்திரண்டுருண்ட திருக்கைகளும்சங்குபோன்றகழுத்தும், கொஞ்சம் உப்பிய தாடைகளும், பரந்து உயர்ந்து கடினமா யிராநின்றமார் பும், மிகவுமேன்மையான வில்லைத்தாங்கத்தக்க திருமேனியும், சதைபிடித்து வெளிக்காணுத கண்டத்தினடியெலும்புகளும், சத்துருக்களெல்லாம் ஒடுங்கிப் போம்படியான திருமேனித் தோற்றமும், முழங்கால் வரைக்குந்தொங்கும் படியான புஜங்களும், வட்டமான சிரசும், பரந்து விளங்காநின்ற நெற்றியும், யானைபோல் கம்பீரமான நடையும், மிக்க வுயரமு மிக்ககுள்ளமுமில்லாமல் தொண்ணூற்றுறங்குல அளவுள்ள தேகமும், ஏற்றக்குறைவுகளில்லாமல் சமமாய்ப் பிரிந்த அவயவங்களும், காண்போர் கண்களைக் கவரும்படியாய் வழுமூண்டு விளங்குகிற நிறமும் பொருந்தினவர்; மஹா தேஜசுள்ளவர்; தாமரை யிதழ்போல் விசாலமாயும் நீண்டும் செவ்வரியோடியு மிராநின்ற திருக்கண்களுள்ளவர்; நல்ல காந்தியுள்ளவர்; சாமுத்திரிக சாஸ்திரத்திற் கூறிய படி சகல சுபலக்ஷணங்களும் பொருந்தினவர்; சகலதருமங்களையு மறிந்தவர்; பிரதிக்கினை தவிராதவர், சகல பிராணிகளுக்கும் நன்மை செய்வதி லிருப்பவர்; இப்படிப்பட்ட குணங்களுள்ளவரென்று கீர்த்தி பெற்றவர், எல்லாவற்றையும் ஒருமிக்க அறியுந் திறமுள்ளவர், மகாபரிசுத்தர், அடுத்தவர்களுக்கு ஸ்வாதீனமா யிருப்பவர், தம்மை ஆசிரயித்தவர்களை ரக்ஷிப்பது முதலான நற்காரியங்களையே யோசிப்பவர், சதுர்முகனைப்போலே யாவர்க்கும் முதல்வராய்த் தோன்றுகிறவர், லக்ஷ்மீவிலாசம் பொருந்தினவர், யாவரையும் போஷிக்கவல்லவர், தமது அன்பர்க்கு விரோதிகளைக் களையவல்லவர். இன்னமுங்கேளும்- இன்னரினையாரொன் றெண்ணுமற் சகல பிராணிகளையும் ரக்ஷிக்கிறவர், பாவிகளைத் தண்டித்துத் தருமத்தை நிலைப்படுத்துகிறவர், தமது கடமைகளான தருமங்களைத் தவறாது நடத்துகிறவர், தம்மைப்பற்றினவர்களை விசேஷமாகக் காப்பாற்றுகிறவர், சகல வேதங்களின் உண்மையான பொருளையும் அப்படியே வேதாங்கமான வியாகரண முதலியவைகளின் உண்மைப்பொருளையுமறிந்தவர், விசேஷமாய்த்தனுர்வேதத்தில் வல்லமைபெற்றவர், இன்னுமுள்ள தர்மசாஸ்திர முதலான பல சாஸ்திரங்களின் தத்துவமுமுணர்ந்தவர், ஒருகாற்கண்டதையும் மறவாமலிருக்கும்படியான ஞாபகசக்தியுள்ளவர், ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் ஒன்றின்மேலொன்றுய்க் கிளைக்கின்ற புத்தியின் தோற்றமுடையவர், யாவர்க்கும் பிரியமானவர், மிக நல்லவர், கம்பீரமான இருதயமுள்ளவர், நன்றுய்ப்பேச வல்லவர், சமுத்திரம் நதிகளாலே அடையப்படுவதுபோலப் பெரியோர்களால் எப்போதும் வந்தடையப்பட்டவர், எவருந்தம்மிடம் வரும்படியான மேன்மையுள்ளவர், பக்ஷபாதமில்லாமல் நியாயத்தை நடத்துகிறவர், எப்போதும் யாவருக்குந் தமது தரிசனம் விருப்பமா யிருக்கும் படியானவர், நானெத்தனைதா னெடுத்

துச்சொல்லமாட்டுவேன்,—இப்போசொன்ன வைகளுஞ் சொல்லாத வைகளுமான சமஸ்தகல்யாண குணங்களும் நிறைந்தவர், இப்படிப் பட்டவர் கவுஸல்யாதேவிக்கு ஆநந்தம்பெருகும்படி அவள் கர்ப்பத்தி லவதரித்தவர், இன்னமும் லோகதிருஷ்டாந்தங்களாலே அவர் குணங் களைச் சொல்லுகிறேன்கேளும்-அவர் கம்பீரத்தனத்திலே கடலையொ த்தவர், தயிரியத்திலே இமையகிரியை யொத்தவர், எதையுஞ் சாதிக் கும்படியான சக்த்தியிலே விஷ்ணுவாகிய தம்மோடே தாமொத்தவர், பார்க்கப்பார்க்க ஆநந்தமுண்டாக்குவதிலேசந்திரனுக்குச்சமமானவர், கோபம்வந்தகாலத்தில் பிரளயகாலத்து அக்கினியைப்போலே தகிக்க வல்லவர், பொறுமையிலே பூமியைப் போன்றவர், கொடுக்குங் குணத் திலே குபேரனை யொப்பானவர், சத்தியத்திலே தருமதேவதையே மற்றொரு ரூபங்கொண்டது போன்றவர், அல்லது எமதர்மராஜனைப் போன்றவர், இப்படி ஒவ்வொரு குணத்தில் ஒவ்வொருவர் சமானரெ ன்று சொல்லலாமே யல்லாமல் எல்லாகுணமு நிறைந்த வேறொருவ ரில்லாமையா லிவருக்கு ஒப்பேயில்லை. *

இப்படிப்பட்ட குணங்களோடு கூடியிருப்பதனால் சிரேஷ்டரா யும், மூத்தகுமாரராயும், தனக்குப்பிரியமானவராயும், இருக்கிற அந்த ஸ்ரீராம மூர்த்தியை ராஜியத்திலுள்ளவர்களெல்லாம் விரும்பியதனா லும், இளவரசனாக்கவேண்டுமென்று தசரத சக்கரவர்த்தி இச்சித்து அதற்கு வேண்டியவைகளைச் சேகரித்தார். அவைகளைக்கண்டு அந்த மஹா ராஜாவினுடைய பாரியையாகிய கைகேசியானவள், பூர்வத்தில் சம்பராசுர யுத்தத்தில் தனக்கு அவர் இரண்டுவரங் கொடுத் திருந்தத னால்,ஒன்றுக்கு ஸ்ரீராமன் வனவாசஞ் செய்யும் படியாகவும் மற்றொன் றுக்குப் பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்விக்கும்படியாகவும் அந்த

* வால்மீகி முனிவர் அயோத்தியின் சமீபத்திலேயே வாசஞ்செய்பவ ராதலால் தேசதேசங்களும் அறிந்துகொண்டாடுகின்ற ஸ்ரீராம பிரானையும் அவருடையகுணாதி சயங்களையு மிவருமறிந்திருக்க, இவ்விஷயத்தை தேவமுனியான நாரதபகவானைக்கேட் டறிய வேண்டுவதில்லை-அவரும், நான் நான்முகக் கடவுளிடம் கேட்டவைகளை நினைத் துச் சொல்லுகிறேனென்று சொல்லவேண்டுவதுமில்லை. ஆகவே வால்மீகி முனிவர் கே ட்டது எதுவென்றால் இக்காலத்தி லிவ்வுலகத்தில் பகவானுடைய அவதாரபுருஷன் யார் என்பதே-அதை மற்றெவரிடத்திலும் காணக்கூடாத திவ்யகுணங்களின் முகமாகக் கேட்டார்-நாரதரும் அக்கருத்தையறிந்தே ஸ்ரீராமபிரானே திவ்யாவதார புருஷனென்று எடுத்து முதலில் பரத்துவத்துக்கு உரிய குணங்களையும்,பின்பு ஆசிரயிப்பதற்குத் தக்க சவுந்தரிய சவுசீல்யாதி குணங்களையும், மனுஷியாவதாரத்திலும் அக்குணங்கள் குறை யாம லிருப்பதையுங் காட்டினாரென்று பெரியோர் சொல்லுகின்றனர். இக்குணங்களெ ல்லாஞ் செய்கைகளாலேயே வெளிப்படு மாகையால் அவற்றைத் திருஷ்டாந்தப் படு த்தும்படி நாரதர் ஸ்ரீராம சரித்திரங்களைப் பின்னெடுத்து உரைத்தார். இல்லாமற் போனால் வால்மீகி கேட்டதற்கு உத்தரஞ் சொல்லிவிடாமல் கேளாததைச்சொன்னது அசங்கதமாகுமன்றோ - அவர் சுருக்கிக்கேட்டதை இவர் விரித்து உரைத்ததும், சில குணங்களைப் பலவிதத்திற் கூறியதும், அதிகபக்தி விசேஷத்தாலேயாம். இது பற்றியே மிகவுங் களிப்படைந்து சொல்லத்தொடங்கினாரென்று முன்சொல்லியது.

ராஜாவைக் கேட்டாள். அதற்கு மஹாராஜா சத்தியமாகிற கயிற்றால் கட்டுண்டதனால், தாம்கொடுத்தவாக்குத்தப்பாமல்தமக்குப்பிரியபுத்திரரான ஸ்ரீராமரைக் காட்டுக் கனுப்பினார்-பராக்கிரமசாலியான ஸ்ரீராமரானவர் பிதாவின் வாக்கியப்படிக்குத் தாயாரான கைகேசியின் இஷ்டத்தை நிறைவேற்றும்படியாய் வனத்துக்கு எழுந்தருளினார்.

அப்போது அவருக்குப் பிரிய பிராதாவான லக்ஷுமணர் சுமித்திரையினுடைய ஆநந்தத்தை விர்த்திசெய்கிறவராய்த் தமையனிடத்திருக்கின்ற பக்தி மகிமையாலே, லோகத்திலே பிராதாவினிடத்து ஸ்நேகமிப்படிதா னிருக்கவேண்டுமென்று காட்டுகிறவர்போலேவெகு வினயத்தோடு பின்தொடர்ந்து சென்றார். ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இஷ்டபாரியையாயும், பிராணசமமானவளாயும், நன்மையே செய்கிறவளாயும், ஜனககுலத்தில் அவதரித்தவளாயும், தேவமாயையே ஒரு பெண்ணாகச் செய்யப்பட்டதுபோலே அதிக சவுந்தரிய முடையவளாயும், சாமுத்திரிக சாஸ்திரத்திற்சொன்ன சகல சுபலக்ஷணங்களோடுங் கூடினவளாயும், லோகத்திலுள்ள ஸ்திரீகளுக் கெல்லாம் உத்தமஸ்திரீயாயும், தசரத சக்கரவர்த்திக்கு மருமகளாயும் இருக்கிற சீதாபிராட்டியானவள் ரோகிணீதேவி சந்திரனை எப்படி விடாமல் தொடர்ந்து செல்லுவாளோ அப்படி ஸ்ரீராமபிரானைத் தொடர்ந்து சென்றாள். தர்ம்மாத்துமாவான ஸ்ரீராமபிரான் பட்டணத்தி லிருக்கின்ற ஜனங்களினாலேயும், பின்னே தொடரப்பட்டவராய் கங்காதீரத்தில் சிருங்கிபேரபுரத்தில் மந்திரியான சுமந்திரரை நிறுத்தி வேடருக்கெல்லாம் ராஜாவாயும் தமக்கு இஷ்டனாயு மிருக்கின்ற குகனையடைந்து தாமும் இளையபெருமாளும் பிராட்டியும் அந்தக்குகப்பெருமானுடைய உதவியால் மிகுந்த ஜலமுள்ள கங்கை முதலான நதிகளைக்கடந்து, ஒரு வனத்தினின்று மற்றொரு வனத்துக்கும் அதினின்றுமற்றொன்றுக்குமாய் இப்படியே கால்நடையாக உலகங்களையெல்லாம் ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு எழுந்தருளினார். அவ்விடத்தில் பரத்வாஜ மகாரிஷியைக் கண்டு சேவித்து அவருடைய நியமனத்தினாலே சித்திரகூடபர்வதத்தைச் சேர்ந்துமனதுக்கு ரம்யமான பர்ணசாலையைக் கட்டிக்கொண்டு அம்மூவரும் தேவகந்தருவரைப்போலே சந்தோஷத்துடனே அந்த வனத்திலேவாசஞ் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்படி ஸ்வாமி சித்திரகூடபர்வதம் போய்ச்சேர்ந்தபின்பு புத்திரசோகத்தினாலே வருத்தமுற்றுத் தசரத மஹாராஜாவானவர் சுவர்க்கலோகம் போய்ச்சேர்ந்தார்.

அந்தத் தசரதமஹாராஜா சுவர்க்கலோகத்தைச் சேர்ந்தபின்பு, பரதனைப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளும்படி வசிஷ்டர் முதலாகிய பிராமணோத்தமர்கள் பிரார்த்திக்க, அந்தப் பட்டாபிஷேகத்தில் இச்சையில்லாமல் தமையனாரான ஸ்ரீராமருடைய திருவடிகளைப்பணிந்து அனுக்கிரஹம் பெறவேண்டுமென்று சித்திரகூட பர்வதத்துக்குப்போகப் பிரயாணம் புறப்பட்டு அவ்விடத்துக்குப்போய்த் தமைய

ஞருக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பித்து அவனைநோக்கி, சுவாமி! தேவரீர் ஜ்யேஷ்ட குமாரரான படியினாலே தேவரீரே ராச்சியாதி காரியாவது நியாயம்; தர்மமறிந்தவரான தேவரீர் அடியேன் பிரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்கு மகாவுதாரத்துவமுடையவராயும், மலர்ந்த முகமுள்ளவராயும், பெருங் கீர்த்தியுள்ளவராயும், மகாபலசாலியாயு மிருக்கின்ற ஸ்ரீராமர் பிதுர்வாக்கியபரிபாலனார்த்தமாய் ராச்சிய பாரத்தை இச்சியாமல் அந்தப் பரதனையே ராச்சிய பரிபாலனம்பண்ணும்படி கட்டளையிட்டுத் தமக்குப் பிரதியாகத் தம்முடைய பாதுகைகளைத்தந்து தம்முடைய பிரிவைச் சகிக்கமாட்டாத அந்தப் பரதனைத் திருவயோத்திக்குப் போகும்படி நியமித்தார். அந்தப்பரதர் தம்முடையமனோரதம் நிறைவேறப் பெறாமல் அங்கேயிருந்து புறப்பட்டு ஸ்ரீபாதுகைகளைச் சிரஸா வகித்துக்கொண்டு ஸ்ரீராமபிரான் எழுந்தருளியிராத திருவயோத்தியில் பிரவேசிக்கிறதில்லையென்று சுவாமி மறுபடி எழுந்தருளுவதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நந்திக்கிராம மென்கிறஊரில் எழுந்தருளி யிருந்து அனுதினமும் ஸ்ரீராமருடைய பாதுகைகளைச் சேவித்துக்கொண்டு அவைகளையே ராஜாவாகப் பாவனைசெய்து தாம் பராதீனராய் ராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்து வந்தார்.

பின்பு ஸ்ரீமானும், சத்திய சந்தராயும், ஜிதேந்திரியராயும், இராநின்ற ஸ்ரீராமரானவர் நாம் இங்கே வாசஞ்செய்தால் திருவயோத்தியிலுள்ள ஜனங்கள் அடிக்கடி வருவார்களென்றெண்ணி தண்டகாரண்ய ரிஷிகளுடைய அபிப்பிராயத்தையும் ஆலோசித்தவராய் அந்தச்சித்திரகூடபர்வதத்தைவிட்டுத் தண்டகாரண்யத்தில்பிரவேசித்து அதின்காட்சியால் கண்மலர்ந்தவராய், தமக்கு விரோதியாக வந்த விராதனைச் சம்ஹாரஞ் செய்து சரபங்க மஹாரிஷியைக்கண்டு தெண்டன் சமர்ப்பித்து அவருடைய நியமனப் படிக்குச் சுதீக்ஷண மஹாரிஷியைத் தெண்டன் சமர்ப்பித்து அகஸ்தியமஹா ரிஷியையும் சுதர்சனரென்னுந் திருநாமமுடைய அவர் திருத்தம்பியாரையும் கண்டு தெண்டனிட்டு மிகவுஞ் சந்தோஷத்துடனே அவரிடத்தினின்றும் இந்திரன் கொடுத்ததனுசையும், அக்ஷய தூணீரங்களையும், கத்தியையும், அங்கீகரித்துச் சரபங்கருடைய ஆச்சிரமத்தில் வாசஞ்செய்தருளுங் காலத்தில், அங்கே தவஞ்செய்கிற ரிஷிகளும், சித்திரகூடம் பம்பாவன முதலான தண்டகாரண்யவாசிகளான பிரம்மரிஷிகளும் ஸ்ரீராமருடைய சன்னிதிக்கு வந்து ஓ! ஸ்ரீராமபகவானே! துஷ்டர்களான ராக்ஷசர்களை யெல்லாம் தேவரீர் சங்கரித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அப்போது ஸ்ரீராமர் அக்கினிக்குச் சமானமான தேஜசையுடைய மஹாரிஷிகளைப் பார்த்து, உங்களிஷ்டப் பிரகாரம் அவசியம் அந்த ராக்ஷசர்களை யெல்லாம் சம்மாரஞ் செய்கிறேனென்று பிரதிக்கினை செய்து எழுந்தருளி யிருந்தார். இப்படியிருக்கையில் அங்கே ஜனஸ்தானத்தில் நித்தியவாசியும் நினைத்த

படி ரூபமெடுக்க வல்லவளுமான சூர்ப்பநகை யென்கிற ஒரு ராக்ஷசி யானவள் சுவாமியண்டைவந்து விரோதமான காரியஞ் செய்ததனால் அவளை அவர் காதுமூக்குகளை யரிந்து விரூபப்படுத்தினார். பின்பு அவளுடைய வாக்கியத்தைக்கேட்டு யுத்தத்துக்குவந்த கரன், தூஷணன், திரிசிரன் என்கிற ராக்ஷசாதிபதிகளையும் அவர்களோடு வந்த பதினாலாயிரம் ராக்ஷசர்களையும் சம்மாரஞ்செய்து, பஞ்சவடீ என்னுமிடத்தில் எழுந்தருளி யிருந்தார்.

இவ்விதமாய் ஸ்ரீராமராலே ரிஷிகள் நிருபத்திரவமானதையும், ராக்ஷசர்களுடைய வதத்தையும், இராவணன்கேட்டு மிகுந்த கோபமடைந்து மாரீசனென்னும் இராக்கதனைச் சகாயமாக அழைக்க, அவன், மஹாபலிஷ்டரான ஸ்ரீராமருடைய விரோதம் நமக்குத் தகுதியல்ல என்று அநேகவிதமாய்ச் சொல்ல, அதையும் அதிக்கிரமித்து மிர்த்துவினாலே ஏவப்பட்டபடியால் அந்த மாரீசனை அழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீராமருடைய ஆச்சிரமத்துக்குவந்து அவனை மாயாமிருக மாகும்படி சொல்லி அவனைக்கொண்டு ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களை அதிக தூரம் விலகச்செய்து, அவர்கள் விலகிய சமயத்தில் ஸ்ரீராமருடைய தேவியான சீதாபிராட்டியை அபகரித்துக்கொண்டு போனான். போகும்போது இடையிலேமறித்த ஜடாயுவைக் குற்றுயிராகக் கொன்று போட்டுச் சீதாபிராட்டியைக் கொண்டுபோய் இலங்கையிலே சேர்த்தான். பின்பு சுவாமிவந்து பார்த்துத் தன்தேவியைக் காணமல் தேடிக்கொண்டே போகும்போது ராவணனாலே அடிபட்டுக் குற்றுயிராய்க்கிடந்த ஜடாயுவைக்கண்டு, அவராலே சீதையின் செய்தியைத் தெரிந்துகொண்டு சோகத்தினாலே பஞ்சேந்திரியங்களும் கலங்கிப் பரிதபித்து அந்த விசனத்துடனே அந்த ஜடாயுவுக்குப் பிரம்மேத ஸம்ஸ்காரஞ்செய்து மறுபடி அவ்வனத்திலே சீதையைத் தேடிக்கொண்டு போகும்போது, பார்க்கப் பயங்கரமான விகாரரூபத்தோடு கூடியிருக்கிற கபந்தனென்னுமொரு ராக்ஷசனைச் சங்கரித்து அவனைத்தகித்துச் சுவர்க்கலோகத்துக்குப் போம்படி செய்தருளினார்.

அப்போது அவன் சுவாமியைப்பார்த்து, சுவாமீ! ஆசாரியர்களுக்குப் பணிவிடை செய்பவளாயும், தர்மத்தை நடத்துவதில் சமர்த்தையாயும், தவஞ்செய்பவளாயுமுள்ள சபரசாதியிற்பிறந்த ஒரு பெண்ணினுடைய ஆச்சிரமத்துக்கு எழுந்தருளி அவளாலேசெய்யப்படும் பூசையைத் திருவுள்ளம் பற்றவேண்டும் என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். அப்படியே அந்தராகவகுலதிலகர் அங்கெழுந்தருளி அவளாலே ஆராதிக்கப்பட்டுப்பம்பை என்கிற ஒருபெரிய மடுவின்கரையில் வானரஜாதியான அநுமானோடுசேர்ந்து அந்த அநுமானுடைய பேச்சினாலே சுக்கிரீவமகாராஜனிடஞ் சென்று தம்முடைய செய்தியையும் விசேஷமாய்ச் சீதையினுடைய செய்தியையும் சொல்லி யருளினார். அதைச்சுக்

கிரீவமகாராஜாகேட்டுத்தம்மோடொத்ததுக்கமுள்ளவரென்றுணர்ந்து, சுவாமியோடு அக்கினிசாக்ஷிகமாய்ச் சினேகஞ் செய்துகொண்டு வாலிக்கும் தனக்கும் வந்த விரோதத்தை வினயத்தோடே சுவாமிக்கு விக்யாபனஞ்செய்ய, அவரும் அந்த வாலியை நான் வதைசெய்கிறேனென்று பிரதிக்கினை செய்தருளினார்.

அதைச் சுக்கிரீவ மகாராஜாகேட்டு, வாலியினுடைய புஜபலங்களைமுற்றும் சொல்லி ஸ்ரீராமருடைய பராக்கிரமம் எத்தன்மையதாயிருக்குமோ வென்று சந்தேகித்து அது தீரவேண்டி, பர்வதத்துக்குச் சமானமாய்ப் பெருத்திராநின்ற துந்துபியினுடைய உலர்ந்த தேகத்தைக் காண்பித்தான். அதை மஹாபலிஷ்டராயும், ஆஜாநுபாகுவாயுமிருக்கும், ஸ்ரீராமபிரான் பார்த்துப் புன்சிறிப்புடனே திருவடிப் பெருவிரலினாலே பூர்ணமாய்ப் பத்துயோசனை தூரம்போய் விழும்படி விட்டெறிந்தார்-அன்றியும், இது முன்பு ஈரமா யிருந்ததனால் அதிகபாரமாயிருக்கும்; இப்போ உலர்ந்ததனாலே லகுவாயிருக்குமென்கிற சங்கை அவன் மனதிலிருப்பதை யறிந்து மறுபடியும் பிரம்மாண்டம்போன்ற ஏழுமராமரங்களையும் அவற்றின் பக்கத்திலிருந்த மலையையும் அதின் அடிப்பூமியையும் ஒருபாணத்தினாலே பேதித்துத்தள்ளித் தம்முடைய பராக்கிரமத்தைக் காட்டிச் சுக்கிரீவ மகாராஜனுக்குச் சந்தேக நிவர்த்திசெய்து அவனுடனேகூட மதங்கபர்வதத்துக்கடுத்த குகையிலிருக்கிற கிஷ்கிந்தாபுரிக்கு எழுந்தருளினார்.

சுவர்ணகாந்தியைப்போ லிராநின்ற தேகத்தை யுடையவனும் வானரராஜாவுமான சுக்கிரீவனை வாலியோடு யுத்தத்துக்கு அனுப்ப, அந்தச் சுக்கிரீவனும்போய் வாலியை யுத்தத்துக்கு வரச்சொல்லிக் கர்ஜித்தான். அதை வானரருக்கெல்லாம் அதிபதியான வாலி அறிந்து யுத்தத்துக்குப் புறப்பட, அவனைத் தாரையானவள் தடுக்க, அவளுக்கு நல்ல வார்த்தையினாலே சமாதானஞ் சொல்லிச் சுக்கிரீவமகாராஜாவுடனே யுத்தஞ் செய்யவந்து எதிர்த்தான். ரகுவம்சத்தில் அவதாரஞ் செய்த சுவாமியானவர் ஒரு பாணத்தினாலே அந்த யுத்தத்தில் வாலியைச் சம்மாரஞ்செய்து அந்தக் கிஷ்கிந்தா புரியைச் சுக்கிரீவ மகாராஜாவுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தார். பிறகு வானரசிரேஷ்டனைச் சுக்கிரீவமகாராஜன் ஸமஸ்தவானரர்களையும்அழைப்பித்துஜனகபுத்திரியான சீதாபிராட்டியைக் கண்டுவரும்படி அவர்களைத் திக்குகளுக்குப் பிரயாணஞ்செய்து அனுப்பினான்.

அவர்கள் சீதாபிராட்டியை எங்குந்தேடிக்காணமல் திரும்பி விட்டார்கள்-அதில்அதிகபலசாலியானஅனுமான் சம்பாதிசொன்னபடிக்குநூறு யோஜனை விஸ்தீரணமான லவணசமுத்திரத்தைத்தாண்டி. த்ரிகூடபர்வதத்தின் கொடுமுடியில்இருப்பதும்ராவணனாலேரக்ஷிக்கப் படுவதுமான

இலங்கைக்குப்போய் அசோகவனத்தில் ஸ்ரீராமபிரானையே தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்த சீதாபிராட்டியைக்கண்டு திருவாழியைக்கொடுத்து ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடைய க்ஷேமங்களையுந் தெரிவித்து "சுவாமி இவ்விடம் சீக்கிரம் எழுந்தருளுவர்" என்றுசொல்லிப் பிராட்டியைச் சமாதானப்படுத்திக் கோட்டைவாசற் கோபுரத்தை யிடித்தார். அதன்மேல் ராவணனால் அனுப்பப்பட்ட சேனாதிபதிகள் ஐவரையும், மந்திரிகுமாரர்களெழுவரையும், அக்ஷயகுமாரனையும் சங்கரித்து இந்திரஜித்தினுடைய பிரம்மாஸ்திரத்தாற் கட்டுண்டு ப்ரம்மாவினுடைய அநுக்ரஹத்தினால் அந்த அஸ்திரத்தினின்றும் விடுபட்டதைத் தாம் தெரிந்தும் தன்னைக் கயிற்றாற் கட்டியிழுக்கும் ராக்ஷசர்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு சீதாதேவி எழுந்தருளி யிருந்தவிடம் தவிர மற்றவைகளோடு இலங்காபுரியைத் தீக்கொளுத்தி மஹாபலசாலியான அனுமான் சுவாமிக்குப் பிரியமானசெய்தி சொல்லும்பொருட்டுத் திரும்பிவந்து சுவாமியைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து தெண்டனிட்டு "கண்டேன் சீதாபிராட்டியை" என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். பின்பு, ஸ்ரீராமபகவான் சுக்கிரீவமகாராஜா முதலாகிய வானரர்களுடனே சமுத்திரதீரத்தி லெழுந்தருளி, சூர்யனுக்குச் சமானமான பாணங்களினாலே சமுத்திரத்தைச் சுவறச்செய்யவே அந்தச்சமுத்திரராஜன் தன் சுயரூபத்தோடு ஸ்ரீராமர் சன்னிதியில்வந்து நிற்க, சுவாமியானவர் அவன் சொன்னபடியே நளனைக்கொண்டு சேதுபந்தனஞ்செய்வித்து அதன்மேலால் இலங்கைக்குச்சென்று இராவண கும்பகர்ணாதி ராக்ஷசர்களைச் சங்காரஞ்செய்து சீதையைக்கண்டவுடனே "பிறனுடைய சுவாதீனத்தில் நெடுநாளிருந்தவளைச் சேர்த்துக்கொள்வதெப்படி" என்று மிகுந்த வெட்கத்தையடைந்து தேவதைகளும் வானரர்களும் நிறைந்திருக்கிற சபையிலே சீதாதேவியைப் பார்த்துக் கடினவார்த்தை சொல்ல, அவள் மஹாபதிவிரதை யானபடியினாலே அந்த வார்த்தையைச் சகிக்கமாட்டாமல் அக்கினியிலே பிரவேசித்தாள்.

உடனே அந்த அக்கினிபகவான் பயந்து பிராட்டியாரைக்கையிலே ஏந்தி, சுவாமிசன்னிதியில்கொண்டுவந்து சமர்ப்பிக்க, சுவாமி தேவியைக் களங்கமற்றவளென்று அங்கீகரித்து மிக்கசந்தோஷமடைந்தவராய் சகல தேவதைகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டார். மஹாத்மாவான ஸ்ரீராமபிரானுடைய அசாத்தியமான ராவணசம்ஹாராதி காரியங்களுக்குச் சராசரங்களும் தேவரிஷிகளும் கூடினதிரிலோகமும் ஆச்சரியத்தோடு சந்தோஷத்தை அடைந்தன.

பின்பு சுவாமி, விபீஷணாழ்வானை இலங்கையிலும் ராக்ஷதர்களுக்கு ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்தருளி (விபீஷணாழ்வான் ராஜ்யத்தை யங்கீகரித்ததனாலும் பிரதிக்ஞை நிறைவேறினதனாலும்) மனஸ்தாப நீங்கி மஹாநந்தத்தையடைந்தார். பின்பு தேவர்களினாலே வரங்களைப்

3

பெற்று மரணமடைந்த வானரர்களையும் எழுப்பிக்கொண்டு மித்திரவர்க்கங்களுடனே சக்கிரவர்த்தித்திருமகனார் புஷ்பகவிமானத்தின்மேலேறித் திருவயோத்திக்குப் பிரயாணமாய் வரும்போது பரத்துவாச மகாரிஷியினுடைய ஆச்சிரமத்துக்கெழுந்தருளி, தம்பியான பரதாழ்வானிடத்துக்கு அநுமானை முன்னே அனுப்பி, பின்பு சுக்கிரீவ மஹாராஜா முதலாகிய வானரர்களுடனே புஷ்பக விமானத்தின்மேலேறி முன் நடந்த கதைகளை அருளிச்செய்துகொண்டு நந்திக்கிராமத்துக்கெழுந்தருளித் தம்பிமார்களுடனேகூடி (முன் பரதர் தலையால் வணங்கிக் கேட்டுக் கொண்டதை நிறைவேற்றுமாற்போலேயே)என்கிற வியசனந் தீர்ந்தவராய்ச் சீதாபிராட்டியுடனே பட்டாபிஷேக மஹோற்சவங் கொண்டருளினார்.

ஸ்ரீராமபிரான் பட்டாபிஷேகம் கொண்டருளியதனால் லோகத்திலுள்ளோ ரெல்லாம் மிகுந்தகளிப்படைந்து ஸ்ரீராம விரகத்தாலே இளைத்துப்போன தேகங்கள் பெருக்கப்பெற்று உச்சாகமுள்ளவர்களாய்,வெறுப்பினால் முன்விட்ட நல்ல தருமங்களையும் அநுஷ்டித்துவந்தார்கள். மேலும் எவ்வித வியாதி உபத்திரவமும் பஞ்சமும் இல்லாமல் சுகமாயிருந்தார்கள். சுவாமி ராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணுங்காலத்திலே பிதா முதலானவரிருக்கப் புத்திரன் முதலானார் இறப்பதில்லை. ஸ்திரீகள் கற்புநிலை யழியாதவர்களாயும் கைம்பெண்க ளாகாதவராயு மிருப்பார்கள். ஜனங்களுக்கு பசி, திருடர், நெருப்பு, நீர், காற்று, இப்படிப்பட்டவைகளால் பயமுண்டாக மாட்டாது. பட்டணங்களெல்லாம் தனசம்பத்து நிறைந்தும் தேசங்களெல்லாம் தானியசம்பத்து நிறைந்தும், கிருதயுகத்திலிருந்தவர்களைப் போலே ஜனங்கள் சுகமாயிருந்தார்கள்.

அந்த ஸ்ரீராமசந்திரபகவான் அநேகம் அசுவமேத யாகங்களும், சகல சாமக்கிரியும் பொன்னாயிருக்கும்படியான பஹுஸுவர்ணகமென்கிற யாகங்களும் மற்றுமுள்ள யக்கியங்களும் செய்தருளிப் பிராமணருக்கு அநேககோடி கோதானமுதலான தானங்களுங்கொடுத்து ராஜவம்சங்களை முன்னிலும் நூறுமடங்கு அதிகமாக ஓங்கச்செய்து பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்கிற நான்குவர்ணத்தாரையும் தங்கள் தங்களுக்கு உரிய தருமங்களை ஆசரிக்கும்படிசெய்து இவ்வாறு பதினோராயிர வருஷகாலம் பூலோகத்தில் இருந்து தருமஸ்தாபனை செய்தருளித் தமது லோகமான ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்கு எழுந்தருளப்போகிறார்.

என்று ஸ்ரீராமபிரானுடைய சரித்திரத்தை நாரதபகவான் சுருக்கமாக அருளிச்செய்து அதின் பலசுருதியை அருளிச்செய்கிறார்.

ఇదంపవిత్రంపాపఘ్నమ్ పుణ్యంవేదైశ్చసమ్మితమ్
యఃపఠేద్రామచరితం సర్వపాపైఃప్రముచ్యతే॥

இதம் பவித்ரம் பாபக்னம் - புண்யம்வேதைச்ச ஸம்மிதம் *
யஃபடேத்ரர்மசரிதம் - ஸர்வபாபைஃப்ரமுச்யதே *

இந்த ஸ்ரீராமசரித்திரமானது, பரிசுத்தஞ்செய்யத்தக்கதும், பாவங்களை நாசஞ்செய்யவல்லதும், நன்மைகளை விளைக்கத்தக்கதும், வேதங்களோடு சமானமானதுமா யிருக்கின்றது. இதை எவர்கள் நியமத்தோடு படிக்கின்றார்களோ அவர்கள் சகல பாபங்களாலும் விடப்படுவார்கள்.

ఏతదాఖ్యానమాయుష్యం పఠన్రామాయణన్నరః
సపుత్రపౌత్రస్సగణః ప్రేత్యస్వర్గేమహీయతే॥

ஏததாக்யான மாயுஷ்யம் படன்ராமாயணந்நரஃ *
ஸபுத்ர பௌத்ர ஸ்ஸகணஃ ப்ரேத்யஸ்வர்கே மஹீயதே *

வாழ்நாளை வளர்ப்பதாகிய பாலராமாயண மென்கிற இந்தச் சரித்திரத்தைப் படிக்கின்ற மனிதர் - புத்திரன் - பேரன் - இஷ்டர் முதலானரோடு இங்கே சுகித்திருந்து சரீரம்விட்டபின்பு சொர்க்கலோகத்தில் அல்லது நித்தியசொர்க்கமாகிய மோக்ஷலோகத்திற்சென்று மேன்மை யடைவார்கள். இவருடைய சம்பந்தம் பெற்றவரும் இப்படி யாவார்கள்.

పఠన్ద్విజోవాగృషభత్వమీయాత్
స్యాత్క్షత్రియోభూమిపతిత్వమీయాత్
వణిగ్జనఃపణ్యఫలత్వమీయాత్
జనశ్చశూద్రోపిమహత్త్వమీయాత్॥

படன் த்விஜோவாக் ரிஷபத்வமீயாத் *
ஸ்யாத் க்ஷத்ரியோ பூமிபதித்வமீயாத் *
வணிக்ஜநஃபண்யபலத்வ மீயாத் *
ஜநச்ச சூத்ரோபி மஹத்வ மீயாத் *

படிக்கின்றவர்கள் பிராமணர்களானால் வேதவேதாந்தங்களை அறிந்திருக்குமவர்களில் தலைவராவார்கள். அற்பக்ஷத்திரியர்களானாலும் பூமண்டலாதிபதிக ளாவார்கள். வைசியர்களானால் தாங்கள் செய்கிற வர்த்தகங்களில் அதிகலாபங்களைப் பெறுவார்கள். சூத்திரர்களானாலும் சுவஜனங்களில் சிரேஷ்டராவார்கள். இந்தப்பாலராமாயணத்தைப் படிப்பவர்களுடைய பக்தி தாரதமியத்துக்கும், இஷ்டத்தின் தாரதமியத்துக்கும், ஏற்றபடி இம்மை மறுமைப்பயன்களை நாரதபகவான் அருளிச்செய்தார்.

பாலகாண்டத்தில் முதல்சர்க்கம்.

முற்றிற்று.

இரண்டாவது சர்க்கம்.

வால்மீகிமுனிவர் வேடன்கொன்ற கிரவுஞ்சபக்ஷியைக் குறித்துச்
சொன்னவாக்கியம் சுலோகமானதுகண்டு ஆச்சரியப்பட்டுக்
கொண்டிருக்க, சதுர்முகபகவான் எழுந்தருளி அவரை
ஸ்ரீராமாயணம் பண்ணும்படி நியமித்தது.

பின்பு வாக்கியங்களின் திறத்தை அறியவல்லவரும், பகவத்குணங்களை அனுபவிப்பதிலே மனமுள்ளவருமான வால்மீகிமுனிவர் நாரதபகவானுடைய வாக்கியங்களையெல்லாங்கேட்டு (நம்முடைய கருத்தையறிந்து நன்றாய் அருளிச்செய்தாரென்று) அந்த வாக்கியங்களைத் தம் சிஷியரோடு கூடிக் கொண்டாடி அவரைத் தகுந்தபடி பூஜிக்க, அந்தத் தேவரிஷியும் அப்பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு வால்மீகிமுனியிடம் விடைபெற்றுத் தெய்வலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்.

பின்பு வால்மீகிபகவான் ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஆலோசனைசெய்து கங்காநதிக்குச்சமீபத்தில் இருக்குந்தமசாநதிக்குமாத்தியானிகஸ்நானஞ்செய்கிறதற்காக எழுந்தருளி அந்த நதியின் துறை சேறில்லாமல் நன்றாயிருக்கக்கண்டு தம்முடைய பக்கத்திலிருக்கும் சிஷியரான பரத்துவாசமஹாரிஷியைப்பார்த்து ஓய் பரத்துவாசரே! சேறில்லாமல் பெரியவர்களுடைய மனம்போலே கலக்கமற்று அதிரமணீயமாயிருக்கின்ற இந்தத் தீர்த்தத்தைப் பாரும். இந்தத் தீர்த்தத்தில் நான் ஸ்நானம் பண்ணப்போகிறேன் உம்முடைய கையிலிருக்கும் கமண்டலத்தைக் கீழேவைத்து எனக்கு மரவுரியைக் கொடுமென்று மகாத்துமாவான வால்மீகிபகவான் சொல்ல, அப்படியே பரத்துவாசர் பக்திவிநயத்தோடு அந்த மரவுரியைச் சமர்ப்பித்தார். அதை ஜிதேந்திரியரான அந்த வால்மீகிமுனிவர் வாங்கிக்கொண்டு அந்த நதிதீரத்திலிராநின்ற விசாலமாகிய வனத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது அதனருகே ஒரு விருக்ஷத்தின்மேலிரண்டு கிரவுஞ்சபக்ஷிகள் ஒன்றோடொன்று பிரியாமல் அதிமனோகரமான லீலாவினோதங்களைச் செய்துகொண்டு இனிப்பாய்க் கூவிக்கொண்டிருக்கக்கண்டார். அப்படி இருக்கும்போது பாபகர்மத்திலே மனமுடையவனும் இயற்கையாய்ச் சகல ஜந்துக்களிடத்திலும் பகைபாராட்டுகிறவனுமாகிய ஒரு வேடன் கிரீடித்துக்கொண்டிருந்த அந்தக் கிரவுஞ்சபக்ஷிகளைப்பார்த்து அவ்விரண்டில் ஆண்பக்ஷியை அவர்கண்ணுக் கெதி

பாலகாண்டம்.

வேடன் கிரவுஞ்சபக்ஷியைக்கொன்றதை வால்மீகிமுனிவர் கண்ணுற்றது. NO-3.

వేటకాడు క్రౌంచపక్షిని చంపినది వాల్మీకులు చూచుట.

ரில் வதைத்தான். வதைக்கவே அந்தப்பறவை கீழேவிழுந்து உடம்பெல்லாம் உதிரந்தோய்ந்து பூமியிலேபுரளுகிறதை அந்தப் பெண்பக்ஷி பார்த்து, செஞ்சூட்டோடு அழகியதும், என்றும் தன்னைவிட்டுப் பிரியாததும், காமமதத்தினால் தன்னைப் புணரவந்ததுமான அந்தச் சேவலின் பிரிவை ஆற்றமாட்டாததாய் யாவர்மனமும் இரங்கி உருகும்படி துக்கக்கூச்சல் கூவிற்று. அதைக்கேட்டும் வேடனாலே அடிபட்டு இறந்துகிடக்கிற ஆண்பறவையைப் பார்த்தும் அந்த வால்மீகிரிஷி தர்மசிந்தையுள்ளவராதலால் மிகவுமிரக்கமுற்று, நிரபராதியாய்க்கூடிக் கிரீடித்துக்கொண்டிருந்த இந்தக் கிரவுஞ்சபக்ஷியைக் கொன்றது மகா அதர்மம் என்று அந்த வேடனைச் சபிக்க நினைத்தபோது இந்தச் சுலோகம் அவர் வாக்கில் வந்தது.

మానిషాదప్రతిష్ఠాంత్వ మగమశ్శాశ్వతీస్సమాః
యత్క్రౌంచమిథునాదేక మవధీః కామమోహితమ్॥

மானிஷாதப்ர திஷ்டாம்த்வ – மகமஶாஶ்வ தீஸ்ஸமா: *
யத்க்ரவுஞ்ச மிதுநாதேக – மவதீ:காம மோஹிதம் *

அடா நிர்ப்பாக்கியனான வேடா! நீ காமவேட்கைகொண்டு விலாசமாயிருந்த இவ்விரண்டு கிரவுஞ்சங்களில் ஒன்றை வதைத்ததனாலே நெடுநாள் வாழ்வற்று துர்க்கதியடையக்கடவாய்.

இதில் மற்றொரு பொருளும் தோன்றியது.

திருமகளுக் கிருப்பிடமான பகவானே மந்தோதரியும் இராவணனுமாகிய இரண்டு ராக்ஷதர்களில் காமமயக்கங் கொண்ட ஒருவனை (இராவணனை) சங்கரித்ததனாலே நெடுங்காலமும் பெருங்கீர்த்தி பெற்று வாழ்வீர்-என்பது. *

இவ்விதமாகத் தமது வாக்கில்வந்ததைக் குறித்து வால்மீகியானவர் ஆச்சரியப்பட்டு நாம் இந்தக்கிரவுஞ்சபக்ஷிக்காகத் துக்கத்தோடு சொன்னது சுலோகமான தென்னகாரணமென்று தமக்குள்ளே தாமே ஆலோசித்துக்கொண்டு தம்முடைய சிஷ்யரான பரத்துவாசனை அழைத்து.

---

* ஏதோ ஒரு புராணத்தின்படி "கிரவுஞ்சவேஷந்தரித்த ஒரு ராக்ஷசனை விஷ்ணுவே வேடவேடம்பூண்டு சங்கரித்ததாகவும், அதைக்கண்டு வால்மீகி இந்தப் பக்ஷியைப்போலே நீயும், உன் ஸ்திரீயைவிட்டுப் பிரிந்து சிலகாலந் துக்கப்படக் கடவை என்று சபித்ததாயும், அதனாலே தான் ஸ்ரீராமன் சீதையைப்பிரிந்து சங்கடப்பட்டதாயும், இந்தச்சுலோகத்துக்கு ஒருவர் அர்த்தஞ்செய்திருக்கிறார். அது சரிஅன்றென்று பிறர் ஆக்ஷேபித்திருக்கிறார்.

పాదబద్ధోక్షరసమః తంత్రీలయసమన్వితః
శోకార్తస్య ప్రవృత్తో మే శ్లోకో భవతు నాన్యథా॥

பாதபத்தோ க்ஷரஸமஃதந்த்ரீலய ஸமன்விதஃ
சோகார்தஸ்யப்ர வ்ருத்தோமே - ஃச்லோகோபவ்து நான்யதா *

ஓ! பரத்துவாசரே, நான் கிரவுஞ்ச பக்ஷியினிடத்தில் கருணையாலே சொல்லியது, நான்கு பாதங்களுள்ளதும், சமமான அக்ஷரமுடையதும், வீணையில் வாத்தியங்களோடு இசைத்துப் பாடக்கூடியதுமான ஒரு சுலோகமானது சரியே வேறன்று நீர் பாரும் என்ன, அதைப் பரத்வாசரும் படித்துப்பார்த்து இது சுலோகமே யென்று சந்தோஷத்தை அடையவே வால்மீகரும் அதிக சந்தோஷத்தை அடைந்து அந்தத் தீர்த்தத்தில் நீராடி அந்தக் கிரவுஞ்சபக்ஷியினுடைய துயரத்தையும் தம்மாலே சொல்லப்பட்ட சுலோகத்தையும் அடிக்கடி நினைத்துக் கொண்டே தம்முடைய ஆச்சிரமத்துக் கெழுந்தருளினர். அவருடைய சிஷியரும் தீர்த்தபூர்ணமான கலசத்தைக்கையில் எடுத்துக்கொண்டு பக்திவிநயத்துடனே பின்னே நடந்துவந்தார். சகல தர்மங்களும் தெரிந்த வால்மீகிபகவான் ஆச்சிரமம்போய்ச்சேர்ந்த பிறகு ஆசனத்தின்மேலே உட்காந்து கொண்டு அந்தச் சுலோகத்தையே நினைத்து வெகு ஆலோசனை உடையவராய் வேறேகதைகளைத் தம்முடைய சிஷர்களுக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

அப்போது லோகசிருஷ்டி கர்த்தாவாயும் மஹாபிரபுவாயும் மஹாபிரபாவ சம்பன்னராயுமுள்ள சதுர்முகப்பிர்ம்மாவானவர் வால்மீகிபகவானைப் பார்க்கவேண்டி அவருடைய ஆச்சிரமத்துக்கு எழுந்தருளினர். அவரை வால்மீகிபகவான் கண்டு எதிர்கொண்டுபோய்ச் சர்வோபசாரங்களுஞ்செய்து தெண்டன்சமர்ப்பித்து உயர்ந்த ஆசனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கச்செய்து கைகட்டி வாய்புதைத்து நிற்கும்போது பிர்ம்மதேவர் அந்த வால்மீகிபகவானுடைய குசலங்களை விசாரித்து அவரை உட்காரும்படி நியமிக்க அந்தமுனிபுங்கவரும் அப்படியேஉட்காந்து,பெரும்பாவி அந்தப் பக்ஷியைக் கொன்றனேயென்று சோகத்தோடு தமது வாக்கிலுண்டான சுலோகத்தை மனதிலேயே பாடிக்கொண்டிருக்க, நான்முகக்கடவுள் அம் முனிவரை நோக்கிப் புன்சிரிப்புடனே அருளிச்செய்கிறர். ஓய் வால்மீகரே, நீர்சொன்னது சுலோகமே தவிர வாக்கியமன்று. நம்முடைய சங்கல்பத்தினாலேயே இந்தச்சரஸ்வதி உமது வாக்கிலிருந்து தோன்றினள். நீர் ஒன்றும் ஆலோசிக்க வேண்டுவதில்லை, முன்னே நாரதராலே ஸ்ரீராமமூர்த்தியினுடைய சரித்திரத்தை சம்க்ஷேபமாக நீர் கேட்டிருக்கிறீரே, அந்தப்படியே ஸ்ரீராமகதையை ஒரு பிரபந்தமாகச் செய்யக் கடவீர்-அந்த மகானுபாவரான சக்கிரவர்த்தி திருமகனுருடையதும், இளைய

பாலகாண்டம.

சதுர்முகப்பிர்ம்மா ஸ்ரீராமகதையை ஒருபிரபந்தமாகச்செய்ய வால்மீகருக்கு கட்டளையிட்டது. No. 4.

చతుర్ముక బ్రహ్మ శ్రీరామచెరిత్రమును ప్రబంధముగ చేయ వాల్మీకులుకు ఆజ్ఞాపించుట.

பெருமாளுடையதும், பிராட்டியினுடையதும், இராக்கதருடையதுமான பல சரித்திரங்களும், உமக்கு நன்ருய்த் தோன்றக்கடவன.

నతేవాగనృతాకావ్యే కాచిదత్రభవిష్యతి

நதேவாகன்ருதாகாவ்யே - காசிதத்ரபவிஷ்யதி *

இன்னங்கேளும், ஸ்ரீராமவிஷயமாக நீர்செய்யுங் காவியத்தில் ஒரு சொல்லும் பொய்யாகாம லிருக்கும். இப்படி மனோஹரமாக நீர் செய்யு மிந்தக்கிரந்தம், மலைகள் நதிகள் முதலானவை இருக்குமட்டும் உலகத்தில் விளங்கிவரும். அக்கதை விளங்குமளவும், கீழ்மேலுமுள்ள நம்முடைய லோகங்களில் நீர் கீர்த்தி சரீரத்தோடு இருப்பீரென்று அனுக்கிரஹஞ் செய்து அந்தக்ஷணமே அந்தர்த்தானமாய் பிர்ம்மதேவர் சத்தியலோகத் துக்கு எழுந்தருளினர்.

பின்பு, வால்மீகிபகவானனவர் தம்முடைய சிஷியர்களுடனேகூட அதிக ஆச்சரியத்தை அடைந்து, அந்தச்சுலோகத்தை அடிக்கடி அவர்கள் பாடிக்களிக்க, தாமும் அதன் இலக்கண அமைதிகளைக்கண்டு களிப் படைந்து நாம் பிர்ம்மாவின் நியமத்தாலே இப்படிப்பட்ட சுலோகங் களைக்கொண்டு ஸ்ரீராமசரித்திரத்தைச் செய்யக்கடவோம் என்று கருதி மன தைக்கவரும்படி கம்பீரமான விருத்தங்களும், சொற்களும், பொருள்களு முள்ளதாய் ஸ்ரீராமருடைய திவ்யகல்யாணகுண கீர்த்தியை விளக்கும்படி யானதுமாகிய மகாகாவியத்தைச்செய்தருளித் தம்மாணுக்கர்களை நோக்கி.

తదుపగతసమాససంధియోగం సమమధురోపనతార్థవాక్యబద్ధమ్

రఘువరచరితమ్మునిప్రణీతం దశశిరసశ్చవధంనిశామయధ్వమ్॥

ததுபகதஸமாஸ ஸந்தியோகம் ஸ்மமதுரோப நதார்த்தவாக்யபத்தம் *

ரகுவரசரிதம் முனிப்ரணீதம் தசசிரஸச்சவதம் நிசாமயத்வம் *

என்றருளிச்செய்தார். (இ-ள்.) அந்தந்த இடங்களுக்கு ஏற்ற சொற் ருெடர்களும் சந்திகளுமுள்ளதாய் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாச மில்லா மல் ஒருபடிப்பட்டுப் பொருள்விளங்கும் படியான வாக்கியக்கட்டுகளை யுடைத்தானதுமாதலால் கேட்கப்பிரியமானதும், நாரதமாமுனிவருடைய அனுக்ரஹத்தால் உண்டானதால் மஹாமகிமையுள்ளதும், மஹாபாபி யான ராவணவதமுள்ளிடப் பரிசுத்தமுமான இந்த ஸ்ரீராமசரித்திர பிர பந்தத்தைக் கேளுங்கள்.

பாலகாண்டம் இரண்டாவது சருக்கம்,

முற்றிற்று.

மூன்றுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தை வால்மீகிமுனிவர் செய்தவிதம்.

அந்தப் பிராசேதசமுனிவர், கைகால் சுத்திசெய்து ஆசமனம் பண்ணிக் கிழக்கு நுனியான தருப்பைகளின்மேல் உட்கார்ந்து கைகூப்பித் தெய்வம் குரு இவர்களுக்கு வந்தனஞ்செய்து முன்கேட்ட விஷயத்தைப் பூர்ணமாய் ஆராய்ந்து, இராமர் - இலக்ஷ்மணர் - சீதை - தசரதர் - நாட்டார் - நகரத்தார் - இன்னம் அவரவர்கள் பேசியது சிரித்தது செய்தது வனவாசத்தில் நடந்தது முதலான சகலத்தையும், சதுர்முகக் கடவுளின் அனுக்கிரஹ பலத்தினாலே உண்மையாக அறிந்து நாரதர்கூறிய முறைப்படி லோகாபிராமரான ஸ்ரீராமருடைய சரித்திரத்தைச் செய்யத்தொடங்கி, தருமமோக்ஷங்கள் பிரதானமாகவும் அர்த்தமும் காமமும் அப்பிரதானமாகவும் தோன்றும்படியானதும் ரத்தினங்கள் நிறைந்த கடல் போன்றதும் யாவர்செவியையும் இதயத்தையும் கவருந்தன்மையுள்ளதுமான பிரபந்தம் செய்தருளினார்.

அதில் கதையின்முறை எப்படியெனில், ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவவதாரமும் அவருடைய அசாத்தியமான பராக்கிரமமும், அவராலே சகல சனங்களுக்கும் அனுகூலமும் பெருமையும் அவர் இவ்வுலகத்தில் சந்திரனைப்போலே எல்லாருக்கும் இஷ்டமாக விளங்கினதும் பக்திவினையத்தோடு நடந்ததும் சத்தியசீலங்களும் ஸ்ரீராமர் சித்தாச்சிரமத்துக்கு எழுந்தருளும்போது விசுவாமித்திரர் அவருக்கு அருளிச்செய்த நானாவிதங்களான விசித்திர கதைகளும், வில்லை ஒடித்துச் சீதாபிராட்டியைத் திருக்கலியாணஞ் செய்ததும், பரசுராமரோடு நேர்ந்த விவாதமும், தசரதசக்கிரவர்த்தி ஸ்ரீராமருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்ய எத்தனித்ததும், கைகேசியாலே அதற்கு விரோதம் வந்ததும், ஸ்ரீரகுநாயகரை வனத்துக்கு அனுப்பியதும், தசரதசக்கிரவர்த்தி புத்திரசோகத்தாலே சுவர்க்கலோகம் சேர்ந்ததும், சனங்கள் துக்கப்பட்டதும், அவர்களைவிட்டுப் போனதும், குகனுடனே சுவாமிகூடினதும், சுமந்திரரைத் திருவயோத்திக்குத் திருப்பினதும், கங்கையைக்கடந்ததும், பரத்துவாசரைச் சேவித்ததும், பரத்துவாசர் நியமனத்தினாலே ஸ்ரீராமர் சித்திரகூடம்போய்ச் சேர்ந்ததும், அவ்விடத்தில் பர்ணசாலை கட்டிக்கொண்டுவசித்ததும், அவ்விடத்தில் பரதாழ்வான் எழுந்தருளி ஸ்ரீராமரைப் பட்டாபிஷேகங் கொள்ளும்படி பிரார்த்தித்ததும், தசரதசக்கிரவர்த்திக்கு ஸ்ரீராமர் தர்ப்பணஞ் செய்ததும், பரதர் ஸ்ரீராமருடைய பாதுகாபட்டாபிஷேகஞ்செய்து நந்திக்கிராமத்தில் வாசம்பண்ணினதும், ஸ்ரீராமர் சித்திரகூடம்விட்டுத் தண்டகாரணியத்துக்கு எழுந்தருளினதும், விராதனைச் சம்மாரஞ் செய்ததும்,

சரபங்க மஹாரிஷியைக்கண்டு சேவித்ததும், சுதீக்ஷ்ணரிஷியைக் கண்டதும், சீதாபிராட்டியாரை அநசூயை நல்ல பூச்சுமுதலியவைகளால் உபசரித்ததும், ஸ்ரீராமர் அகஸ்தியமகாரிஷியைக்கண்டு தெண்டன் சமர்ப்பித்ததும், பஞ்சவடிக்கு எழுந்தருளியதும், ஜடாயுவுடனே சேர்ந்ததும், சூர்ப்பனகை ஸ்ரீராமருடனே சம்வாதஞ்செய்து இளையபெருமாளாலே விரூபப்பட்டதும், கரதூஷண திரிசிரசுகளின் சம்மாரமும், இராவணன் தண்டகாரணியம்வந்ததும், மாரீசனை வதைசெய்ததும், ஜானகியாரை இராவணன் அபகரித்துக்கொண்டுபோனதும், பத்தினியைக் காணுமல் சுவாமி விசனப்படும்போது இராவணனுல் அடிபட்டுக்கிடந்த ஜடாயுவினுலே சங்கதிகளைத் தெரிந்துகொண்டதும், கபந்தனைக் கண்டதும், பம்பாதீரத்திற் சென்றதும், சபரியின் ஆச்சிரமத்துக்கு எழுந்தருளினதும், ஆஞ்சனேயனைக் கண்டதும், ரிசியமூகபர்வதத்தில் சுக்ரீவமகாராஜாவைக்கண்டு சினேகம்பண்ணிக்கொண்டதும், சுக்கிரீவ மஹாராஜாவுக்கு ஸ்ரீராமர் தம்முடைய பராக்கிரமத்தைக் காண்பித்ததும், வாலி சுக்கிரீவ யுத்தமும், வாலிவதையும், தாரைபுலம்பலும், சுக்கிரீவபட்டாபிஷேகமும், வருஷாகாலமெல்லாம் ஸ்ரீராமர் ரிசியமூக பர்வதத்தில் வாசஞ்செய்ததும், சுக்கிரீவ மஹாராஜாவின்மேல் சுவாமி கோபஞ்செய்ததும், சுக்கிரீவ மகாராஜா வானரசயினியங்களைக்கூட்டித் தேசங்களைத் தெரிவித்துச் சீதாபிராட்டியைத் திக்குகள்தோறுந் தேடவிட்டதும், ஸ்ரீராமர் அநுமான் கையில் திருவாழியைக் கொடுத்ததும், வானரர்கள் ஸ்வயம்பிரபையினுடைய பிலத்தில் பிரவேசித்ததும், வானரர்கள் மகேந்திரகிரியின் அடிவாரத்தில் பிரயோபவேசஞ்செய்ததும், அங்கே ஜடாயுவுக்குத் தமையனுன சம்பாதியைக்கண்டதும், அநுமான் மகேந்திர பர்வதத்தினின்றும் சமுத்திரத்தைத் தாண்டினதும், அநுமான் சமுத்திர ராஜனுடைய ஏவலினுலே வந்த மைநாக பர்வதத்தைக்கண்டதும், சிம்மிகையைச் சம்ஹரித்ததும், இலங்கைக்கு அருகான சுவேலாதிரியில் ஏறி இலங்கையைக்கண்டு அதிசயித்ததும், சாயங்காலவேளையில் ஒருவராய் இலங்கையில் பிரவேசித்து ஜானகியாரைத் தேடினதும், இராவணனைக் கண்டதும், அவனுடைய அந்தப்புரத்தில் புஷ்பகவிமானத்தைக் கண்டதும், ராவணனுடைய மத்தியபானசாலையையும் அந்தப்புரத்தையுங்கண்டதும், அசோகவனத்தில் பிராட்டியைக்கண்டு திருவாழியைத் தந்ததும், அங்கே இராவணனைக்கண்டதும், அங்கே அரக்கிகள் சீதாபிராட்டியை வெருட்டினதும், திரிசடை கனுக்கண்டதும், சீதாபிராட்டி தன் சூடாமணியை அநுமான் கையில் கொடுத்து ஸ்வாமிக்குத் தரச்சொன்னதும், திருவடி அசோகவனத்தை அழித்ததும், எண்பதினுயிரம் கிங்கரர்கள் நாசமானதும், இந்திரசித்தினுடைய பிரம்மபாசத்தாலே ஆஞ்சனேயர் கட்டுண்டதும், திருவடி இலங்காபுரிதகனஞ் செய்ததும், திரும்பி சமுத்திரத்தைக் கடந்ததும், வானரர்கள் மதுவனத்தையழித்ததும், அநுமான் சூடாமணியைச்

சமர்ப்பித்து விருத்தாந்தங்களையெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்து சுவாமியைச் சமாதானப்படுத்தினதும், ஸ்ரீராமர் வானர சேனைகளுடனே சமுத்திரத்துக்கு எழுந்தருளினதும், சமுத்திரத்தில் நளனைக்கொண்டு சேதுபந்தனம் செய்வித்ததும், அந்தச்சேதுவினால்சென்று இராத்திரியில் இலங்கையை முற்றுகை செய்ததும், விபீஷணரோடு கூடினதும், அந்த விபீஷணர் ராவணாதியரைச் சங்கரிக்குமுபாயத்தைச் சுவாமிக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ததும், சுவாமி கும்பகர்ணனையும் இந்திரஜித்தையும் இராவணனையும் வதைசெய்ததும், சீதாபிராட்டியை ஸ்ரீராமபிரான் அடைந்ததும், விபீஷணருக்கு இலங்காராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்ததும், புஷ்பகவிமானத்திலேயேறித் திருவயோத்தியாபுரிக்கு எழுந்தருளினதும், பரதருடனே கூடினதும், ஸ்ரீராமருடைய பட்டாபிஷேக மஹோச்சவமும்,சமஸ்தமான வானரர்களும் ராட்சதரர்களும் பிரயாணப்பட்டுப் போனதும், ஸ்ரீராமசந்திரர் ராச்சியபரிபாலனத்தில் சமஸ்த ஜனங்களையும் சந்தோஷப்படுத்திவந்ததும், முந்திய ஆறுகாண்டங்களினாலே சொல்லி மேல்நடந்தவைகளைத் தெரிவிக்கும்படி உத்தரகாண்டமும் செய்தருளினர்

பாலகாண்டத்தில் மூன்றாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

நான்காவது சருக்கம்.

வால்மீகிமஹாரிஷிதாம்செய்தராமாயணத்தைக்குசலவருக்குக்கற்பித்துப் பாடும்படி செய்தது.

ஞானவீரிய சம்பன்னரான வால்மீகிமஹாரிஷி இந்த ஸ்ரீராமாயணத்தை எப்பொழுதெப்படிச்செய்தாரென்றால்,ஸ்ரீராகவதிலகர் இராச்சியாதிபத்தியஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போது, இருபத்துநாலாயிரம்சுலோகங்களும், ஐந்நூறுசருக்கங்களடங்கிய ஆறுகாண்டங்களும் உத்தரகாண்டமுஞ்சேர ஏழுகாண்டங்களுமாகச் செய்தருளினார்.*செய்தருளினபின் இதை

* (இப்போது வழங்கிவருகிற பாடப்படி ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் உஙூ சுலோகங்களும் சில சர்க்கங்களும் அதிகமாயிருக்கின்றன. வெகுகாலமானதனால் இந்த வித்தியாசம் வந்ததென்றும், அல்லது முனிவரே சில்லறையைக் கருதாமல் பிரதானமாகக் கூறியிருக்கலாமென்றும் நியாயஞ் சொல்லுகிறார்கள்.)

பாலகாண்டம்.

குசலவர்கள் ஸ்ரீராமாயணத்தை ஸ்ரீராமசபையில்பாடியது

NO. 5.

కుశలవులు శ్రీరామాయణమును శ్రీరామసభలో పాడినది.

யார் நன்றாய்ப்பாடவல்லவர்கள் என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் முனிவேடம்பூண்டவர்களும் பாடவல்லவர்களுமாகிய சிறுவரிருவர் வந்து அவர்திருவடிகளிலே தெண்டன் சமர்ப்பித்தார்கள்.

அவர்கள் எத்தன்மையரெனில், ஸ்ரீராமபிரானுடைய குமாரர்களாதலால் ஒரு பிம்பத்தினின்றும் எடுத்த பிரதிபிம்பம்போலே அந்தச்சாயல் முழுதும் பொருந்தினவர்கள்-மஹாபுத்திசாலிகள்-வேதங்களிலே நன்றாய்த்தேர்ந்தவர்கள் - சகல தருமங்களுமறிந்தவர்கள். இப்படிப்பட்ட அச்சிறுவரைக் கண்டு வால்மீகிமுனிவர் குதூஹலித்தவராய், ஸ்ரீராமசரித்திரமாயும் மேன்மையான சீதாசரித்திரமாயும் இராவணனுடைய வதத்தைக் குறித்ததாயும் தாம்செய்த இந்த மஹாகாவியத்தை வேதங்களின் தாற்பரியங்கள் நன்றாய் விளங்கும்பொருட்டுஅவர்களுக்கு உபதேசித்தருளினார்.

சங்கீத சாஸ்திரத்தின் நுட்பங்களை அறிந்தவர்களும் ஸ்வரங்கள் நிறைந்து ஏறுமிறங்குமிடங்களை யறிந்தவர்களும் மதுரமானகண்டத்தொனியுள்ளவர்களும் நல்லரூப லக்ஷணங்களுள்ளவர்களுமாகிய அந்தக் குசலவர்கள் வீணையின் ஓசைக்கும் தாளலயைகளுக்கும் ஒத்ததாயும் ஏழுஸ்வர ஜாதிகளாலே கூட்டப்பட்டதாயும் படிப்பதிலும் பாடுவதிலும் இனிப்பாயும் நவரசங்களோடு கூடினததாயு மிராநின்ற, இந்த ராமாயணத்தை அவ்வவ்விடங்களின் கருத்துக்கள் கேட்போர் மனதிற்படியுமபடி தொனிக்குறிகளோடு மகாரிஷிகள் முதலானார் கூடியிருக்கு மிடங்களிலெல்லாம் நன்றாய்பாடினார்கள். இவ்வாறு அழகாய்ப்பாடும் இந்த உத்தம சரித்திரத்தைக்கேட்டு அந்த முனிவரெல்லாம் அகங்களித்துக் கண்களிலானந்த வெள்ளம்பெருக ஆச்சரியப்பட்டு ஓகோ ! என்ன இந்தப்பிரபந்தமிருந்தபடி - சுலோகங்களின் மதுரமோ சொல்லத்தரமன்று - பாடும்திறமோ அதிலுமேலாயிருக்கின்றது - இந்தக் காவியம் பின்வரும் கவிவாணருக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்றது - இந்தச் சரித்திரம் வெகுகாலத்துக்குமுன் நடந்ததானாலும் இப்போதுதான் நம்கண்களுக்கு எதிரில் நடப்பதுபோற் காட்டப்படுகின்றது என்றிப்படி கூறிக்கொண்டாடினார்கள். அவர்களில் ஒருவர் அப்பிள்ளைகளுக்குக் கமண்டலமும் மற்றொருவர் முனிவருட்காரும்படியான ஆசனமும் இன்னொருவர் மரவுரியும் இப்படித் தத்தமக்கு இசைந்ததை வெகுமதியாக அளித்தார்கள். இப்படிக் கொண்டாடப்பட்டவர்களாய் அந்தப் பிள்ளைகள் மிக்கமதுரமான ஒரேஸ்வரமாய்த் திருவயோத்தியின் அந்தந்தத் திருவீதிகளிலும் ராஜமார்க்கங்களிலும் கருத்திற்புகுந்து பாடிக்கொண்டே வந்தார்கள். வரும்போது இவர்களை ஸ்ரீராமசந்திர பகவான்கண்டு, அன்பும் ஆனந்தமும் பெருகினவராய் அவர்களை மரியாதையோடு இட்டுக்கொண்டுபோய், இவர்களுடைய ரூபலக்ஷணங்களையும் பாட்டின்திறத்தையும் சிலாகித்துச்சபையில் லக்ஷ்மணர் பரதர் சத்துருக்கனர் இவர்களைநோக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

தேவகுமாரர்கள்போல் விளங்காநின்ற இந்த முனிகுமாரர்கள் பாடுவதைக்கேளுங்கள் - இது விசித்திரமான சொல்லும்பொருளும் அமைந்தது - இவர்கள் பாடுவதோ இனிப்புள்ளதாய் நன்றாயமைந்த நீண்டதொனியுள்ளதாய் மனங்களையிழுத்துக் களிப்பிக்கின்றது என்றுசொல்லித் தாம்விற்றிருந்த பொற்சிங்காதனத்திலிருந்து பலருங்கூடியிருக்கும் சபை நடுவில்வந்து வீற்றிருந்து தம்பிகள் முதலானோர்களைநோக்கி : ராஜலக்ஷணம்பொருந்திய இந்த ரிஷிப்பிள்ளைகள் பாடுஞ்சரித்திரம் மஹாபிரபாவமுள்ளது - எனக்கும் சீதையின் சரித்திரமாதலாலே க்ஷேமகரமாயிருக்குமென்று அப்பிள்ளைகளைப்பாட நியமித்தருளினர். அவர்களும் அந்த நியமனப்படி மார்க்கமென்கிற சாதாரணவிதத்திற்பாட, சுவாமி மிக்க ஆஸக்த்தியோடே கேட்டருளினர். *

பாலகாண்டத்தில் நான்காவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஐந்தாவதுசருக்கம்.

நகரத்தின் சிறப்பு.

செல்வம்நிறைந்த இப்பூமிமுழுதும் மற்றயாருக்குமில்லாமல், மநுவைத்தொடங்கி ஜயசாலிகளான, எந்த இக்ஷுவாகு வமிசத்தார்க்கே உரியதாயிருந்ததோ - எந்தக்குலத்தில் ஸகரசக்கரவர்த்திதோன்றி அறுபதினா

* இந்த நான்கு சருக்கங்களும் (உபோத்காதம்) பாயிரம் அல்லது முகவுரை-அதாவது "ஆக்கியோன் பெயரே வழியேயெல்லை" என்கின்ற விதிப்படி கிரந்தகர்த்தாவின் நாமதேயம், கிரந்தத்தின் வரலாறு, கிரந்தத்தின் பெயர், அதிற்கூறிய விஷயம்; அதைக் கற்பதனால் வரும் பயன் முதலாகிய காரியங்களைத் தெரிவிப்பது. இப்பாயிரத்தைத்தாம் பிறகு நடத்தப்போகிறதை முன்னமேயோசித்து வால்மீகிமுனிவரே செய்தனர் அவர்சிஷ்ஷரில் ஒருவர் செய்ததாகவும் சிலர் சொல்லுகின்றனர். இதில் கிருகஸ்தன் நடக்கவேண்டிய ஆசாரமும், சத்தியத்தின் மேன்மையும், பிதாவினிடம் புத்திரன் நடந்துகொள்ளுமுறையும், சகோதரருடைய நிலையும், பதிவிருதாதருமமும், தருமநிலை தவறினால் எப்படிப்பட்டவனும் அழிந்துபோவானென்பதும் இவைமுதலான சாமானியதருமமும், ஸ்ரீராமபிரான் சகலகலியாணகுண பரிபூர்ணமான பரதத்துவமென்பதும், அவனைச் சரணமடைவதே சகல அபீஷ்டங்களையும் பெறுமுபாயமென்பதும், அடியார்கள் ஆசரிக்கவேண்டிய கயிங்கரியமுதலானவற்றின் முறைகளும் ஆக இப்படிப்பட்ட விஷேதருமங்களும்,செம்பொருளாகவும் கருத்துப்பொருளாகவுங் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

இதனாலேதான் இது 'வேதோபப்பிரம்மணம்' என்னப்பட்டது. உபப்பிரம்மணம் என்றால் பொருளை நன்றாய் விளக்கிக்காட்டுவது. அஞ்சாம்சருக்கத்திலேதான் ராமாயணாரம்பம். ராமாயணமென்கிற சொல்லுக்கு இராமனை அறிவிக்கும் பிரபந்தம் என்பதுபொருள் - சீதையை அறிவிக்கும் பிரபந்தமெனவும் சிலர் உரைத்திருக்கின்றனர்.

யிர மக்களைக்கொண்டு சாகரமென்னுங்கடலைத் தோண்டுவித்தாரோ அப்படிப்பட்ட மஹாகுலத்தைக்குறித்து அவதரித்தது இந்த ஸ்ரீமத்ராமாயணம். இது அறமுதலான நாற்பொருளையும் பயக்கும்படியானது. இதனைப் பொறாமைமுதலிய துர்க்குணங்களின்றி அன்போடுகேட்கவேண்டும்.

சரயூநதியின் இருகரைகளிலும் பரவியதான கோசலம் என்கிறதேசமொன்றிருக்கின்றது. அதுமிகுந்த சந்தோஷமுள்ள ஜனங்கள் நிறைந்ததும் தனதானியமுதலான செல்வமிகுதியுள்ளதுமானநாடு. அதில் அயோத்தியென்று பேர்பெற்ற நகரமொன்றுண்டு. அது வைவஸ்வதமனுவினாலே நிருமிக்கப்பட்டது - பன்னிரண்டு யோஜனைநீளமும், மூன்றுயோஜனை யகலமுமுள்ளதாய் லக்ஷ்மீவிலாசம்பொருந்தி விளங்கும். பலவிடங்களிலிருந்து வரும் வழிகளெல்லாம் நிழல்பரந்த மரச்சாலைகள் வைத்து விசாலமாயிருக்கப் பெற்றது - மூலைமுடுக்குகளின்றி விசாலமும் நீட்சியுமான பலதெருக்களுள்ளது - அந்தப்பண்டங்கள் நிறைந்து தனித்தனியாயிராநின்ற நல்லகடைத் தெருக்களுள்ளது-தினமும் தண்ணீர்தெளித்து மலர் சிந்தப்பெற்ற ராஜமார்க்கமுடையது - உயரமும் அழகுமான கோட்டைவாசல்களும் கதவுகளும் ஸ்தம்பங்களுமுடைத்தாய்ப் பலவகை ஆயுதயந்திரங்களையும் பொருந்தியது - அதில் அந்தந்த வேலைகளிலுங் கைதேர்ந்த பலசிற்பிகளும், அரசர்க்குக் காலமறிவிக்கும் மாகதர் முதலானோரும், நாட்டியம் கற்பிக்கவல்ல பரதசாஸ்திர நிபுணரும், பலராஜ்யங்களிலிருந்து இராஜகாரியம் பேசவந்திருக்கும் சாமந்தராஜாக்களும், பிறதேசத்துப் பலவகை வர்த்தகர்களும், வேதசாஸ்திரங்களில் தேர்ச்சிபெற்ற மஹாபிராமணர்களும், நிறைந்திருப்பதுமன்றி யானை குதிரை ஒட்டகம் கோவேறு கழுதை எருதுமாடு பசுமாடு முதலியவைகளும் நிறைந்திருக்கும்-மேலும் பிரசங்கசாலைகளும், பலர்கூடத்தக்க அழகிய மண்டபங்களும், மண்டபத்தின் மேன் மாடிகளும், அனேகம் பீரங்கிகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற மதிற்சுவர்க் கட்டடங்களும், எப்படிப்பட்டவரும் கிட்டக்கூடாத அகழிகள் சூழ்ந்த மதிற்சுவர்களும், கோபுரங்களும், பல அடுக்குகளுள்ளனவாய்க் கண்ணைப்பறிக்கும்படி ரத்தினகாந்திகள் சூழ்ந்த அரசர்மாளிகை வரிசைகளும் அங்கே விஸ்தாரமாயுண்டு - திகைக்கும்படியான அனேகம் கிருகங்களும் சங்கீதசாலைகளும் பொன்முதலியவைகளாற் செய்த செய்குன்றுகளும் மாமரங்களுடனே மற்றமரங்களும் பூங்கொடிகளும் விளங்காநின்ற தோட்டங்களும் பல அங்கேயிருக்கின்றன - இவ்வகையான விபவங்களோடுகூடி அந்நகரமானது சொக்கட்டான் பலகையின் விதமாய்க் காணப்படுகின்றது - மேலும் அங்கே ஒவ்வொரு வீதியிலும் பெரும்பாலும் சங்கீதவாத்தியங்களும் வீணாநாதங்களும் பொருந்தி உச்சவமாகவேயிருக்கும் - உத்தமமான தானியவகைகளும், உத்தமமான ரத்தினங்களும், உத்தமரான ஆண்பிள்ளை பெண்பிள்ளைகளும், சிற்பவினோதங்களும் சாஸ்திர வினோதங்களும் பரவி அந்நகரம் அமராவதி என்கிற

இந்திரபட்டணம்போல் பிரகாசிக்கின்றது - மேலும் அது விசித்திரமான கொடிகள்கட்டி விசித்திரமான பதுமைகள் அமைத்துப் பறக்கின்ற தேவ விமானங்கள் போன்ற வீடுகளின் வரிசைகளையுடைத்தாயிருக்கின்றது - கருப்பஞ் சாற்றோடொத்த உருசியுள்ள பல தடாகங்கள் மடுக்கள் வாவிகள் முதலான ஜலாதாரங்களுமிருக்கப்பெற்றது - சகல ஆயுதங்களிலும் கைதேர்ந்து ஓடுமிலக்கை எய்யவல்லவராயினும், தனித்திருப்பவனையும், ஆயுதமின்றி இருப்பவனையும், சந்ததிக்கொருகுமாரனாயிருப்பவனையும், அனாதராயிருப்பவனையும் அம்புமுதலிய படைக்கலங்களாலெய்யாத நன்னெறியுள்ள மஹாவீரர் பலரும், அப்படிப்பட்ட யானை குதிரை முதலிய வாகனங்களும் நிறைந்த அனேக சேனைகளும் அங்கே விஸ்தாரமாயுண்டு. மேலும் அது எப்போதும் அக்கினிகளைக் கைவிடாதவர்களாய் ஸத்திய சவுசமுதலான நல்ல ஆசாரமும் பொருந்தி ஆறங்கங்களோடு வேதங்களைப் பயின்றுகொண்டு அன்னதானமுதலான நானாதானங்களையும்செய்துகொண்டு முனிவரென்று சொல்லும்படியான பெருமைபெற்ற ஜனங்களுள்ளதும் முனிவர்கள் வருத்தும் போக்குமாய் இருக்கும்படியானதும் ஒருவர் தவஞ்செய்து சித்தியாகப்பெற்ற ஒரு தேவவிமானம்போல் தோன்றுவதுமாயிருந்தது - அப்படிப்பட்ட அயோத்தியாபுரியைத் தம் நடக்கையாலே ராச்சியத்தைச் செழிக்கச்செய்யுந் திறனுள்ள தசரதமகாராஜாவானவர் ஆண்டுகொண்டிருந்தார்.

பாலகாண்டத்தில் ஐந்தாவதுசருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆறாவதுசருக்கம்.

அரசனுடைய ஆளுகைத்திறத்தினால் நகரம் சிறந்திருக்கும்

வகையைச் சொல்லுகிறது.

அந்தத் தசரதமஹாராஜாவின் குணங்களைச் சொல்லுகிறேன் - அவர் வேதவேதாந்தங்களை யறிந்தவர் - எப்படிப்பட்டவர்களையும் அனைத்துச் சுவாதீனமாக்கிக்கொள்ளவல்லவர் - வருங்காரியங்களை முன்னதா யோசித்து அறிந்துகொள்ளும்படியான திறமையுடையவர் - எப்படிப்பட்ட வீரரும் அஞ்சும்படியான பராக்கிரமமுள்ளவர் - நாடுநகரங்களிலுள்ள யாவர்க்கும் பிரியமானவர் - வெகு யாகங்கள் செய்தவர் - தருமத்தையே முக்கியமாகப் பார்க்கிறவர் - இந்திரியங்களைச் சுவாதீனப்படுத்தினவர் - இக்ஷு-

வாகுகுலத்துக்குத் திலகம்போலே அதிரதர் என்னும்பேர் பூண்டவர்-மூவுலகங்களிலும் புகழப்பட்டவர்-ராஜரிஷியானாலும் மஹாரிஷிகளுக்குச் சமானமானவர் - மஹாபலமுள்ளவர் - பகைவரையெல்லாம் வென்றுமேன்மைபெற்றவர் - பிராணனையுங்கொடுத்து உதவிசெய்யும்படியான அனேக மித்திரரைப் படைத்தவர் - தனங்களையும் அரசுக்கு வேண்டிய சேனைமுதலிய மற்றப்பொருள்களையும் பெற்றிருப்பதில் குபேரனையும் இந்திரனையுமொத்தவர் - மனுவைப்போலே லோகத்தை யெல்லாம் பொதுப்படநன்றாய் ரக்ஷிக்கவல்லவர். அப்படிப்பட்ட அந்த ராஜா, தேவேந்திரன் அமராவதியைக் காப்பதுபோலே, அந்தப்பட்டணத்தைக் காத்துவந்தார்.

இவர் ராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துவந்த காலத்தில் அந்நாட்டிலுள்ளாரெல்லாம் வெகு சாஸ்திரங்களைக் கற்றவரும், தருமமே கண்ணாயிருப்பவரும், சத்தியநிலையுள்ளவரும், தந்தம் பொருளிலே திர்ப்தி யடைந்து பிறர் பொருளை இச்சியாதவரும், மஹாதாதாக்களுமாய் மஹாசந்தோஷமுள்ளவராயு மிருந்தார்கள். அந்நகரத்திலே அற்பமான பணமுள்ளவனும், மாடுகுதிரைக ளில்லாதவனுஞ், போகபாக்கிய மில்லாதவனுமாக ஒரு குடும்பத்தானும் கிடைக்கமாட்டான். அன்றியும், காமமயக்க முள்ளவனாகிலும், பெண்சாதி பிள்ளை தாய் தந்தை அண்ணன் றம்பிகள் முதலானவர்களையும் தன்னையுங்கூடப் போஷியாமலிருக்கிற லோபியாகிலும், கொடுஞ்செய்கை செய்பவனாகிலும், கல்வியறியாதவனாகிலும், நாஸ்திவாதஞ் செய்பவனாகிலும் காணுதற்குங் கிடைக்கமாட்டான். காதணி கழுத்தணி கையணி புஜத்தணி முதலிய பல அணிகளும், நல்லபூச்சு நல்லபூமாலை நல்லவஸ்திரம் இவைகளுமில்லாதாரைத் தேடிப்பார்த்தாலுங் கிடைப்பதருமை. அக்கினிகாரியஞ்செய்யாதவர், யாகஞ்செய்யாதவர், வேதமோதாதவர், ஈனபோஜனஞ்செய்பவர், நல்லொழுக்கமில்லாதவர், பொருள்களின் திறமறியாதவ்ர், வஞ்சனைசெய்பவர், இத்தன்மையான அயோக்கியரும் அகப்படமாட்டார்கள். ஆண்பிள்ளைகளும், பெண்பிள்ளைகளும், அவரவர்க்கு உரிய நிலையிலிருந்து ஆதுலர்க்கும் விருந்தினருக்கும் நல்ல போஜனமளித்துத் தாமுமுண்டு பகவானிடத்தும் பாகவதரிடத்தும் பக்தியுள்ளவர்களாய்க் காலங்கழிப்பார்கள். அற்பாயுசாய்ப் பிறப்பவரும், ரூபமில்லாதவரும், அங்கவிகார முள்ளவரும், நல்லெண்ணமில்லாதவரும், வீரத்தனமில்லாதவரும், ராஜபக்த்தி யில்லாதவரும், அங்கே இல்லவேயில்லை. பிராமணருக்கு க்ஷத்திரியரும், அவர்களுக்கு வைசியரும், இந்த முத்திறத்தார்க்கும் சூத்திரரும் அடங்கி வழிபட்டு மரியாதைகடவாமல் நடப்பார்கள். மேலும் சவுரிய தயிரியங்களோடு நீதியுமுள்ள சேனாவீரர்களால், சிங்கங்களால் குகை நிரப்பப்பட்டதுபோல், அந்நகர் நிரப்பப்பட்டிருக்கும். அயிராவத முதலான திக்கஜங்களின் குலத்திற் பிறந்த லக்ஷணமமைந்த யானைகளும், காம்போஜம் யவனம் பாஹ்லிகம் முதலான தேசங்களிற்பிறந்த மேன்மையான குதிரைகளும், குடநிரம்பப்பால் கறக்கும்படி

யான நல்ல பசுமாடுகளும், அங்கே நாளுக்குநாள் செழிப்பாய் வளர்ந்து வரும். இத்தன்மையதாய் அந்த அயோத்தியா நகரமானது தன் பெயர்ப் பொருளின்படி எவர்க்கும் வெல்லவொண்ணாததாய் இரண்டுகாத வழியிலேயே காண்போர் கண்கள் களிக்கும்படியும் கூசும்படிம் காணப்படுகின்றது. இவ்வண்ணமான அந்த மகா நகரத்தைக் குணங்களிலும் தருமத்திலும் நீதியிலு மேம்பட்டவரான தசரதமகாராஜா மிக்க சிறப்போடு ஆண்டுவந்தார்.

பாலகாண்டத்தில் ஆறுவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஏழாவது சருக்கம்.

இதிலும் தசரதமகாராஜாவின் துரைத்தனசிறப்பே

சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மேலானபுத்தியும் மேலானகீர்த்தியுமுள்ள அந்தத் தசரதமகராஜாவுக்கு, திருஷ்டி, ஜயந்தன், விஜயன், சித்தார்த்தன், அர்த்தசாதகன், அசோகன். மந்திரபாலன், சுமந்திரன் என்று எண்மர் மந்திரிகளிருந்தார்கள். அவர்கள் மந்திரித்தனத்துக்கு உரிய குணங்களுடையவர்கள் - காரியங்களை நிதானித்து ஆலோசிக்கும்படியானவர்கள்-மனக்குறிப்புகளை அறிந்துகொள்ளுந் திறமுடையவர்கள் - பரிசுத்தர்கள் - ராஜகாரியங்களிலே எப்போதும் பாடுபடும்படியான அன்புள்ளவர்கள். அன்றியும், அவ்வரசனுக்கு வைதிகச் சடங்குகளுக்குரிய இருத்துவிக்குகளில் (யாகஞ்செய்விப்போர்) முக்கியராய் வசிஷ்டர் வாமதேவர் என்றிரண்டு மகாரிஷிகளிருந்தார்கள். இவர்களும் இன்னும் சிலரும் ராஜகாரிய சகாயமாக இருந்தார்கள். இவர்களெல்லாம் சாஸ்திரங்களைக் கற்றறிந்து காரியங்களை நடத்துவதில் சமர்த்தர் - ஜிதேந்திரிர் - எந்தக்கேடும் செய்ய அஞ்சுகிறவர் - மிகுந்த செல்லமுடையவர்கள் - மஹா பராக்கிரமசாலிகள் - பெரும்புகழ்படைத்தவர்கள்-பிறரால் அறியப்படாத அபிப்பிராயமுள்ளவர்கள் - அரசன் சொற்படி நடப்பவர்கள் - பொறுமையும் பிரகாசமுமுள்ளவர்கள் - முகமலர்ச்சியோடு பேசுகின்றவர் - காமகுரோதங்களைக்கொண்டு வாய்மை தவிரமாட்டாதவர்கள் - தம்மவர்களிலாவது பிறர்களிலாவது அவர்கள்அறியாதகாரியமொன்றுமில்லை-பிறர்செய்யநினைத்திருப்பதையுமறிபவர்கள்-சகலதேசகாரியங்களையு முணர்ந்தவர்கள்-பேசுவதிலுஞ் சாதுரியமுடையவர்கள்-தம் குமாரர்களானாலும் தண்டிக்க நேர்ந்தபோது

தாக்ஷிண்யமின்றித் தண்டிப்பார்கள் - பகைவரானாலும் குற்றஞ்செய்யாதவர் திறத்தில் ஓர் அபகாரமுஞ் செய்யார்கள் - சேனைகளையும் பொக்கசங்களையும் நன்றாய்ச் சேர்த்துவைப்பார்கள் - தமது நாட்டிலுள்ளோருக்கெல்லாம் நன்மையே தேடும்படியானவர்கள் அந்தணர் முதலியோரைக் கிரமப்படி பாதுகாத்து வருகின்றவர்கள் - ஜனங்களை உச்சாகப்படுத்துகின்றவர்கள் - எப்படிப்பட்டவர்கள் செய்யும் வஞ்சனைகளுக்கும் உட்படாதவர்கள் - எந்தக்காரியத்துக்கும் ஒரேமனதா யுறுதியாய் நிற்பவர்கள் - சந்திவிக்கிரகமுதலான ராஜகாரியங்களின் நுட்பங்களில் தேர்ந்தவர்கள் - தங்களாலோசனை சிறிதும் புறம்பொசியாதவர்கள். இப்படிப்பட்ட மந்திரிபிரதானி முதலியவரிருந்ததனால் அந்தக் கோசல்நாட்டிலும் அயோத்தியாபுரியிலும் பொய் களவு வஞ்சம் விபசாரம் அனுசாரம் தேவதூஷணை முதலான யாதொரு தூர்ச்செய்கையு மில்லாமலிருந்தது. இவ்வண்ணமான சகாயம் சம்பத்தோடுகூடி தசரத சக்கரவர்த்தியானவர் கிரணங்கள் சூழ்ந்த சூரியனைப்போல் தமக்கு ஒத்தவரு மிக்கவருமில்லாமல் துரைத்தன நடத்திவந்தார்.

பாலகாண்டத்தில் ஏழாவதுசருக்கம்.

முற்றிற்று.

எட்டாவது சருக்கம்.

தசரதர் புத்திரனில்லாமையால் அசுவமேதயாகம்செய்ய ஆலோசித்தது.

அந்தத் தசரதசக்கிரவர்த்தி இப்படிப்பட்ட மகாமகிமையுள்ளவராயிருந்தும் அவருக்கு வமிசம் பெருகும்படியான குமாரன் உண்டாகவில்லை. அதற்காக அவர் பல தவங்கள்செய்தும் பயன்படாமையாலே தவித்துக்கொண்டு, எதுசெய்தால் சந்தானமுண்டாகுமென்று மந்திரிகளோடுகூட யோசித்து நாம் சந்ததிக்காக அச்வமேதயாகம் செய்யக்கடவோமென்று நிச்சயித்துச் சுமந்திரரைப்பார்த்து, நீர் நம்முடைய புரோகிதரையும் மற்றுமுள்ள குருமாரையும் சீக்கிரம் இங்கே எழுந்தருளும்படி செய்யவேண்டும் என்றார். அதுகேட்டு அந்தச் சுமந்திரரும் துரிதமாய்ச்சென்று அவர்கள் யாவரையும் அரமனைக்கு எழுந்தருளப்பண்ணினர். அவர்கள் யாரென்றால்: வசிஷ்டர், வாமதேவர், ஜாபாலி, காசியபர், சுயக்கியர் என்பவர்களும் இவர்களோடு சேர்ந்த வேதநிபுணரான பிராமணருமே பின்பு சக்கரவர்த்தியானவர் அந்த முனிவர்களை முறைப்படி பூசித்து அறம் பொருள்களுக்கு இசைந்ததொருயிச்சை மெதுவாகச்சொன்னார்.

ஓ மகாரிஷிகளே! சந்தானத்துக்காகத் தவஞ்செய்து கதறிக்கொண்டிருக்கிற எனக்குச் சுகமுண்டாகவில்லையே. ஆதலால் அசுவமேத யாகஞ் செய்யவேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது. சாஸ்திர விதிப்படி அவ்யாகத்தைச்செய்து அடியேன் இஷ்டத்தைப் பெறும்படியான உபாயத்தைத் தேவரீர்கள் யோசிக்கவேண்டும் - என்று அரசன் வாக்கிலிருந்து வந்தசொல்லைக் கேட்டு வசிஷ்டர் முதலானோர் யாவரும் அவரைச் சிலாகித்து, ஓய் மகாராஜாவே! அப்படியே செய்யலாம்-யாகத்துக்குவேண்டியவைகளைச் சித்தஞ்செய்து இப்போதே குதிரையை விட்டுவிடலாம் - இப்படிப்பட்ட தருமபுத்தி யுண்டானதனாலே நீர் சந்தேகமில்லாமல் இஷ்டர்களான புத்திரரைப் பெறுவீர் என்று சொல்லினார்கள்.

இவ்வாறு முனிவர் மொழிந்ததைக்கேட்டு ராஜா மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து ஆனந்த பாஷ்பத்தால் கண்கள்கலுழ்ந்து மந்திரிகளைப் பார்த்து, ஓ மந்திரிமாரே! நம்முடைய குருமார் நியமித்தபடிவேண்டிய வஸ்துக்களைச் சேகரஞ்செய்யுங்கள் - வல்லவர்களாகிய காவற்காரரோடும் வசிஷ்டமா முனி முதலான பிரதான ருத்விக்குகளோடும் கூட்டிக் குதிரையைவிட எத்தனப்படுங்கள் - சரயூநதியின் வடகரையிலே யாகசாலை ஏற்படுத்துங்கள் - விக்கினங்கள் நாசமாகும்படியான சாந்திகளையும் விதிப்படிக் கிரமமாக நடத்துங்கள் - இந்த மேலான யாகத்திலே கஷ்டமான அபராதம் நேரிடாம லிருக்குமானால் எந்த அரசனும் இந்த வேள்வியை அனுஷ்டிப்பான்-அப்படியல்ல; இதில் அபராதங்கள் வெகுவாய் நேருமே-முக்கியமாய்ப் பிரமராக்ஷசர்கள் இதில் எங்கே சந்து அகப்படும் என்று தேடிக்கொண்டிருப்பார்களன்றோ? அப்படி ஏதாகிலும் தவறுநேர்ந்தால் அந்தப் பிரமராக்ஷசர் யாகத்தை அழிப்பார்கள்-யாகமழிந்தாலோ யாகஞ் செய்பவன்உடனேநாசமடைவான்-ஆனதுபற்றிநீங்கள்நாம்செய்யும்யாகத்தில் யாதொருபிழையு முண்டாகாதிருக்கும்படி தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுகிறேன் - நீங்கள் அவ்வகை செய்யமாட்டீர் என்று எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கின்றது - என்று அரசன் உரைத்ததற்கு அந்த மந்திரிமார் உடன்பட்டு அரசன்பேச்சைக் கொண்டாடினார்கள். முனிவரும் மகாராஜாவுக்கு ஆசீர்வாதங்கள் செய்து தந்தமிடங்களுக்கு எழுந்தருளினார்கள். சக்கரவர்த்தியும் அமாத்தியருக்கு யாககாரியத்தில் ஜாக்கிரதையாயிருக்கும்படி மறுபடியுங்கூறி அவர்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, அரமனைக்குட்சென்று தம்முடைய பத்தினிமாரைநோக்கி: ஓ என் காதலிகளே! நான் புத்திரனுக்காக யாகஞ்செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறேன்-ஆதலால், நீங்கள் தீக்ஷையைக் கைக்கொள்ளுங்கள் என்றார். அது செவியுற்ற மாத்திரத்தில் அந்த ராஜபத்தினிகளுடைய முகத்தாமரைகள் இளவேனில் வந்தபோது தடாகங்களிலே தாமரைகள் விளங்குவதுபோலே மிகவும் விளங்கி நின்றன.

பாலகாண்டத்தில் எட்டாவதுசர்க்கம்

முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது சருக்கம்.

சுமந்திரர் தசரதருக்கு முன் நடந்த சங்கதியைச் சொல்வது.

இங்ஙனம் சபையிற்பேசி அரசன் அரமனை சேர்ந்தபின் சுமந்திரரானவர் அரசர்க்கு ரகசியத்தில் இந்த விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்தார். எங்கள் பிரபுவே! கேளுங்கள். இப்போது நம்முடைய குருமார் அச்வமேதயாகஞ் செய்யும்படி விதித்தார்களே - இதைப்பற்றி முன் மகாஞானவானன சநத்குமாரருடைய சன்னிதானத்தில் நடந்ததொரு சங்கதியை நான் கேட்டிருக்கிறேன்; அதை விண்ணப்பஞ் செய்கிறேன்: காசியப மகாமுனிக்கு விபண்டகர் என்கிற குமாரர் ஒருவர் இருக்கிறார்-அவருக்கு ரிசியசிருங்கர் என்று ஒரு புத்திரர் உண்டாகப்போகிறார் - அவர் வனத்திலேயே யிருந்துகொண்டு பிதாவுக்குப் பணிவிடைசெய்து வருவார் - அதனாலே வேறொன்றையும் அறியமாட்டார் - உலகத்தில் பிரசித்தமான பிரமசரியம் (அதாவது, முஞ்சி மான்தோல் பலாசங்கொம்பு முதலானவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு வேதமோதுதல்.) பெண்களோடு சேராமலிருப்பதாகிய பிரமசரியமாகிய இவ்விரண்டும் அவரிடத்திலுண்டாயிருக்கும் - இப்படி அக்கினியின் பணிவிடையும் பிதாவின் பணிவிடையுமாகிய காரியங்களாலேயே அவருக்குக் காலம் கழிந்துவரும் - இப்படி யிருக்குங் காலத்திலே மகாபலவானும் அங்கநாட்டதிபதியுமான ரோமபாதர் என்றொரு ராஜா இருப்பார் - அவர் தருமத்திற் சிறிது பிசகிநடப்பதனால் அவருடைய ராச்சியத்திலே மிகக்கொடியதான மழை யின்மையுண்டாகும் - அதனால் அவருடைய நாடு துன்பப்பட அவ்வரசர்க்கு மிகுந்த மனக்கலக்க மூண்டாகி நன்றாய் வேதங்களைக்கற்ற பிராமணரைக்கூட்டி: ஓ சுவாமிகளே நான் என்ன அபராதஞ் செய்தேனோ தெரியாது; இப்படிப்பட்ட மழையின்மை சம்பவித்திருக்கிறது - இதற்கு நீங்கள் யோசித்து எனக்குப் பிராயச்சித்தம் விதிக்கவேண்டுமென்று கேட்பார்-அதற்கு அந்தப் பிராமணர்கள் அரசனைநோக்கி, ஓ மகாராஜனே! விபண்டகருடைய புத்திரரான ரிசிய சிருங்கரை எப்படியாகிலும் நீர் இவ்விடத்தில் அழைத்துவந்து உம்முடைய புத்திரியான சாந்தை என்பவளை அவருக்கு விதிப்படித் தானஞ்செய்து கலியாணம்செய்விக்கவேண்டும் என்று சொல்வார்கள் - அதுகேட்டு அவ்வரசன் அவரை எப்படி இங்கே அழைத்துவரலாமென்று கலங்கித் தன் புரோகிதர் மந்திரி முதலானோரோடு சொல்ல, அவர்களும் அம்முனிவர் சபிப்பாரென்று அஞ்சித் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு நின்று பின்பொரு உபாயத்தைச் சொல்லுவார்கள் -

அதின்படி அவரை மேவசிமாரைக்கொண்டு தன் பட்டணத்தில் வருவித்துத் தன் மகளை அவருக்குக் கொடுத்து விவாகஞ் செய்விப்பார் - பின்பு அங்கே மழைபெய்து சுபிக்ஷமுண்டாகும் * உமக்கும் மருமகனாகிய அந்த கலைக்கோட்டுமுனிவர் உமக்குப் புத்திரர் உதிக்கும்படி செய்யப்போகிறார் - என்றிவ்வாறு சனத்குமார பகவான் அருளிச்செய்ததை விண்ணப்பஞ்செய்தேன் என்று சுமந்திரர் சொல்லியதைக் கேட்டுத் தசரத மகாராஜர் மிகவும் களிப்படைந்து, அந்தக் கலைக்கோட்டிமாமுனிவரை எப்படி ரோமபாதர் தமது நகரத்துக்கு அழைத்து வந்தாரோ, அந்தச் சரித்திரத்தை எனக்கு விரிவாய்ச் சொல்லக்கடவீர் என்று சுமந்திரரை வினவினர்.

பாலகாண்டத்தில் ஒன்பதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

பத்தாவது சருக்கம்.

ரிசியசிருங்கமுனியை நாட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்தவிதம்.

இவ்வகை ராஜா வினவ சுமந்திரர் சொல்லத்தொடங்கினர். கேளும் மகாராஜாவே! ரிசியசிருங்கரை ரோமபாதர் கொண்டுவந்ததைச் சொல்லுகிறேன். அந்த அங்கதேசத்தரசன் புரோகிதரையும் மந்திரிகளையும் அம்முனிவரை இட்டுக்கொண்டு வரும்படி சொன்னபோது, அவர்கள் அந்த விபண்டகமுனிவருக்கு அஞ்சி, நாங்கள் அங்கே போகமாட்டோம் என்று அரசனை வேண்டிக்கொண்டார்களே; பின் அரசனைநோக்கி, பிரபுவே! நாங்கள் ஒரு உபாயம் யோசித்திருக்கிறோம் அதைக்கேளும் அந்த விபண்டகுமாரர் எப்போதும் காட்டிலேயே வாசஞ்செய்துகொண்டு வேதாத்தியயனமே வேலையாயிருக்கிறவர்-பெண்பிள்ளைகளென்பதை அறியார்-அவர்களுடைய சுகமுந் தெரியாதவர் - மனிதர்களுடைய மனதை மொத்தியிழும்படியான இந்திரிய விஷயங்களைக்கொண்டு அவரை நாங்கள் இங்கு வரும்படி செய்கிறோம் - அதனாலே யாதொரு தீங்குமில்லாதிருக்கும்படியுஞ் செய்கிறோம் - நீர் கலங்காதேயும் - நல்லரூபமும் பருவமுமுள்ள கணிகையர்மிக்க அலங்காரத்தோடு அங்கேசெல்லவேண்டும் - சென்று பலவகையில் அவர்க்கு ஆசைகொளுத்தி அவரை சுவாதீனஞ் செய்ய

---

* சாந்தை என்பவள் தசரதருக்கு மகள் - அவளை ரோமபாதர் தத்துவாங்கிக் கொண்டார். அதனாலே தான் கலைக்கோட்டு முனியை உமக்கும் மருமகன் என்றது.

பாலகாண்டம்.

ரிசியசிங்கரை வேசிகள் அழைத்து வந்தது.

No. 6.

ఋశ్యశృంగమహర్షిఋషిని వేశ్యలు పిలుచుకొని వచ్చుట.

வேண்டுமென்று சொல்லி அரசனுடைய அங்கீகாரத்தினால் புரோகிதர் முதலானோர் தக்க வேசிமாரை அலங்காரத்தோடு அங்கே அனுப்பினார்கள். அவர்களும் அப்படியே அந்த வனத்தினருகே சென்று இனிமையாய்ப் பாடுவதுமுதலான பலவினோதங்களைச் செய்தார்கள். அம்முனிவரோ நாடுநகரங்களிலுள்ள ஆண்பெண் ஒன்றையு மறியாதவர் - பிதாவின் பரிசரியையும் வைதிககருமங்களும் வேதமோதுவதுமாகிய காரியங்களிலேயே நின்றவராதலால் ஆச்சிரமம்விட்டு வெளியில் வரவில்லை. இப்படிச்சிலநாள் சென்றபின்பு ஒருநாள் தற்செயலாய்அவர் ஆச்சிரமத்தினின்றும் வெளியில்வந்தார்.

வந்து தங்களைக்கண்டு நிற்கிற முனிவரிடம் அந்த வேசிப்பெண்கள் சென்று அவரைநோக்கி, ஓமஹாபிராமணரே! நீர்யார்? இக்காட்டில் ஏன் இருக்கிறீர்? இக்காரியத்தை அறிய எங்களுக்கு விருப்பமா யிருப்பதனாலே அருளிச்செய்யவேண்டுமென் றுரைத்தார்கள், அதுகேட்டு அம்முனிவர் ரூப யவ்வன அலங்காரங்களோடுகூடிய அப்படிப்பட்டவர்களை எப்போதும் காணாதவராதலாலே கண்டவுடனே அவர்களிடத்து அன்புகூர்ந்தவராய் ஓ முனிவர்களே! விபண்டகர் என்பவர் என்தந்தை; நான் இங்கிருந்து தவஞ்செய்கின்றவன் - ருசியசிருங்கர் என்பது என்பெயர் - ஓ அழகான காட்சியுள்ளவர்களே! எமது ஆச்சிரமம் கிட்டவே இருக்கின்றது - அங்கு நீங்கள் எழுந்தருளி யான்செய்யும் பூஜையைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொன்னார். சொல்லவே அவர்களும் அப்படியே ஒத்துக்கொண்டு அவ்வாச்சிரமத்திற்செல்ல அத்தவசி அர்க்கியபாத்திய முதலியவைகளால் பூசைசெய்தனர். அந்தப்பெண்கள் அப்பூசையைப் பெற்றுக்கொண்டு மனக்களிப்பு உடையவர்களாய் விபண்டகமஹாமுனி சபிப்பாரென அச்சங்கொண்டு விரைவில் அங்கு நின்றும் போகநினைத்து கலைக்கோட்டுமுனிவரை நோக்கி, சுவாமி எங்களுக்கும் ஒரு விரதானுஷ்டான முண்டாதலால் விடைதரவேண்டு மென்று சொல்லி அவரை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு சந்தோஷத்தோடு இவைகளை நீர் திருவுள்ளம்பற்றி உண்ணவேண்டுமென்று இலட்டுவ முதலான பலசிற்றுண்டிகளை அவருக்குத் தந்தார்கள். அவர் அவைகளைவாங்கி, காட்டிலிருப்போர் ஒருபோது முண்டிராத அவைகளை ஒருவகைப்பழமென்றே நினைத்து வெகு சந்தோஷமாக அமுதுசெய்தார். உடனே அக்கனிகையர் விபண்டகருக்குப்பயந்து விரதமென்கிற சாக்குச்சொல்லி அவரிடத்து விடைபெற்றுப்போய்விட்டார்கள். பிறகு அந்த ரிசியசிருங்கர் அப்பெண்களைப்பிரிந்து ஆற்றமாட்டாமல் மனதிற் குறைகொண்டு பயித்தியக் காரன்போல் அங்குமிங்குந் திரிந்துகொண் டிருந்தார். மறுநாள் மஹாசுந்தரிகளான அவர்களைக்கண்டவிடத்துக்கு அந்தத் தவசிவந்துநிற்க, வேசிமாரும் அவர் சுவாதீனப்பட்டதனால் தயிரியமும் சந்தோஷமுங்கொண்டு அவர் கிட்டப்போய், ஓ முனிவரே! எங்களாச்

சிரமத்துக்கு நீர்வரவேண்டும், அங்கே உமக்கு நேற்றுச்செய்ததுபோல் நல்ல உணவுகளைக்கொடுத்து அதிதிசத்காரஞ்செய்வோமென்று அழைத்தார்கள். அம்முனிவர் அதற்கு இணங்கினதனால் அவரை ஓடத்திலேற்றிக் கங்கையைக்கடத்தி அங்கநாட்டுக்கு இட்டுக்கொண்டு போனார்கள். அவர் அந்நாட்டிற் பிரவேசித்த மாத்திரத்திலே மேகம் மழைபொழியத் தலைப்பட்டது - இவ்வாறு மழையோடுகூடவந்த அந்த முனிவரை ரோமபாத மகாராஜா எதிர்கொண்டுவந்து சாஷ்டாங்கமாய் அவர் திருவடிகளில்வீழ்ந்து பணிந்து ஷோடசோபசாரங்களினாலே ஆராதித்து, சுவாமி அடியேன்செய்த இந்த அபசாரத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும் - தேவரீர் திருத்தகப்பனார்க்கும் அடியேங்களிடத்திற் சீற்றமுண்டாகாமலிருக்கும்படி கிருபைசெய்யவேண்டும் என்று மிக்கவணக்கத்தோடு வேண்டிக்கொண்டார் - அந்த வேண்டிக்கோடலை அந்த மஹானுபாவர் அங்கீகரித்துப் பிரசன்னராயிருந்ததனால் ராஜாவும் மனமகிழ்ந்து அவரைத தமது அந்தப்புரத்துக்கு எழுந்தருளப்பண்ணித் தன் புத்திரியாகிய சாந்தையை அவருக்குக்கொடுத்து மனக்கவலை தீர்ந்திருந்தார். இவ்வாறு அந்தக் கலைக்கோட்டுமுனிவர் அங்கே மிக்க உபசாரங்களாலே ஆராதிக்கப்பட்டுச் சுகமாயிருந்தார். *

பாலகாண்டத்தில் பத்தாவதுசருக்கம்

முற்றிற்று.

பதினோராவதுசருக்கம்.

கலைக்கோட்டுமாமுனிவரைத் தசரதமகாராஜா அயோத்திக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்தது.

தசரத பூபதியை நோக்கிச் சுமந்திரர் மேலுஞ் சொல்லுகிறார். கேளும் மஹாராஜாவே? அந்தசனத்குமாரர் இங்ஙனமும் அருளிச்செய்தார். இக்ஷ்வாகுகுலத்திலே தசரதரென்கிற மஹாராஜா ஒருவருண்டாவார் - அவருக்கும் ரோமபாதமஹாராஜாவுக்கும் மிகுந்த நேசமும் சாந்தையென்கிற மகளாலே சம்பந்தமுமுண்டாயிருக்கும்-தசரதர் ரோமபாதரிடஞ் சென்று, நான் புத்திரனில்லாதவனா யிருப்பதனாலே என் குலம்

---

* அந்தக்கலைக்கோட்டுமுனிவர் மேலான பிரமசாரியானதனாலேயன்றோ மழைபெய்ததென்கிறது - அவர் வேசிமாருடைய பரிசமும் அவர்கள் பரிசித்துக்கொடுத்த உணவைப் பக்ஷித்ததுமாகிய அநாசாரத்தினாலே அந்தப் பிரமசரியத்துக்கு லோபம் வந்து விட்டதே என்றால் அறியாமையால் வந்த குற்றமாகாதல் அவருடைய பெருந்

விளங்கும்பொருட்டு நம்முடைய சாந்தையின் பர்த்தாவான ரிசியசிருங்கரை நீர் எனக்குத் தரவேண்டும் - அவர் என் யாகத்தை நிறைவேற்றி எனக்குப் புத்திரர் உதிக்கும்படி செய்வாரென்று வேண்டுவர். அதை அவ்வங்கராஜன் மனதிலே ஆலோசித்து நன்மனதோடு அம்முனிவரை அவருக்குத்தருவார் - அயோத்தியரசர் அவரைக்கொண்டு புத்திரருக்காகவும் சொர்க்கத்திற்காகவும் யாகத்தை நடத்துவார். இதனால் அவருக்கு மஹா பராக்கிரமசாலிகளும் மஹாகீர்த்திமான்களுமாகிய குமாரர் நால்வர் அவதரிப்பார்கள் என்று முன்பு சனத்குமாரர் அருளிச்செய் திருப்பதனால் நீர் இப்போது இதைக்குறித்து வசிஷ்டமா முனிவரிடத்தில் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு நீரே பரிவாரத்தோடு சென்று அம்முனிவரை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து யாகத்தை அனுஷ்டிக்கக்கடவீர். எனச் சுமந்திரர் உரைத்ததைக்கேட்டு அந்தக் கோசலாதிபதி வசிஷ்டமாமுனிவருக்குக் காரியமறிவித்து அனுமதிபெற்று மந்திரி புரோகிதர் முதலானவர்களோடுங் கூடப்புறப்பட்டு அநேகவனங்களையும் நதிகளையுங்கடந்து போய் ரோமபாதருடைய அருகில் ஜொலிக்கிற அக்கினிபோல் வீற்றிருந்த அந்த விபண்டககுமாரரை முதலிலே கண்டு பணிந்து பின்பு அவ்வரசரைக் கண்டார். அவ்வரசரும், அருமையாக வந்த நேசரான தசரத சக்கரவர்த்தியைக்கண்டு களிகூர்ந்து செய்யவேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்து, இவரின்னாரென்றும் தமக்கும் அவர்க்குமுள்ள சிநேகத்தையும் சம்பந்தத்தையும் அம்முனிவருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தார். அதுகேட்டு அந்தத் தபோதனர் சக்கரவர்த்திக்கு மரியாதைசெய்ய அதைப்பெற்று அந்தத் தசரதர் பிரியமாய் அவ்வரசராலே உபரிக்கப்பட்டு ஏழெட்டு நாள் அங்கேயே யிருந்து ஒருநாள் தாம் வந்த காரியத்தை ரோமபாதருக்குத் தெரிவித்துச் சாந்தையோடுகூட ரிசியசிருங்கரைத் தம்மூருக்கு

தவத்தில் இது அழிந்தது என்கிறோம் - நல்லதிருக்கட்டும்-வேதசாஸ்திரங்களை நன்றாயுணர்ந்த அவருக்குப் பெண்களென்பதும் அவர்களை நேசித்தல் விரதபங்கம் என்பதும் அதற்குப் பிராயச்சித்தம் இன்னது செய்துகொள்ள வேண்டுமென்பதும் தெரியாதிருக்குமா என்றால் அவர்வேதம் ஓதினதேயன்றி அவற்றின்பொருளை யறியாரென்று சிலர் சமாதானஞ் சொல்லுகிறார்கள். மற்றுஞ்சிலர், பொருளுணர்ந்தவர்தாம்-ஆனாலு மவர்களிப்படி யிருப்பார்களென்று ப்ரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டவரன்று-அவர்களை ரிஷிகளென்றே நினைத்திருந்தாராதலால், அது அறியாமையால் வந்த குற்றமே-அது பெருநெருப்பில் ஒரு நீர்த்துளி வீழ்ந்ததுபோல் அழிந்துவிடுமென்கிறார்கள். இன்னஞ்சிலர், அவர் வேசிகளைப் பெண்களென்று அறிவார்-ஆயினும் நடக்கவேண்டிய கதிகளை யோகதிருஷ்டியாலறிந்து அப்பெண்கள் பயமுறா திருக்கும்படி ஒன்றும் தெரியாதவர்போல் பாவனைசெய்தார். ப்ரம்மஞான முடையவராதலால், அவரெதுசெய்தாலும் பாவமணுகாது என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆயினும், வால்மீகருடைய கருத்துக்கும் நியாயத்திற்கும் ஒத்தது, நடுவிற்சொன்னதே என்று பலரும் அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள்.. விபண்டகமுனிவர், யோகதிருஷ்டியினாலே நடந்ததை யறிந்து தம் குமாரர் பொறுத்ததனாலும் ஒரு பெரிய நாட்டிக்கு உபகாரமானதனாலும் பொறுத்துச் சமியாம லிருந்தாரென்றறிக.

அனுப்பும்படிகேட்டார். அவரும் அப்படியே ஒப்புக்கொண்டு முனிவரை மனைவியாரோடு தசரதர் மாளிகைக்குச் செல்லும்படி தெரிவிக்க, அம்முனிவரும் ஆகட்டுமென்று அங்கீகரித்ததனாலே, அவர்களைப் பிரயாணப்படுத்தினர். பின்பு அரசரிருவரும் ஒருவரை யொருவர் மார்பில் தழுவிக்கொண்டு கைகூப்பிக் கும்பிட்டு விடைபெற்றுக்கொண்டார்கள். தசரதசக்கரவர்த்தி அங்கிருந்து புறப்பட்டவுடனே திருவயோத்தியை அலங்கரிக்கும்படி தூதர்களைக்கொண்டு பட்டணத்தார்க்குக் கட்டளையிட்டனுப்பினர். அக்கட்டளையின்படி நகரத்தாரெல்லாம் தெருக்களைச் சுத்தஞ்செய்து வாசனைநீர்தெளித்து மலர்தூவி தோரணங்களும் கமுகு வாழை முதலியவைகளும் நாட்டிப் பந்தல்போட்டுப் பதாகைகள்கட்டித் தீபங்களும் பூரணகும்பங்களும் வைத்துப் பட்டணத்தை வெகு ரமணீயமாய் அலங்கரித்தார்கள்.

அப்படி யலங்கரித்த நகரத்திலே தசரதமஹாராஜாவானவர் அம்முனிவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு பேரி காளை சங்கு முதலிய வாத்தியங்கள் ஒலிக்க மிகப்பெருமையாய்ப் பிரவேசிக்கும்போது அங்குள்ளாரெல்லாம் கண்டு களித்து மொய்த்துக்கொண்டார்கள். இப்படி நகரத்தை வலம்வந்து அந்தப்புரத்திற்போய் முனிவருக்கு வெகு விசேஷமாய் உபசாரங்களைச்செய்து ஆதரித்தார். அரமனைப் பெண்டிரும் சாந்தைக்குப் பலவகை உபசாரஞ்செய்து ஆதரித்தார்கள். இப்படி உபசரிக்கப்பட்டு அந்தத் தம்பதிகள் ஆனந்தத்தோடு அங்கே சிறிதுகாலம் வாசஞ்செய்து வந்தார்கள்.

பாலகாண்டத்தில் பதினோராவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது சருக்கம்.

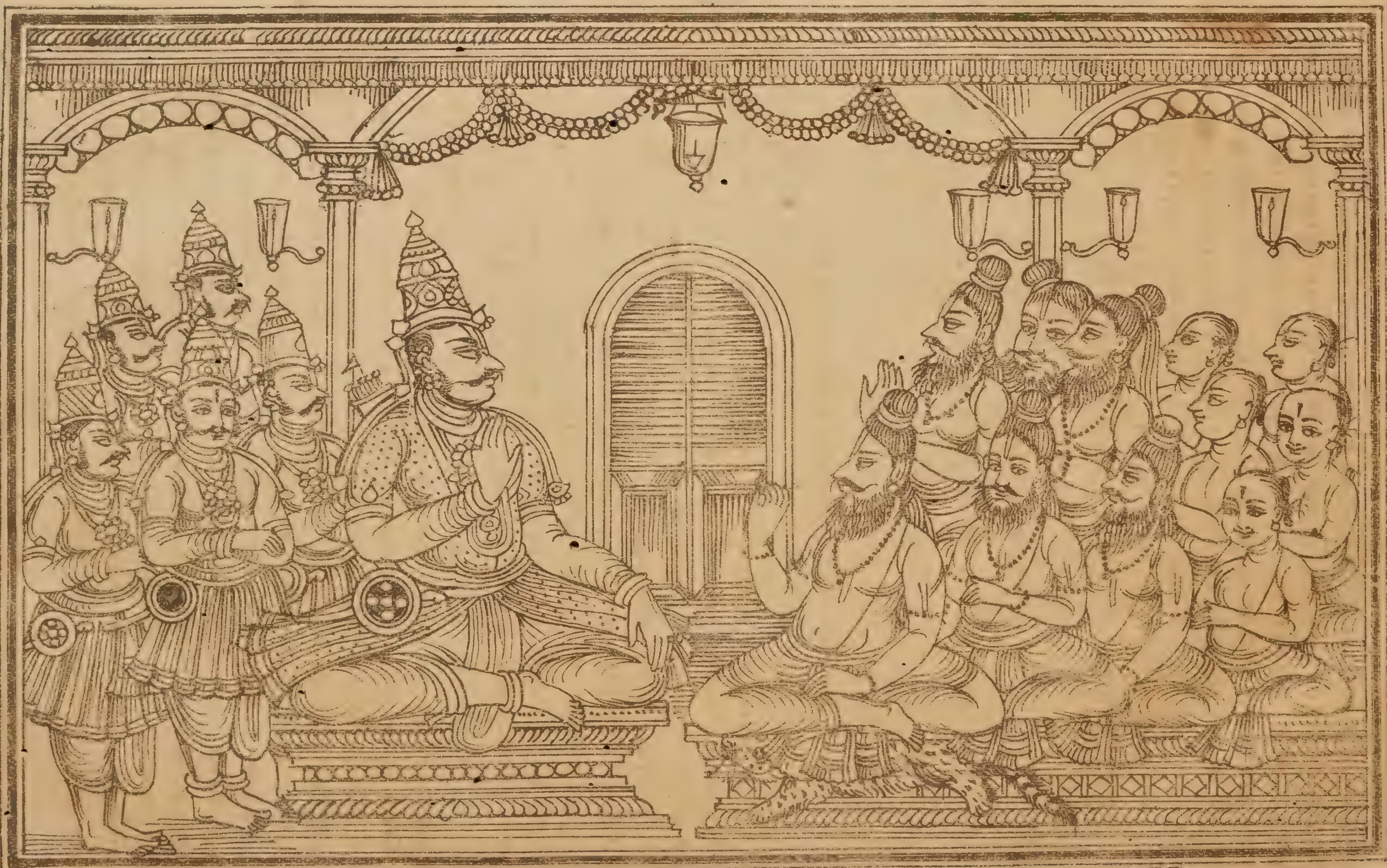
யாகத்தின்முயற்சி.

இவ்வாறு வெகுநாள்சென்ற பின்பு ரமணீயமான வசந்தகாலம்வந்ததனால், சக்கரவர்த்தி தான்முன் உத்தேசித்த அசுவமேதஞ்செய்ய நினைத்துக் கலைக்கோட்டுமுனிவரைப் போற்றிப்பணிந்து - தாம்செய்யும் யாகத்திற்குப் பிரம்மாவாயிருக்கும்படி பிரார்த்திக்க, அவரும் அதனை ஒப்புக்கொண்டு, ஓ! அரசனே யாகத்துக்கு வேண்டுவனவற்றைச் சேகரித்துக் குதிரையை விதிப்படி விடக்கடவீர் என்றார். அதுகேட்டு அரசர் மனக்களிப்புக்கொண்டு சுமந்திரரைவிட்டு வசிஷ்டர்முதலியோரை அழைப்பித்துத் தமது எண்ணத்தையும், யாகத்தின் கஷ்டத்தையும், விண்ணப்பஞ்

பாலகாண்டம்.

தசரதச்சக்கரவர்த்தியாகஞ்செய்யஆலோசித்தது.

NO-7.

దశరథ చక్రవర్తి యాగముచేయ ఆలోచించినది.

செய்ய,அவர்கள்கொண்டாடி அப்படியே நடப்பிக்கிறோம் உமக்கு அவசியம் புத்திரர்கள் ஜனிப்பார்களென்று அநுக்ரஹஞ்செய்து தந்தமிடத்துக்குச்சென்றார்கள். ராஜாவும் கல்பசூத்திரவிதிப்படி அந்தந்தக்காலங்களிலே வசிஷ்டர்முதலாயினோர் திருமாளிகைக்குச்சென்று அவரவர்களை அத்துவர்யுமுதலான ருத்துவிக்குகளாகப் பிரார்த்தித்து வாகனங்களிலேற்றிக்கொணர்ந்து பூஜித்துச் சித்திரைநக்ஷத்திரத்தோடுகூடிய பவர்ணமியாகிய சுபதினத்திலே (சாங்கிரகண்யேஷ்டி) என்கிற யாகத்தின் ஆரம்பவிதியை அநுஷ்டித்தார்.

பாலகாண்டத்தில் பன்னிரண்டாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாவது சருக்கம்.

யாகத்தின் ஆரம்பகாரியத்தைக் குறித்தது.

முன்சொன்னபடி (சாங்கிரகணி) என்கிறவிதியை அநுஷ்டித்துச் சமர்த்தர்களாகிய நானூறு ராஜகுமாரர்களோடும் அத்துவர்யு முதலான ருத்துவிக்குகள் நால்வரோடும் இருபத்துநாலடியளவான முஞ்சம்புற்கயிற்றாற்கட்டிய குதிரையைவிட்டு அதுபோகுமிடங்களில் ஓமஞ்செய்துவர, ஒருவருஷம்பூரணமாகி மறுபடியும் வசந்தகாலம்வந்தது. வந்ததும் தசரதமஹாராஜா யாகத்தை நடத்தும்படி அத்வர்யு ஆக வரிக்கப்பட்ட வசிஷ்டமஹாமுனிவரைத் தெண்டனிட்டு உபசரித்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு சுவாமீ! அடியேன் ஆரம்பித்த அசுவமேதயாகத்தை நிறைவேற்றியருளவேண்டும். அதன் அங்கங்களில் விக்கினங்கள்வராமற் காத்துக்கொள்ளவேண்டும். தேவரீர் அடியோங்களுக்குக் குருவும் சிநேகிதரும் சகல நிர்வாஹகருமாயிருக்கிறீரன்றோ. ஆதலால் இந்த யக்கியமாகிய பாரத்தைத்தேவரீர் தாங்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, அவரும் அப்படியே ஆகட்டும் நீர் அஞ்சவேண்டாமென்று வாக்குக்கொடுத்துப் பின்பு அந்தயாகத்திற்காக வரிக்கப்பட்ட மற்றப்பிராமணர்களையும், அந்தந்த வஸ்துக்களோடு வீடுமுதலானவற்றை நிருமிக்கும்படியான சிற்பிகளையும், யாகபாத்திர முதலியவற்றைச் செய்யவல்ல தச்சர்களையும், கிணறுமுதலியவை தோண்டவல்ல பணிக்கர்களையும், பலகலைகளில் தேர்ந்தவல்லவர்களும் யாகவிதி யறிந்தவர்களுமாகிய பெரியோர்களையும், சித்திரகாரர் நாடகமாடவல்லோர் கணக்கர் முதலான மற்றும் வேண்டியவர்களையும் அழைத்து இப்படிச்சொல்லலாயினர். ஓ முனிவர்களே மற்றுமுள்ள அதிகாரிகளே காரியகாரர்களேநீங்களெல்லாம்மஹாராஜாவின் கட்டளைப்படி யாகத்துக்காக விருப்பத்தோடு முயலவேண்டும்.

6

அநேகமாயிரம் செங்கற்களும் * சுருக் சுருவம் முதலானவைகளும் மற்றும் வேண்டுமவைகளும் சீக்கிரத்திற் சித்தஞ்செய்யவேண்டும். வரு மரசருக்கு வாசயோக்கியமாயும் காற்று மழை முதலானவைகளுக்குச் சலிக்காதவையாயும் தூபதீபாதி அலங்காரங்க ளுடையனவாயுமுள்ள ராஜகிரகங்களும், அப்படியே பிராமணர்க்கும் பிறர்க்கும் உபயோகமான மாளிகைகளும், சாலைகளும் நம்முடைய நகரத்தாரும் நாட்டாரும் இருக் கத்தக்க நல்ல கட்டடங்களும், வேண்டிய போஜனபானாதிகள் நிறைந் தவைகளாய் நிருமிக்கப்படவேண்டும். இவ்யாகத்துக்குவரும் நான்கு வருணத்தாரும் மேன்மையோடு மரியாதைபெறும்படி அவர்களுக்கெல் லாம் நல்லபோஜனங்கள் வஸ்திரங்கள்முதலானவை அளிக்கவேண்டும். எந்தெந்தக்காரியத்துக்கு எப்போதெப்போது எதெதுவேண்டியிருக்கு மோ அதுவெல்லாம் குறைவற நிறைந்திருக்கவேண்டும். அந்தந்த வேலை கள் திருத்தமாய்ச் செய்யவேண்டும். யாருக்கும் ஒரு அவமானமும் நேரி டாமல் நடத்தவேண்டும். யாகத்தை நிறைவேற்றுவோர்க்கு விசேஷமாய் அன்னபான வஸ்திர பூஷணாதிகளாலே திர்ப்த்திசெய்யவேண்டும். வேண்டியமட்டும் தனமுங்கொடுக்கவேண்டும். ஒரு குறைவுமில்லாமல் சகலமும் சீராய்முடியும்படி நீங்கள்யாவரும் அன்போடும் சிரத்தையோ டும் பாடுபடவேண்டும் என்று பிரீதியோடு கட்டளையிட்டார். அதுகேட்டு அவர்கள்யாவரும் அவர்வார்த்தையைப் பிரியமாயங்கீகரித்து, தேவரீர் நியமனத்தின்படி சகலத்தையும் செவ்வையாய் நடத்துகிறோமென்று சொன்னார்கள். பின்பு வசிஷ்டபகவான் சுமந்திரரை அழைத்து, ஓ சுமந் திரரே, அங்கங்கேயுள்ள தருமசீலரான ராஜாக்கள் பிராமணர் வைசியர் சூத்திரர் என்கிறயாவரையும் வரவழையும். அன்றியும் சூரராயும் நம் மரசருக்குப் பழயபந்துவாயும் வேதசாஸ்திரங்களில் தேர்ந்தவராயும், மஹா தருமிஷ்டராயுமுள்ள ஜனகமஹாராஜாவை நீரே நேராகப்போய் உப சாரத்தோடு இட்டுக்கொண்டுவாரும். அப்படியே நம்முடைய ராஜாவுக்கு இஷ்டராயும் இஷ்டத்தையே பேசுகிறவராயு மிருக்கிற காசிராஜாவை யும் நம்முடைய மஹாராஜாவுக்கு மாமனாரும் தருமநிலை தவிராதவரும் மூத்தவருமாகிய கேகயராஜாவையும் அவர் குமாரனையும் மஹாசினேகித ரான ரோமபாதமஹாராஜாவையும் நீரே நேராகச்சென்று உபசரித்து இட்டுக்கொண்டு வரவேண்டும். அன்றியும், வங்ககளிங்காதி கீழ்நாட்டரசர் களையும் சிந்து சவ்விராதி மேனாட்டரசரையும் சோளபாண்டியாதி தென் னாட்டரசரையும் குருபாஞ்சாலாதி வடநாட்டரசரையும் தக்க தூதரைக் கொண்டு அழைப்பிக்கவேண்டும். என்றிப்படி நியமித்ததை சுமந்திரர் கைக்கொண்டு சந்தோஷத்தோடு நேரேசென்றும் தூதரைக்கொண்டும்

---

* சுருக் சுருவம் என்பவை நெய்யை எடுத்துவிடவும் அதை அக்கினியிற் பெய் யவுமுபயோகமான அத்திக்கட்டையாற்செய்த கரண்டிகள்.

பாலகாண்டம்

அஸ்வமேதயாகம்

NO. 8

అశ్వమేధయాగము నడుపు విధము.

கிரமப்படி ராஜாக்களையும் பிரமஞானிகளான வேதியர்களையும் சிரேஷ்டர்களையும் அழைத்துவந்தார். அவர்களும் உத்தமவஸ்துக்களைக் காணிக்கையாக எடுத்துக்கொண்டு சிலநாட்களில் வந்து சேர்ந்தார்கள். அந்தந்த வேலைக்கு நியமித்த வேலைக்காரர்களும் சிற்பிகளும் மற்ற அதிகாரிகளும் தங்கள் தங்களுக்கு நேமித்தவைகளைச் சிறப்பாய் நிறைவேற்றி வசிஷ்டரிடம்வந்து வணக்கத்தோடு யாவும் சீராய் முடிந்தனவென்று விண்ணபினார்கள். இவ்வாறு யாவும் சித்தமானதைக்கண்டு வசிஷ்டபிரமரிஷி மஹா சந்தோஷ பூரிதராய் அரசரிடத்தில்வந்து, ஓ மஹாராஜாவே! உமது இஷ்டப்படி சகலமும் சம்பூர்ணமாயிற்று. ராஜாக்களும் காணிக்கைகள் கொண்டுவந்து சேர்ந்தார்கள். வந்தவர்களைமுறைப்படி நானுமுபசரித்தேன். இவற்றையெல்லாம்கண்டு களித்து வேள்வியை ஆசரிக்கும் பொருட்டு நீர் யாகமண்டபத்திற்கு வரவேண்டும் என்று அறிவித்தார். அதுகேட்டுச் சக்கரவர்த்தி களிகூர்ந்து ரிசியசிருங்கமாமுனிவரையும் வசிஷ்டாதிகளையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு மனைவியர் மந்திரிமார் முதலானுேரோடுகூடப் பலவகை வாத்தியங்கள்முழங்க, அந்தணர் * சொஸ்திவாசனஞ்சொல்ல, நல்லமுகூர்த்தத்தில் அரண்மனையினின்றும் புறப்பட்டு யாகசாலைக்குவந்து சேர்ந்தார்.

பாலகாண்டத்தில் பதின்மூன்றுவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

பதினாலாவது சருக்கம்.

அசுவமேதம்நடந்த சிறப்பு.

இவ்வண்ணம் சகல சன்னுகத்தோடு ராஜா யாகசாலையிற் பிரவேசித்தவுடனே முன்விட்டகுதிரையும் இடையூறின்றி வந்துசேர்ந்தது. அவ் யாகசாலையானது முன் அரசன் கட்டளைப்படி சரயூநதியின் வடகரையில் சிறப்பாகவும் சீராகவும் செய்யப்பட்டிருந்தது. அதில் ருத்துவிக்குகளும் மற்றவர்களும் பிரவேசித்து பிரவர்க்கியம் ஆதியாயுள்ள கருமங்களை நன்ருய் அனுஷ்டித்தார்கள். காலை பகல் மாலைகளிற் செய்யவேண்டிய ஓமங்களையும் விதிப்படிசெய்தார்கள். இந்திரன் சோமன் முதலானுருக்குச் செய்யவேண்டிய பூசை புரஸ்காரங்களும் மற்றக் கருமங்களும் சாஸ்திர

---

*. சொஸ்திவாசனம் என்பது நன்மை வரும்படி சொல்லுகிற வேதத்தின் ஒரு பிரிவு.

விதிப்படி நடந்தன. (சோமன் என்பது ஆட்டாங்கொடியுமாம். ஆதலால், அதற்குச் செய்யவேண்டிய சடங்குஞ் செய்யப்பட்டது) ஒரு அற்பகாரியமும் தவறிப்போகாமல் வேதத்தின் கரைகண்டவர்களாகிய அந்தப் பிராமணோத்தமர்கள் நடத்திவந்தார்கள். அந்த மஹாயாகம் நடந்தபோது வேலைசெய்து அலுத்தவனும் பசியால் வருந்தினவனும் வேறு எவ்வகையிலானும் அயர்ந்தவனும் காணப்படவில்லை. முனிவர்களும் மற்றப்பிராமணர்களும் சூத்திரர்களும் முதியோர் பாலியர் துறவிகள் பெண்கள் முதலானயாவரும் நன்றாய் அமுதுசெய்தார்கள். அங்கே இதைமாத்திரம் கிஞ்சித்துத்திருவுள்ளம்பற்றி அமுது செய்தருளவேண்டு மென்கிற கோஷமும் யஜமானன் காதுக்கு எட்டிற்று. திருப்தியடைந்தோம் திருப்தியடைந்தோ மென்கிற கோஷமும் பரவியிருந்தது. ஆனால் வஸ்துக்களுடைய உருசியோ எவ்வளவு உண்டாலும் திருப்தியில்லாம லிருந்தது. அங்கே மலைமலையாய் அன்னராசிகளும் பக்ஷணராசிகளும் வியஞ்சனராசிகளும் நாநாவித ரசபதார்த்தங்களுடைய நதிகளுங் காணப்பட்டன. உயர்ந்த அணியாடைகளைத் தரித்த அனேகர் பரிமாறிவந்தார்கள். அவர்களுக்கு உதவிகளாய் மற்றும் பலர் நல்லஅலங்காரத்தோடு ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள் வந்தவர் யாவருங்கந்தபுஷ்பதாம்பூல வஸ்திராதிகளைப்பெற்றுக் களித்திருந்தார்கள்.

அங்கே வேதவேதாந்தங்களும் மற்றும் பல சாஸ்திரங்களுங் கல்லாதவரில்லை. நல்லொழுக்கமும் விரதாநுஷ்டானமு மில்லாதவருமில்லை. யாகச்சடங்குகள் செய்து சும்மா உட்காந்திருக்குங்காலத்தில் வித்துவான்கள் ஒருவரோடொருவர் பலவிஷயங்களைக் குறித்தும் தர்க்க வாதஞ் செய்து வந்தார்கள். அந்தந்தநாளும் செய்யவேண்டிய கருமங்களை விதிப்படியும் நியாயப்படியும் ருத்துவிக்குகள் செய்துவந்தார்கள். யூபஸ்தம்பங்களை நாட்டும்படியாகிய நாள்வந்தபோது, அக்கினிக்கு எதிரிலே ஒரு தேவதாருயூபமும் அதற்கு இருபுறத்திலும் நடுவிலி மரத்தாற்செய்த யூபங்களிரண்டும் அவைகளுக்குத் தெற்குவடக்குகளில் மும்மூன்று கருங்காலியாற்செய்த யூபங்களும் அவைகளின் தெற்குவடக்குகளில் முன்போலவே மும்மூன்று பில்வ யூபங்களும் அவற்றின் இருதிசைகளிலும் மும்மூன்று பலாசயூபங்களும் ஆக இருபத்தொரு யூபங்களை ஒவ்வொன்றின் இடைவெளி மாரளவு இருக்கும்படியாகவும் ஒவ்வொரு யூபமும் நாற்பத்திரண்டடி உயரமுள்ளனவாயிருக்கும்படியாகவும் எட்டுமூலை தீர்ந்தனவாகவும் சொரசொரப்பில்லாதனவாய்ப் பளபளப்பு உள்ளனவாகவும் செய்வித்து நாட்டிப் பொற்பட்டங்களணிந்து நல்ல வஸ்திரங்களாலும் கந்தபுஷ்பாதிகளாலும் அலங்கரித்தார்கள். அந்த யூபங்களெல்லாம் மூன்று சப்தரிஷி மண்டலங்கள் இணைந்தாற்போற் பிரகாசித்தன.

அன்றியும் கருடன் சிறகுகளை விரித்துக்கொண்டு பூமியைநோக்கி வருவதுபோல் பிரமாணத்தோடு செய்திருக்கிற செங்கற்களாலேயும் சிறகுகளில் பொற்கற்களாலேயும் அக்கினிஸ்தானமாகிய (சிதை) ஒரு அடுக்கான இடம் செய்தார்கள். அதில் அக்கினி ஜொலித்துக்கொண்டிருக்க அந்தந்தத் தேவதைகளுக்கான விலங்கு பறவை ஊர்வன நீர்வாழ்வனவுமாகிய பசுக்களை அவ்வவ் யூபங்களிற் கட்டினார்கள். இப்பசுக்களெல்லாம் முந்நூற்றுக்கு அதிகமாயிருந்தன. பின்பு பிரதானபசுவாகிய அசுவரத்தினத்தையும் யூபத்திற் கட்டினார்கள். அதனை ராஜபத்தினியாகிய கவுசலியை கைகேயி சுமித்திரைகளோடுகூட, சொல்லவேண்டிய மந்திரங்களைச்சொல்லிப் புரோக்ஷண முதலிய் சம்ஸ்காரங்கள் செய்து மூன்று பொன்னூசிகளாலே ஆயுதநாட்டு மிடங்களைக்கீறி இடமெல்லாம் சுற்றிவந்து ஓரிரவெல்லாம் அதனோடுகூடவே யிருந்தாள். பிறகு அத்துவர்யு ஹோதா உத்காதா பிரம்மா என்கிற முக்கிய ருத்துவிக்குகள் ராஜாவினுலே தக்ஷிணையாகக்கொடுக்கப்பட்ட ராஜபத்தினிகளைக் கைகளால் பிடித்துக்கொண்டு அவர்களுக்காகப் பணம்பெற்றுக்கொண்டு அவர்களை அரசனுக்கே கொடுத்துவிட்டார்கள். பிறகு அக்குதிரையின் (தேஜநி) என்கிற ஒருவகை உள்ளுறுப்பையெடுத்து அத்துவர்யுவானவர் சுத்தமானமனதோடு பாகஞ்செய்து நீர் வஞ்சிக்கொம்பினாற்செய்த தடுக்கின்மேல்வைத்து ஓமம்பண்ண, அந்தப்புகையை ராஜாமோந்து பாவம்நீங்கிப் பரிசுத்தரானார். பின்பு ருத்துவிக்குகள் பதினறுவரும் அசுவத்தின் அங்கங்களை எல்லாம் விதிப்படி மந்திரபூர்வகமாக ஓமஞ்செய்துவிட்டார்கள். அந்த மகாயக்கியத்துக்குப் பலநாள் வேண்டியிருந்தாலும் பிரதானமாய் மூன்றுநாளுண்டு. அவைகளில் முதனாள் அக்கினிஷ்டோமமும் இரண்டாநாள் உக்தியமும் மூன்றுநாள் ஷோடசியுமாகிய மூன்றுகிரதுக்களும் சீராய் நடத்தப்பட்டன. மற்றும் பின்னாட்களில் ஜ்யோதிஷ்டோமம் ஆயுஷ்டோமம் இரண்டு அதிராத்திரம் அபிஜித் விசுவஜித் அப்த்தோர்யாமம் என்பவைகளும் இப்படிப் பிராமணங்களிற்கூறிய யாகவிசேஷங்களெல்லாம் நடத்தப்பட்டன. இவ்வாறு அசுவமேதயாகமானது சாங்கோபாங்கமாய் நடத்தப்பட்டு நிறைவேறியபின், தசரதமகாராஜா மனமகிழ்ந்து உத்காதாவுக்கு வடநாட்டையும் ஹோதாவுக்குக் கீழ்நாட்டையும் அத்வர்யுவுக்கு மேனாட்டையும் பிரமாவுக்குத்தென்னாட்டையும் தக்ஷிணையாகக்கொடுத்தார். அவர்கள் அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு அரசனைநோக்கி, மகாபிரபுவே உமது உதாரகுணத்துக்கு வியந்தோம்-ஆயினும் வேதமோதுதல் முதலான வைதிக நிஷ்டையிலேயே யிருக்கும் எங்களுக்குப் பூமியாலாகவேண்டுவதென்ன. நாங்கள் ஆளத்தகுமோ? சகல சாமார்த்தியமுமுள்ள நீரே ஆளத்தகும். ஆதலால் இதற்கு விலையாகப் பொன் மணி பசுமுதலான உமக்கு இயைந்தவைகளை எங்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு இப்பூமியை நீரே கைக்

கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லினார்கள். சக்கரவர்த்தியும் அப்படியே யிசைந்து அவர்களுக்கும் அவர்களுடைய கணங்களுக்கும் அனேகமாயிரம் பசுக்களும் மணி சுவர்ணாதிகளும் கொடுத்து அந்த நாடுகளைப் பெற்றுக்கொண்டார். அந்த ருத்துவிக்குகளெல்லாரும் ரிசியசிருங்கருக்கும் நியாயப்படி கொடுக்கத்தக்க பங்குகளைக்கொடுத்து மற்றவைகளைத் தாங்கள் விகிதப்படி பங்கிட்டு எடுத்துக்கொண்டார்கள். பின்பு பூபதியானவர் அந்தச் சபையிலிருந்த பிராமணருக்கெல்லாம் அநேகம் பொன்னும் வஸ்திர முதலானவைகளும் தக்ஷிணைகொடுத்து அருகில்வந்து யாசித்த ஒரு கிழவனான வேதியனுக்குத் தன்கையிலணிந்திருந்த ரத்தினகடகத்தை யளித்தார். இப்படி யாவருக்கும் பூரணமாய் தக்ஷிணைகொடுத்து மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தவராய்க் கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக யாவருக்கும் பூமியில் விழுந்து சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டன் சமர்ப்பித்தார். அந்த ருத்துவிக்கு முதலான சகல பிராமணரும் மிகுந்த திருப்தியுடனே தரையில் விழுந்து தெண்டனிட்டுக்கொண்டிருக்கிற ராஜாவுக்கு வேதவாக்கியங்களைக்கொண்டு பெருங்கோஷமாய் ஆசீர்வாதஞ் செய்தார்கள். அவைகளைப்பெற்றுக்கொண்டு எழுந்து ராஜாவானவர் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு குலக்கோட்டுமாமுனிவர் சன்னிதியில் வந்து அடியேனுக்குச் சந்தானமுண்டாகும்படியான அனுக்கிரஹஞ் செய்யவேண்டுமென்று வேண்ட, அவரும் அரசனே! அஞ்சவேண்டாம் நால்வர் குமாரர் உதிப்பார்களென்று அருளிச்செய்தார்.

பாலகாண்டத்தில் பதினாலாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது சருக்கம்.

தேவதைகள் விஷ்ணுவை ராக்ஷச நாசத்துக்காகப் பிரார்த்தித்தது.

அந்த ரிசியசிருங்கமுனிவர், எதனால் இவ்வரசனுக்கு மக்கள் பிறப்பார்களென்று யோகதிருஷ்டியால் யோசித்துத் தெரிந்துகொண்டவராய், ஓ தசரதமஹாராஜாவே? அதர்வசிரசு என்கிற வேதத்தின் பாகத்திலே

அந்த யாகத்தில் வைதிகச்சடங்கைக்குறித்துச் சொல்லியிருப்பதனால் அவைகளுக்கு வேறுசொற்கள் பிரயோகிக்கவகையில்லை ஆதலால் அவற்றையே பிரயோகித்தோம்-இதுபற்றியே சுருக்கமாயும் எழுதினோம்-யாகம் செய்விப்பவர்க்கு (ருத்துவிக்) என்றுபேர் - அவர்களில் முக்கியர் நால்வர் அத்துவர்யு ஹோதா உத்காதா பிரம்மா

சொல்லப்பட்டிருக்கிற புத்திரகாமேஷ்டி என்பதை உமக்குப் புத்திரர் உண்டாகும்பொருட்டுச்செய்கிறேன் நீர் சந்தோஷமாயிரும் என்று சொல்லிவிட்டு அவ்யாகத்தை ஆரம்பித்து, சாஸ்திரவிதிப்படி அக்கினியில் ஒரு ஆகுதிசெய்தார். செய்துகொண்டிருக்கையில் யாகம்பெறுவதற்கு பிறர் கண்களுக்குக்காணுமல் அங்கே சேர்ந்த தேவதைகள் சித்தர் கந்திருவர் முதலான யாவரும் லோககர்த்தாவான பிரமதேவனை நோக்கி, ஓ பகவானே, பூலோகத்தில் இராவணன் என்கிற ராக்ஷசன் தேவரீருடைய அனுக்கிரஹத்தினுலே மிக்க கர்வமடைந்து எங்களையெல்லாம் வருத்துகிறுன். அவனுக்குத் தேவரீர் அன்போடு வரங்கொடுத்திருப்பதால் அதை நாங்கள் பாராட்டிக்கொண்டு அவனை ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமலிருக்கிறேம்- அவன் என்ன செய்கிறுனென்றுல், உலகங்களையெல்லாம் நடுங்கும்படி வெருட்டுகிறுன். உயர்ந்தவர்களைப் பகைக்கிறுன். அமரர்க்கெல்லாம் அதிபதியான இந்திரனையும் திரஸ்கரிக்க நினைக்கிறுன். ரிஷிகள் பிராமணர் முதலானவர்களை அலக்ஷியஞ்செய்கிறுன். சூரியன் இவன்மேல் காய்வதற்கும்,வாயு இவன் பக்கத்தில் வீசுவதற்கும் அஞ்சுகிறுர்கள். எப்போதும் அலைமோதிக் கொத்தளித்துக்கொண்டிருக்கிற சமுத்திரராஜன் அவனைக் கண்டால் அசையவும் பயப்படுகிறுன். எங்களுக்கெல்லாம் அந்த ராக்ஷசனிடத்தினின்றும மிகுந்த பயமுண்டாயிருக்கிறது. ஆதலால் அவனை வதைக்கும்படியான உபாயத்தைத் தேவரீரே யோசிக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, சதுர்முகபகவான் கிஞ்சித்து யோசித்துச் சொல்லுகிறுர். கேளுங்கள் அந்தத் துராத்துமா நாசமாவதற்கு ஒரு உபாயமிருக்கிறது. முன் அவன் என்னிடத்தில் வரங்கேட்கையில் தேவர் அசுரர் கந்திருவர் இயக்கர் முதலானுராலே நான் சங்கரிக்கப்படாதவனு யிருக்கவேண்டுமென்று கேட்டான். நானும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொன்னேன். அவன் அலக்ஷியத்தினுலே மனிதனைக்குறிக்கவில்லை ஆதலால் அவனுக்கு மனிதனுலே வதையுண்டாகும் என்றிப்படி பிரம்மா சொல்லியதைச் செவியுற்று யாவரும் ஆனந்தமடைந்தார்கள். இப்படி யிருக்கையில் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவானவர் தமக்கு அடியாரைத்தாம் ரக்ஷிக்கும்படியான தருணம் வாய்த்ததென்கிற சந்தோஷத்தினுலே மஹா பிரகாசமுள்ளவராய் ஆசிருதரைக்காக்குங் கருவியாகிய சங்கசக்கிராதி ஆயுதங்களை யேந்திக்

என்பவர்கள்-யாகம்நடத்தவேண்டிய விதிகளைச்சொல்லுகிறவர் அத்துவர்யு-அதின்படி ஓமஞ்செய்பவர் ஹோதா - அங்கு அழைக்கப்பட்ட தேவதைகளை அந்தந்த வாக்கியங்களாலே துதிப்பவர் உத்காதா - இவர்கள் யாவரும் தவறுமலிருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ளுகிறவர் பிரம்மா-இந்த நால்வரில் ஒவ்வொருவருக்கும் உதவியாக மும்மூன்று பேர் உண்டு - இவர்களை அவரவர்களைச் சேர்ந்த கணம் என்று சொல்லுகிறது - பிராம்மணங்கள் என்பன வேதவிதிகள் - கல்பசூத்திரமாவது யாகம் செய்யும் வகையைக் குறித்த சாஸ்திரம் - நியாயம் என்பது மீமாம்ச சாஸ்திரம் - பிரவர்க்கியம் முதலான சடங்குகளையும் அக்கினிஷ்டோமமுதலான யாகங்களையும் தெரிவிப்பது கடினம் (கிரது) என்றுல் யாகம்.

கொண்டு பீதாம்பரம் விளங்க தாம் உலகத்துக்கெல்லாம் அதிபதியானாலும் அப்பெருமையைப் பாராட்டாமல் அங்கேயெழுந்தருளி நான்முகக் கடவுளிடத்தில் சேர்ந்தார். அவரைக்கண்டு பிரமருத்திராதி சகல தேவதைகளும் எழுந்து பணிந்து துதித்து விண்ணப்பஞ்செய்யத்தொடங்கினார்கள். ஓ சுவாமி ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவே! உலகங்களின் நன்மைக்காக ஒன்று வேண்டுகிறோம். இப்போது இந்த மஹாயாகஞ்செய்த புண்ணியாத்துமாவாய் தேவரீர் அவதரிப்பதற்கு ஏற்ற சற்குணங்களான தருமமறிந்திருத்தல் மஹாதாதாவாயிருத்தல் மஹாரிஷியோடொத்த தேஜசு இப்படிப்பட்டவைகளையுடைய தசரதமஹாராஜருக்கு அவருடைய பத்தினியார் மூவரிடத்திலும் நான்கு திருமேனியாகி அவதரிக்கவேண்டும். அவதரித்து, வரம்பெற்ற மேன்மையாலே செருக்கடைந்து உலகுக்கெல்லாம் ஒரு முள்போன்றிருக்கிற இராவணனைப் புத்திரமித்திராதியரோடு சங்கரித்தருளவேண்டும். அவனே அடியோங்களை மிகவும் துன்பப்படுத்துகிறான். அவனை ஜெயிக்க எங்களிலொருவருக்கும் சாமர்த்தியமில்லை. அவன் செய்த உபத்திரவத்தைச் சுருக்கிச்சொல்லுகிறோம். நந்தனவனத்திலே விளையாடிக்கொண்டிருந்த கந்திருவர் அப்சரசுக்கள் முதலானாரையும் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தவசிகளையும் இம்சைசெய்துவிட்டான். நாங்கள் அவனை வதைசெய்விக்கும்பொருட்டாகவே பூலோகத்துக்கு வந்தோம். தேவரீரைச் சரணமடைந்தோம். தேவரீரையன்றி எங்களுக்கு மேலான அடைக்கலமும் வேறில்லை. ஆதலால், தேவரீர் எங்கள் பிரார்த்தனையைத் திருவுள்ளம்பற்றி இந்த மனுஷியலோகத்தில் அவதரித்தருளவேண்டும். என்றிப்படி வேண்டிக்கொண்ட தேவர்களை நோக்கி சுவாமியானவர் ஓ தேவர்களே இனி அச்சம் என்பதை விட்டு விடுங்கள் உங்களுக்கெல்லாம் நன்மையே உண்டாகும் அந்தத்துராத்துமாவான இராவணனை அவனுடைய பரிவாரங்களோடு சங்கரித்துப் பூலோகபரிபாலனஞ் செய்து கொண்டு பதினோராயிரம் வருடமிருப்பேன் என்று வரமளித்துத் தாமரைப்பூப்போலே திருக்கண்கள் மலர்ந்து விளங்க அவர்கள் வேண்டுகோளின்படியே நான்கு திருமூர்த்தியாயவதரிக்கத் தசரதமஹாராஜனைப் பிதாவாகத் திருவுள்ளம் பற்றினார்.

சகல புவனகர்த்தாவாகிய பகவான் மஹாகிருபையினாலே தங்கள் பிரார்த்தனையை ஏற்றுக்கொண்டதனால் தேவர்களெல்லாம் மிக்க ஆனந்தமடைந்து அந்தப்பகவானை வேதவாக்கியங்களாலமைந்த திவ்யஸ்தோத்திரங்களாலே ஸ்தோத்திரஞ்செய்து *ஆர்த்தியாலே மறுபடியும் அந்த ராவணனைச் சங்கரித்தருளித் திரும்பவும் தேவரீருடைய திவ்யலோகத்துக்கெழுந்தருளவேண்டும் என்று அவனுடைய துஷ்டத்தனங்களையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லிப் பிரார்த்தித்தார்கள்.

பாலகாண்டத்தில் பதினைந்தாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

---

* ஆர்த்தி என்றால் துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத துக்கம்-நான்கு ரூபமாக அவதரிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தது, இராவணன் இந்திரஜித்து லவணாசுரன்

பாலகாண்டம்

புத்திரகாமேஷ்டியாகத்தில் பூதம் பாயசம் கொணர்ந்தது.

NO. 9.

పుత్రకామేష్టియాగములో భూతము పాయసము తెచ్చియిచ్చినది.

గు. శె. వెంగ్కట్రాయరా జాగ్రత్తంచి

பதினாறுவது சருக்கம்.

பாயசங்கொடுத்தவிதம்.

இவ்வாறு தேவதைகளால்பிரார்த்திக்கப்பட்டஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தி சகலமும் அறிந்தவராயிருந்தும் அந்தத் தேவதைகளைநோக்கி மெதுவான தொருவாக்கியம் அருளிச்செய்கிறார். ஓ வானவர்களே! அந்தத் துராத்துமாவான ராவணனைச் சங்கரிக்கும்படி சொல்லினீர்களே அதற்குநான்எந்த உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளலாம் சொல்லுங்கள் என்று பகவான் அருளிச்செய்தது கேட்டு அந்த அமரர்கள், விண்ணப்பஞ்செய்கிறார்கள். சுவாமி! தேவரீர் மனுஷியத்திருமேனியாலேதான் அவனைவதைக்கவேண்டும். தெய்வத்திருமேனியாகாது - ஏனெனில் அந்தப் பாவிராக்ஷசன் வெகுகாலம் கடினமான தவஞ்செய்து சதுர்முகக்கடவுளைச் சந்தோஷப்படுத்தி வரம் பெறும்போதுதேவர் கந்திருவர்முதலானயாவராலும்தனக்குப்பயமில்லாமலிருக்கும்படிவேண்டி மனிதனை அலக்ஷியத்தினால் விட்டுவிட்டான். ஆதலின் மனிதத்திருமேனியைத் திருவுள்ளம்பற்றவேண்டும் என்று சொல்லியதைக்கேட்டு ஸ்ரீபகவான், நல்லது அப்படியே இந்தத்தசரதனையேநான் பிதாவாகக்கொள்ளுகிறேனென்று பிரமதேவரோடு சொல்லிவிட்டு மஹாரிஷிமுதலானோர் ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டிருக்க மறைந்தருளினார்.

துஷ்டகந்திருவர் ஆகிய இவர்களில் ஒவ்வொருவரையும் சங்கரிக்க ஒவ்வொரு அவதார புருஷன் வேண்டுமென்று அவர்களுடைய கொடுமைக்குத் தேவர்கள் அஞ்சியிருந்ததனாலென்று அறிக.—சுவாமி அப்படியே திருவுள்ளம்பற்றினது, ஆசிருதருடைய இஷ்டத்துக்காகவும் உத்தமரான இல்லறத்தார் ஒழுக்கத்தையும் பகவத்கைங்கரியமே பிரதானமாக ஆசரிக்கவேண்டுவதையும் எம்பெருமான் திருவுள்ளப்படி அவருக்குப் பராதீனமாய் வர்த்திக்கவேண்டியதையும் பாகவத கைங்கரியத்தைப் பிரதானமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டுவதையும் உலகத்துக்குத்தாம்அனுஷ்டித்துக் காட்டுவதற்காகவும் எனப்பெரியோர் உரைக்கின்றனர். இல்லாவிட்டால் மதுகைடபர் முதலானோரை விளையாட்டாற் சங்கரித்தவருக்கு இராவணாதியர் ஒரு விஷயமல்ல.

பாற்கடலிற் சென்று வானவர் சுவாமியை இவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பிரார்த்தித்ததாய் சில புராணங்களிருப்பதால் யாகஸ்தலத்தில் வந்தவரைத் தேவர் வேண்டிக்கொண்டாரென்பது என்னவென்றால்-முன்பு பாற்கடலிற்சென்று பிரார்த்தித்ததாகவும் அதற்குப்பெருமாள் அசரீரவாக்கியத்தால் ஆகட்டுமென்றருளிச்செய்ததாகவும் இப்போ பிரத்தியக்ஷத்தில் எழுந்தருளியதனாலே விசேஷமாய்ப் பணிந்து பிரார்த்தித்ததென்றும் நியாயம் சொல்லுகிறார்கள் (இராவணவதத்திற்காகவே நாங்கள்பூலோகத்துக்கு வந்து தேவரீரைச் சரணமடைந்தோம்) என்கிற தேவதைகளின் வாக்கியத்துக்கு இதுதான் கருத்து என்கிறார்கள்.

அக்காலத்தில் தசரதமஹாராஜாவானவர் புத்திரநிமித்தமான ஒரு வைதிகச்சடங்கைநடத்தினர். அந்த ஹோமாக்கினியிலிருந்துமிகுந்தசக்தியும் மிகுந்த பலமும் சிவந்தவாயும் பேரிகைபோன்றதொனியும்சிங்கத்தின் மயிர்போலே நெருங்கி விளங்குகிற உடம்புமயிரும் மீசையும் தலைமயிரும் உள்ளதாய் நல்ல லக்ஷணம்பொருந்தினதாய்க் கறுப்பும் சிவப்புமான வஸ்திரமுடுத்தி திவ்யாபரணங்களணிந்து பெரியதொருமலையின் சிகரம்போலே உன்னதமாய் சூரியமண்டலம்போல் பார்க்கக் கண் கூசும்படியாயும் அக்கினிச்சுவாலைபோல் பிரகாசமுள்ளதாய் ஒரு மஹாபூதமானது திவ்யபாயசம் நிறைந்துமேன்மையானவெள்ளியாற்செய்தமேல்மூடியுள்ளதும் ஆச்சரியமானதுமான ஒருபெரிய பொற்பாத்திரத்தைத் தன் பத்தினியை அணைப்பதுபோல் இரண்டுகைகளாலும் அணைத்துத் தாங்கிக்கொண்டு புலிபோல்கம்பீரமான அடிவைப்போடு தோன்றி சக்கிரவர்த்தியைப்பார்த்து "நான் பிரமதேவனால்அனுப்பப்பட்ட புருஷன்என்றறி" என்றது, அதுகேட்டரசன் எழுந்துவணங்கி, பகவானே உமக்கு நல்வரவாகக்கடவது அடியேன் என்னசெய்யவேண்டுவதோ அதைக்கட்டளையிடவேண்டும் என்றுசொல்ல, அந்தப்புருஷன் இதுதேவநிர்மாணமாகிய பாயசம்-புத்திரனையுண்டாக்கத்தக்கது பெருமை ஆரோக்கியமும் தரத்தக்கது. நீ தேவதைகளை அர்ச்சித்த புண்ணியத்தினாலே உனக்கு வாய்த்தது. இதனை நீ வாங்கி உன்பத்தினிமார் கையில் புசிக்கும்படி கொடு. புத்திரனை அடைவாய், எதற்காக யாகஞ்செய்தையோ அந்தப்பயன் இதுஎன்று சொன்னான். அரசர் பிரானும் அதை வாங்கித் தலைமேல்வைத்துக்கொண்டு வெகு சந்தோஷத்தோடு அந்தப்புருஷனைக் கும்பிட்டுப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தார். இப்படி தான்வந்த காரியத்தை நிறைவேற்றி அந்தப்பூதம் அந்த அக்கினியிலேயே மறைந்துவிட்டது.

பின்பு தசரதர் யாககாரியத்தை முடித்து மகாதரித்திரன் நிதியைப் பெற்றாற்போல் மஹாநந்தமுள்ளவராய் அந்தப்புரஞ்சென்று கவுசலியை முதலான பத்தினிமாரை நோக்கி, இதோ தேவநிர்மாணமான பாயசம்வந்திருக்கிறது-இதைவாங்கிப் புசியுங்களென்றுசொல்ல-அவர்களுடைய முகம் சந்தோஷகாந்திகளாலே சரத்காலத்துச் சந்திரன்போலே பிரகாசித்தது.

కౌసల్యాయైనరపతిఃపాయసార్ధందదౌతదా
అర్ధాదర్ధందదౌచాపిసుమిత్రాయైనరాధిపః
కై కేయ్యైచావశిష్టార్ధందదౌపుత్రార్థకారణాత్
ప్రదదౌచావశిష్టార్ధంపాయసస్యామృతోపమం
అనుచింత్యసుమిత్రాయైపునరేవమహీపతిః
ఏవంతాసాందదౌరాజాభార్యాణాంపాయసంపృథక్॥

பாலகாண்டம்

தசரதர்பாயசத்தை தம்பத்தினிகளுக்குபங்கிட்டு கொடுத்தது. **NO. 10.**

దశరథులు పాయసమును తమ భార్యలుకు భాగించియిచ్చినది.

கௌஸல்யாயைநரபதிஃபாயஸார்த்தம்ததௌததா
அர்த்தாதர்த்தம்ததௌசாபி ஸுமித்ராயைநராதிபஃ
கைகேய்யைசாவஸிஷ்டார்த்தம்த தௌபுத்ரார்த்தகாரணாத்
ப்ரததௌசாவஸிஷ்டார்த்தம் பாயஸஸ்யாம்ருதோபமம்
அநுசிந்த்யஸுமித்ராயை புநரேவமஹீபதிஃ
ஏவந்தாஸாந்ததௌராஜா பார்யாணாம்பாயஸம்ப்ருதக்.

பின்பு அந்த் தசரதமகாராஜா புத்திரநிமித்தமாய் அமுர்தத்துக்குச் சமானமாகிய அந்தப்பாயசத்திற் பாதியை எடுத்து கவுசல்யாதேவிக்கும் மறுபாதியில் பாதியை (நாலிலொன்றைச்)சுமித்திராதேவிக்கும் மிகுதியில் பாதியை(எட்டிலொன்றைக்)கைகேயிக்கும் மிருந்தவமுதுபோன்றபாயசத்திலெட்டிலொன்றை நினைத்துப்பார்த்துமறுபடியும் சுமித்திரைக்கும் வகுத்துக்கொடுத்தார். இப்படி பாகித்துக்கொடுத்த பாயசத்தைப் பட்டமகிஷிகளான அந்த மூன்றுபேர்களும் வாங்கிச்சமானமாக எண்ணிக் களிப்புற்ற மனமுடையவர்களாய்த்தந்தம்பாகங்களையுண்டு உடனே அக்கினிக்கும் சூரியனுக்கும் நிகரான ஒளிபொருந்திய கர்ப்பங்களைத் தரித்தார்கள். பின்பு தசரதசக்கரவர்த்தி, தன் தேவிமார்களை நன்றாகக் கண்ணுற்றுக் கவலைதீர்ந்த மனமுடையவராய் விண்ணுலகில் விண்ணவர் சித்தர் முனிவர்களின் குழாங்கூடிப் பூஜிக்கப்பட்ட தேவேந்திரனைப்போல் மனமகிழ்ந்தவராக வீற்றிருந்தார். *

பாலகாண்டத்தில் பதினாறுவதுசருக்கம்

முற்றிற்று.

---

* ராஜா பாயசத்தை மூவருக்கும் சமமாகப்பகிர்ந்து கொடாமல் வித்தியாசமாய்க் கொடுத்ததற்குக் காரணம் யாதெனில், கௌசலியை பட்டத்துக்கு உரிய மூத்த பத்தினியாதலாலேயும், சுமித்திரை இரண்டாவளாதலாலேயும், கைகேயி கடைசியவளாதலாலேயும், தருமத்தையும் முறையையும் யோசித்ததென அறிக. முதலில் கௌசல்யைக்குப் பாதிகொடுத்துப் பின் சுமித்திரைக்குப் பாதியிற்பாதி கொடுத்து அன்பினாலே மிகுந்ததைமுழுதும் கைகேயிக்குக் கொடுக்கப்போனவர் இது தகுதியன்றென்று நினைத்துத் தான் கைகேயிக்குக் கொடுக்கப்போனதில் சிறிது மிகுத்தி இரண்டாந்தரம் சுமித்திரைக்குக்கொடுத்தார். இக்கருத்தை (நினைத்துப்பார்த்து) என்பதனால் முனிவர் குறிப்பித்திருக்கிறார். இந்தப்பாயசம் பாகித்ததை வேறுவகையாகவும் சில புராணங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது அது காலபேதத்தைப்பற்றி என்கிறார்கள். இந்தப்பாயசம் என்பது பார்வைக்கு அப்படி தோற்றியதேயல்லது உண்மைக்கு சுவாமிக்குத் திருமேனியாக் கொள்ளத்தக்க சுத்தசத்துவமாம் - எந்த அவதாரத்திலும் அவர் திருமேனி பஞ்சபூதங்களாலாகியதன்று - என்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன.

பதினேழாவது சருக்கம்.

பிரமதேவன்கட்டளைப்படி தேவர்கள் வானராதிகளைப் பெற்றது.

பின்பு மகிமைபொருந்திய தசரதசக்ரவர்த்திக்கு ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு புத்திரனாக அவதாரஞ்செய்ய ஒத்துக்கொண்டவளவில் - நான்முகக்கடவுள் தேவதைகளெல்லாரையும் நோக்கிக் கட்டளையிடுகிறார். ஓய் தேவர்களே! நம்மெல்லோருமுடைய க்ஷேமத்தைக்குறித்தே அவதரிக்கும் விஷ்ணுவுக்குஞ் சகாயமாம்படிக் கருதியகாரியத்தை முடிக்கவல்லவர்களாய் நினைத்தபடி ரூபமெடுப்பவர்களாய் மாயங்களறிந்தவராய் சௌரியமுள்ளவர்களாய் வாயுவுக்கு நிகரான வேகமுடையவர்களாய் நீதியறிந்தவர்களாய் புத்திமான்களாய் விஷ்ணுவுக்குச்சரியான பராக்ரமமுடையவர்களாய் பகையாளிகள் கொல்லவொண்ணாதவராய் பகையாளிகளைக் கொல்லுமுபாயம் அறிந்தவர்களாய் திவ்யதேகமுள்ளவர்களாய் அமிர்தமுண்டவர்களையொத்தவர்களாய் தம்தம் தந்தைகளுக்கு நிகரான பராக்கிரமமுடையவர்களாய் வானரரூபத்துடன் கூடிய மக்களை அப்ஸரசுகளிடத்திலும் கந்தருவஸ்திரீகளிடத்திலும் உண்டாகக்கடவீர்கள் நான் முன்னமே கோட்டாவி விடும்போது என்வாயினின்று கரடிகளுக்கு ராஜனான ஜாம்பவானென்பவன், உண்டாயிருக்கிறான் ஆதலால் என்கடமையை நான்தீர்த்துவிட்டேன் என்று பிரமதேவன் கட்டளையிட முனிவர் சித்தர் வித்தியாதரர் உரகர் நாகர் சாரணர் முதலான அந்தத்தேவர்கள் யாவரும் வீரராயும் வனசஞ்சாரிகளாயுமுள்ள வானரர்களை உண்டுபண்ணினார்கள். இந்திரன் வானரர்களுக்கு ராஜனையும் மகேந்திரமலைபோன்ற தேகமுள்ளவனையும் மகாபலவானுமான வாலிஎன்பவனையும் சூரியன் சுக்ரீவனென்பவனையும் பிரகஸ்பதி சகலவானரப்படைத்தலைவர்களி லுயர்ந்த புத்தியுள்ள தாரன் என்பவனையும், குபேரன் பொன்மிகுந்த கந்தமாதனனென்பவனையும், விசுவகர்ம்மா, நளனென்பவனையும், அக்னிபகவான் தனக்குச்சரியான காந்தியுள்ள நீலன் என்பவனையும் படைத்தார்கள். இந்த நீலன் ஒளியாலும்கீர்த்தியாலும் பராக்கிரமத்தாலும் மற்றெல்லோரையும் அதிசயித்திருந்தான். நல்லரூபமுடைய அசுவினீ தேவரிருவரும் மைந்தன் துவிதன் என்னும் இருவர்களையும் வருணன் சுஷேணனையும் பர்ஜன்யன்மகாபலமுள்ள சரபனென்பவனையும் படைத்தார்கள். வச்சிரம்போன்ற திருமேனியுள்ளவரும் வேகத்தில் கருடனுக்குச் சரியானவருமாகிய அனுமான் என்பவர் வாயுபகவானுக்குப் புத்திரராய்ப்பிறந்தார். இவர்கள் அநேகமாயிரங் கணக்குடையராய் ராவணனைக்கொல்ல உறுதியுள்ளராய் அளவற்ற பலமுள்ளவராய் ஜயமுற்றவராய் நினைத்தரூபந் தரிப்பவராய் மேருமந்தரம் என்னும் மலைகளுக்கு நிகராய் உயர்ந்ததேகமுடையவராய் கரடி வானரம் கொண்டமுசுரூ இவற்றின் ரூபமுள்ளவர்களாய் தந்தம்தந்தைகளுக்குச் சரியான ரூபவேஷங்களுடையவர்களாய் கல்லாலும் கரத்தாலும் நகங்க

ளாலும் பற்களாலும் போர்செய்பவராய்ச் சகலமான அஸ்திரங்களையும் அறிந்தவராய்ப் பெரியமலைகளையும் பேர்ப்பவராய் முதிர்ந்த மரங்களையும் முறிப்பவராய் வேகத்தினால் கடலையும் கலக்க வல்லவராய் பூமியைக் கையில் எடுப்பவராய் கால்களால் கடலைத்தாண்டத்தக்கவராய் ஆகாயத்தில் பறப்பவராய் மேகங்களைத் தாவிப்பிடிப்பவராய் காட்டில் மதம்பிடித்துத் திரிகின்ற யானைகளையும் பிடிப்பவராய்ச் சிங்கநாதத்தாலேயே பறவைகளைப்பயந்து கீழேவிழச் செய்பவராகியும் இருந்தார்கள். இவ்விதமுள்ள காமரூபிகளான மகிமைபொருந்திய யூதபதிகளுக்கும் அனேக நூறாயிரம் புத்திரர்களுண்டாகி அவர்களும் அநேகம் யூதபதிகளைப் படைத்தார்கள். இவர்களில் சிலர் ரிக்ஷவான்என்னும் மலையின் தாழ்வரைகளிலும் சிலர் அனேகவிதமான மற்றைமலைகளிலும் சிலர் காடுகளிலும் இருந்துகொண்டு நளன் நீலன் அனுமான் முதலிய யூதபதிகளையும் பிராதாக்களான வாலி, சுக்ரீவன் என்னும் ராஜர்களையும் சேர்ந்து அவர்களுடைய கட்டளைக்குள்ளாக நடந்து வந்தார்கள். அந்த யாவரும் கருடனுக்கு ஒப்பான பலமுள்ளவர்களாய் போர்முகத்தில் தீர்ந்தவர்களாய் கொழுப்பால் சிங்கம் புலி பெரும் நாகங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு நடப்பவர்களாய் இருந்தனர் நீண்ட புஜமும் மிகுந்த பலமுமுள்ள வாலி தன் புஜபலத்தால் கரடி குரங்குகொண்ட முசுகளினுருவமுள்ள இந்த யாவரையும் பாதுகாத்து வந்தான். மலை, காடு, கடல்களுடன்கூடின இந்தப் பூமியானது சூரராய் வெவ்வேறு தேகமும் வெவ்வேறு தேகக்குறிகளும் மேகக்கூட்டம்போலும் மலைச்சிகரங்கள்போலும் தேகமும் எல்லோரும் பயமுறத்தக்க ரூபமும்பொருந்திய அந்தவானர யூதங்களால் ஸ்ரீராமருக்குச் சகாயநிமித்தமாக எங்கும்பரவி மூடப்பட்டதாயிற்று.

பாலகாண்டத்தில் பதினேழாவதுசருக்கம்
முற்றிற்று.

உத்தரராமாயணத்தில் வாலி சுக்கிரீவர்கள் தசரதராஜர் யாகம்செய்யு முன்னமே இருந்ததாகக் கண்டிருப்பதால் பின் பிரமன் வார்த்தையைக்கேட்டுத் தேவர்கள் வாலி முதலானோரைப் படைத்தார்கள் என்று இருப்பது எப்படியெனில் தசரதர் முதலில் யாகஞ்செய்தபோதே தேவர்களுக்கு நான்முகன் சொன்ன வார்த்தையைக் கவியிப்போது நடந்ததாகச் சொன்னாரென்றும் இந்திராதிகள் தற்செயலாய்ப்படைத்த வாலி முதலியவர்கள் ஸ்ரீராமமூர்த்திக்குச் சகாயமாம்படி சொன்னாரென்றும் தேவமானத்தையிட்டு ஒருவருஷம் என்றாரென்றும் பலவிதமாகச் சமாதானம் சொல்லுகிறார்கள் முன்பு நந்திகேசுவரர் இட்ட சாபத்துக்கு ஒத்து நான்முகக்கடவுள் வானரரை யுண்டுபண்ணக் கட்டளையிட்டார். உரகர் நாகர் என்பதில் ஒன்றுக்கு ஒருதலையுள்ள பாம்பென்றும் மற்றொன்றுக்குப் பலதலையுள்ளதென்றும் பொருள். இதிலிருக்கிற பல பதங்களிலொன்றுக்குத் தேகபலமும் மற்றொன்றுக்குச் சேனையும் பொருள். ரிக்ஷரஜசு என்னும் வானரன் ஒருநாள் மகாமேருவினருகில் சென்று அங்கொரு குளத்தில் மூழ்கித் தக்ஷணத்தில் பெண்ணாக- அப்போ தங்குவந்த இந்திரன் சூரியனிருவரும் அந்தப் பெண்ணைக்காமுற்று அப்போதே வாலி சுக்ரீவாகளைப் படைத்தார்கள். அந்தப் பெண்ணுரு மறுநாள் முன்னுருவாகி யிவர்களை வளர்த்தபடியால் வாலி சுக்ரீவாளிருவரும் சகோதரர்களானார்கள்.

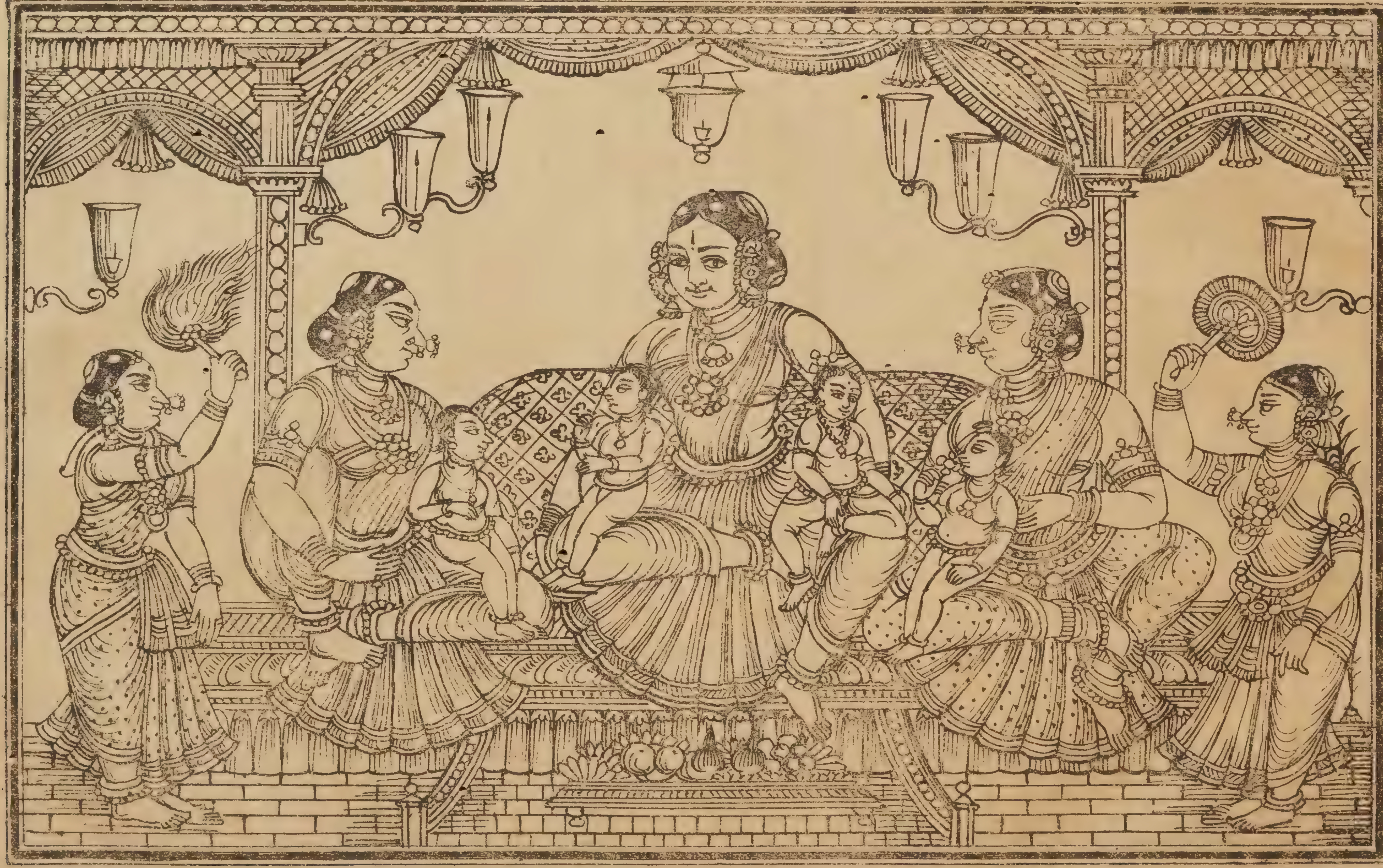
பதினெட்டாவதுசருக்கம்.

ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண பரத சத்துருக்கள் அவதரித்தது.

தசரத சக்ரவர்த்திசெய்த அந்த அசுவமேதயாகம் முடிந்தவுடன் தேவர்கள் தந்தம்பாகங்களைக் கைக்கொண்டு தம்மிடஞ்சேர மகாராஜா வும்யாக நியமங்களை முடித்து பரிஜன பரிவாரங்களுடன்கூடிப் பட்டணஞ் சென்றார். தக்கபடி அவரால் பூஜிக்கப்பட்ட ராஜர்களும் சந்தோஷமடை ந்துக் கலைக்கோட்டுமாமுனியையும் வணங்கிச் சந்தோஷமுற்ற தம்சேனை களுடன் புறப்பட்டுத் தம் பட்டணங்களுக்குச்செல்ல, தசரதராஜரும் சாந் தையுடன் கலைக்கோட்டுமாமுனியை முன்னிட்டுக்கொண்டு, பட்டணஞ் சென்று மற்றுமுள்ள ரிஷி முதலானவரையும் சம்மானஞ்செய்தனுப்பி விட்டுச்சந்தோஷமடைந்து புத்திரனுண்டாவதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு சுகமாக வாழ்ந்திருந்தார்.

பிறகு யாகம்முடிந் தாறுபருவங்கள்கடந்து பன்னிரண்டாவதான சித்திரைமாசத்தில் நவமிதிதியில் புனர்வசுநக்ஷத்திரத்தில் சூரியன் குரு வெள்ளி செவ்வாய் சனி என்கிற ஐந்து கிருஹங்களும் முறையே உச்சங் களான மேஷகடக மீனசிம்ம துலா ராசிகளிலிருக்கக் கடகலக்னத்தில் குருவும் சந்திரனும் கூடியிருக்கையில் நான்காம்பாதத்தில் சகல ஜகங் களுக்கும் நாதராய்ச் சகலலோகங்களாலும் வணங்கப்பட்டவராய்ச் சகல லக்ஷணங்களுடன்கூடினவராய் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினுடைய பேர்பாதி அம்ச முடையவராய்ச் மகாபாக்கிய சாலியாய் இக்ஷ்வாகு குலத்தைச் சிறப்பிப் பவருமான ஸ்ரீராமனென்னுந் திருநாமமுடைய புத்திரனைக் கௌஸல் யாதேவிபெற்று வச்சிராயுதபாணியாய்த் தேவர்களுக்குத் தலைவனை இந்திரனைப்பெற்ற அதிதிபோல் அளவற்ற ஒளியுள்ள அந்தப் புத்திரனால் விளங்கினாள். பின்பு பூசநக்ஷத்திரத்தில் மீனலக்னத்தில் கலக்கமற்ற புத்தியையும் உண்மையான பராக்கிரமத்தையும் சகலமான குணங்களையு முடைய விஷ்ணுவினது நாலிலொன்றில் பாதிபாகமுள்ளபரதர் என்பவர் கைகேயியினிடத்தில் அவதரித்தார். ஆசிலேஷ நக்ஷத்திரத்தில் கடகலக் னத்தில் வீரராய் சகலமான அஸ்திரங்களில் வல்லவராய் விஷ்ணுவினு டைய நாலிலொன்று எட்டிலொன்றான பாகரூபிகளான லக்ஷ்மண சத் துருக்கினரென்னும் புத்திரர்களைச் சுமித்திரைபெற்றாள் மிகுந்த நன்மையு நற்குணமுமுடையவர்களாய் ஒருவர்க்கொருவர் தகுந்தவர்களாய்க் காந் தியால் இரட்டைகளான பூரட்டாதி உத்திரட்டாதி நக்ஷத்திரங்களுக்கு நிகரான இந்த நான்கு குமாரர்கள் தசரதராஜருக்கு அவதரிக்கையில் கந் தருவர் மதுரமாகப்பாடினார்கள். தேவவேசியர் ஆடினார்கள். தேவபேரி

ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணபரதசத்ருக்னர்ஜனனம்.

1902. సంవత్సరం

(శ్రీరామలక్ష్మణభరతశత్రుఘ్నులు అవతరించుట.)

సు. వే. వెంకటపతిరాయరాజు వారిశిల్ప.

கள் முழங்கின - ஆகாசத்தினின்று பூமழை பொழிந்தது. அயோத்திமாநகரில் ஜனங்களுக்கு ஒருபெரிய உச்சவமுண்டாயிற்று ராஜவீதிகளும் ஜனங்களால் நிறைந்தும் ஆட்டமாடுகிறவர் ஆட்டிவிப்பவர்களால் நெருங்கியும் பாடல்களாலும் வாத்யங்களாலும் மற்றுமுள்ளவைகளாலும் தொனிபொருந்தியுமிருந்தன் தசரதரும் ஸூதமாக தவந்திகளுக்கும் வெகுமதிசெய்து பிராமணருக்கும் ஆயிரமாயிரமாக தன்ங்களையும் பசுக்களையும் தானஞ்செய்தார். நால்வரும் அவதரித்த பன்னிரண்டு தினஞ்சென்று பதின்மூன்றுவது தினத்தில் வசிஷ்டமாமுனிவர் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தவராய்க் கௌசல்யா புத்திரருக்கு ராமனென்றும் கைகேயிபுத்திரருக்குப் பரதரென்றும் சுமித்திரை குமாரர்களில் முதல்வருக்கு லக்ஷ்மணரென்றும் மற்றொருவருக்குச் சத்துருக்னரென்றும் திருநாமஞ்சாற்றி நாட்டிலும்நகரிலுமுள்ள பிராம்மணர்களுக்கு ஆராதனஞ்செய்வித்து அளவற்ற ரத்தினங்களை யவர்களுக்கு கொடுப்பித்து ஜாதகரணம் முதலான சகல கருமங்களையும் செய்வித்தார்.

அவர்களுக்குள் முத்தவரான ஸ்ரீராமர் துவஜம்போல் தன்குலத்தை விளக்குபவராய்த் தன் தகப்பனருக்குச் சந்தோஷகரமாகவும் பிரம்மதேவர்போல் சகல பூதங்களுக்கும் இஷ்டமுள்ளவராகவுமிருந்தார். எல்லோரும் வேதம் வல்லவரும் சகலலோகஹிதங்களில் முயற்சியுள்ளவரும் ஞானமுள்ளவரும் நற்குணங்களுள்ளவருமாக வளர்ந்தார்கள். இவர்களுக்குள்ளும் ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் மிக்க காந்தியையும் உண்மையான பராக்ரமத்தையு முடையவராய்ச் சந்திரன்போல சகலலோகங்களுக்கு மிஷ்டராகியும் யானையேறுவதிலும் குதிரையேறுவதிலும் தேர்மீதேறுவதிலும் பழக்கமுடையவராய்த் தனுர்வேதத்திலும் தேர்ந்தவராய் தந்தைதாய்களுக்குப் பணிசெய்வதிலும் ஆஸத்தியுடையவராய் பிறந்தது முதல் மிகவும் நட்புடன் தன்னுயிர்போன்ற லக்ஷ்மணரிடத்தில் தன் சரீரத்தைப் பார்க்கிலும் மிகவும் அபிமானம்வைத்து அவனைவிட்டுத் தூங்காமலும் நல்ல உணவுகளை உண்ணுமலும் குதிரையேடு வேட்டையாடப் போகும்போதும் வில்லெடுத்துக்கொண்டு தன் பின்புறம் காத்துக்கொண்டுவருமிவனைக் கணப்போதாகிலும் விடாமலும் இருந்தார். இவ்வாறே பரதரும் சத்துருக்கரும் பிரியாமலிருந்தார்கள். பிரியமுள்ள இந்தப் பிள்ளைகள் நால்வராலும் தசரதசக்கரவர்த்தி சகலதேவர்களால் பிரம்மதேவர்போல்மகிழ்ச்சியடைந்துஇவர்கள் சகலவேதவேதாங்கங்களையும் ஓதிஉண்மையான ஞானமும் நல்ல குணங்களும் பாபபயமும் கீர்த்தியும் பொருந்தி வளர்ந்தமையைக்கண்டு இவர்களுக்கு விவாஹம் செய்யவேண்டுமென்று மந்திரிகள் புரோகிதர் இனத்தார் முதலானுரை யழைப்பித்து யோசனைசெய்துகொண்டிருந்தார். அத்தருணத்தில் விசுவாமித்திர மகாமுனிவர் தசரதராஜரைக் காணவேண்டுமென்று அரண்மனை வாசலில்வந்து

அங்குள்ள துவாரபாலரை நோக்கி ஓய் துவாரபாலரே ! நீங்கள் மகாராஜரிடம்போய்க் காதிபுத்திரரான கௌசிக மகாமுனி வந்திருக்கிறாரென்று சீக்கிரமாகச் சொல்லுகவென? அவர்கள் உடனே பயந்தோடிவந்து மகாப்பிரபுவே ! விசுவாமித்திர மகாமுனி அரண்மனை வாசலில் வந்திருக்கிறாரென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய அதைக்கேட்டு தசரத மகாராஜரும் மகிழ்ச்சியடைந்து இந்திரன் தேவதருவுடன் பிரம்மதேவரை எதிர்கொள்வதுபோல் வசிஷ்டமகா முனிவருடன்கூடி வணக்கத்துடன் எதிர்கொண்டுபோய்க் கௌசிக மகாமுனியை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுவந்து அர்க்கியமுதலான பூஜைகளைச் செய்தார். விசுவாமித்திர மகாரிஷியும் விதிப்படி தசரத சக்ரவர்த்திசெய்த பூஜைகளை அங்கீகரித்து ஓய் தசரத மகாராஜரே ! நீரும் உம்முடைய நகரமும் பொக்கசமும் தேசமும் பந்துக்களும் மித்திரர்களும் குசலமாயிருக்கிறீர்களா ? சுற்றிலுள்ள ராஜர்கள் உமக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கிறார்களா ? பகைவரெல்லாரும் ஜயிக்கப்பட்டிருக்கிறார்களா ? தைவிகமாகவும் மானுஷமாகவும் நேரிடுங்கருமங்கள் நன்றாக முடிக்கப்பட்டனவா ! என்று வினவி வசிஷ்டர்முதலிய மகாயோகிகளையுங் கிட்டி குசலப்ரசனம்செய்ய எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து சந்தோஷமடைந்து மகாராஜாவினுடைய சிங்காரமண்டபஞ்சென்று முறைப்படி அவரவர்களுக்குத்தக்க ஆசனங்களில் உட்கார்ந்தார்கள்.

అథహృష్టమనారాజా విశ్వామిత్రమ్మహామునిం
ఉవాచపరమోదారోహృష్టస్తమభిపూజయన్
యథామృతస్యసంప్రాప్తిర్యథావర్షమనూదకే
యథాసదృశదారేషు పుత్రజన్మాప్రజస్యచ
ప్రణష్టస్యయథాలాభోయథాహర్షోమహోదయే
తథైవాగమనంమన్యేస్వాగతంతేమహామునే॥

அதஹ்ருஷ்டமனராஜா விச்வாமித்ரம்மகாமுனிம்
உவாசபரமோதாரோ ஹ்ருஷ்டஸ்தமபிபூஜயன்
யதாம்ருதஸ்யஸம் ப்ராப்திர்யதாவர்ஷமனூதகே
யதாஸத்ருசதாரேஷு புத்ரஜன்மாப்ரஜஸ்யச
ப்ரணஷ்டஸ்யயதாலாபோய தாஹர்ஷோமஹோதயே
ததைவாகமனம்மன்யே ஸ்வாகதந்தேமகாமுனே.

பின்பு சந்தோஷமுள்ள மனமுடைய புளகாங்கிதரான தசரத சக்ரவர்த்தி விசுவாமித்திர மகாமுனியைப்பார்த்து ஒ ஸ்வாமி ? தேவரீர் அடியேனுடைய வீட்டிற்கு எழுந்தருளினதை அமிர்தம் கிடைத்தது

போலவும், நீரற்றபாலவநத்தில் மழைபொழிந்ததுபோலவும், பிள்ளையில்லாதவனுக்குத் தனக்குத்தக்க மனைவியிடத்தில் புத்திரனுண்டானது போலவும், பொருளிழந்தவனுக்கு அந்தப்பொருள்கிடைத்ததுபோலவும், மகோதயாதிகாலங்களிலுண்டாகும்சந்தோஷம்போலவும், யான் எண்ணுகிறேன். மஹாமுனிவரே உமக்குநல்லவரவாகக்கடவதுஎன்று துதிசெய்து மேலும்உம்முடையகோரிக்கைஎன்ன? அடியேன் என்னசெய்யவேண்டும்? தேவரீரே பூஜைசெய்யத்தக்க பாத்திரம் என்னுடைய பாக்யவசத்தால் தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளியது; இப்போது தான் என்பிறப்பு பலனுள்ளது என் பிழைப்பும் நல்லபிழைப்பாயிற்று முன் ராஜராய், தவத்தால் ராஜரிஷியாய், அதற்குமேல் திடமான தவத்தால் பிரஹ்மரிஷியானபடியால் பலவிதங்களாலும் அடியேனுக்குத் தேவரீர் பூஜிக்கத்தக்கவர் ஆதலால் தேவரீரெழுந்தருளியது ஆச்சரியகரமாகவும் எனக்கு மிகவும் பரிசுத்திகரமாகவுமிருக்கிறது ; தேவரீரை அடியேன் தரிசனம் செய்ததினால் புண்யக்ஷேத்திரங்களுக்குயாத்திரைசெய்தவனாகிறேன். தேவரீர்எழுந்தருளினதற்குக் காரணமென்ன? அடியேன் செய்யவேண்டுவதென்ன? தேவரீர் திருவுள்ளத்தைப் பூர்த்திசெய்ய அடியேன் கோருகிறேன். அடியேன் செய்வேனோ மாட்டேனோவென்று சந்தேகிக்கவேண்டுவதில்லை, தேவரீர் அடியேனுக்கு தெய்வம்போன்றவராதலால் தேவரீர் காரியம்யாவும் அடியேன் தடையின்றிச் செய்யக்கடவேன்; தேவரீர் எழுந்தருளியதனால் அடியேனுக்கு மிகவும் க்ஷேமமும் தருமமுமுண்டு ஆதலால், அடியேனாலாகுங் காரியத்தை யருளிச்செய்யவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ள, இன்பமாயும் மதுரமாயும் மிருதுவாயும் சொல்லப்பட்ட சக்கரவர்த்தியினுடைய வார்த்தையை அந்தக் கௌசிகமஹாரிஷிகேட்டு அளவற்ற களிப்புற்றார்.

பால்காண்டத்தில் பதினெட்டாவதுசர்க்கம்

முற்றிற்று.

கைகேயிக்குக் கொடுப்பதற்கு முன்னமே சுமித்திரைக்கும் பாயசங்கொடுத்திருக்க, இவள் கடையில் பிள்ளைபெற்றதற்குக் காரணம் சிலர் முன்னதாகப் பாகம் சுமித்திரை வாங்கினபோதிலும் கைகேயியுண்ட பின்பு உண்டபடியால் பின்புபெற்றாளென்றார். இவளிரட்டைப்பிள்ளைகளைக் கர்ப்பந்தரித்தபடியால் உற்பத்திக்கிரமத்தில் பின்புண்டானது முன்புபிறந்து அதற்குப்பின் முன்னுண்டானது பிறப்பது முறையாதலால் இரண்டாவதுபாகங் கடையாதலால் கடையில் பெற்றாளென்பது சரியென்றுசொல்லுகிறோம், சூதர்—புராணஞ்சொல்வோர், மாகதர்—கட்டியஞ்சொல்வோர், வந்திகள்—துதிசெய்வோர்.

பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

கௌசிகர் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைக் கேட்டது.

கௌசிகமகாமுனிவர் ராஜசிங்கமான தசரதசக்ரவர்த்தி உரைத்த அந்தவார்த்தையைச் செவியுற்றுச் சந்தோஷத்தால் ரோமாஞ்சமுள்ளவராகித் தசரதமஹாராஜனைநோக்கி ஓமஹாராஜரே! ராஜசார்த்தூலரும், சிறந்தகுலத்தில்பிறந்தவரும், வசிஷ்டமஹாமுனிவரால்திருத்தப்பட்டவரும், சிறந்த கீர்த்தியையுள்ளவருமான நீர் இப்படிச் சொல்வதேதகும்; மற்றொருவிதமுந்தகாது. நான் வந்தகாரியத்தைச்செய்வதாக ஐயமாகவே ஒப்புக்கொண்ட உறுதியைத்தவறாமல் திடமாக நிச்சயஞ்செய்யும், யான் யோகசித்திக்காக ஒரு விரதம தரித்திருக்கிறேன்; அதற்குரிய காரியங்களைத்தொடங்கி முடிப்பதற்குமுன்னமே காமரூபிகளாய், வீரியமுடையவர்களாய், போர்செய்வதில் நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவர்களாய், மாரீசனென்றும் சுபாகுஎன்றும் பெயர்களையுடையவர்களுமான இரண்டு ராக்ஷசர்கள் மாம்ஸரக்தவர்ஷங்களை யாகக்குழியிலிறைத்து அந்த விரதம் முடியவொட்டாமல் தடைசெய்கிறார்கள். அப்படிசெய்யினும் யான் கோபங்கொண்டு அவர்களைச்சபித்தால் அந்த விரதம் கெட்டுவிடுமாகையால் பட்டபாடெல்லாம் பலனற்று இடருற்றுத் தலம்விட்டு நலம்கெட்டு உம்மிடமோடிவந்தேன் ஆதலால், உமக்குப் பிள்ளையாக இருக்கினும் ராஜர்களெல்லோரினும் சிறப்புடையவராய் ராமரூபமாக அவதரித்திருந்தாலும் எப்போதும் தோல்வியுறாத பராக்கிரமமுள்ளவராய் ஜுல்பா என்னும் குழந்தைகளுக்குக் கன்னத்துக்குமேல் புறத்தில் வைக்கப்பட்ட குடுமியையுடைய பாலராகவிருந்தபோதிலும் சூரரும் உன்பிள்ளைகளுக்குள் மூத்தவருமான ஸ்ரீராமபிரானை எனக்கு நீர் கொடுக்கக்கடவீர் இவர் குழந்தையாதலால் இந்திராதிகளுக்குஞ் சயிக்கக்கூடாத நிசாசரர்களுடன் எப்படிப் போர்செய்வார் என்று ஐயமுறவேண்டாம், என்னுடைய திவ்யதேஜஸ்ஸினால் பாதுகாக்கப்பட்ட இவர் மற்றுமுள்ள எல்லா அரக்கரையும் கொல்ல வல்லமையுடையவராவார், இவருக்கு மற்றும் பலவிதமான நன்மையை உண்மையாகச் செய்வேன்; இதனால் மூன்றுலோகங்களிலும் கீர்த்தியடைவார், அந்த மாரீச சுபாகுக்களிருவரும் ஸ்ரீராமபிரானைக்கிட்டிப் போர்செய்ய நிற்பதற்கும் திறமையற்றவர். இவர்களைக்கொல்ல ஸ்ரீராமசந்திரனைவிட மற்றொருவனும் வல்லவன் அல்லன், இவர்கள் வீரியத்தால் மதமேறினவர்களாகிச் சாங்காலங்கிட்டிக் கொடுமைசெய்கிறபடியால் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு ஈடாகார்கள், வெகுகாலந் தவஞ்செய்துபெற்ற அருமையான பிள்ளையை ராக்ஷசர்களுடன் யுத்தஞ்செய்ய எப்படி அனு

ப்புமேவனென்று யோசிக்கவேண்டாம்; யான் உறுதிசெய்து கொடுக்கிறேன் இப்போதே ஸ்ரீராமபத்திரனால் அந்த ராக்ஷஸர்கள் கொல்லப்பட்டவர்களாக நீர் நம்பக்கடவீர்.

అహం వేద్మి మహాత్మానం రామం సత్యపరాక్రమమ్
వశిష్ఠోపి మహాతేజా యేచేమే తపసిస్థితాః

அஹம்வேத்மிமஹாத்மானம் ராமம்ஸத்யபராக்ரமம்
வஸிஷ்டோபிமஹாதேஜா யேசேமேதபஸிஸ்திதாஃ

அநேககாலம் குருகுலவாஸஞ்செய்து கந்தமூல பலாசியாய்ச் சத்துவநிஷ்டனுக மோக்ஷத்தையேகோரி யிடைவிடாமல் தவஞ்செய்த யான் ஸ்ரீராம்பிரான் மஹாத்துமாவென்றும் எப்பொழுதும் நிலையான பராக்கிரமமுடையவனென்றும் நன்குக அறிவேனே அல்லது உமக்கிவன் தன்மை யுண்மையாகவிளங்குமோ? என் சொல்லில் நம்பிக்கையில்லாவிடினும் என்னைப்போல மிக்கதவஞ்செய்து மெய்ஞ்ஞானமுடையாரும், உமக்குஹிதருமாகிய இந்த வசிஷ்டர்முதலான யோகிகளையும் கேளும். இவர்களும் இவன் தன்மையையறிவார்கள். மேலும் உமக்குத் தர்மலாபமும் மிகுந்தகீர்த்தியும் நல்லவாழ்வும் வேண்டுமாகில் ஸ்ரீராமபிரானை எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும். வசிஷ்டர்முதலான மந்திரிகளுடனும் யோசித்து அவர்கள் சம்மதித்தபின்பு ஸ்ரீராமபிரானைக்கொடும், நான் யாகஞ்செய்ய வேண்டிய காலம் சமீபித்திருப்பதால் சீக்கிரமாக யாகம் முடிக்கவேண்டிய பத்துத்தினமாத்திரம் ஸ்ரீராமபிரானை என்னுடன் அனுப்பவேண்டும், இப்படிச்செய்வதினல் உமக்கு மிகவும் நன்மையுண்டாகும். மனம் வருந்தவேண்டுவதில்லை என்று கூறினர். கௌசிகமகாரிஷி இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டுத் தசரதமகாராஜர் பயமடைந்து மனம்வருந்தி மிகவும் சோகத்தையடைந்து சிங்காசனத்திலிருந்து நழுவினர்.

பால்காண்டத்தில் பத்தொன்பதாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

இருபதாவது சருக்கம்.

தசரதர் கௌசிகர்சொல்லை மறுத்தல்.

தசரதசக்கரவர்த்தி கௌசிகமுனிவர் சொல்லியருளிய அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு முகூர்த்தகாலம் மூர்ச்சையடைந்து பின்பு தெளிந்து கௌசிகனைப்பார்த்து மஹாமுனிவரே!

ఊనషోడశవర్షోయం రామోరాజీవలోచనః
నయుద్ధయోగ్యతామస్య పశ్యామిసహరాక్షసైః

ஊனஷோடஶவர்ஷோயம் ராமோராஜீவலோசநঃ
நயுத்தயோக்யதாமஸ்ய பஶ்யாமிஸஹராக்ஷஸைঃ

என்னுடைய இந்த ஸ்ரீராமன் யுத்தம்செய்யும் பருவமல்லாத பதினாறுவயதுக்குங் குறைந்த பன்னிரண்டு வயதுள்ளவனும், செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களையுடையவனுமாதலால் இவன் யுத்தஞ்செய்யத் தக்கவனென்று யான் நினைக்கேன். இப்படியிருக்க, கொடியமாயாவிகளாய் தேவாதிகள் பலர்கூடியும் வெல்லவொண்ணாத அநேக ராக்ஷசர்களுடன் இவன் ஒருவனாக எப்படி யுத்தஞ்செய்யத் திறமையுள்ளவனாவான். தேவரீருடைய விரதம் தலைக்கட்டவேண்டுவதே முக்கியமாதலால் நிறைந்த இந்த * அக்ஷௌகிணி சேனைகளுடன்கூடி யானே நேராகவந்து அந்த ராக்ஷசர்களுடன் போர்செய்கிறேன், என்னுடைய இந்தப்படர்கள் சூரர்களாகவும் வெற்றியுள்ளவர்களாகவும் அஸ்திரவித்தைதெரிந்தவர்களாகவுமிருப்பதினால் இவர்கள் அந்த அரக்கர்களுடன் போர்செய்யவல்லவர்கள். யானும் வில்லைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு யுத்தரங்கத்தில் உயிருள்ளவரையில் அந்த நிசாசரர்களுடன் போர்செய்கிறேன், உம்முடைய நியமமுந் தடையின்றித் தலைக்கட்டும், இவனையே யழைத்துக்கொண்டுபோகும் பக்ஷத்தில், இவன் சிறுபிள்ளையாகவும் வித்தையைமுழுதுங் கற்காதவனாகவும், தன்பலம் பரபலங்களை யறியாதவனாகவுமிருக்கையால், கபடமாக யுத்தஞ்செய்யு மந்த நிருதருடன் போர்செய்ய வல்லவனல்லன். மேலும் ஸ்ரீராமனைவிட்டுப்பிரிந்து கணப்பொழுதாயினும் உயிர்வைத்திரேன் ஆதலால் ஸ்ரீராமனைத் தேவரீர் அழைத்துக்கொண்டுபோவது நலமன்று ஸ்ரீராமனைவிட்டுப் போவதில்லையென்று உறுதியிருக்கினும் சேனைகளுடனும் என்னுடனும் ஸ்ரீராமனை யழைத்துக்கொண்டு போகக்கடவீர். நான் பிறந்து அறுபதினாயிரவருஷம் பிள்ளையில்லாமல் துக்கமடைந்து வெகு கஷ்டப்பட்டுப் பெற்றவனும பிள்ளைகள் நால்வரில் எனக்கு மிகுதியும் அன்புள்ளவனும் பட்டாபிஷேகத்துக்குத்தக்க மூத்தவனும் மிகவும் தரும

* ஒரு தேர் - ஒரு யானை - மூன்று குதிரைகள் - ஐந்து காலாள்கள் - கூடியது பத்தியென்னப்படும்.—பத்தி மூன்றுகொண்டது சேனாமுகம்.—சேனாமுகம் மூன்றுகொண்டது குல்மம்.—குல்மம்மூன்றுகொண்டது கணம்.—கணம்மூன்றுகொண்டது வாகினி.—வாகினிமூன்றுகொண்டது பிருதனை.—பிருதனைமூன்றுகொண்டது சமூ.—சமூ மூன்றுகொண்டது அநீகினீ.—அநீகினிபத்துக்கொண்டது அக்ஷௌகிணி-எனப்படும்.—இதற்கு மொத்தம் தேர்கள் - ௨௧௮௭௦ - யானைகள் - ௨௧௮௭௦-குதிரைகள் - ௬௫௬௧௦ - காலாள்கள் - ௧௦௯௩௫௦.

முள்ளவனுமாகிய ஸ்ரீராமனைத் தேவரீர் அழைத்துக்கொண்டுபோவது யுக்தமன்று. அந்த அரக்கர்கள் எவர்பிள்ளைகள்? எத்தனைபேர்கள்? எவ்வளவு ப்ரமாணமுள்ளவர்கள்? எப்படிப்பட்ட பலமுள்ளவர்கள்? என்ன பேருள்ளவர்கள்? அவர்களைக் காப்பவர் யாவர்? அவர்களுக்கு ஸ்ரீராமனலாவது என் சேனைகளாலாவது என்னாலாவது பதில்செய்யத்தக்கது எப்படி? கொடியராகியும் மாயாவிகளாகியும் செருக்குள்ளவர்களாகியுமிருக்கும் அந்த ராக்ஷசர்களுக்கெதிராக யான் எப்படி நிற்கவேண்டியது, இதெல்லாந் தேவரீர் தெரியப்பட அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று கேட்க, அந்த வார்த்தையை விசுவாமித்திர மஹாமுனிவர்கேட்டு ஓய் தசரதசக்கரவர்த்தி! புலஸ்திய வமிசத்தில் பிறந்த குபேரனுக்குத் தம்பியாகவும் விசிரவசுமஹாமுனிக்குப் புத்திரனுமான ராவணனென்பவன் பிரஹ்மதேவருடைய வரத்தால் அநேகராக்ஷச பலங்களுடன் கூடிக்கொண்டு சகல ராக்ஷசர்களுக்கும் ராஜனாகி மூன்றுலோகங்களையும் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறான். அவன்தான் போகாதவிடங்களில் செய்யப்பட்ட வைதிகயாகங்களைக் கெடுப்பதற்காக ஏவப்பட்ட மாரீச சுபாகுக்களிருவரும் வந்து என்னுடைய வேள்வியைக் கெடுக்கிறார்கள். என்று சொல்ல அதுகேட்டுத் தசரதர் கௌசிகரைப்பார்த்து கௌசிகமஹாமுனிவரே! மிகக்கொடியனாகிய அந்தத் தசக்கிரீவனுடன் யானும் யுத்தம்பண்ண வல்லவனன்று ஆதலால் என் பிள்ளையிடத்தில் அருள்செய்யவேண்டும் அல்பபாக்கியனான அடியேனுக்குத் தேவரீரே தெய்வம், தேவரீரே குரு தேவ தானவ யக்ஷ கந்தருவ பதக பன்னகாதிகளுக்கும் வெல்லவொண்ணாத கொடிய அந்த ராவணனுடனாவது அவன் சேனைகளுடனாவது யான் சேனைகளுடனும் பிள்ளைகளுடனுங் கூடியும் யுத்தஞ்செய்யமுடியாது - ஆதலால் அழகுள்ள இந்தக் குழந்தையாகிய ஸ்ரீராமனை நான் கொடுப்பதில்லை, மாரீச சுபாகுக்கள் இருவரில் ஒருவனோடு யான் யுத்தஞ்செய்வேனே அல்லது இருவரோடும் ஏககாலத்தில் யுத்தஞ்செய்ய வல்லேனல்லேன் என்றனர். தசரதர் சொன்னவார்த்தையைக் கேட்டு கௌசிக மஹாமுனிவர் கடுங்கோபங்கொண்டு யாகவேதியில் எரிகின்ற நெருப்பில் நெய்யாகுதி பெய்தாற்போல எழுந்து ஒலித்தார்.

பால்காண்டத்தில் இருபதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

இருபத்தொன்றாவது சருக்கம்.

வசிஷ்டர் தசரதமகாராஜருக்குத் தைரியஞ்சொல்லல்.

சக்கரவர்த்தி பிள்ளையிடத்தில் அன்பினாருமையால் சொன்னவார்த்தையை விசுவாமித்திர மகாரிஷிகேட்டுக் கோபங்கொண்டு தசரதனை

நோக்கி ஓய் ராஜரே! முன்பு ஒருகாரியத்தைச் செய்வதாக உறுதி மொழிகொடுத்துப் பின்பு அதைத் தவறநினைக்கிறீர், ரகுகுலத்தில் பிறந்தோர்க்கு இது தகாது' இதுவரையில் இந்தக் குலத்தில் யாரும் இப்படிச் செய்ததில்லை யாதலால் இந்தக்குலத்திற்கே தீங்குவரும்; இது உமக்குத் தகுமென்றால் யான் வந்தவழிபார்த்து நடக்கிறேன்; நீர் சொன்னதெல்லைத் தப்பிப் பந்துக்களுடன் கூடிவாழ்ந்திரும்; என்று இவ்வாறு மிக்க கோபத்துடன்சொல்லப் பூமிமுழுதும் நடுங்கித் தேவர்களும்இவர்என்ன செய்வாரோவென்று பயந்து மூன்றுலோகமும்நடுங்குகின்ற நிலைமையை வசிஷ்டமஹாமுனிவர்கண்டு தசரதமகாராஜனை நோக்கி ஓய் மகாராஜரே! நீர் மற்றொரு தர்மதேவன்போல இக்ஷுவாகுகுலத்திற் பிறந்து தைரியமுள்ளவராகவும், சொன்னசொல் தவறாதவராகவும், ஞானபல ஸாம்பிராஜ்யமுள்ளவராகவு மிருந்து, இப்படித் தர்மத்தை விடலாகுமா? மூன்று லோகங்களிலும் தர்மாத்துமாவென்று கீர்த்திபெற்ற நீர் இப்போதும் தர்மத்தையே பற்றவேண்டுவதல்லது அதர்மத்தை மேற்கொள்ள வேண்டுவதில்லை.

సంశ్రుత్యైవంకరిష్యామీ త్యకుర్వాణస్యరాఘవ
ఇష్టాపూర్తవధోభూయాత్తస్మాద్రామంవిసర్జయ

ஸம்ச்ருத்யைவம்கரிஷ்யாமீ த்யகுர்வாணஸ்யராகவ
இஷ்டாபூர்த்தவதோபூயாத் தஸ்மாத்ராமம்விஸர்ஜய

ஒருவருக்கு ஒன்றைச் செய்கிறேனென்று வாக்குதத்தஞ்செய்து பின்பு அதைச்செய்யாமல்தப்புறகிறவன்*இஷ்டாபூர்த்தவதஞ்செய்தபாவத்தையடைவனுதலால், ஸ்ரீராமனை விசுவாமித்திரருடன் அனுப்பக்கடவீர். விசுவாமித்திரரால் காக்கப்படும் ஸ்ரீராமன் அஸ்திரங்களைக்கற்காவிடினும் அக்கினியால் காக்கப்பட்ட அமிர்தத்தைப்போல இவனைக் கைக்கொள்ள ராக்ஷசர்களால் முடியாது, இந்த விசுவாமித்திரர் தருமமே உருக்கொண்டு வந்தவர்; வீரியமுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவர்; எல்லோரைப்பார்க்கிலும் புத்தியிலுயர்ந்தவர்; தவங்களுக்கெல்லாம் பிறப்பிடம்; பலவிதமான அஸ்திரவித்தை அறிந்தவர்; மூன்றுலோகங்களிலும் இவர் தன்மையை எவனும் அறியான்; முன்னும் யாரும் அறியமாட்டார், இவர் பூமியாளும்போது பிருசாசுவர் என்னும் மகாமுனிவருக்கு ஆயிரவருஷகாலம் சேவைசெய்து, அவருக்குப் புத்திரர்களாயும் தக்ஷ பிரஹ்மாவின் பெண்களாகிய ஜயா சுப்ரபா என்கிற இரண்டுபெண்களின் பிள்ளைகளாயும், அநேகரூபங்களுடைய வைகளாகியும், மஹாவீரியமுடைய வைக

---

* இஷ்டம் யாகம் - பூர்த்தம் ஏரிகுளங் கிணறுகள் வெட்டுவித்தல்.

பாலகாண்டம்.

தசரதர் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரை விஸ்வாமித்ரமுனியுடன் அனுப்பியது. NO.12.

దశరథులు శ్రీరామలక్ష్మణులను విశ్వామిత్రమునితో పంపించుట.

ளாயும், ஒளிபொருந்தினவைகளாயும், ஜயங்கொடுப்பவைகளாயு முள்ள அநேகம் அஸ்திரங்களைத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார். அந்த ஜயா சுப்ரபா என்னும் பெண்கள் மிகவும் ஒளிபொருந்திய நூறு அஸ்திரசஸ்திரங்களை யுண்டுபண்ணுகின்றவை, முன்பொருகால் அசுரசேனைகளைக் கொல்வதற்காக அமேயங்களாய்க் காமரூபிகளுமான ஐம்பது சிறந்த பிள்ளைகளை ஜயா என்பவள் பெற்றாள். சுப்ரபையென்பவளும் ஸம்ஹாரங்களென்னும் பெயருள்ள பிறருக்குக்கெடுக்கவும், தடுக்கவுங்கூடாத பலமுடைய ஐம்பது பிள்ளைகளைப்பெற்றாள். இவையெல்லாம் இந்த விசுவாமித்திரமுனி யறிந்திருக்கிறார், மற்றும் நூதனமாக அஸ்திரங்களை யுண்டுபண்ணவும் திறமையுள்ளவர், இப்படிப்பட்ட மஹாமகிமையுள்ள இந்த விசுவாமித்திரமஹாரிஷியுடன் ஸ்ரீராமனையனுப்புவதற்கு நீர் யோசனை செய்யவேண்டாம்; இவரே சகல ராக்ஷசர்களையும் கொல்லவல்லவராக இருந்தாலும் உம்முடைய புத்திரனுக்கு நன்மை செய்யவேண்டுமென்றே இவ்வளவுதூரம் வந்து உம்மை யாசிக்கிறார். என்றிவ்வாறு கூறிய வசிஷ்டமஹாமுனி அருளுப்பாட்டுக்கிசைந்து சக்கரவர்த்தியார் தாமும் புத்தியினால் ஆலோசித்து இவர் சொல்வதெல்லாம் சரியென்று மிகவும் சந்தோஷமடைந்து ஸ்ரீராமபிரானை விசுவாமித்திரருடன் அனுப்ப உடன்பட்டார்.

பாலகாண்டத்தில் இருபத்தொன்றுவது சருக்கம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரமஹாமுனிவர் ஸ்ரீராமபிரானையும் இளையபெருமாளையும் அழைத்துப்போய் வழியில் ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் பலை அதிபலையென்னும் வித்தைகளை யுபதேசித்தது.

அவ்விதமாகச் சொன்ன வசிஷ்டமஹாரிஷியின் அருளுப்பாட்டுக்கிசைந்த தசரதசக்கரவர்த்தியார் மனமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து லக்ஷ்மணருடன் கூடின ஸ்ரீராமசந்திரனையழைப்பித்துத் தாமும் கௌசல்யாதேவியும் வசிஷ்டருமாகச்சேர்ந்து மங்களகாரியங்களால் மந்திரித்துப் பிரியமுள்ளபிள்ளையையுச்சிமோந்து மனமகிழ்ச்சியோடு கௌசிகமுனிவர்கையில் ஒப்புவித்தார். பின்பு செந்தாமரைபோன்றகண்களையுடையஸ்ரீராமபிரான் கௌசிகமுனிவரிடஞ் செல்லும்போது தூளிகளின்றிச் சுகமான மந்தமா

ருதம்வீசவும், தேவர்கள் பூமழைபொழியவும், தேவபேரியுடன் அயோத்தியில் பேரிசங்சங்கள் முழங்கவும் புறப்பட்டு விசுவாமித்திரர் முன்னும் ஸ்ரீராமசந்திரர் இடையிலும் இளையபெருமாள் கடையிலுமாக இம்மூன்று மஹாபுருஷர்கள் செல்லுகையில் ராமலக்ஷ்மண ரிருவரும் இருபக்கங்களிலும் தூணீரங்களை யுடையவர்களாதலால் மூன்று தலைகளுடைய பாம்புகள்போலவும், தனுஷ்பாணிகளாகிப் பத்துத்திசைகளையும் தம்முடைய ஒளிகளால் விளங்கச்செய்பவர்களாய்ச் சதுர்முகன்பின் அசுவினீ தேவதைகள் செல்வது போலவும், உடும்புத்தோற் கட்டிச்செருகிய விரல்களை யுடையவர்களும் பட்டாக்கத்தியை யுடையவர்களும் மிகவும் காந்தியுடையர்களுமாய்ச் சிவன் பின் ஸ்கந்தவிசாகர்கள் போவது போலவும் விளங்கினுர்கள். இந்தப்படி ஒன்றரைக்காதவழி நடந்தபின் விசுவாமித்திரமஹாரிஷி இவர்களுக்கு உண்டாகும் பசிதாகங்களைத் தணிப்பதற்காக சரயூநதியின் தென்கரையில்சென்று ஓ! ஸ்ரீராமாஎன்று இனிமையாக அழைத்து, குழந்தாய் சீக்கிரம் ஆசமனம் செய்துகொள்; தாமசஞ்செய்யவேண்டாம்; மந்திரங்களின் கூட்டமான பலை அதிபலை யென்னும் இரண்டு வித்தைகளை உபதேசஞ்செய்கிறேன், பெற்றுக் கொள்க. இதனுல் சிரமமும் ஜ்வரமும் உண்டாகமாட்டா; உருவம் மாறாது; நித்திரைபோனாலும் ப்ரமாதம் அடைந்திருந்தாலும் ராக்ஷசர்கள் ஒன்றும் செய்யமுடியாது; உன் புஜபராக்கிரமத்துக்குச் சரியாக மூன்று லோகங்களில் ஒருவனும் ஆகமாட்டான். அழகிலும் தாக்ஷிண்யத்திலும் ஞானத்திலும் புத்தியிலும் நிச்சயஞ் செய்வதிலும் விடைகூறுவதிலும் உனக்கு யாரும் ஒப்பாகமாட்டார்கள். இந்த இரண்டு வித்தைகளும் சகல ஞானங்களுக்கும் தாய்; வழிநடக்கும்போது இவைகளைச் சபித்தால் பசிதாகங்கள் உண்டாகா; இவைகளைக்கற்றால் கீர்த்தியுண்டாகும்; பிரஹ்மபுத்திரிகளான ஒளிபொருந்திய இவைகளை யுபதேசிக்கப் படுதற்குத் தார்மிகனுன நீயே தகுந்தவன்.

కామంబహుగుణాస్సర్వే త్వయ్యేతేనాత్రసంశయః
తపసాసంభృతేచైతే బహురూపేభవిష్యతః

காமம்பஹுகுணாஸ்ஸர்வே த்வய்யேதேநாத்ர ஸம்சய:
தபஸாஸம்ப்ருதேசைதே பஹுரூபேபவிஷ்யத:

இந்தவித்தைகளா லுண்டாகத்தக்க பலகுணங்களும் உன்னிடத்தில் உண்டாயிருப்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை, ஆனாலும் தவத்தால் வளர்க்கப்பட்ட இந்த இரண்டுவித்தைகளையும் உனக்கு உபதேசஞ்செய்வதினுல்; பஹுரூபங்களாகுமென்று சொல்லக்கேட்டு, ஸ்ரீராமபிரான் முகமலர்ந்து ஆசமனஞ்செய்து யோகியாகிய விசுவாமித்திரரிடத்தில் அந்த இரண்டு வித்தைகளையும் உபதேசம்பெற்று.—

பாலகாண்டம்.

ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள் விஸ்வாமித்திரமுனியுடன் சரயூநதிதீரத்தில் வீற்றிருந்தது. NO.13

శ్రీరామలక్ష్మణులు విశ్వామిత్రమునితో సరయూనది తీరమున కూర్చుండుట.

విద్యాసముదితో రామశ్శుశుభే భూరివిక్రమః
సహస్రరస్మిర్భగవాన్ శరదీవ దివాకరః॥

வித்யாஸமுதிதோராமச் சுசுபேபூரிவிக்ரமஃ
சஹஸ்ரரச்மிர்ப்பகவான் சரதீவதிவ்ாகரஃ

அதிக பராக்கிரமசாலியாயினும் இந்த, வித்தைகளால் அதிககாந்தியுடையவராகி, ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய சூரியபகவான் சரற்காலத்தில் அதிகமாக விளங்குவதுபோல விளங்கியருளினர். பின்பு மூன்றுபேர்களும் அந்தச்சரயூநதி தீரத்திலேயே அன்றைத்தினத் திராத்திரி சுகமாகவசிக்கையில், சக்கரவர்த்தியாருக்குச் சிறந்த பிள்ளைகளாயிருந்தும் தமக்குத்தகாத புல்லால்செய்த படுக்கையில் படுத்தவர்களும் கௌசிகர், சொன்ன கதைகளால் லாலனைசெய்யப்பட்டவர்களுமான ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவருக்கும் அன்றிரவு சுகமாகவே விடிந்தது.

பாலகாண்டத்தில் இருபத்திரண்டாவது சருக்கம்.

முற்றிற்று.

இருபத்துமூன்றுவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரமஹாமுனி ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு, அங்கதேசத்தின் வரலாறு அருளிச்செய்தது.

பொழுதுவிடிந்தவளவில் விசுவாமித்திரமஹாமுனி * பர்ணசயனத்தில் பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை நோக்கி.

---

* முன்சருக்கத்தில் த்ரணசயனமென்றும், இதில் பர்ணஸமஸ்தரமென்றுமிருப்பதனல் இரண்டினலும் செய்யப்பட்ட சயனமென்று கொள்ளவேண்டும். இருவரையும் பள்ளியுணர்த்த வந்த விசுவாமித்திரர் ஸ்ரீராமபிரானை மாத்திரம் எழுப்புதல் யாதெனின், இருவரையும் எழுப்பவந்தவராயினும் ஸ்ரீராமபிரானுடைய வடிவழகில் ஈடுபட்டு இளையபெருமாளை மறந்து ஸ்ரீராமசந்திரனைமாத்திரம் எழுப்பினர் என்றுவது, மறைவில் பலரையும் ஒரு முறையிலேயே எழுப்புவதும், நேரில் ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனி எழுப்புவதுமே உலகவழக்கமாதலால், அவ்வாறே ஸ்ரீதசரதாத்மஜனை எழுப்பினர். அவனை யெழுப்பும்போதே இளையபெருமாளும் எழுந்துவிட்டபடியால் இவனைத் தனியாக எழுப்பவில்லை என்றுவது கொள்க.

కౌసల్యాసుప్రజారామ పూర్వాసంధ్యాప్రవర్తతే
ఉత్తిష్ఠనరశార్దూల కర్తవ్యందైవమాహ్నికం

கௌஸல்யா ஸுப்ரஜாராம பூர்வாஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே
உத்திஷ்ட நரசார்த்தூல கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்னிகம்.

கௌஸல்யாதேவிக்கு அருமருந்தன்ன குமாரனே ! பூர்வசந்தியை மிகுதியும் வர்த்திக்கின்றது, என் வேள்வியைக்காக்கவல்ல ஆண்புலியே ! சர்வேசுவரனாலே விதிக்கப்பட்ட நித்யநைமித்திகாதியான அநுஷ்டானங்கள் செய்யவேண்டும் ; ஆதலால் எழுந்திராயென்று திருப்பள்ளியுணர்த்தின அந்த விசுவாமித்திரமஹாரிஷியினுடைய பரமகம்பீரமான வார்த்தையைக்கெட்டுச் சக்கரவர்த்தி திருமகனாரும் இளையபெருமாளும் எழுந்திருந்து ஸ்நாநாசமன ஜபமுதலான நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு சந்தோஷத்தோடு விசுவாமித்திரமஹாரிஷியை வணங்கி அவருடன்புறப்பட்டு * த்ரிபதகையாகிய தேவகங்கையையடைந்து சரயூநதி சங்கத்தில் அநேகசஹஸ்ர வருஷகாலமாய்த் தவஞ்செய்து, தபோமகிமையால் மேன்மைபெற்ற ரிஷிகள் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற புண்ய ஆச்சிரமத்தைக்கண்டு களிப்புற்று, மஹாத்மாவாகிய விசுவாமித்திர மஹாரிஷியைநோக்கி, மஹாமுனிவரே ! இந்த ஆச்சிரமம் யாருடையது ! இங்கு வாசஞ்செய்பவர்யார் ? இதை உணர்ந்துகொள்ள மிகுதியும் விருப்பங்கொண்டிருக்கிறோம்; அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று வினவ, அவர்களுடைய வார்த்தையை அம்மஹாமுனிவர் கேட்டு மந்தஹாசத்தோடு சொல்லலாயினர். ஸ்ரீராமசந்திரா ! முன்காலத்தில் காமனென்று சொல்லப்படுகிற மன்மதனனவன் சரீரமுடையவனாக இருந்தான். அவன் அப்பொழுது தேவர்களெல்லோரும் புகழும்படியாகப் பார்வதீதேவியை விவாஹஞ்செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றும், நியமத்துடன் தவமும் யோகமுஞ்செய்துகொண்டிருந்த பரமசிவனைக் கெடுக்கவேண்டுமென்றும், கெடுமதியால் அவனைப் பீடிக்கையில் மஹாத்துமாவாகிய அந்த மஹேசுவரர் கோபித்து ஹுங்காரஞ்செய்து கொடுமையான நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து பார்க்க, அதின் ஜ்வாலையால் அந்தக் காமன் சரீராவயவங்கள் சிதறுண்டு எரிந்துபோய் அசரீரியாகச் செய்யப்பட்டபடியால், அது

* தேவலோகம் பூலோகம் பாதாளலோகம் என்கிற மூன்று வழியையும் அடைந்திருப்பதினால் கங்காநதிக்குத் திரிபதகையென்று பெயருண்டாயிற்று. இந்தச் சருக்கத்தை நன்றாகயோசித்தால் ஸ்தாண்வாச்சிரமமென்றிருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகின்றது ; இல்லாவிட்டால் எதில் எந்தரிஷிதவஞ்செய்கிறாரோ அந்த இடத்திற்கு அவருடைய ஆச்சிரமமென்று பெயரிடுவது வழக்கமாயிருக்க, இதில் தவஞ்செய்த மஹாரிஷியாகிய ஸ்தாணுவைவிட்டு அவர் தவத்தைக்கெடுத்த காமாச்சிரமமென்று பெயர் சொல்வதும் தஸ்யசிஷ்யாঃ என்னு மிடத்தில் தச்சப்தத்துக்குக் காமனென்றே பொருள்சொல்வது சரியாகையால் இந்த ரிஷிகளைக் காமன் சிஷ்யர்களென்று சொல்வதும் யோசிக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது.

முதல் அவன் அநங்கனென்றும், அவன் அங்கம் இவ்விடத்தில் உதிர்ந்தபடியால் இதற்கு அங்கதேசமென்றும் பெயருண்டாயிற்று, புண்ணியகரமாகிய இந்த ஆச்சிரமம் அந்தக்காமனுடையது ; இந்த ரிஷிகளும் அந்த ஸ்தாணுவினுடைய சிஷியர்கள் ; அக்காலமுதல் இங்கிருந்து தவஞ்செய்கிறபடியால் அவர்களுக்குப் பாவமென்பதில்லை ; ஸ்ரீராமபத்திரா ? இன்றையராத்திரி இந்தக் கங்காசரயூமத்தியத்திலேயே வாசஞ்செய்து நாளையத்தினம் கங்கையைத் தாண்டிச்செல்வோம்.

అభిగచ్ఛామహే సర్వే శుచయః పుణ్యమాశ్రమం
స్నాతాశ్చ కృతజప్యాశ్చ హుతహవ్యా నరోత్తమ

அபிகச்சா மஹேச்ர்வே சுசயஃ புண்யமாச்ரமம்
ஸ்நாதாச்ச க்ருதஜப்யாச்ச ஹுதஹவ்யாநரோத்தம

இப்போது ஸ்நான ஜபஹோமங்களைச்செய்து பரிசுத்தர்களாய், இவ்வாச்சிரமத்துக்குள் புகுவோம் என்றிவ்வாறு சம்வாதஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் தவச்செல்வர்கள் யோகமஹிமையால் இவர்கள் வந்திருப்பதையறிந்து பரமசந்தோஷமடைந்து, முன்பு கௌசிக மஹாரிஷிக்கும், பின்பு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும், அர்க்கிய பாத்யாதிகமான உபசாரங்கள்செய்து அநேககதைகளால் இவர்களைச் சந்தோஷிப்பித்து நியமத்துடன் சாயங்காலத்தில் செய்யத்தக்க ஜபங்களைச் செய்து அந்தக் காமாச்சிரமத்துக்குள் இவர்களை எழுந்தருளச்செய்து கொண்டுபோய் இவர்களைச் சுகமாக வசிக்கச்செய்தனர்கள். கௌசிக மஹாமுனிவரும் இனிய கதைகளைக்கூறிப் பெருமாளையும் சந்தோஷிப்பித்துத் திருக்கண் வளரச்செய்தார்.

பாலகாண்டத்தில் இருபத்துமூன்றுவதுசருக்கம்.

முற்றிற்று.

இருபத்துநான்காவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரமஹாமுனிவர் சரயூநதி மலதகரூசதேசங்கள் இவற்றினுடைய வரலாறு கூறியது.

பின்பு உதயமானவுடனே சக்கரவர்த்தி திருமகனாரும், இளையபெருமாளும், நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு விசுவாமித்திரமஹாரிஷியைத் தொடர்ந்துசென்று கங்காநதியின் கரைக்குவந்து சேர, மஹாத்துமாக்களாகிய அந்தக் காமாச்சிரமத்திலிருக்கிற தபசிகளெல்லோரும் மங்

ளகரமான ஒரு படவைக்கொண்டுவந்து விசுவாமித்தியமஹாமுனியை நோக்கி, மகாரிஷியே? தேவர் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களோடு இந்தப்படவி லேறிக்கொண்டு தாமசஞ்செய்யாமல் சுகமாக ஆற்றைக்கடந்து எழுந்தருளக்கடவீரென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர்கள். விசுவாமித்திரமஹாரிஷியும் அவ்வாறேசெய்கிறேனென்று அம்முனிவர்களுக்கு மரியாதை செய்தனுப்பிவிட்டு, ஸ்ரீராமபிராமனுடும், ஸ்ரீராமாநுஜரோடும் படவேறிக் கங்காநதியின் நடுவில் வருகையில் சக்கரவர்த்தித்திருமகனர் ஜலவேகத்தாலுண்டான ஒரு கம்பீர ஓசையைச் செவியுற்று விசுவாமித்திர மஹாமுனிவரைநோக்கி சுவாமி! மிகுதியும் கம்பீரமாக ஒலிக்கிற இவ்வொலி யாதென்று கேட்டருள, காதிபுத்திரராகிய மஹாமுனிவர் சொல்லுகிறார். ஸ்ரீராமசந்திரா அந்தச் சத்தம் உண்டாவதற்குக் காரணஞ்சொல்லுகிறேன் கேளாய்; முன்னொருகாலத்தில் சதுர்முகக் கடவுள் கைலாசமலையின்மேல் மானஸமென்கிற ஒரு ஸரஸ்ஸைமனத்தாலேயே நிர்மாணஞ்செய்தார்; ஆகையால், அம்மடுவுக்கு மானஸமென்பது பெயர்; அந்தம் மானஸஸரசி உண்டாகி ப்ரவகிக்கிறபடியால் ஸரயூவென்று பெயர் பெற்று அயோத்தியருகில் பாய்கிற இந்நதி இவ்விடத்தில் கங்கையோடு கலக்கிறபடியால்.—

తస్యాయమతులశ్శబ్దో జాహ్నవీమభివర్తతే
వారిసంక్షోభజో రామ ప్రణామంనియతఃకురు

தஸ்யாய மதுலச் சப்தோ ஜாஹ்ண வீமபி வர்த்ததே
வாரி ஸம்க்ஷோபஜோ ராம ப்ரணமம் நியதஃகுரு.

இரண்டுநதிகளும் ஒன்றுடனென்று தாக்குண்ணலால் பெருந்தொனியுண்டாகிறது; இது மிகுதியும் புண்யகரதீர்த்தமாகையால் இச்சங்கமஸ்தானத்தை நமஸ்காரஞ்செய்யென்று கட்டளையிட்டனர். அக்கட்டளையின்படி ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரிருவரும் நமஸ்காரஞ்செய்து நதியைத்தாண்டித் தென்கரைசேர்ந்து, மிகுதியும் பயங்கரமாயும், ஜனசஞ்சார மில்லதாயுமிருக்கிற ஓ ரணியத்தைக்கண்டு விசுவாமித்திர மஹிரிஷியைநோக்கிச் சுவாமி! இஃதென்ன ஆச்சரியம்? இவ்வனமானது நடந்துசெல்வதற்குச் சிறிதும் வழியிலதாய் அடர்ந்தும், சிள்வீடென்னும் பூச்சிகளின் தொனியால் நிறைந்து, பயங்கரமாகிய துஷ்டமிருகங்களாலும், அச்சந்தரும்படி தொனிக்கிற பலவிதப் பறவைகளாலும், சிங்கம் புலி பன்றி யானை முதலியவற்றாலும் நிரம்பி, கொன்றை, ஆச்சா, மருது, வில்வம், பாதிரி, இலந்தை முதலிய மரங்களால் நெருங்கி மிக்கபயத்தைத் தருவதாயிருக்கின்றது; இந்த வனம் யாருடையது இதன்பெயரென்ன? என்றிவ்வாறு வினவ, விசுவாமித்திர மஹாமுனிவர் சொல்லுவாராயினர்.

ஸ்ரீ காகுத்ஸா! இந்தவனத்தின் வரலாறுசொல்லுகிறேன்கேட்பாயாக. இந்தவனம்பூர்வகாலத்தில் மலதமென்றும், கரூசமென்றும்செழிப்புள்ள இரண்டுதேசங்களாய்த் தேவநிர்மிதமாக இருந்தது; முன்னொருகாலத்தில் தேவேந்திரன் விருத்திராசுரனைச்செய்த கொலையால்பிரஹ்மஹத்தி சுற்றிக் கொண்டதனால் மலத்தையும், பசியையும் அடைந்திருந்தமையால் தேவர்களும் முனிவர்களும் கூடிப் புண்யநதிகளிலிருந்து பூர்ணகும்பங்களில் தீர்த்தம் அழைப்பித்து, அவற்றால் ஆகண்டலனுக்கு ஸ்நானஞ்செய்வித்து இப்பூமியிலேயே அவனுடைய மலத்தையும், பசியையும் போக்கடித்துச் சந்தோஷமடைந்தனர். தேவராஜனும் மலம்நீங்கிப் பசிதீர்ந்து நின்மலனுகிப் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து, இவ்விரண்டுதேயங்களிலும் என்னுடையமலமும் கரூசமென்னப்படும் பசியும் நீங்கிய காரணத்தால் இத்தேசங்களுக்கு மலதமென்றும், கரூசமென்றும் உலகத்தில் கீர்த்தியோடு பெயர்கள் வழங்கக்கடவனவென்று நியமிக்க, அதுகேட்டுத் தேவர்களும்அவற்றைச் சிலாகித்தபடியால் வெகுகாலமாக மிகுதியும் தனதானியங்களால் நிரம்பப்பெறறுச் செழுமையாகி மலதமென்றும், கரூசமென்றும்புகழப்பட்டிருக்கையில் பலநாள்சென்றபிறகு, தாடகையெனப்பெயரும், ஆயிரம்யானைப் பலமும்பெற்ற காமரூபியாகிய ஒருயக்ஷஸ்திரீயானவள் இந்திரனை ஒத்த பராக்கிரமமும் நீண்டுருண்ட கைகளும், சிங்கமுகம்போன்ற முகமும், பருத்த சரீரமும் உடைய மிகப்பயங்கரனாகியமாரீசனென்னும்புத்திரனைப் பிரியாமல், நிரந்தரம் சகல ஜனங்களையும் பயமுறச்செய்து, இத்தேயங்களிரண்டையும் நாசஞ்செய்துகொண்டு, ஒன்றரையோஜனை தூரத்துக்குள்ளாகவே நாம்போகவேண்டிய வழியிலேயே வசிக்கின்றனள். கொடுமையுள்ள இவ்வரக்கியால் அழிவுசெய்யப்பட்ட இவ்வனமானது இக்காலத்திலும் நிலைபெறுதலில்லை; இவளோடெதிர்த்து நின்று போர்புரிய மற்ற எந்த ஆடவராலும் முடியாது; ஆகையால், என்னுடைய கட்டளையால் இந்தவழியேசென்று மிகவும் துஷ்டையாகிய தாடகையைக் கொலைசெய்து, இத்தேசத்தை நிருபத்ரமாகச் செழிப்பிக்கக் கடவாய்: இவ்வனத்தின் வரலாறு யாவற்றையும் கூறினேனன்றோ; இனிக் காலக்கழிவு செய்யவேண்டாவென ஸ்ரீராமபிரானுக்குக் கட்டளையிட்டருளினர்.

பாலகாண்டத்தில் இருபத்துநான்காவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரமஹாரிஷி தாடகையின் வரலாறுகூறியது.

இவ்வாறுகூறிய அந்தவிசுவாமித்திர மஹாமுநிவர் வார்த்தையைக் கேட்டுப் புருஷசார்த்தூலரான ஸ்ரீராமபிரான் விசுவாமித்திரமஹாரிஷியை நோக்கிச் சொல்லியருளுகின்றார். மஹாமுனிவரே! யக்ஷர் மிக்க வலியில்லாதாரென நாம் கேட்டிருக்கிறோம்; அதற்கு மாறாக வலியின்மையினாலேயே அபஸ்கனென்று பெயருடையபெண்பிறப்பால்யக்ஷஜாதியிற்பிறந்த அத்தாடகை ஆயிரம் யானை பலமுடையவளென்பது எவ்வாறுபொருந்தும்? என்ன, விசுவாமித்திரமஹாரிஷி ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, ஸ்ரீராமா! அத்தாடகைக்கு ஆயிரம்யானையின் பலம்வந்தவாறு கூறுகிறேன்கேளாய்; அவளுக்குச்சதுர்முகனுடையவரத்தினால்ஆயிரம்யானைப்பலமுண்டாயிற்று, பூர்வம் சுகேது என்னும் நல்லொழுக்கமுள்ள யக்ஷனொருவன் பிள்ளையில்லாமல் பலநாள் தவஞ்செய்கையில் நான்முகக்கடவுள் அவனுக்குக் கட்புலனாகத்தோன்றிச் சுகேது!உனக்குப் புத்திரனுண்டாவதில்லை; ஆயிரம்யானையின் வல்லமையுடைய தாடகையென்கிற ஒருபெண் பிறக்குமென்று வரந்தயைசெய்தனர். அவ்வரத்தின்படி பெண்பிறந்து அதிரூபயௌவனமுடையவளாய் வளரக்கண்டு, சுகேது இவளுக்குத் தகுந்த நாயகன் யாவனென விசாரித்துச் சர்ச்சனென்னும் யட்சனுக்குப்புத்திரனாகிய ஸுந்தனென்பவனுக்கு இவளை விவாஹஞ்செய்துகொடுத்தனன். சிலநாள் கழிந்தபின்னர் மாரீசனென்னும் மிகச் சூரனாகியபுத்திரனைப்பெற்று,நாள்கள் சிலசென்றபின் தன்பர்த்தா சுந்தன் இறந்தனன். தனக்கு ஆயிரம்யானையின் பலம் தனக்குண்டாயிருக்கின்றமையால், மிகச்செருக்கடைந்துயாவருக்கும் நலிவுசெய்யவேண்டுமெனத் துர்ப்புத்தியுண்டாகி, ஒருநாள்தன் புத்திரனாகிய மாரீசனுடன்கூடி அகஸ்தியமஹாமுனிவரைப் பக்ஷிக்கவேண்டுமென்னும் அவாவால் கர்ஜ்ஜனைசெய்துகொண்டு அவருடைய ஆச்சிரமத்துக்குச்சென்றனள். அம்முனிவர் இவள் விரைந்து வருவதைக்கண்ணுற்றுச் சினங்கொண்டு மாரீசனை ராக்ஷசனாகவும் தாடகையைப் பிணங்களை உணவாகக் கொள்ளுமியல்புள்ள பயங்கரமும் கோரரூபமுமுள்ளபெரும்பூதமாகவும் சபித்தனர். அவ்விருவரும் அக்ஷணத்தில்தானே அவ்விரண்டுருவங்களையும் பெற்று அகஸ்தியர் தங்களைச் சபித்தாரென்றுமிகுதியும் வைரங்கொண்டு, அதுமுதல் அகஸ்தியமஹாமுனிவருடையதாகியதென்தேசத்தை நாசஞ்செய்துகொண்டு வருகிறாள். ஆதலால், கொடுமையும் கெட்டநடக்கையுமுடைய தாடகையை நீ கொலைசெய்யவேண்டும், சாபத்தால் இவ்வளவு கொடுமையுள்ள இவளைக்கொல்லுஞ்செய்கை மூன்று லோகத்திலும் உம்மைவிடமற்றயாவராலும் முடியாது,ஸ்த்ரீஹத்தி எப்படிசெய்யலாமென்று நீ அருவருப்புக் கொள்ளவேண்டாம்.

చాతుర్వర్ణ్యహితార్థాయ కర్తవ్యం రాజసూనునా
నృశంసమనృశంసం వా ప్రజారక్షణకారణాత్
పాతకం వాసదోషం వా కర్తవ్యం రక్షతా సతాం
రాజ్యభారనియుక్తానా మేషధర్మస్సనాతనః॥

சாதுர்வர்ண்ய ஹிதார்த்தாய கர்த்தவ்யம் ராஜஸூநுநா
ந்ருசம்ஸமன்ருசம் ஸம்வாப்ர ஜாரக்ஷணகாரணாத்
பாதகம் வாஸதோஷம் வாகர்த்தவ்யம் ரக்ஷதாஸதாம்
ராஜ்யபாரநி யுக்தாநா மேஷதர்மஸ் ஸநாதநః

சகல ஜனங்களையும் காக்கவல்ல ராஜகுமாரா பிரஹ்ம க்ஷத்திரிய வைசியசூத்திராதிகளுக்கு ஹிதஞ்செய்யும்பொருட்டுக் கொடியசெயலானும், இனியசெயலானும்,பாவச்செயலானும் செய்துசாதுஜனங்களைக் காக்கவேண்டுமென்பதுகடமையாகும்.நீதிவழுவாமல் அரசுசெய்பவர்களுக்கு இதுதான் அநாதிதொடங்கிவரும் ராஜகர்மம்; நற்செய்கைசிறிதுமில்லாமல் யாவரையும் வருத்திக்கொண்டிருக்கிற இத்தாடகையை நீஅவசியம் கொல்லவேண்டும்;அதர்மமுடையஸ்த்ரீகளிருப்பதினால்ஜனங்களுக்குக் கெடுதிவருமென்றுகருதி அப்படிப்பட்டவர்களைக் கல்வியறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த பெரியோர் கொல்வதுமுண்டு: முன்பு பூதேவியைக்கொல்ல விரும்பின விரோசனனுடைய புத்திரியான மந்தரையென்பவளை தேவராஜன் கொன்றதையும், உலோகத்தில் இந்திரன் கூடாதென எண்ணங்கொண்டு அவனைக்கொலைபுரியநினைத்த சுக்ராசாரியினுடைய தாயாகிய பிருகுமகாரிஷியின் பத்தினியை ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு கொலைசெய்ததையும் நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கவில்லையா? ஆதலால், நீ யாதும் யோசனைசெய்யாமல் இக்கொடியதாடகையைக்கொல்லக்கடவையெனக்கட்டளையிட்டருளினார்.

பாலகாண்டத்தில் இருபத்தைந்தாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

இருபத்தாறுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் தாடகையைக் கொலைபுரிந்தருளியது.

விசுவாமித்திரமகாமுனிவருடைய கம்பீரமாகிய அந்தக்கட்டளையைக் கேட்டருளிச் சக்கரவர்த்தி திருமகனார் அவரை நோக்கிக் கைகூப்பிநமஸ்காரஞ்செய்து, சுவாமி! அடியேன் தகப்பனார் அயோத்திமாநகரில் அடி

யேனை நோக்கி,ராமா? கௌசிகமகாரிஷிஎக்காலத்திலும்எக்காரியத்தைச் செய்யும்படி நியமிக்கின்றாரோ அவ்வக்காரியங்களை அலக்ஷியஞ்செய்யாமல் நீ! உடனே செய்யக்கடவையென்று வசிஷ்டமகாமுனிவர் முதலிய பெரியோர்கள் முன்பாக எனக்குக் கட்டளையிட்டபடியால்.

సోహంపితుర్వచశ్శ్రుత్వా శాసనాద్బ్రహ్మవాదినః
కరిష్యామి నసందేహ స్తాటకావధముత్తమం
గోబ్రాహ్మణహితార్థాయ దేశస్యాస్యసుఖాయచ
తవచైవాప్రమేయస్య వచనంకర్తుమద్యతః

ஸோஹம்பிதுர்வச்சுருத்வா சாஸநாத்ப்ரஹ்ம வாதிநः
கரிஷ்யாமி நஸந்தேஹ ஸ்தாடகாவத முத்தமம்
கோப்ராஹ்ம ணஹிதார்த்தா யதேசஸ்யா ஸ்யஸுகாயச
தவசைவாப்ரமேயஸ்ய வசனம்கர்த்துமத்யதः

அந்தப்படி பிரஹ்மவாதியரானதேவருடையகட்டளையால்தாடகையை இப்போதே கொல்லுகிறேன், சந்தேகமில்லை; பசுக்களுக்கும், அந்தணர்களுக்கும் நலந்தருவதாயும், இத்தேயத்தாருக்கு இன்பந்தருவதாயும், மஹா மகிமையுள்ள தேவருடைய நியமனமாயுமிருக்கிற இத்தாடகாவதம் யான் செய்துமுடிக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன் என்றிவ்வாறு திருவாய்மலர்ந்தருளி ஸ்ரீகோதண்டத்தைத் திருக்கரத்திலேந்தி நாண்பூட்டிக் கம்பீரமாகத் தனுஷ்டங்காரஞ்செய்ய, அந்தத்தொனி பத்துத்திக்கிலும் பரவினமையால், தாடகாவனத்திலிருக்கிற பிராணிகளெல்லாங் கேட்டுப் பயந்து நடுங்கி மூர்ச்சையடைந்தன. தாடகைக்கு அவ்வொலிசெவியிற்பட மிகுதியுங் கலங்கிக்கோபங்கொண்டு தொனியுண்டான இடத்தைக் குறிப்பிட்டு அதிவேகமாய் ஓடிவருகையில் சக்கரவர்த்தி திருக்குமாரரான ஸ்ரீராமசந்திரர் அவளைக்கண்டு இவளே தாடகையென்று துணிந்து இளையபெருமாளைப்பார்த்து அருளிச்செய்கின்றார். லக்ஷ்மணா! இத்தாடகையைப்பார், இவள் கடுஞ்சினமும், விகாரமாகிய தேகமும், முகமும் உள்ளவளாகவும்,மிக்க பயத்தோடு விரைந்து வந்தவளாகவுமிருக்கின்றாள். கோரரூபமுடைய இத்தாடகையைப் பார்க்கும்போதே தைரியமில்லாதவர்களுடைய ஹிருதயங்கள் பிளந்துபோம். அதிக மாயபலமுடைய இவளது காதுமூக்குகளையறுத்து இவளைத் துரத்திவிடுகிறேன்; இவள் பெண்பிறப்பாயிருக்கின்றமையால் இவளைக்கொல்ல மனமெழவில்லை, ஆயினும் இவளுடைய செருக்கையும் வேகத்தையுமாத்திரம் போக்கி, உயிருடன் விட்டுவிட நினைக்கிறேனென்றருளிச்செய்தனர். என்றிவ்வாறு அருளிச்செய்துகொண்டிருக்கையில் தாடகை அதுகேட்டுக் கோபங்கொண்டு இரண்டுகைகளையு முயரத்தூக்கிக் கர்ஜ்ஜனை செய்துகொண்டு ஸ்ரீராகவபிரானுக்கெதிரே ஓடிவருகையில்,விசுவாமித்திரமஹாமுனிவர் உங்காரஞ்செய்துஅவளைவெருட்டிஸ்ரீராம

பாலகாண்டம்

தாடகை சம்ஹாரம்.

NO. 14.

తాటకను సంహారము చేయుట.

லக்ஷ்மணர்களுக்கு மங்களமும் ஜயமுமுண்டாகக் கடவனென்று மங்களாசாசனஞ் செய்தருளினர். தாடகையும் மிகத் தூளியெழும்படிச்செய்து, அதனால் இவர்களை ஒருமுகூர்த்தகாலம் திக்கு விதிக்குத் தெரிந்துகொள்ளாதவண்ணம் மோகிக்கச்செய்து, மாயாபலத்தினால் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்மீது கல்மழை இடைவிடாது சொரிந்தனள். ஸ்ரீராமபிரான் அதுகண்டு சீற்றங்கொண்டு பாணவருஷத்தால் அவளெறிந்த சிலாவருஷத்தைத் தடைசெய்து, ரணரங்கத்தில் விரைந்துவருகிற தாடகையினுடைய இரண்டுகைகளையும் பாணங்களாலறுத்தருள, இளையபெருமாளும், கையறுந்தும் கர்ஜ்ஜனைசெய்துகொண்டு தம்மருகே ஓடிவருகிற அவளுடைய காதையும், மூக்கையும், அறுத்துவிடுதலும், அவ்வரக்கி தன் காதும் மூக்கும் ஒருசேர அறுப்புண்டதைச் சிறிதும் இலட்சியம்பண்ணாமல் கோபங்கொண்டு மாயையினால் அநேகரூபங்களைப்பெற்று இவர்களுக்குத் தோன்றாமல் அந்தரத்திலிருந்து மீண்டும் கல்லின்மழை பொழியக்கண்டு, விசுவாமித்திர மகாமுனிவர் ஸ்ரீராமசந்திரனைநோக்கி, ரகுநந்தனா! இதென்ன? இவளுடன் விளையாடுகிறாய் இவள் தீச்செயலே அன்றி நற்செயல் சிறிதேனும் செய்தறியாத கொடியவள் ஆதலால், இவள் பெண்பிறப்பென்று உபேக்ஷைசெய்யவேண்டா, விரைவாக இவளுயிரை வவ்வும்படி அஸ்திரத்தைப் பிரயோகி, சந்தியாகாலம் சமீபித்தது. அதற்குள்ளாகவே இவளைக்கொல்லவேண்டும், சந்தியாகாலம் வந்துவிட்டால் ராக்ஷஸஜாதிகளுக்குப் பலம் அதிகமாதலால், அப்புறம் இவளை ஜயிக்கமுடியாதென்று சொல்லக் கேட்டு, ஸ்ரீராமபத்திரர் சப்தவேதியென்னப்படும் பாணங்களை ஸ்ரீகோதண்டத்திற் றொடுத்து அவளை யுத்தேசித்து விடுத்து அவள்செய்யும் மாயையைத்தடுத்துக் கண்ணுக்குத் தோன்றும்படிசெய்யத் தாடகை சீறிச் சிம்ஹநாதம் செய்துகொண்டோடி வருகையில் ஸ்ரீராகவபிரானார் ஒருபாணத்தைத் தொடுத்து அவள்மார்பில் ஊடுருவும்படி செலுத்த, உடனே உயிர்மாய்ந்து தரையில் விழுந்தனள். அதுகண்டு இந்திரன்முதலிய விண்ணவர்கள் யாவரும் வந்துகூடிப் பல்லாண்டுகூறி பொலிகபொலிகவென்று ஸ்ரீயப்பதியாகிய ஸ்ரீதசரதநந்தனைத் துதித்து விசுவாமித்திர மெய்த்தவச்செல்வனை நோக்கி, மஹாமுனிவரே! ஸ்ரீராமசந்திரர் செய்த இந்தத் தாடகாவதத்தினால் நாங்களெல்லோரும் மிகுதியும் மகிழ்ச்சியடைந்தோம், இஃதன்றியும், லீலாமாநுஷவிக்கிரஹ ஸ்வரூபராகிய இப்பெருமானால் நமக்கு அநேககாரியங்களாகவேண்டியிருக்கின்றன. அதைப்பற்றியும், இப்புருஷோத்தமர் உம்மோடுகூட நம்பிவந்திருப்பதைப்பற்றியும், இவர் உம்மிடத்தில் உபதேசம்பெற்றுக்கொள்ளுதற்குரியராகத் தோன்றுவதைப்பற்றியும், நீர் இவரிடத்தில் அருள்புரிந்து பிருசாசுவ பிரஹ்மாவினால் பெறப்பட்டவைகளாகவும், மகாபராக்கிரமமுள்ளவைகளாகவும், தபோபலத்தால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவைகளாவுமிருக்கிற ஜிரும்பகமுதலிய மந்திரங்களை இவருக்கு உபதேசஞ்செய்யக்கடவீரென்று சொல்லிவிட்டுத் தங்

கள் தங்களிடமேபோய்ச் சேர்ந்தனர்கள். பின்பு விசுவாமித்திரமகாமுனிவரும் ஸ்ரீராமபிரானை மார்போடணைத்து உச்சிமோந்து ரகுகுலோத்தமா! சந்தியாகாலமாகிவிட்டபடியால் இன்றிரவு இங்குச் சுகமாக இருந்து நாளைத்தினம் என்னுடைய ஆச்சிரமத்துக்குப்போய்ச் சேருவோமென்று உரைக்க, அறங்களை நிலைநிறுத்தற்குத் திருவவதரித்த ஸ்ரீராமபிரானுர் தாடகை இறத்தலும் சாபம்நீங்கிச் சைத்திரரதமென்னும் குபேரனுடைய பூங்காவனம்போலச் செழிப்பாகவளர்ந்த அவ்வனத்தைக் கண்ணுற்று மகிழ்ந்து, சுரநரகின்னராதியால் பூஜிக்கப்பட்டவராகி, விசுவாமித்திரருடைய ஆச்சிரமத்துக்குப் போகவேண்டுமென்னும் அவாவால் உதயத்தையே எதிர்நோக்கிக்கொண்டு விசுவாமித்திரர் இளையபெருமாள் இவர்களுடன் அன்றிரவு சுகமாக வசித்தருளினர்.

பாலகாண்டத்தில் இருபத்தாறுவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவது சருக்கம்

விசுவாமித்திரமஹாரிஷி ஸ்ரீராமசந்திரருக்கு மந்திரங்கள்

உபதேசஞ்செய்தருளியது.

அத்தினத்தினிரவில் அங்கே சுகமாக வாசஞ்செய்து, மறுநாள் உதயத்திலெழுந்திருந்து மகாயசஸ்வியான விசுவாமித்திரமகாமுனிவர் புன்னகையோடு சக்கரவர்த்தி திருமகனுறைப்பார்த்து இனியவார்த்தையொன்று சொல்லுவாராயினர். மிக்க கீர்த்தியைவகித்த சக்கரவர்த்தி திருமகனை ஸ்ரீராமா! யாவராலும் வெல்லவொண்ணுத தாடகாவதத்தை நீ செய்தமையால் மிகுதியும் உன்னிடத்தில் சந்தோஷமுடையவனுயினேன், ஆதலால், யான் அறிந்துள்ள எல்லா அஸ்திரசஸ்திர மந்திரங்களையும், உனக்கு உபதேசஞ்செய்கிறேன், இதனுல் தேவாஸுரகந்தர்வ உரகாதி கணங்களும் ரணக்களத்தில் கைவசப்பட்டுச் சரணமடையும்படியாக ஜபிப்பாய், அந்த அஸ்திரங்களின் பெயர்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளாய், மிகவும் பெரிய தண்டசக்ரம், தர்மசக்ரம், காலசக்ரம், மிகக்கொடிய விஷ்ணுசக்ரம், ஐந்திராஸ்திரம், வஜ்ரமென்னும் அஸ்திரம், சைவமென்கிற சூலம், பிரஹ்மசிரம் ஐஷீகம் என்னப்படும் இரண்டு அஸ்திரங்கள், தர்மபாசம், காலபாசம், வருணபாசம், வாருணாஸ்திரம், கஷ்கம் என்றும்

பாலகாண்டம்.

விஸ்வாமித்திரர் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணனுக்கு மந்திரங்கள் உபதேசித்தது. NO.15.

విశ్వామిత్ర మహాఋషి శ్రీరామలక్ష్మణులకు మంత్రములను ఉపదేశించుట.

ஆர்த்ரம் என்னும் பெயருடைய இரண்டு இடிகள்; மைந்நாகாஸ்திரம், நாராயணாஸ்திரம், அக்னிதேவதாகமான சிகரமென்னும் அஸ்திரம், ப்ருதனமென்னும் வாயுதேவதாகமான அஸ்திரம், ஹயசிரம் என்னும் அஸ்திரம், இரண்டுசக்திகள் இவற்றின் மந்திரங்களையும், அசுரர் நித்யமும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற கங்காளமென்றும், காபாலமென்றும், கங்கணமென்றுஞ் சொல்லப்படுங் கோரமாகிய முசலங்கள், நந்தனமென்னும் வித்தியாதராஸ்திரமாகிய உயர்ந்த வாள், மானவம், பிரஸ்வாபனம், பிரசமனமென்னப்படும் காந்தர்வாஸ்திரங்கள், சௌரமென்னும் அஸ்திரம், தர்ப்பணம், சோஷணம், சந்தாபனம், விலாபனம், மதனம், கந்தர்ப்பதயிதமாகிய அஸ்திரங்கள், மோஹனமென்னும் பிசாசாஸ்திரம், தாம்சாஸ்திரம், சௌமனமென்னும் அஸ்திரம், ஸம்வர்த்தம், மவுஸலம், ஸத்யம், மாயாதரம், தேஜஃப்ரபம், சிசிரமென்னப்படும் சோமதேவதாகமான அஸ்திரம், சுதாமனமென்னும் த்வஷ்டாஸ்திரம், தாருணமென்னும் பகாஸ்திரம், தாருணமென்னும் பகாஸ்திரம், சிதேஷு என்னும்மானவாஸ்திரம், இவற்றின் மந்திரங்களையும் உபதேசஞ்செய்கிறேன். காமரூபிகளாயும், மஹாபலமுடையனவாயும், மிக்க உதாரங்களாயுமிருக்கிற அஸ்திரசஸ்திரங்களின் மந்திரங்களைத் தாமஸஞ்செய்யாமல் உபதேசம் பெற்றுக்கொள்ளென் றிவ்வாறு அருளிச்செய்து.

స్థితస్తు ప్రాఙ్ముఖో భూత్వా శుచిర్ముని వరస్తదా
దదౌ రామాయ సుప్రీతో మంత్రగ్రామమనుత్తమం

ஸ்திதஸ்துப் ராங்முகோபூத்வா சுசிர்முனிவரஸ்ததா
ததௌராமாயஸுப்ரீதோ மந்த்ரக்ராமமனுத்தமம்.

மஹாரிஷி பரிசுத்தராகிக் கிழக்குமுகமாக் இருந்து மிகுதியும் முகமலர்ந்து முன்சொல்லிய அஸ்திரசஸ்திரங்களுடைய மந்திரஜாலங்களெல்லாவற்றையும் ஸ்ரீபிராமபிரானுக்கு உபதேசஞ்செய்தனர். இவ்வாறு தேவதைகளும் உணர்ந்துகொள்ளமாட்டாத மந்திரங்கள் யாவற்றையும், விசுவாமித்திரமஹாரிஷி ஜபஞ்செப்புமளவில் அப்படைக்கலங்களின் தெய்வங்கள் எல்லாம் ஸ்ரீராமபிரான் திருமுன்பு ஒருசேரக் கட்புலனாக வந்து கரங்கூப்பி வணக்கஞ்செய்து பெருமகிழ்ச்சியோடு முதற்பெருந் தேவராகிய ஸ்ரீராகவபிரானைநோக்கி, ஸ்வாமீ ஸ்ரீரகுகுலநந்தனா! அஸ்திரதேவதைகளாகிய அடியோங்களெல்லோரும் விசுவாமித்திர மஹாமுனிவருடைய உபதேசமஹிமையால் உமக்கு அடைக்கலமாகித் தேவர் ஏவும் குற்றேவல்களை வழுவுதலில்லாது செய்யச் சித்தமாக இதோவந்து நிற்கின்றோம், அடியேங்கள் செய்யவேண்டுவதைக் கட்டளையிட்டருளக் கடவீரென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டன. ஸ்ரீராமபிரானும் அப்படை

களை யங்கீகரித்துச் செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கரத்திலேந்திக் கொண்டு அஸ்திரதேவதைகளே! நீங்கள் எனக்கு மானசர்களாகவிருந்து யாம் நினைக்குங்காலையில் வந்து எம்முடைய காரியத்தை முடிக்கக்கடவீ ரென்று கட்டளையிட்டு அத்தெய்வங்களுக்கு விடைகொடுத்தருளி.—

తతః ప్రీతమనా రామో విశ్వామిత్రమ్ మహామునిం
అభివాద్య మహాతేజా గమనాయోపచక్రమే

ததஃப்ரீத மநாராமோ விசுவாமித்திரம் மஹாமுனிம்
அபிவாத்ய மஹாதேஜா கமனாயோப சக்ரமே.

பின்னர்ச் சந்தோஷமும் காந்தியும் மிகுதியுமுடையவராய் விசுவா மித்திரமஹாமுனிவரை அபிவாதனம்பண்ணி நமஸ்காரஞ்செய்து பிரயா ணப்படும்படி முயற்சிசெய்தருளினர்.

பாலகாண்டத்தில் இருபத்தேழாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

இருபத்தெட்டாவது சருக்கம்.

உபஸம்ஹாரமந்திரங்களை உபதேசஞ்செய்தது.

பின்பு சக்கரவர்த்தி திருமகனார் முன்பு உபதேசிக்கப்பட்ட மந்திரங் களையெல்லாம்பெற்று முகமலர்ந்து பரிசுத்தராக வழிநடந்துகொண்டே விசுவாமித்திர மஹாரிஷியைப்பார்த்து விண்ணப்பஞ்செய்கின்றார். பக வானாகிய மகாரிஷியே! தேவர் கிருபைசெய்து உபதேசித்த அஸ்திர சஸ்திரங்களையெல்லாம் யான் பெற்றுத் தேவர்களாலும் வெல்லக்கூடாத பராக்கிரமமுள்ளவனாக விளங்குகிறேன். இப்படைக்கலங்களினது உப ஸம்ஹாரமந்திரங்களையும் அடியேனுக்கு உபதேசஞ்செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். இவ்வாறு பிரார்த்திக்கப்பட்ட விசுவாமித்திர மஹா முனிவரும் நியமத்தோடு பரிசுத்தராகி அம்மந்திரங்களையெல்லாம் தம் முள்ளத்தில் அமைத்துக்கொண்டு, சத்யவந்தம், சத்திகீர்த்தி, த்ருஷ் டம், ரபஸம், ப்ரதிஹரிதரம், பராங்முகம், அவாங்முகம், லக்ஷாக்ஷம், விஷமம், த்ருடநாபம், ஸுநாபம், தசாக்ஷம், சதவக்த்ரம், தசசீர்ஷம், சதோதரம், பத்மநாபம், மஹாநாபம், துந்துநாபம், ஸ்வநாபம், ஜ்யோதிஷம், கிருசனம், நைராசயம், விமலம், யோகந்தரம், ஹரித்திரம், தைத்தியம், பிரசனம், ஸார்ச்சிர்மாலீ, திருதிர்மாலீ, விருத்திமான்,

ருசிரம், பித்ருஸௌமனஸம், விதூதம், மகரம், கரவீரகம், தனம், தான்யம், காமரூபம், காமருசி, மோஹம், ஆவரணம், ஜிரும்பகம், சர்வநாபம், சந்தானம், வரணமென்னும் பெயர்களையுடைய பிருசாசுவபுத்திரர்களாகவும், காந்தியுள்ளவைகளாகவும், காமரூபிகளாகவுமிருக்கிற இவ்வுபஸம்ஹாரமந்திரங்களை யெல்லாம் ரகுநந்தன! நீ உபதேசம்பெற்றுக்கொள் உனக்கு மிக்கநன்மையுண்டாகும், நீயே இவைகளையெல்லாம் உபதேசம் பெற்றுக்கொள்ளுந் தகுதியுடையாயென்று ஆஜ்ஞையிட, ஸ்ரீராமபிரானும் அவ்வண்ணமே ஆருகவென்று களிப்புற்ற திருவுள்ளமுடையாராய் அவைகளையெல்லாம் உபதேசம் பெற்றுக்கொள்ளுதலும், திவ்விய காந்தியுள்ள உருக்கொண்டு சுககரமாய்ச் சில அக்னிகணங்கள்போலவும், சில புகைத்திரள்போலவும், சில சந்திரர்போலவும், சில சூரியர்போலவும் ஆரவாரிக்கின்ற அவ்வுபசம்ஹார தேவதைகளெல்லாம் வணக்கத்துடன்வந்து.—

రామంప్రాంజలయో భూత్వా బ్రువన్మధురభాషిణః
ఇమేస్మ నరశార్దూలశాధికింకరవామ తే
మానసాః కార్యకాలేషు సహాయం మేకరిష్యథ
గమ్యతామితి తానాహ యథేష్టం రఘునందనః
అథ తేరామమామంత్ర్య కృత్వా చాపి ప్రదక్షిణం
ఏవమస్త్వితి కాకుత్థ్సముక్త్వా జగ్ముర్యథాగతం

ராமம்ப்ராஞ்சல யோபூத்வா ப்ருவன்மதுர பாஷிண
இமேஸ்ம நரசார்தூல சாதிகிங்கர வாமதே
மானஸாः கார்யகாலேஷு ஸாஹாய்யம்மே கரிஷ்யத
கம்யதாமிதி தானாஹ யதேஷ்டம் ரகுநந்தநः
அதேதேராமமா மந்த்ர்யக்ருத் வாசாபி ப்ரதக்ஷிணம்
ஏவமஸ்த்வி திகாகுஸ்த முக்த்வாஜக்முர்ய தாகதம்.

கைகளைக்கூப்பி ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, ரகுகுலோத்தமா! உபஸம்ஹார தெய்வங்களாகிய நாங்களெல்லாம் இதோவந்திருக்கிறோம், உமக்கு அடியேங்கள் செய்யவேண்டியது யாது? அநுஜ்ஞையிடக்கடவீரென்று மதுரமாக விண்ணப்பஞ்செய்து கொள்ள, அவ்வார்த்தையை ஸ்ரீராமபிரான்கேட்டருளித் தேவதைகளே! நீங்கள் எம் மனத்திலிருந்து கொண்டு யாம் நினைக்குங் காலங்களில்வந்து எமது காரியங்களை நிறைவேற்றிவிட்டுப் போகக்கடவீர். இப்பொழுது நீங்கள் யதேச்சையாகப் போகக்கடவீரென்று கட்டளையிட்டருளினார். அத்தேவதைகளும் ஸ்ரீராமசந்திரரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு சுவாமியை ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து தேவர் அருளுப்பாட்டின்படி திருவுளத்தில் கருதியபோதுவந்து

தேவர் ஏவல்களை நிறைவேற்றிப்போகிறோமென்று ஒப்புக்கொண்டு வந்தவழியேசென்று தங்களுறைவிடம் சேர்ந்தன. பின்பு ஸ்ரீரகுகுல திலகரும் அம்மந்திரங்களையெல்லாம் நன்கு தெரிந்துகொண்டு நடந்தருளுகையில், கௌசிகமுனிவரை நோக்கித் தாபதசிரேட்டரே! இதோ நமக்கெதிரில் மலையினருகே கருமுகில்போல இருண்ட ஒரு தோப்புத் தோன்றுகின்றதே; இது எத்தன்மையது? இதைக் காணவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தை விளைக்கும் ஆச்சரியகரமாயிருக்கிறது; மான்முதலிய மநோஹரமான மிருகங்கள் மிகுதியும் பயமின்றித் திரிகின்றன. கிளி நாகணவாய்ப்புள்முதலிய பறவைகளும் செவிக்கு இன்பமாக ஒலிசெய்கின்றன. இதைக்காணவேண்டியோ நாம் கோரமாகிய அத்தாடகாவனங் கடந்து வந்துவிட்டோமென்று நான் யூகிக்கிறேன். இல்லாவிடின் இப்பிரதேசம் இவ்விதமாகச் சுககரமாயிராதன்றோ? ஆதலால், இவ்வாச்சிரமம் யாருடையது? தேவருடைய யாகத்தைக்கெடுக்கிற அப்பாவியரக்கர்கள் இருப்பிடம் எது? தேவருடைய யாகபூமி எது? அடியேன் தேவருடைய யாகத்தைக்காத்து அவ்விராக்கதர்களைக் கொல்லவேண்டுமன்றோ? ஆகையால், அடியேனுக்குத் தேவரீர் இவற்றையெல்லாம் அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று கேட்டருளினார்,

பாலகாண்டத்தில் இருபத்தெட்டாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீவாமநாச்சிரமத்தின் சிறப்பைப்பற்றிச் சொல்லியது.

பின்னர் மகாமகிமையுள்ள சக்கரவர்த்தி திருமகனார் அருளிச்செய்த வார்த்தையைக்கேட்டு விசுவாமித்திரமகாமுனிவர் அவ்வாச்ரமத்தின் வரலாற்றை யருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீரகுகுலோத்தமா? இவ்விடத்தில் எல்லாத்தேவர்களுக்கும் முதற்பெருங்கடவுளாகவும், சகல ஜீவகோடிகளுக்கும் ரக்ஷகனாகவும், ஸ்ரீமதகிலமங்கள ப்ரதாயக மஹாலக்ஷ்மீநாதனாகவும், சகல ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிஸம்ஹாரகாரணனாகவும், நிரவதிக சௌந்தர்ய நிஜதிவ்ய மங்களவிக்ரஹ விசிஷ்ட ஸ்வரூபசுவயம் ப்ரகாசனாகவும், பூதபவிஷ்யத் வர்த்தமான காலவர்த்தி சர்வவ்யாபக மூர்த்தியாகவும், ஸ்ரீயப்பதியாகவும் விளங்காநின்ற ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அநேகமாயிரம் யுகங்கள் இங்குத் தவஞ்செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருந்து யோகசித்தியையடைந்து, பின்பு வாமனனாகத் திருவவதரித்து இங்குவசித்துத் தவ

நிஷ்டைபெற்றிருந்தமையாலும், இதற்குச் சித்தாச்சிரமமென்றும், வாமனுச்சிரமமென்றும் பெயர்வழங்கும். இவர் இப்படி சித்தியடைந்திருக்குங் காலத்திலேயே விரோசனனென்னப்படும் அசுரனுக்குக் குமாரனுகிய பலியென்பவன் தானவர்களெல்லோருக்கும் அரசனுகிச் சுவர்க்கத்திற்சென்று, இந்திரன்முதலிய எல்லாத்தேவர்களையும் வெற்றிக்கொண்டு அவ்வமரர்கள் யாவரையும் துரத்திவிட்டு, அவர்களுடைய நகரங்களையும் தானே கைக்கொண்டு, செங்கோல் செலுத்திக்கொண்டு மூன்றுலோகங்களிலும் புகழப்பட்டவனுகியஒரு யாகஞ்செய்யத்தொடங்கினுன். அக்காலையில் ஆகண்டலன், அக்கினி முதலிய விண்ணவர்கள் யாவரும் ஒருங்குசேர்ந்து இவ்வாச்சிரமத்துக்குவந்து இங்கு எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீபரந்தாமனைத் தரிசித்து ஸ்வாமீ விரோசனன் புத்திரனுகிய பலியென்பவன் இப்போது * யாகஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறுன். அவ்யாகம் முற்றுப்பெறுவதற்குள் தேவர் எங்களுடைய காரியத்தைச் சாதனஞ்செய்துகொடுக்கவேண்டும்; இவன் இப்போது எச்சமயத்திலும் யாவர்வந்து எதுகேட்கினும் மறுக்காமல் அவர்வேண்டிய பொருளை யீந்து அவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்தி யனுப்புகிறுன்; ஆதலால், தேவர் இப்போது தமது திவ்யசக்தியால் வாமனராகத் திருவவதாரஞ்செய்து எங்களுக்கு க்ஷேம

* யாகமென்பது இந்திரன் முதலிய அமரர்களை யுத்தேசித்து அவர்கள் பெயரோடுகூடிய மந்திரத்தால் அக்கினியில் ஹோமஞ்செய்யப் படுவதாதலால், அவர்களோடு இயற்கையாகிய பகைமையுள்ள இப்பலிசக்கரவர்த்தி அவர்களைக்கருதி எவ்வாறு யாகஞ்செய்தனன்? எனின், இவன் இந்திராதியர்க்குப் பகைஞனுயினும்,ஸ்ரீஹரி பக்தனெனப் புராணங்கள் பலகூறுதலால் ஸ்ரீ ஜனுர்த்தனனைக்குறித்தே யாகஞ்செய்தானெனச் சமாதானம் சொல்லவேண்டும். இவன் தன் பக்தனுகயிருக்க ஸ்ரீ முகுந்தன் இவனை இவ்வண்ணஞ்செய்யலாமோ எனின், இவன் தனக்குரிய பயனென்றையே எண்ணித் தொண்டுசெய்தவனுதலாலும், எவ்வகையாகிய பக்திசெய்தானுயினும் தன்னுடைய ஏற்பாட்டையெல்லாம் கெடுத்துச் சாதுக்களாகிய தேவர்களைப் பீடித்து அறங்களைச்செய்தவனுதலாலும் அவ்வாறு செய்யலாயிற்றென்க.

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு திரிவிக்கிரமனுகி உலகத்தைத்தாவி அளந்தகாலையில் உலகத்திலுள்ள உயிர்களெல்லாம் சிர்பாதத்தால் மிதிபட்டுப்போயினவா? ஆகாயமெல்லாம் சிர்பாதமே நிரம்பும்படி அளந்தகாலையில் திருமேனி எங்கிருந்தது? மூன்ருவது அடியும் பெரியதாகையால் பலிசக்கரவர்த்தியைப் பாதாளத்தில் அழுத்துகையில் மற்றையோரும் அச்சிர்பாதத்தின் கீழகப்பட்டுக்கொண்டு அழுந்திவிடாமையாது? எனின், ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு முடிவிலாற்றலுடைமையாலும், பேரருளுடைமையாலும், எல்லாவற்றுள்ளும் நிறைவுடைமையாலும், பிராகிருதசம்பந்தமுள்ள உடம்பின்மையாலும், சத்துச்சித்தாநந்தத் திருமேனியுடைமையாலும், அகடிதகடனு சாமர்த்திய முடைமையாலும், கருப்பைக்குள்ளும், முட்டைக்குள்ளும், கல்லுக்குள்ளும் உயிர்களுக்குத் தநுகரணபோகங்களை வினைக்கீடாக அளிக்கும் வல்லமையுடைமையாலும், அநந்த கலியாண குணநிதியாகிய ஸ்ரீஹரிக்குச்செய்ய இயலாததுயாது? ஆதலால், அப்பெருமானுக்கு யாவுஞ்செய்ய வியலுமெனக் கொள்க.

த்தை யுண்டுபண்ணக் கடவீரென வேண்டிக்கொண்டனர்கள். அக்காலத்திலேயே அக்கினியையொத்த காந்தியுள்ள காசியப பிரஹ்மாவானவர்தம் பத்தினியாகிய அதிதியுடன்கூடித் தேவமானத்தால் ஆயிரவருஷகாலம் ஒரு விரதஞ்செய்து, அதுமுடிந்தவுடன் கண்களுக்குப் புலப்படும்படி எழுந்தருளிய ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியைக் கண்களாரத் தரிசித்து, சுவாமி? தேவரே நிறைந்ததவத்தால் ஆராதிக்கத்தக்கவர், தேவரே அத்தவத்தின்பலனைத் தருபவர்; தேவரே ஞானானந்தஸ்வரூபராய் ஸ்ரீயப்பதியான பரப்பிரஹ்மம்; புருஷோத்தமராகிய தேவரை அடியேன் இவ்வளவு காலம் வருத்தப்பட்டுத் தவஞ்செய்தேனுகையால், கண்குளிரக்கண்டேன், தேவருடைய திருமேனியிலேயே இவ்வண்டங்கள் யாவற்றையுங் காண்கிறேன்; சொல்லவொண்ணுத மஹிமையும், அநாதியும், ஆதிமூலமுமான தேவரை அடியேன் சரணமாக அடைந்தேன். என்றிவ்வாறுகத் துதிசெய்கையில், முதற்கடவுளாகிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அது செவியுற்றுத் திருவுளமகிழ்ந்து காசியபமகாமுனியே! நீ செய்த தவத்தாலும், தோத்திரத்தாலும் யாம் திருவுளமகிழ்ந்தோம் ஆதலால், நினக்கு என்னவரம் வேண்டும் கேளாய், சித்தமாகத்தருகிறோமென்று திருவாய்மலர்ந்தருள, மரீசி பிரஹ்மபுத்திரரான காசியபபிரஹ்மாவும் ஸ்ரீ வேதமுதல்வரைப்பார்த்து ஸ்வாமீ! எங்களிடத்துக் கருணைகூர்ந்திருப்பது உண்மையாயின் தேவர் என்னோடு தவம்புரிந்த இவ்வதிதியிடத்தில் அடியேனுக்குச்சிறுவனுகத் திருவவதரித்து இந்திரனுக்குத் திருத்தம்பியாராக எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு, அடிக்கடி கொடுமை செய்கிற தானவர்களைக்கொலை செய்து இந்திராதியரைக் காக்கக்கடவீர். தேவருடைய கருணையால் இவ்வாச்சிரமத்துக்கும் ஸித்தாச்சிரமமென்று பெயருண்டாகவேண்டும், தேவருடைய யோகசித்தியும் முடிந்தபடியால் இனி நீட்டியாமல் எழுந்தருளக்கடவீர். இதுவே அடியேனுக்கு வேண்டும் வரமென்று இவ்வண்ணம் வேண்டிக்கொள்ள, ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவும் அவ்வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டு அதிதியிடத்தில் வாமனராகத் திருவவதாரஞ் செய்து, பிரஹ்மசாரி உருக்கொண்டு, வேள்விசெய்துகொண்டிருந்த பலிசக்கரவர்த்தியிடஞ்சென்றருளி, மஹாபலிசக்கரவர்த்தியே! எம்முடைய காலடியால் மூன்றடிப்பூமி தானமாகக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டு, அங்ஙனமே அவன் ஈந்த தானத்தை ஏற்று, உடனே பேருருவாய் வளர்ந்து ஓரடியால் பூமியையும், மற்றோரடியால் சுவர்க்கத்தையும் அளந்து, மூன்றுவது அடிக்கு இடமில்லாமையால் அவ்வடியைப் பலிசக்ரவர்த்தியின் தலைமேல் வைத்து, அவனைப் பாதாளலோகத்தி லழுத்திவிட்டு, மூன்றுலோகங்களையும் மீண்டும் தேவேந்திரன்வசம் ஒப்புவித்தருளினர். அத்தன்மையுள்ள ஸ்ரீவாமனமூர்த்தியாய் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு இங்கு வசித்த காரணத்தால் யானும் சித்திபெறுவதற்காக இவ்வாச்சிரமத்திலேயே வசிக்கிறேன். இவ்விடத்தே அம்மாரீச ஸுபாகுக்கள் முதலிய நிசாசரர்கள் வருவார்கள்;

இத்தானத்தில் தானே நீ அக்கொடியவர்களைக் கொல்லவேண்டும்; என்னுச்சிரமம் இதோ தோன்றுகிறதுபார்; இப்பொழுதே அங்குச்செல்வோம்; இவ்வாச்சிரமம் எனக்கெவ்வாறுரியதோ உனக்கும் அவ்வாறுரிமையுள்ளதென, இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டு நடந்து ஆச்சிரமத்துக்குப்போய்ச்சேர்ந்து, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரையும் பிரியாமல் சேர்ந்துள்ள அவ்விசுவாமித்திரமகாமுனிவர் பனிநீங்கிப் புனர்வசுநக்ஷத்திரங்களிரண்டுடன்கூடியிருக்கின்ற பூர்ணசந்திரன்போலவிளங்கினர். இவ்வாறு எழுந்தருளின விசுவாமித்திரரைக்கண்டு அந்தச் சித்தாச்சிரமத்திலுள்ள முனிவர்களெல்லோரும் பெருமகிழ்வுதூண்டுதலால் எழுந்தெழுந்து எதிர்கொண்டு வந்து மூவருக்கும் தக்கபடி உபசாரஞ்செய்தனர்கள். பெருமாள் இளையபெருமாளிருவரும் முகூர்த்தகாலம் இளைப்பாறி, விசுவாமித்திரரைநோக்கிக் கைகூப்பித்தண்டன்சமர்ப்பித்து மஹாமுனிவரே! தேவர் இப்பொழுதே யாகதீக்ஷைசெய்துகொள்ளும்; தேவருக்கு இஷ்டசித்தி தடையின்றியுண்டாம். சித்தாச்சிரமமென்னும் இதன் பெயரும் யதார்த்தமாகக்கடவதென்று விண்ணப்பஞ்செய்து, அப்படியே நியமத்துடன் தீக்ஷைதரித்த அம்மெய்த்தவச்செல்வனைக் கண்டு திருவுளமகிழ்ந்து அன்றைப்பகலு மிரவும் விழித்திருந்து காத்து.

ప్రభాతకాలేచోత్థాయ పూర్వాంసంధ్యాంసమాప్యచ
స్పృష్టోదకౌశుచీజప్యం సమాప్యనియమేనచ
హుతాగ్నిహోత్రమాసీనం విశ్వామిత్రమవందతాం

ப்ரபாதகாலே சோத்தாயபூர்வாம்ஸந் த்யாம்ஸமாப்யச
ஸ்ப்ருஷ்டோதகௌசு சீஜப்யம்ஸமா ப்யநியமேநச
ஹுதாக்னிஹோத்ர மாஸீநம்விசுவாமித்ர மவந்ததாம்.

மறுநாளுதயத்தில் நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு பரிசுத்தர்களாய், நியமத்தோடு ஜபங்களைச்செய்து, அக்கினிஹோத்திரமுஞ்செய்து வீற்றிருக்கின்ற விசுவாமித்திரமஹாமுனிவனைக் கிட்டிவந்தனஞ்செய்தார்கள்.

பாலகாண்டத்தில் இருபத்தொன்பதாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

முப்பதாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் மாரீசாதி யரக்கர்களை வெற்றிகொண்டு வேள்வியை நடத்தியது.

அநந்தரம் ஸ்ரீராமபிரானும் இலக்ஷ்மணரும் நிசாசரர்களோடு போர் செய்யவேண்டுமென அவாக்கொண்டு காதிபுத்திரராகிய மஹாமுனிவரை நோக்கித் தபோநிதியே! அம்மாரீசஸுபாகுக்களிருவரும் எக்காலத்தில் வருவார்கள்? அதைமுன்னமே அடியேங்களுக்கு அருளிச்செய்தால் நாங்கள் விழிப்பாகவிருந்து தேவர் யாகத்துக்குத் தீங்குவராமல் முயற்சிசெய்வோம்; யாதேனும் ஒரு காரியம்முந்தி நடந்தபின் எண்ணுதல் பயனற்றதாதலால்,இப்போதேஅதை அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர்கள். அங்குள்ளமற்றமுனிவர்கள் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைச்சிலாகித்து, நீங்களிருவரும் இன்றுமுதல் ஆறுநாள் வரையில் இரவும்பகலும் ஜாகரூகர்களாய்யாகத்தைக்காப்பற்றக்கடவீர்கள். இவ்விசுவாமித்திரமஹாமுனிவர் தீக்ஷைதரித்திருக்கிறார். இனி மௌனியராயிருப்பாராகையால், வார்த்தையாடமாட்டாரெனக் கூறக்கேட்டு, அங்ஙனமே உறக்கமென்பது சிறிதுமின்றி இரவும்பகலும் ஊக்கத்தோடு விசுவாமித்திரமஹாரிஷியைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு எப்போதுநிசாசரர்கள் வருவார்களோவெனத்திருக்கரத்தில் வில்லை ஏந்திக்கொண்டிருக்கையில்,ஐந்துநாள்சென்றுமுடிவாகிய ஆறுவதுதினம் இன்று முடிவுத்தினமாதலால், தவறாமல் அரக்கர்கள் வருவார்களென்றெண்ணி ஸ்ரீபரமபதநிகேதநனாகிய ஸ்ரீராமபிரான் இளையபெருமாளைப்பார்த்துத் தம்பிலக்ஷ்மணா! இன்றைத்தினம் மிகுதியும்கவனிப்பாயிருக்கக்கடவாய்;இராக்கதர்கள்வருவார்களென்று திருப்பவளந்திறந்து சொல்லிக்கொண்டு,தர்ப்பம்*சமஸம்ஸ்ருக்கு இவைகளுடனும், சமித்துபுஷ்பஸமூஹங்களுடனுங்கூடியும்,விசுவாமித்திரபுரோஹிதர்களால்வளர்க்கப்பட்டுமிருக்கிற யாகவேதியைப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்ஆகாயத்தில் மாரீசஸுபாஹுமுதலியராக்ஷசர்கள் கார்காலமேகங்கள்போலஆகாயமெங்கும் பரவிநின்றுகொண்டுஉதிரங்களையாகவேதியில்இறைக்க, அதைக் கண்ணுற்ற அருட்பெருங்கடலாகியதசரதாத்மஜர்சேவடிசிவப்பேறவிரைந்துவந்து லக்ஷ்மணா! இக்கொடிய அரக்கர்கள் செய்வதைப்பாராய்!இவர்

---

* சமஸம் என்பது பானஞ்செய்தற்குரிய பாத்திரம்; ஸ்ருக்கு என்பது ஹோமஞ்செய்தற்குரிய பாத்திரம்; யாகஞ்செய்யுங்காலங்களில் வேதியர்கள் ராக்ஷசர்கள் வாராமைக்காக, ரக்ஷோக்னம் என்னும் மந்திரத்தை ஓதுகிறபடியால் மாரீசாதி ராக்ஷசர்கள் யாகபூமியில் வரக்கூடாமல் ஆகாசத்தின்மேல் நின்று குருதிமழை பொழிவாராயினர்கள்.

விஸ்வாமித்திரர்யாகம்.

NO. 16.

విశ్వామిత్రులయాగము.

களை இப்போதோ மானவஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துக் கோடைக்காற்று மேகங்களை மூலைக்குமூலை சிதறுண்டு பறக்க மோதுவதுபோல் யானடித்து விடுகிறேனென்று சொல்லியருளி, மானவாஸ்திரத்தைத் தொடுத்து மாரீசனுடைய மார்பைக் குறிவைத்தெய்து, அவனை நூறுயோஜனத்துக்கப்பால், நடுக்கடலில் அமிழ்ந்து எண்ணங்குலைந்து தடுமாறச்செய்து, இளையபெருமாளைக் கடாக்ஷித்துத் தம்பி! இம்மானவாஸ்திரத்தைப் பார்த்தாயா? இது இம்மாரீசனை மோகிக்கச்செய்து ஆகாயத்திற்கொண்டுபோகிறது; இவனைக் கொன்றிலதாயினும் இனி இவன் இங்கு மீளமாட்டான்; ஆதலால், மற்ற அரக்கர்களைக்கொன்றுவிடுகிறேனென்றுகடைப்பிடித்துஆக்னேயாஸ்திரந் தொடுத்துச் சுபாஹுமார்பிலெய்து அவனைக்கொலைபுரிந்து, வாயவ்யாஸ்திரந் தொடுத்து மற்றுள்ள நிருதர்களெல்லோரையும் கொலைசெய்து, அசுரர்களைவெற்றிகொண்ட சசிமணாளனைத் தேவரிஷிகள் துதித்ததுபோல இங்குள்ள பரமவைதிக முனிகணங்களால் துதிசெய்யப்பட்டெழுந்தருளியிருக்கையில் விசுவாமித்திரமஹாமுனிவரும்நிர்விக்கினமாக யாகத்தைமுடித்து மௌனநிலைதீர்ந்து கண்விழித்து எல்லாத்திசைகளும் தூய்மையாக இருக்கக்கண்டு ஸ்ரீராமபிரானைப் பார்த்து.

కృతార్థోస్మి మహాబాహో కృతంగురువచ స్త్వయా
సిద్ధాశ్రమమిదంసత్యం కృతంరామమహాయశః

க்ருதார்த்தோஸ்மி மஹாபாஹோ க்ருதங்குருவசஸ்த்வயா
சித்தாச்ரம மிதம்ஸத்யம் க்ருதம்ராம மஹாயசஃ

ஆஜாநுபாஹுவாய் எல்லையில்லாப் புகழாளனாகிய ஸ்ரீராமசந்திரா! நானிப்பொழுது கிருதார்த்தனானேன். நீயும் ஆசாரியநியமனம்தப்பாதவனாய்; இந்த ஆச்சிரமத்துக்கும் சித்தாச்சிரமமென்னும் பெயர்யதார்த்தமாகச் செய்யப்பட்டதென்று மகிழ்ந்து புகழ்ந்தருளினார்.

பாலகாண்டத்தில் முப்பதாவதுசருக்கம்

முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்றாவது சருக்கம்.

யாவரும் மிதிலாநகரத்துக்கு எழுந்தருளுகை.

பின்னர்க் கிருதார்த்தர்களாகிய பெருமாளும் இளையபெருமாளும் பெருமகிழ்ச்சியுடையவர்களாய் அன்றிரவு அங்கெழுந்தருளியிருந்து, மறு

நாள் சூரியோதயத்துக்குமுன் பள்ளியுணர்ந்து நித்திய கருமாநுஷ்டானங் களை முறையேமுடித்து,அநேகரிஷிகளுடன் எழுந்தருளியிருக்கின்ற விசுவா மித்திர மகாரிஷிக்குத்தீர்க்கப்ரணாமஞ்செய்துமஹாமுனிவரே! அடியோங் கள் தேவருக்குத் தொண்டுசெய்பவர்களாக இதோவந்து நிற்கிறோம்,தே வர் திருவுளப்பாங்கின்படிஆஜ்ஞைசெய்யக்கடவீர்,உடனேஅதைச்செய்து முடிக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறோமென்று இனிமையாக விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள,அங்குள்ள ரிஷிகளெல்லோரும் விசுவாமித்திரமஹாமுனி வரை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஓ ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களே! மிதிலாநகருக்கு அரசனாகிய ஜனகமகாராஜன் மிகுதியும் புண்ணியகரமாகிய ஒரு வேள்வி செய்ய முயல்கின்றான், அங்கே நாங்கள் போகாநின்றோம்,நீங்களும்எங்க ளோடுவரக்கடவீர்கள். அங்கு மிகவியக்கத்தக்க ஒருகோதண்டமிருக்கின் றது, அதையும் நீங்கள் பார்க்கலாம், அக்கோதண்டம் முன்பொருகால் அந்த ஜனகமகாராஜனுடைய பெரியோர்களுக்குத் தேவர்களால் கொடுக் கப்பட்டது; அதன்வலிஅளவற்றது;அதைநாணேறிடுவதற்குத்தேவர்களா லும், கந்தர்வர்களாலும், அசுரர்களாலும், ராக்ஷஸர்களாலும் முடியாது; அப்படியிருக்க மனிதர்களால் முடியுமோ? அவ்வில்லின் வல்லமையை அளவிட்டறிய வேண்டுமெனத் தேவர்முதலியோரும் மஹாபலசாலிகளா ய் அநேகராஜகுமாரர்களும் வந்து பார்த்துஅறிதல்முடியாமற்போயிற்று. அத்தனுசை ஸ்வர்க்காதி பலன்களைவிடச் சிறந்ததென்று யாகத்தின் பல னைக் கோரிப்பெற்றுக்கொண்டார்கள். ஆயுதபூசை செய்யுங்காலத்தில் அதையே முக்கியமாகச் சந்தனபுஷ்ப தூபதீபாதிகளால் பூஜிக்கிறார்க ளென்று இவ்வாறு அருளிச்செய்தார்கள். பின்பு விசுவாமித்திரமஹாரிஷி பிரயாணப்பட்டு.

సర్షిసంఘస్స కాకుత్స్థ ఆమంత్ర్య వనదేవతాః
స్వస్తి వోస్తు గమిష్యామి సిద్ధస్సిద్ధాశ్రమాదహం

' ஸர்ஷிஸங்கஸ்ஸ காகுஸ்த ஆமந்த்ர்ய வநதேவதாঃ
ஸ்வஸ்திவோஸ்து கமிஷ்யாமி ஸித்தஸ்ஸித்தா ச்ரமாதஹம்.

வநதேவதைகளைப் பார்த்துத் தேவதைகளே! இந்த ஆச்சிரமத்தின் மஹிமையால்நான் சித்தியடைந்தேன்; உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகக்கட வது யான் போய்வருகிறேன்; உத்தரதிசையில் கங்காநதிதீரத்தில் தவஞ் செய்யப்போகிறேனென்று சொல்லி, அவ்வாச்சிரமத்தை வலம்வந்து வட திசையைநோக்கிச் செல்லுகையில், இவருடன்கூட நூறுபண்டியின்மேல் அக்கினிஹோத்ரமுதலிய யாகப்பொருள்களை வைத்துக்கொண்டு, பிரஹ்ம வாதிகளாகிய முனிவர்களும் ப்ரயாணமாகி வர, அங்குள்ள மிருகபக்ஷி களும்இவர்கள்பிரிவை ஆற்றமாட்டாமல் பின்தொடர்வதைக்கண்டு,விசுவா

மித்திரமஹாமுனிவர் அவற்றையெல்லாம் நோக்கி, சமாதானப்படுத்தி மீண்டும் செல்லும்படி அனுப்பிவிட்டு, எல்லாருடனும் வழிநடந்து நெடுந் தூரம்சென்று சூரியாஸ்தமயகாலத்தில் சோணநதிதீரத்திலிறங்கிச் சந்தியாசமயத்தில் எல்லாரோடும் ஸ்நானஞ்செய்து ஜபதபஹோமாதிகளை முடித்துக்கொண்டு, சுகமாகவீற்றிருக்கையில், அநந்த மங்களகரரான ஸ்ரீராமபிரானும் இளையபெருமாளுடன்கூடி அத்தபோதனர்களையெல்லாம் பூஜித்து விசுவாமித்திர மஹாமுனிவருக்கெதிரில் வீற்றிருந்து, அம்மஹா தவத்தினரை நோக்கிச் செழுமையுள்ள வனஞ்சூழ்ந்த இது என்னதேசம்? இதையான் அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென விரும்புகிறேன், இதன் உண்மையை அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று வினவியருளுதலும், மெய்ஞ்ஞானச் செல்வராகிய விசுவாமித்திர மஹாரிஷியும் அத்தேசத்தின் வரலாற்றைச் சொல்லியருளலாயினர்.

பாலகாண்டத்தில் முப்பத்தொன்றாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

முப்பத்திரண்டாவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரர் தம்மரபின் முறைமை கூறியது.

ஸ்ரீராமபிரானே! முற்காலத்தில் சதுர்முகன் புத்திரராகிய குசரென்பவர் தம் சஹோதரர்களுக்குள் சிறந்தவராகவும், மஹாதபசியாகவும், அறத்தினொழுக்கம் வழுவுதலில்லாராகவும், எல்லா அறங்களையும் உணர்ந்தவராகவும், ஸ்ரீமத் பரமவைதிகாசாரத்தில் ஒழுகும் நல்லோர்களைப் பூஜிப்பவராகவும், மஹாத்துமாவாகவு மெழுந்தருளியிருந்து, தமக்கிசைந்த நற்குண நற்செய்கை வாய்ந்த மனைவியாரிடத்தில் குசாம்ப, குசநப, ஆதூர்த்தரஜஸ், வஸு, என்னப்படும் நான்கு உத்தமபுத்திரர்களை அநுக்கிரஹித்தனர். பின்பு அவர்கள் நலந்தருவனவாகிய குணத்தையும், செய்கையும், மஹாபராக்கிரமத்தையும், உற்சாஹத்தையும் உடையார்களாயிருக்கக்கண்டு, க்ஷத்திரிய தர்மத்தை நிலைநிறுத்திச் செழிப்பிக்கவேண்டுமென்று கருதி அவர்களை யழைத்து, அருமந்த புத்திரர்களே! நீங்கள் நால்வரும் நீதிவழுவாமலும், சத்தியந்தவறாமலும் லோகபரிபாலனஞ் செய்யக்கடவீர்கள். அவ்வாறு செய்யின் சிறந்த அறத்தைப்பெறுவீர்களென்று குசர் தமது குமாரர்களுக்குக் கட்டளையிட, அந்நான்கு சிறுவர்களும் தந்தையினுடைய ஆஜ்ஞைக்குக் கீழ்ப்படிந்து தாங்கள் வசிப்பதற்காக நான்கு நகரங்களை நிர்மாணஞ்செய்விக்கவேண்டுமென்று கருத்துக்கொண்டு, அவர்களுள் குசாம்பர் கௌசாம்பி எனவும், குசநாபர் மஹோதயமெனவும், ஆதூர்த்தரஜஸ் தர்மாரண்ணியமெனவும், வஸுஎன்பவர் கிரிவிரஜமெனவும் கூறப்படும் நான்குபட்டணங்களை ஏற்படுத்தினார்கள். இப்

பூமி அந்நால்வருள் வஸு என்பவனுடையது, இதோ ஐந்துமலைகள் தோன்றுகின்றனவே இவ்வைந்து மலைகளின் நடுவில் மகததேசத்தில் மாகதியெனச் சொல்லப்பட்ட இச்சோணநதமானது மலர்மாலைபோலப் பெருகி அவ்வஸுவின் தேசத்தின் இருபுறத்திலும் கிழக்கிலிருந்து மேற்குமுகமாகப் பாய்கின்றது. இதற்குமேல் குசநாபருடைய குலமுறை சொல்லுகிறேன் கேளாய்.

அக்குசநாபருக்குக் கிருதாசியென்னும் பாரியை வயிற்றில் நூறு பெண்கள் பிறந்தனர்கள். அவர்கள் முறையே வளர்ந்து தக்கபருவம் வாய்ந்து ரூபயௌவனமுள்ளவர்களாய், ஒருநாள் ஆடையாபரணங்களால் அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு கார்காலத்தில் ஒளிவிடுகின்ற மின்கொடிகள்போல உத்தியானவநஞ்சென்று, தங்களில் சிலர் நர்த்தனஞ்செய்ய, சிலர் யாழ்வீணைகளைக் கரத்திலேந்தி வாசித்துப் பாடவும், இவ்வண்ணம் யாவரும் பெருமகிழ்வுகொண்டு விநோதமாயிருந்தனர்கள். அக்காலையில் எல்லாப்ராணிகளுக்கும் உயிராகியவாயுபகவான் நீருண்ட கார்மேகங்களுக்கிடையில் விண்மீன்கள்போல அவ்வுத்தியானவநத்தில் விளங்குகின்ற அந்நூறுமங்கையர்களையும் கண்ணுற்று மோகங்கொண்டு, பெண்மணிகளே! யான் உங்களை அணையவிரும்புகின்றேன். ஆதலால், நீங்கள் எல்லீரும் எனக்கு தேவிமார்களாகக் கடவீர்கள். மானிடரை மணஞ்செய்ய விருப்பமுறவேண்டா. என்னையே மணஞ்செய்துகொண்டால் நெடுநாள் வாழ்வீர்கள். அன்றியும் சுகாநுபவத்திற்குரிய யௌவனம் பெரும்பாலும் மனிதர்களுக்கு நீடித்து நிற்பதில்லை; இவற்றையெல்லாமுணர்ந்து தேவனாகிய என்னை மணஞ்செய்துகொண்டு, அழியாத இளமையை நிலைக்கப்பெற்று எப்பொழுதும் சுகமுற்று வாழக்கடவீரென்றுரைத்தனன். என்றிவ்வாறுரைத்த அந்த வாயுதேவனது வார்த்தையைக்கேட்டு அந்த நூறுபெண்களும் அவ்வார்த்தையை அவமதித்துப் பரிஹாசமாகச் சொல்லுகிறார்கள். வாயுபகவானே! நாங்கள் உம்மைச் சகல பூதங்களினும் உட்புகுந்துலாவுகின்ற பிராணபூதரென்றும் எல்லா வானவர்களுக்குள்ளும் சிறந்தவரென்று அறிந்திருப்பவர்களாயினும், பிதாவின் கட்டளைப்படி நடப்பவர்களென்று எமதுறுதியை உணர்ந்திருந்தும், நீர் ஏன் எங்களை இப்படிப் பரிசோதனைசெய்து அவமதிக்கிறீர்.

కుశనాభసుతాస్సర్వాః సమర్థాస్త్వాంసురోత్తమ
స్థానాచ్చ్యావయితుందేవం రక్షామస్తుతపోవయం

குசநாப ஸுதாஸ்ஸர்வாஸ்ஸமர்த்தா ஸ்த்வாம்ஸுரோத்தம
ஸ்தாநாச்ச்யாவயிதும் தேவம் ரக்ஷாமஸ்து தபோவயம்.

வானவர்களுள் உயர்ந்தவராகிய வாயுதேவரே! யாவும் அறிந்த நீர் எங்களைக் கெடுக்கவேண்டுமென எண்ணங்கொண்டு வந்தவராயினும், குசநாபர் பெண்களாகிய யாங்கள் எல்லோரும் சாபமிட்டு உம்முடைய நிலை

யைக்கெடுக்குந் திறமையுள்ளவர்களாயிருக்கின்றோம்; ஆயினும் தந்தையின் கட்டளையின்றி ஸ்வயமாக ஒரு செயலும் கன்னியர்கள் செய்யக்கூடாதன்றோ, ஆதலால் அத்தவத்தைக் காப்பதன்பொருட்டு நாங்கள் நீர்செய்த பிழையைப் பொறுத்தோம். துர்ப்புத்தி ! சத்தியசந்தராகிய எங்கள் தந்தையாரை அவமானஞ்செய்யத்தக்க கேடு உமக்கு வரக்கடவதன்று, பிதாவின் கட்டளைப்படியே யாங்கள் கணவனை வரிக்கக்கடவோமேயல்லாமல் சுதந்தரமாய் ஒன்றும் செய்யக்கடவோ மல்லோம்.

పితాహిప్రభురస్మాకం దైవతంపరమంహిసః
యస్యనోదాస్యతి పితాసనోభర్తాభవిష్యతి

பிதாஹி ப்ரபுரஸ்மாகம் தைவதம் பரமம்ஹிஸஃ
யஸ்யநோதாஸ்யதி பிதாஸநோபர்த்தாபவிஷ்யதி.

அன்றியும் கன்னிகைகளாகிய எங்களுக்குத் தந்தையாரே பிரபு; தந்தையாரே தெய்வமெனக்கொண்டிருக்கிறோ மாதலால், அவர் எங்களை யாவனுக்குக் கொடுக்கிறாரோ அவனே எங்களுக்குப் பதியாவானென்றனர்கள். அந்த மங்கையர்களுடைய மொழிகளைக்கேட்டு வாயுதேவன் கடுங்கோபங்கொண்டு அம்மாதர்களுடைய உடம்பினுட்புகுந்து எல்லாவுறுப்புகளையும் முறித்து, அவர்களை முடக்கிவிட்டார். அம்மாதர்களோ பயமும் வெட்கமுமுற்றுக் கண்களில் நீர்சொரியத் துயரமடைந்து மெல்லத்தவழ்ந்துகொண்டு அரசன் அரண்மனையில் வந்து வீழ்ந்தார்கள். இவ்வண்ணம் வீழ்ந்து சுழன்று புலம்புகின்ற தம் அருமந்த பெண்களைக் குசநாபர்கண்டு அஞ்சி, என் அருங்குழந்தைகளே ! இஃதென்ன வென்ன ? சொல்லக்கடவீர்கள்; யாவன் அறத்தைக்கெடுக்க நினைத்தான் ; உங்களை இவ்விதம் கூனுண்டாம்படிச் செய்தவன் யாவன்? என்று வினவியும், அவர்கள் வாயு தம்மைமுடக்கினமையால், விடைகூறுந் திறனற்று மனங்கலங்கி வருந்தாநிற்பதை யுணர்ந்து தாமும் வருந்தி, இவர்கள் கூறும் மறுமொழியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்.

பாலகாண்டத்தில் முப்பத்திரண்டாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

முப்பத்துமூன்றாவது சருக்கம்.

குசநாபர் பெண்களின் திருமணத்தைக் குறித்தது.

குசநாபருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அந்நூறுபெண்களும்தெளிந்தெழுந்து தந்தையைவணங்கி எங்கள் தந்தையே ! சர்வாத்துமாவாகிய

வாயுதேவன் அவ்வழியால் எங்களொழுக்கத்தை வேற்றுமைசெய்யக் கருதி அறவொழுக்கத்தைத் தவறினன். யாங்கள் பிதாவின் வசப்பட்டவர்களாயிருக்கின்றோமே யல்லது, சுதந்தரமுள்ளவர்களல்லோம்; ஆதலால், வாயுதேவரே! நீர் எங்கள் பிதாவின் முன்னர்ச்சென்று அவரைக்கேட்கக் கடவீர். எங்களை உமக்கு மணம் புணர்விப்பாராயின் நாங்கள் உம்மை மணப்பதற் கையமில்லையென நாங்கள் அவ்வாயுதேவனை வேண்டியும் அவர் உடன்படாமல், எங்கள்மேற் சினங்கொண்டு எங்களை இவ்வாறு முடக்கிவிட்டாரென்று அழுது கூறினர்கள் அச்சிறுமியர்களுடைய மொழிகளைக்கேட்டு அறத்தினெழுக்கங் குன்றாத குசநாபமஹாராஜரும் அப்பெண்களை நோக்கி, என்னருமைப் பெண்களே! எல்லோருக்கும் எக்காலத்திலும்விடாது கைக்கொள்ளத்தக்க குணம் பொறுமையே, அத்தன்மையதாகிய பொறுமையை நீங்கள் எல்லீரும் வேறுபடாது நின்று நம்முடைய குலமுறையறிந்து ஒருங்கு பாதுகாத்தீர்கள். ஆண்மகனுக்காயினும், பெண்மகளுக்காயினும், பொறுமையே அலங்காரமணியெனப்படும்; யௌவனமத மயக்கமுள்ள நீங்கள் வாயுதேவன் எதிரில்வந்து நின்றகாலத்தும் மனஞ்சலிக்காமலும்,அவன்செய்த தீங்குக்குச் சாபமிடாமலும் பொறுமைபூண்டிருந்தது மிகுதியும் வியக்கத்தக்கதே.

క్షమాదానం క్షమాయజ్ఞః క్షమాసత్యంహి పుత్రికాః
క్షమాయశః క్షమాధర్మః క్షమయావిష్ఠితంజగత్

க்ஷமாதாநம் க்ஷமாயஜ்ஞஃ க்ஷமாஸத்யம்ஹி புத்ரிகாஃ
க்ஷமாயசஃ க்ஷமாதர்மஃ க்ஷமயாவிஷ்டிதம் ஜகத்,

இந்த க்ஷமையேதாநஞ் செய்வதினலாகும் பயனையும், யாகஞ்செய்வதினலாகும் பயனையும், சத்தியவாக்கினலாகும் பயனையும், கீர்த்தியையும், தருமஞ்செய்வதினலாகும் பயனேயும், தரத்தகுந்தது. இந்த க்ஷமையில்லாவிடின் தாநஞ்செய்தல் முதலிய யாவும் ஒருவனிடத்திருப்பினும் பயன்படா, க்ஷமையினலேயே உலகமும் நிலைபெற்றிருக்கின்றது. பொறுமையை நீங்கள் சிறப்பாகக் கொண்டமையால் நீங்கள் வருத்தம் அற்றிருக்கக்கடவீர்களென் றிவ்வாறுரைத்து, அப்பெண்மணிகளை அந்தப்புரத்துக்குச் செல்லவிட்டு இவர்களைக் கல்வியறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்தோனுக்குத் திருமணஞ் செய்விக்க வேண்டுமென மந்திரிகளுடன் யோசனைசெய்து கொண்டிருந்தனர். அக்காலத்தில் சூளியென்னப்படும் மஹாமுனிவர் ஜிதேந்திரியராய்ப் பிரஹ்மநிஷ்டராய்த் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் ஊர்மிளையென்னும் கந்தருவ ஸ்திரீயின் தநயையாகிய ஸோமதை யென்பவள் அச்சூளிமஹா முனிவருக்குப் பணிவிடை செய்வதினல் தன்மேல் அவருக்குப் பெருமகிழ்வுண்டாக்கினள். ஒருநாள் அத்தபோ நிதியானவர் திருவுள மகிழ்ந்து ஸோமதை

யைக் கடாக்ஷித்துச் சோமதையே நீ செய்த பணிவிடையால் யாம் மிகு தியும் களிப்புற்றோம், நினக்குவேண்டிய தோர்வரத்தைக் கேட்கக் கடவையென அருளிச்செய்ய, சோமதையும் அவர் திருவுளமகிழ்ந்திருப்பதை உணர்ந்துகொண்டு மனமகிழ்ந்து இனிதாக ஒரு விண்ணப்பஞ் செய்கின்றாள். பெருந் தவவரசே! பிரம்மதேஜஸினால், நிறைந்து பரப்பிரஹ்மம்போல விளங்குகின்ற தேவரைப்போலப் பிரம்மதேஜஸுமைந் தமைந் தனொருவனைத் தேவருடைய அருளால் அடைய விரும்புகின்றேன். அன்றியும் யான் பதியில்லாதவளா யிருக்கிறேன், யானோ இனி ஒருவனையும் மணப்பதில்லை, இவ்வடியேனிடத்தில் அருள்செய்து, என் விண்ணப்பத்தின்படி வரந்தரவேண்டுமென இரந்தனள். சோமதையின் விண்ணப்பத்தைச் திருச்செவிசாற்றிப் பரமகருணையினால், பிரஹ்மதத்தனென்னும் மானசபுத்திரனொருவனைச் சோமதையினிடத்து உண்டுபண்ணினார். சோமதையின் திருக்குமாரராகிய பிரஹ்மதத்தர் காம்பிலியையென்னும் நகரத்தில் சுவர்க்கலோகத்தில் ஆகண்டலன்போல வீற்றிருந்து அரசுநீதிவழுவாமல் லோகபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். குசநாபர் மந்திரியர்களோடு நெடுநாள் ஆராய்ந்து இப்பிரஹ்மதத்தரே தம் தநயைகளுக்குத் தகுந்த கணவரென்று தேறி, உடனே அவரை யழைப்பித்துக் களையில்லாத பெருமகிழ்வுகொண்டு, தம் புத்திரிகாரத்தினங்களாகிய நூற்றுவரையும் அவருக்குத் திருமணஞ்செய்வித்தனர். பிரஹ்மதத்த மஹாராஜரும் வைதிகமுறையில் இவ்வனிதையர்களைப் பாணிக்கிரஹணம் பண்ணிக்கொண்டமாத்திரத்தில், அவருடைய தபோமஹிமையால் அந்நூறு மங்கையர்களும் முடமும் கூனும் ஒருசேர நீங்கி நிமிர்ந்து, முன்போல ரூபலாவண்ணிய முடையார்களாய் விளங்கினார்கள். அதைக்கண்டு, குசநாப மகாராஜரும் மிக உளமகிழ்ந்து தம் மருமகனாகிய பிரஹ்மதத்தரைத் தம் பெண்களோடுகூட்டிப் பரிஜனபரிவாரத்துடன் அவரிருப்பிடத்துக் கனுப்பினர். சோமதையும் தன் புத்திரன் நூறுபத்தினிமாரோடு வருதலைக் கண்ணுமனமுங் குளிரக்கண்டு எல்லையில்லாத உவகைகொண்டு தன்மருமக்கள் நூற்றுவரையும் முறையே தழுவியணைத்துக் குசநாபனையும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்திருந்தனள்.

பாலகாண்டத்தில் முப்பத்துமூன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்துநான்காவது சருக்கம்.

காதிநந்தனர் தம் தந்தையின் பிறப்பை யுரைத்தது.

பின்பு பிரஹ்மதத்தர் தம் பத்தினிமாரோடு நகரஞ்சென்றபின், குசநாபர் புத்திரோற்பத்தியின்பொருட்டுப் புத்திரகாமேஷ்டிசெய்துகொண்டிருக்கையில், குசரென்பவர் தம் புத்திரராகிய குசநாபரைநோக்கிக் குசநாபா! உனக்குத் தகுதியான நற்குண நற்செய்கையுள்ள காதியென்னும் ஒரு புத்திரனுண்டாகக்கடவன். அவனால் நினக்கு மாபெருங் கீர்த்தியுளதாகுமென் றிவ்வண்ணங்கூறி; ஆகாயமார்க்கத்திலெழும்பிப் பிரஹ்மலோகம்போய்ச் சேர்ந்தனர். சேர்ந்த சிலநாள் கழித்துக் குசநாபருக்குக் காதியென்றொரு புத்திரருண்டானர். அவர்தாம் என் தந்தையென்றருளிச்செய்தனர். என்றிவ்வாறுகூறியருளி விசுவாமித்திர மஹாமுனிவர் ஸ்ரீராமசந்திரனைநோக்கி ரகுநந்தன? குசருடைய திருவம்சத்திற் பிறந்தபடியால் எனக்குக் கௌசிகனெனப் பேயருண்டாயிற்று; மேலும் என்க்கு மூத்தவள் ஸத்தியவதியென்பவள், அவள் மிகவும் நற்குணமுண்டயாளாய் ரிசீகரென்பவரைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டு வழுவாமலொழுகின கற்பின் திண்மையால் சரீரத்தோடு தன்பதியுடன்கூடிச் சுவர்க்கலோகமடையலுற்றனள், அதுகண்ட ரிசீகருடைய ஆஞ்ஞைபூண்டு அவள் உலகத்தார்க்கு நலந்தரும்படித் தபோமஹிமையால் மிக்க புண்ணியகரமாயும், நிர்மலமாயுமுள்ள கௌசிகியென்னப்படும் ஒரு மஹாநதியாக இமயமலையினருகில் பெருகிவருகின்றனள். யான் என்னுடன் பிறந்தாளாகிய கௌசிகியினிடத்துப் பிரிவில்லாத அன்பினால் இமயகிரியினருகில் வாசஞ்செய்வேனாயினேன்; மிகுந்த பாவனையாயும், மெய்ம்மையிலும் அறத்திலும் நிலையுள்ளவளாயும, கற்பொழுக்க முடையளாயுமுள்ள அக்கௌசிகி நதியையும்விட்டு ஒரு நியமத்தை முடிப்பதற்காகச் சித்தாச்சிரமம்வந்து, உனது திருத்தோள் வலியால் யான் சித்தியடைந்தேன். ஸ்ரீதசரதநந்தன? நீ வினவியபடி என்மரபின் வரலாறும், இத்தேசத்தின் வரலாறும் விசதமாக உரைத்தேன்; இச்சரித்திரஞ் சொல்லிக்கொண்டிருந்தமையால் மிகக் காலக்கழிவாய்விட்டது. இந்துமதிநந்தனகுமாரா! நீ திருக்கண்வளரக்கடவாய் கண்விழித்தால் நோயுண்டாகிப் பிரயாணம் தடைபடும்; இங்கு இப்பொழுது மரங்களெல்லாம் காற்றினியக்க மின்மையால் அசைவற்றிருக்கின்றன; மிருகங்களும் பறவைகளும் தத்தம் உறைவிடஞ்சேர்ந்து உறங்குகின்றன. பத்துத்திசைகளும் இருளால்மூடப்பட்டன? சந்தியும் முறையே நீங்குகின்றது, அசுவினிமுதலிய நாண்மீன்களாலும், மற்ற விண்மீன்களாலும் ஆகாசம் பலகண்களுடையது போலத்தோன்றுகின்றது; சந்திரனும் உதித்துத் தன் நிலவினால் இருளை

பாலகாண்டம்.

விஸ்வாமித்திரர் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு கங்காநதி உற்பத்தி கூறியது.

NO-17.

(గు. శే. వెం. గ్గుపరామయశాజుల్గం.వ)

విశ్వామిత్రమహాఋషి శ్రీరామలక్ష్మణులకు గంగోత్పత్తి దెలియజెప్పుట.

நீக்கிப் பூமிமுற்றிலும் மிருப்பவருடைய மனத்தை மகிழச்செய்கிறான். இரவில் திரிகின்ற பூதராக்ஷஸ பிசாசங்கள் முதலியவைகள் எங்கும் பயங்கரமாய்த் திரிகின்றனவென்றனர்; இவ்வாறு அருளிச்செய்ய, அங்குள்ள ரிஷிகளெல்லோரும் அது தகுந்ததுமெனப்புகழ்ந்து, விசுவாமித்திர மகாமுனிவரைச் சூழநின்று, குசிககுலத்தில் தோன்றினவர்கள் மிகத் தருமபுத்தி யுள்ளவர்களாகவும், கமலோற்பவனுக்கு நிகரானவர்களாகவும், எல்லாரைப்பார்க்கிலும் சிறந்தவர்களாகவு மிருக்கின்றனர்கள். அவர்களுக்குள் தேவரீர மிகுதியும் கீர்த்தியுண்டுபண்ணத்தக்கவரென்றனர்கள். என்றிவ்வாறு அம்முனிவர்களால் துதிக்கப்பட்ட விசுவாமித்திர மஹாரிஷி சூரியன் அஸ்தகிரியையடைவதுபோல நித்திரையையடைய, ஸ்ரீகௌசல்யாநந்தனராகிய பெருமாள் இளையபெருமாளுடன்கூடி ஆச்சரியமடைந்து கௌசிகமஹாமுனிவரைப் புகழ்ந்து, பல்லவசயனத்தில் திருக்கண் வளர்ந்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் முப்பத்துநான்காவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

முப்பத்தைந்தாவது சருக்கம்.

கங்காநதியின் வரலாறு கூறியது.

பின்பு விசுவாமித்திர மஹாமுனிவர் மற்றுமுள்ள முனிவர்களுடன் அச்சோணநதத்தின் தீரத்தில் உதயம்வரையு மிருந்து பொழுதுவிடிந்தவுடனே தாரகநாமவாச்சியனை நோக்கி, மனுகுலதிலகா! பொழுதுவிடிந்தது, எழுந்திராயெழுந்திராய் உனக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது; பிரயாணப்படவேண்டுமென்றோ? என்று திருப்பள்ளியுணர்த்தினர். அது கேட்டுத் தாடகாதாடனரும் திருப்பள்ளியுணர்ந்து, இளையபெருமாளுடன் கூடி நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு பிரயாணமாய், விசுவாமித்திர மஹாமுனிவரை நோக்கி. காதிநந்தனரே! இச்சோணநதமானது வெள்ளம் வடிந்து மணல் மேடிட்டிருக்கின்றமையால் எவ்வழியால் யாமிதைக் கடக்கவேண்டுமென்றுவினவ? அதுகேட்டு கௌசிக மஹாமுனிவர் ஸ்ரீகோதண்ட ராமா! இதோ இத்தபோநிதிகள் நடக்கின்றார்களே அவ்வழியாயேயாமும் கடக்கவேண்டுமென்று அருளிச்செய்து, அம்முனிவர்களோடும், ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களோடும் அவ்வழியால் அந்நதியைக்கடந்து, நாநாவித அரணியங்களின் வழியாய் வெகுதூரஞ்சென்று, நடுப்பகலில் எல்லாநதிகளினும் சிறந்த கங்காநதியை யடைந்தார். உடனே யாவரும்

அன்னப்பறவை, சாரசப்பறவை முதலிய நீர்ப்பறவைகளால் சூழப்பெற்றுப் பாவனமாயுள்ள புனல்நிரம்பிய அவ்யாற்றைக்கண்டு களிப்புற்று, அதன்தீரத்திலிறங்கி, நடந்துவந்த இளைப்பாறிப் பின்பு அதில் ஸ்நானஞ்செய்து தேவபித்ரு தர்ப்பணுதியாகிய நீர்க்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, அக்னிஹோத்ர ஹோமசேஷமாகிய ஹவிஸ்ஸை அமுதுசெய்து, விசுவாமித்திரமஹாயோகிக்கு நாற்புறமும் சுற்றி வீற்றிருந்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீதசரதாத்மஜர் அங்குப் பகீரதகுலத்தாருடைய நற்காரியங்களை உரைக்கவல்ல தம்மாசிரியனை நோக்கி, ஸ்வாமீ காதிநந்தனு! இக்கங்கை மூன்று உலகங்களிலும் பெருகி அலைகடலை எப்படியடைகின்றதோ? இதைக்கேட்டுணர விரும்புகிறேன், அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று பணிவாக வினவ, கௌசிகமஹாமுனிவர் கங்கையின் பிறப்பும் சிறப்புஞ் சொல்லத்தொடங்குவாராயினர். கேளாய் ஸ்ரீதசரத தநூபவா! இமயமென்னும் மலையரையன் சகல தாதுக்களுக்கும் பிறப்பிடமாக இருக்கின்றான். அவனுக்கு நிகரில்லா ரூபமுள்ள இரண்டு பெண்களுளர். மேருவின் பெண்ணுகிய மனோரமையென்பவள் இவ்விருவருக்குந்தாய் இவருள் மூத்தவள் இக்கங்கை இளையவள் உமையென்பவள். இக்கங்கையை வானவர்கள் வந்து தேவலோகத்துக் கனுப்பும்படி பர்வதராஜனிடம் வந்து இரந்துகேட்டு, கருதியவண்ணம் பெருக்கெடுக்கவல்ல மகிமைதங்கிய இவளைத் தேவலோகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றனர்கள். உமையென்பவள் தான் சங்கரனையே விவாஹஞ்செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று கடுந்தவஞ்செய்ய, பர்வதராஜனும் இஃதுணர்ந்து தன் தநயைக் கநுகூலனுகிய சிவனுக்கே இவளைத் திருமணம் புரிவித்தனன். சைலராஜனுக்குரிய இவ்விரண்டுபெண்களும் மூவுலகத்தவராலும் வணங்கத்தக்க சிறப்புள்ளவர்கள்; இக்கங்காநதி முதலில் தேவலோகத்தையடைந்த சரிதம் முற்றுங்கூறினேன், இத்தெய்வநதி அக்காலத்தில் இவ்வுலகத்தைவிட்டுத் தேவலோகத்தை யடைந்திருந்தது.

பாலகாண்டத்தில் முப்பத்தைந்தாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

முப்பத்தாறுவது சருக்கம்.

பார்வதியும் சிவனும் புணர்ந்தது.

இவ்வாறுகூறிய குசிகநந்தனர்மொழியைத் திருச்செவிசாத்தியருளித் தசரதநந்தனர்களிருவரும் அக்கதையை மிகுதியும் நன்குமதித்துக் காதிநந்தனரே! மிக்க புண்ணியகரமாகிய இக்கதையைக்கேட்டுப் பெருமகி

ழ்ச்சியடைந்தோம்; மலையரசன் மூத்தமகளாகிய இக்கங்கை தேவலோகஞ்சென்று மனிதலோகத்துக்கு மீண்டுவந்தமை முதலிய சரித்திரத்தைச் சுருக்கமொழியச் சாதித்தருளவேண்டும்; தேவரே இச்சரித்திரமெல்லாம் ஐயந்திரிபற நன்குணர்ந்தவர்; உலகங்களைத் தூய்மைசெய்கிற இக்கங்கை என்னகாரணத்தால் மூன்றுலோகங்களையும் அடைந்தது, திரிபதகையானது உலகமூன்றிலும் எச்செயலால் புகழ்பெற்றதென் றிவ்வண்ணம் வினவியதைக்கேட்ட விசுவாமித்திரமஹாமுனிவர் மாதவர்களுக்கு நடுவில் அக்கதையைப் பரக்கச்சொல்லலுற்றனர். ரவிகுலோத்வஹா! முன்பு மஹரிஷியாகிய நீலகண்டர் உமாதேவியைத் திருக்கலியாணஞ் செய்து மோஹங்கொண்டு அவளுடன் தேவமானத்தால் நூறுவருஷ காலம்புணர்ந்திருந்தனர். அவ்வளவுகாலங்கழிந்தும் பார்வதிதேவி வயிறு வாய்க்கவில்லை; அதுகண்டு நான்முகன் முதலிய தேவர்களெல்லோரும் இவர்களுக் கிங்குப் புத்திரனுண்டாவதாயிருப்பின், அத்தேஜஸை யாவர் பொறுக்கவல்லர். இது மூன்றுலகையும் எரித்துவிடுமென்று அச்சங் கொண்டனர் உடனே தேவர்கள் வந்து நீலகண்டனைவணங்கி ஸ்வாமி! நீர் இவ்வுலகங்களுக்கு இதஞ்செய்பவராதலால், எங்களுடைய வந்தனத்துக்கிசைந்து அருள்செய்யக்கடவீர். உம்முடைய தேஜஸ்ஸை இவ்வுலகங்கள் பொறுக்கமாட்டா, ஆதலால் நீர் பார்வதிதேவியுடன் பிரஹ்ம நிஷ்டராகித் தவஞ்செய்யக்கடவீர். மூவுலகும் நிலைபெறுதற்காக உமது தேஜஸ்ஸைத் தேஜஸ்ஸாலேயே நிறுத்தக்கடவீரென்றுசொல்லக்கேட்டுச் சிவமூர்த்தியானவர் விண்ணவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகின்றார். வானவர்களே! உங்கள் கருத்துக்கிணங்க, மலையரையன்மகளோடு புணர்ந்து கலிதமாகுந்தேஜஸ்ஸை யானே தரித்துக்கொள்ளுகிறேன். நீங்களெல்லீரும் மனங்களிக்கக்கடவீர்கள். ஒருகால் என்தேஜஸ்ஸு சிதறிவிழுமாயின் அதைத்தரிப்பவர் யாவரென்றுஉரைக்க, அதுகேட்டுத் தேவர்கள் மீளவும் சங்கரரைநோக்கிச் சாம்பசிவா! உம்முடைய வீரியம் சிதறுமாகில், அதனை இப்பூமி தரிக்குமென்றுசொல்ல, அவ்வாறே வாமதேவருஞ் சிதறியவீரியத்தைப் பூமிமீது விட்டுவிட்டார். அது பூமிமுழுதும் பரவுதலால் பூமி கொதிக்கக்கண்டு, தேவர்கள் இவ்வீரியத்தைத் தரணியால் தரிக்கமுடியாதென்றெண்ணி, அக்கினியை நோக்கி, ஹுதாசனா நீ வாயுவுடன் கூடி இத்தேஜஸ்ஸைத் தாங்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ள, அக்கினி அதில்அநுப்பிரவேசஞ்செய்தமையால் அது ஒரு சுவேதபருப்பதமாகவும், திவ்வியநாணற்காடாகவும் பரிணமித்துச் சூரியனைப்போலவும், அக்கினியைப்போலவும், மிகுந்தஒளியுள்ளதாயிருந்தது. அச்சரவணத்திலேயே மஹாகாந்தியுடையானாய், கிருத்திகாநக்ஷத்திரமாகிய அறுமீன்கள் பாலூட்டி வளர்த்தமையால் கார்த்திகேயனென்னப்படும், அக்கினிகுமாரனாகிய ஷண்முகன்பிறந்தனன். உமாமஹேசுவரர்களுடைய புணர்ச்சிக்கு இடையூறு தாங்கள்செய்த காரணத்தால் அவ்விருவரும் தங்கள்மேல் சீற

றங்கொள்ளாதபடி தேவர்கள் பூஜித்துத் துதித்தனர்கள். அங்ஙனம் அக்கடவுளர்செய்தும், பார்வதிதேவி கோபந்தணியாமல் அமரர்களைநோக்கி, நீங்கள் எனக்குப்பிள்ளைப்பேறுண்டாகாதபடி தடைசெய்தமையால், உங்களுக்கு உங்கள்பத்தினிமார்களிடத்துப் பிள்ளைப்பேறுண்டாகாமற்போகக் கடவது இதுபற்றி உங்கள் மனைவியர்கள் இதுமுதல் மலடிகளாகக் கடவர்களென்று சாபமிட்டு, பூமியைநோக்கி, பூமியே! எனக்கு மகப்பேறுண்டாவதைத்தடுத்து என் பர்த்தாவின் வீரியத்தை நீ தரித்தபடியால் நீ பல பலஉருப்பெற்றவளாயும், பலஅரசர்களால் ஆளப்பட்டவளாயும், மலடியாயும் இருக்கக்கடவையென்று சபித்தனள். இதைக்கேட்டு, நாணமுற்று வருந்துகின்ற தேவர்களுக்கு விடைகொடுத்து, பார்வதிதேவியுடன் சங்கரரும் அவ்விமயமலையின்மேற்குத்திசையில் சென்று, அதன் வடபுறத்தில் கடும்பெருந் தவஞ்செய்யலாயினர். ஸ்ரீரகுகுலதிலகா! பார்வதிதேவி கதையைப் பரக்க உரைத்தேனன்றோ? இனிக் கங்கையாற்றின் மஹிமையை விரித்துச்சொல்வேன்.

பாலகாண்டத்தில் முப்பத்தாறாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

முப்பத்தேழாவது சருக்கம்.

குமாரஸ்வாமியின் உற்பத்தி.

மேற்கூறியபடி சிவன் பார்வதியோடு தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் தேவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து நம்முடைய படைகளைப்

ஸ்ரீராமசந்திரர் கங்கையின் கதையைக் கேட்கக் கௌசிகர் பார்வதியின் கதையை இயம்பியது யாதோ எனின், மேலே கங்காநதியின் சரிதத்துக்கு இது வேண்டியிருக்கின்றமைபற்றி, ஸ்ரீராமபிரான் கேட்டிலனாயினும் இஃதை முன்பு கூறிப் பின்பு அஃதையுரைத்தாரெனக்கொள்க. சிலவைதிக புராணங்கள் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு உலகமளக்கும்போது பிரஹ்மாண்டம் பேதித்து அளகநந்தையினீர்பெருகிக் கங்கையாயிற்றென்றும், சில சாத்விக புராணங்கள் அப்பொழுது பிரஹ்மதேவர் தன் கமண்டலுஜலத்தால் திரிவிக்ரமன் திருவடியைத் துலக்க அந்நீர்பெருகிக் கங்கையாயிற்றென்றும், —சில உத்தமபுராணங்கள் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு திருவடி நகத்தினின்றும் கங்காநதி பிறந்ததென்றுங் கூறுகின்றன. இங்கு இமயமலைக்குப் பிறந்தாளென்னல் யாதோ எனின், கல்பபேதங்களில் இவைநடந்தனவென வைதிகர் மூவரும் பரிஹாரஞ்சொல்லுகிறார்கள். அவருள் சிலர் கங்கைக்கே பல அவதாரங்களுண்டென்கிறார்கள். சிலர் அளகநந்தையின் தீர்த்தத்தையே பிரஹ்மதேவர் தம் கடத்திலெடுத்து ஸ்ரீபரந்தாமனுடைய சீர்பாதத்தை விளக்க, அத்தீர்த்தம் அத்திருவடி நகவழியாய்ப் பெருகித் தேவலோகத்தில் இக்கங்கையுடன் கலந்து ஒன்றாயிற்றென்பர்.

பாலகாண்டம்.

குமாரசுவாமியின் உற்பத்தி கூறியது.

NO-18.

(కుమారస్వామి ఉత్పత్తి తెలియచెప్పుట.)

பாதுகாக்கவல்ல சேனபதி நமக்குவேண்டுமே, பார்வதியின் சாபத்தால் நமக்கும் புத்திரப்பேறில்லையே என்செய்வோமெனப் பலபல நெறியாலாராய்ந்து,சதுர்முகனிடஞ்சென்று, அக்கமலாசனனை வணங்கி ஸ்வாமி! பிதாமஹரே எங்களுக்குச் சேனபதியாக உம்மால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மஹாதேவர் பார்வதியுடன் இடைவிடாது தவஞ்செய்யா நின்றார். இதன்மேல் யாங்கள் செய்யுங்காரியத்தை அருளிச்செய்யவேண்டும். தேவரே எங்களுக்குத் தஞ்சம், தேவரே யாவும் அறிந்தவரென்று விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்டனர்கள். அதுகேட்டுத் திசைமுகக்கடவுள் தேவர்களை நோக்கி, யருளிச்செய்கிறார். அமரர்களே! உங்களுக்குப் பிள்ளையுண்டாவதில்லையெனப் பார்வதியிட்ட சாபந் தப்புவதில்லை; இவ்வாகாய கங்கையினிடத்தில் அக்கினிதேவன் சங்கரனுடைய வீரியத்தைவிட்டு, அதைக்கொண்டு ஒருபுத்திரனை யுண்டுபண்ணக்கடவன். இதைக் கங்காதேவியும் அங்கீகாரஞ்செய்வள், பார்வதிதேவியும் அப்புதல்வனை உகந்தெடுப்பாள் அச்சிறுவனே உங்களுக்குச் சேனபதியாகக்கடவன். சந்தேஹமில்லையென்று சொல்லியருளக் கேட்டுத் தேவர்கள் யாவரும் பங்கஜனைவணங்கிப் பூஜித்து அவரிடத்தில் விடைபெற்று மீண்டு இமயமலை சேர்ந்து அக்கினிதேவனை நோக்கி, நான்முகக்கடவுள் கட்டளைப்படி சங்கரனதுசுக்கிலத்தைக் கங்கையினிடத்தில் விடவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டனர். அவ்வேண்டுகோளின்படியே செய்வேனெனத் தீக்கடவுள் அவர்களுக்குறுதிகூறிக் கங்கையாற்றை அடைந்து கங்காதேவி! தேவர்களுக்கு ஹிதார்த்தமாய் என்னிடத்திலிருக்கின்ற சாம்பசிவனுடைய இந்திரியத்தைப்பெற்றுக் கருப்பந்தரிக்கவேண்டுமென்று சொல்ல, அதைக்கேட்டுக் கங்கையும் பெண்ணுருக்கொண்டு நிற்க, அக்கினி அவளிடத்து அவ்வீரியத்தைவிட,அது எல்லாவிடத்திலும் பரவி வெள்ளங்களெல்லாம் நிறைந்துவிட, அதைத்தரிக்கமாட்டாமல் கங்காதேவி அக்கினிதேவனைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறாள். தேவதூர்தா! உன்னுடைய தேஜஸ்ஸைத் தரிக்கயான் வல்லவளென்று அத்தேஜஸ்ஸு என்னைக்கொளுத்திவிடுகிறதென்று வியாகுலத்தோடு சொல்லக்கேட்டு, இக்கருப்பத்தை இப்பனிமலையினருகில் விட்டுவிடென்று அக்கினிதேவன்சொல்லினன். அவ்வாறே கங்காநதி தன் வெள்ளத்தால் அக்கருவையொதுக்கிவிட்டாள். அக்கருப்பின் உப்புக்கூறு எஃகாகவும், செம்பாகவும், மலக்கூறு தகரமாகவும், ஈயமாகவும் மாறின, அவைகளே இத்தரணியை யடைந்து நாநாவிதமாகிய தாதுக்களுமாயின. மேலும் அக்கருவை விழுத்தினவுடன் அதன் ஒளியால் சூழப்பட்ட அச்சுவேத பருப்பதத்தைச் சார்ந்த பூமிமுழுதும் சுவர்ணமாகியதனால் ஜாதரூபமென்னும் பெயர்பெற்று அக்கினிக்கு நிகராகிய காந்தியுள்ளதாயிற்று, அங்குள்ள புல் மரம் செடி கொடி புதல் முதலிய யாவும் பொன்னாயின, பின் அங்குப்பிறந்த குமாரனை இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் நோக்கி, அக்குமாரனுக்குப் பால்கொடுப்பதற்காகக்

கிருத்திகாதேவிகளை யேவ, அவர்கள் இப்பிள்ளை யெங்களுக்குப் புத்திரனாகவேண்டுமென அமரர்களிடத்தில் உறுதிகேட்கையில், அங்ஙனமே இதன் கார்த்திகேயனென்று மூன்றுலோகங்களிலும் கீர்த்தியடையக்கடவனென்று வரங்கொடுத்தனர்கள். நழுவிவீழ்ந்த இக்கருவை அக்கிருத்திகா தேவிகள் பால்கொடுத்து வளர்த்துவந்தனர். இக்கரு முற்றும் ஓரிடத்திலும் நிலைபெறாமல் ஸ்கலிதமானபடியால் இப்பிள்ளைக்குத் தேவர்கள் ஸ்கந்தனென்றும் பெயரிட்டனர்கள். இவ்விதமாக இப்பிள்ளைபிறந்தவுடன் கிருத்திகாதேவிகள் அறுவருடைய முலையையும் ஆறுமுகம்பெற்றுக்கொண்டு பாலுண்டமையால் ஒருதினத்திலேயே மிகப்பலமுள்ளவனாகப் பருத்து வளர்ந்து சகல தானவகணங்களையும் வென்றான். அது கண்டு உடனே அக்கினிமுதலிய தேவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து இவனைத் தேவசேனைக்குச் சேனாபதியாக அபிஷேகஞ்செய்தார்கள். சக்கரவர்த்தி திருக்குமாரரே! இவ்வண்ணம் கங்காமஹிமையின் விரிவையும், மங்களகரனாகிய குமாரசுவாமியின் உற்பத்தியையுங் கூறினேன். ஸ்ரீகாகுத்தரே! இக்கார்த்திகேயனிடத்தில் யாவன் பக்திசெய்கிறானோ? அவன் நெடுநாள் வாழ்ந்திருந்து பிள்ளை பேரன்மார்களுடன் குமாரஸ்வாமியின் உலகத்தை யடைவான்.

பாலகாண்டத்தில் முப்பத்தேழாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

முப்பத்தெட்டாவது சருக்கம்.

பிருகுமஹாரிஷி சகரசக்கரவர்த்திக்குப் பிள்ளைவரந்தந்தது.

விசுவாமித்திரமஹாமுனிவர் இவ்வாறு இக்கதையை யுரைத்து, ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, மேலும் அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீ அயிக்ஷுமதேயநந்தனா! முற்காலத்தில் அயோத்திமாநகரில் சகரசக்கரவர்த்தியென்பவர் உலகாண்டுவந்தார். அவருக்கு இரண்டுபத்தினிமாருளர்; மூத்தவளாகிய கேசினியென்பவள் விதர்ப்பராஜன் பெண், இளையாளாகியஸுமதியென்பவள் அரிஷ்டநேமியென்பவன்பெண், பிள்ளையில்லாமையா லிவ்விருவரோடு கூடி இமயமலையில் பிருகுமஹாரிஷி தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தபோவனத்தையடைந்து, நூறுவருஷம் ஸகரபூபதியார் தவஞ்செய்தார். பின்பு சத்தியவாதியாகிய பிருகுமஹாமுனிவர் சகரசக்கரவர்த்தியாருடைய கருத்தையுணர்ந்து அவரைநோக்கி, கோதிலாக் குணமணியாகிய மஹாராஜரே! உமக்குப் பல சிறுவர்கள் உண்டாவார்கள். அவர்

கேசினிக்கு அசமஞ்சனென்னும்ஒருபிள்ளையும் சுமதிக்கு அருபதினாயிரம்பிள்ளைகளும்உண்டானது. NO-19. A

కేశిని అసమంజుదను· ఒకబిడ్డను సుమతి అరువదివేలబిడలనుకనినది.

களால் உலகத்தில் பிறர்பெறவொண்ணாத புகழ்ச்சியடைவீர். உம்முடைய பத்தினிகளுள் ஒருத்திக்கு ஒருபிள்ளையும், மற்றொருத்திக்கு அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகளும் பிறப்பார்களென வரங்கொடுத்தார். அதுகேட்டுச் சகரமகாராஜர் தேவிகளிருவரும் அம்முனிவனைக் கைகூப்பிப் பணிவாகத்தண்டமிட்டு ஸ்வாமீ ! ஒருபிள்ளையாருக்கு ? பலபிள்ளையாருக்கு ? இதை யருளிச்செய்யவேண்டுமென்று வினவ, யாருக்கு எந்தவரம் வேண்டுமோ அப்படியே பிள்ளைகள் தோன்றுவர்கள் ; உங்கள் விருப்பம் எத்தன்மையதென்று பிருகுமஹாரிஷி கேட்டருளினர். அதுகேட்டுக் கேசினி யொருபிள்ளையையும், பக்ஷிராஜன் ஸஹோதரியாகிய ஸுமதி பலபிள்ளைகளையும் வரமாகப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். பின்பு சகரசக்கரவர்த்தியார் அவ்வருந்தவனை வலம்வந்து வந்தனஞ்செய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, மனைவிமாருடன் தம்நகரமே வந்து சேர்ந்தார். அநந்தரம் சிலநாள் சென்றபின் இருவரும் கருக்கொண்டு கேசினி, அஸமஞ்சஸனென்னும் பிள்ளையையும்; ஸுமதி சுரைக்காய்போன்ற ஒரு கருப்பப் பிண்டத்தையும் பெற்றார்கள். பின்பு அப்பிண்டம் உடைந்து அதிலிருந்து அறுபதினாயிரங்குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். இவர்களைத் தாதிமார்களெடுத்து நெய்க்கொப்பரையிலிட்டு வளர்த்துவர எல்லோரும் நாள் செல்லச் செல்ல யௌவனவயதுபெற்று, ரூபபலபராக்கிரமமுள்ளவர்களானார்கள். பட்டத்துக்குரிய அஸமஞ்சஸனனவன் அறிவழிந்து, நகரிலுள்ள சிறுவர்களெல்லோரையுமெடுத்துச் சரயூநதியில் எறிந்து,அவர்கள்நீர்குடித்து மூழ்கி இறக்கையில் பார்த்துப்பார்த்து நகைத்துக்கொண்டு, இவ்விளையாட்டால் சாதுஜனங்களுக்கெல்லாம் பீடையுண்டாகச்செய்து வந்தமையால் அப்புத்திரனைச் சகரமஹாராஜர் நாட்டினின்றுத் துரத்திக் காட்டிற் செல்லவிட்டனர். அவ்வஸமஞ்சஸன் புத்திரன் அஞ்சுமானென்பவன் மிக்க நற்குண நற்செய்கையுள்ளவனாகி, யாவருக்கும் நண்பனாக விருந்தான். இங்ஙனம் நாள்கள் சில செல்லாநிற்கையில் சகரசக்கரவர்த்தியார்க்கு அசுவமேதயாகஞ் செய்யவேண்டுமென ஓர்விருப்பம் நெஞ்சிற்றோன்றி, வசிஷ்டர்முதலிய மஹரிஷிகளோடும், மந்திரிகளோடும், நன்காராய்ந்து துணிந்துகொண்டு விதிப்படி யாகஞ்செய்யலாயினர்.

பாலகாண்டத்தில் முப்பத்தெட்டாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

சகரசக்கரவர்த்தியார் அசுவமேதயாகஞ்செய்தது.

கௌசிகமஹாமுனி இவ்வாறுரைத்துக்கதையைமுடித்தலும்,ஸ்ரீகௌசல்யாகுமாரர் அதுகேட்டருளி மீண்டும், எரிகின்ற தணல்போலவிளங்குகின்ற அம்முனிவரைநோக்கி,ஸ்வாமீ! இக்கதையை விரிவாகக்கேட்கவிரும்புகின்றேன். எங்களுக்கு முன்னோராகிய அந்தச்சகரசக்கரவர்த்தி அசுவமேதம் எவ்வண்ணம்செய்தார். அஃதருளிச்செய்யவேண்டுமென்று வினவியருளினர். காதிநந்தனர் அதுகேட்டு ஸ்ரீரவிகுலோத்தமா! சகரமஹாராஜருடையகதையைவிரித்துரைக்கிறேன்கேளாயென்று சொல்லத்தொடங்கினர். சிவனுக்கு மாமனாகிய இமயமென்னும் மலையாயன் விந்தியமலையின் அருகில் அதற்கு நிகராக உயர்ந்திருக்கின்றது; அம்மலை இரண்டினடுவில் அச்சகரமஹாராஜனுடைய யாகம்நடந்தது,அவ்விடமோ யாகஞ்செய்வதற்குரிய சிறந்தநிலம்.அவ்யாகத்தின்பொருட்டு விட்டகுதிரையைக்காப்பதற்குப் பாட்டனர் கட்டளையின்படி அம்சுமான் என்பவன் கவசம்பூண்டுவிற்பிடித்துக்கொண்டு அக்குதிரையை மிகப்பாதுகாத்துக்கொண்டுநடந்தான். அப்பொழுதுதேவேந்திரன்இச்சகரசக்கரவர்த்தியும்நம்மைப்போலச் சதக்கிருதுவாகிவிடுகிறானேயென்று மனம்பொறாமல் பருவதினத்தில்ராக்ஷசவேடங்கொண்டு மாயையால் ஒருவருக்குந்தெரியாமல் அவ்வசுவத்தைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய்விட்டான். வசிஷ்டர் முதலிய முனிசிரேஷ்டர்கள் அதைக்கண்ணுற்றுச் சகரசக்கரவர்த்தியாரிடத்துச்சொல்லுகிறார்கள்மகாராஜரே! இவ்வசுவமேதப்பரியையாவனேஒருவன் கைப்பற்றிக்கொண்டு போகிறான். விரைவில் அவனை வென்று குதிரையைமீட்டுக்கொண்டு வரல் வேண்டும்.

యజ్ఞచ్ఛిద్రంభవేత్తత్ర సర్వేషామశివాయనః
తత్తథాక్రియతాంరాజన్యథాచ్ఛిద్రః క్రతుర్భవేత్

யக்ஞச்சித்ரம்பவேத்வேதத் ஸர்வேஷாமசிவாயநः
தத்ததாக்ரியதாம்ரார்ஜ யதாச்சித்ரः க்ரதுர்பவேத்.

இல்லாவிடின் இவ்யாகங் கெட்டுவிடுகிறபடியால் எல்லோர்க்குந் தீங்குண்டாகும். ஆதலால், யாகம் தடையின்றிமுடியும்படி நீர்முயலவேண்டுமெனக் கூறினார்கள். அப்புரோஹிதர்சொல்லக்கேட்டுச் சகரபூபாலர்அறுபதினாயிரம் தநயர்களையும் அழைத்துச் சொல்லியதாவது.—குமாரர்களே! யான் பேரனுடன் தீக்ஷைவஹித்திருக்கிறேன். ஆதலால், நீங்களெல்லீரும் புறப்பட்டு ஒவ்வொரு காததூரம் தனித்தனியாராய்ந்து, அத்துரகத்தையும், அதை யபஹரித்த இராக்கதனையுந் தேடக்கடவீர்கள். அத்துரங்கத்

பால்காண்டம்.

சகர சக்கரவர்த்தி அஸ்வமேதயாகம் செய்தது.

NO-19.B.

సగర చక్రవర్తి అశ్వమేధయాగము చేయుట.

னைக்கொண்டுபோன இடத்தையோயாம் அறியோம். நீங்கள் பூமிமுழுதும் தேடி யகப்படாவிட்டால், பூதலத்தையும், அசுவம் அகப்படுகிறவரையில் தோண்டக்கடவீர்கள். உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது. நீங்கள் வருகிறவரையில் யான் தீக்ஷையைவிடாமல் இவ்விடத்திலேயே யிருக்கிறேனென்று கட்டளையிட்டனர். அக்கட்டளையைமேற்கொண்ட அறுபதினாயிரம் குமாரர்களும் மனமகிழ்ந்தவர்களாகிப் புறப்பட்டுத் தரணிமுழுதும்தேடி ஹயத்தைக்காணுமல் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொருகாதம் வீதமாக, அறுபதினாயிரம் காதம்வரையில் வச்சிராயுதம்போலக் கடினமாகிய நகங்களாலும், சூலங்களாலும் கலப்பைகளாலும் அகழ்ந்தார்கள். இவ்வண்ணம் இவர்கள் அகழ்கையில் பூமி கிடுகிடென்று பேரிரைச்சலிட்டது. அதன்கீழிருந்த நாக ராக்ஷஸாஸுராதிகளாகிய சேதனர்கள் புண்பட்டுக் கதறினர்கள். இவ்வாறு இவர்கள் இஜ்ஜம்பூத்வீபம் முழுதுந் தோண்டிக்கொண்டே அவனிமுழுதுந் தேடினர்கள். இதுகண்டு தேவகந்தர்வ தானவ பன்னகாதிகள் பயமுற்றுப் பிதாமஹரிடம் சென்று அவரை வணங்கித் துதிசெய்து, ஸ்வாமீ சதுர்முகக்கடவுளே! ஸகரசக்கரவர்த்தி குமாரர்களால் இத்தரணிமுழுதும் அகழப்படுகின்றது; பாதாளவாசிகளாகிய பல உயிர்த்தொகைகளும் கொல்லப்படுகின்றன. இவன்தான் எங்களுடைய யாகத்தைக்கெடுத்து வாஜியைக் கவர்ந்துகொண்டு வந்துவிட்டானென்று எவனைக் கண்ணுற்றபோதிலும் அவனைப் பிடித்துக் கொலை புரிகிறார்கள். இதற்கு உபாயம் தேவரீர அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று முறையிட்டார்கள்.

பாலகாண்டத்தில் முப்பத்தொன்பதாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நாற்பதாவது சருக்கம்.

சகரகுமாரர்கள் கபிலமுனிகோபத்தால் எரிந்துவிட்டது.

வேதாவும் அந்த வானவர் வார்த்தையைக்கேட்டுச் சகரதனயர்கள் நம்மையுங் கொல்லுவார்களென்று நடுங்குகிற அமரர்களை நோக்கி, உரைக்கின்றார் விண்ணவரே!—

యస్యేయంవసుధాకృత్స్నా వాసుదేవస్యధీమతః
కాపిలంరూపమాస్థాయధారయత్యనిశంధరాం

யஸ்யேயம் வஸுதாக்ருத்ஸ்நா வாஸுதேவஸ்யதீமதঃ
காபிலம்ரூபமாஸ்தாய தாரயத்யநிசந்தராம்.

இவ்வண்டமும், இதுபோன்ற மற்றெல்லா அண்டங்களும் பராற்பரராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணருடையன அல்லவா? அம்முதற்கடவுளானவர் இப்

பூதலத்துக்குத் தீங்கணுகாமல் ஸ்ரீகபிலாவதாரஞ்செய்து யோகமஹிமையால் உலகமனைத்தும் பாதுகாத்துவருகிறார். அவருடைய கோபாக்கினியால் அச்சகரநந்தனர்கள் எரிந்துவிடப்போகிறார்கள். இவர்கள் இப்பூமியைத் தோண்டுவதும் இவர் ஸ்ரீகபிலர்கோபத்தாலிறப்பதும் அத்தெய்வச்செயலேயென்று முன்னமே யான் ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்திருக்கிறேனென்று மொழிந்தனர். வசுருத்திராதித்தியாசுவினிகளாகிய முப்பத்துமூவர் முதலிய தேவர்கள் வாணிமணாளன் வாக்கியத்தைக்கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு அவரிடத்தில் விடைபெற்றுத் திரும்பித் தத்தமிருப்பிடம்வந்து சேர்ந்தனர்கள்.

இங்கு ஸுமதிகுமாரர்களும் பேரிடிபோல ஒலியெழும்பும்படி இரைந்து பார்முழுதும் பிளந்து பூமியை வலமாகச் சுற்றிப்பார்த்துப் பரிமாவைக் காணாமல் மீண்டு பிதாவினிடம்வந்து விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள். ஸ்வாமீ! நாங்கள் தரணியெங்குந்திரிந்து, செருக்குள்ள தேவதானவ ராக்ஷஸ பிசாச கின்னர பன்னகாதிகளையும் பிடித்துக்கொண்டே முழுதுந் தேடிப்பார்த்தோம். அக்குதிரையைக் கண்டோமில்லை, அதையபஹாரஞ்செய்தவனையும் கண்டிலோம். யாங்கள் என்செய்வோம். தேவருக்கு மங்களமுண்டாகக் கடவது. இவ்விஷயத்தில் தேவர் தகுந்த யோசனைசெய்யவேண்டுமெனச் சிறுவர்கள் சொல்லக்கேட்டுச் சகரசக்கரவர்த்தி சினங்கொண்டு, அவர்களைநோக்கி; குமாரர்களே! நீங்கள் அதிகசூரர்களாயிருந்தும், கருதிச்சென்ற வினையை முடிக்குந் திறனில்லாராய் வாளா மீளுதல்தகுமோ? நீங்கள் மீண்டுசென்று அவ்வசுவத்தையும், அதைக்கவர்ந்து சென்றவனையும் கண்டு பிடிக்கிறவரையில் பூமியை அகழ்க்கடவீர்கள். உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகுக, நீங்கள் செல்லுங்காரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டு மீளக்கடவீர்களென்று ஆக்ஞைசெய்தனர். தந்தையின் மொழியைக்கேட்டு அவர்களெல்லோரும் மீண்டு விரைந்துவந்து பண்டையவண்ணம் பூமியைத் தோண்டுகையில் அங்கு மலைபோன்ற விரூபாக்ஷமென்கிற திக்கஜத்தைக் கண்டனர்கள். அத்திசாகஜம், மலை காடு கடலோடுகூடிய இப்பூமியைச் சிரத்தில் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறது; அது பருவகாலங்களில் எப்பொழுது இளைப்பாறுவதற்காகத் தலையை அசைக்குமோ? அப்பொழுது பூகம்பமுண்டாகும்; அவ்வாரணத்தை அவர்கள் வலஞ்செய்து அதை வியந்து புகழ்ந்து கீழ்த்திசையினின்று தென்றிசைவரையும் பூமியைப் பிளந்துசென்று அங்கு மஹாபதுமனென்னும் திக்கஜத்தைக்கண்டு வியப்படைந்து, அதையும் வலஞ்செய்து, மேற்றிசைநோக்கிப் பூமியைப்பிளந்து சென்று, அங்கு ஸௌமனஸமென்னும் திசாகஜத்தைக் கண்ணுற்று, அதையும் வலம்வந்து குசலங்கேட்டு, வடதிசையைநோக்கிப் பூமியைப்பிளந்துபோய்ப் பனிமலைபோல வெண்மையாகிய பத்திரமென்னுந் திக்கியானையைக்கண்டு, அதையும் தழுவி வலம்வந்து, எங்குங் குதிரையைக்காணமல்மிக்க சினங்கொண்டு மறுபடியும் வடகிழக்காகப் பூமியைப்பிளந்து சென்று அங்கு ஸ்ரீவாசுதேவ

ராகிய ஸ்ரீகபிலமுனிவரையும், அவரருகில் மேய்ந்துகொண்டிருக்கிற அசுவமேதக்குதிரையையுங் காணுதலும் உள்ளத்தில் பெருமகிழ்வுகொண்டு, பகவானாகிய அந்தக் கபிலமுனிவரே தங்கள் துரங்கத்தை வஞ்சஞ்செய்துகொண்டு வந்துவிட்டதாக எண்ணிச் சினமூளமூளக் கண்கள்சிவந்து மண்வெட்டி, கலப்பை, கல்முதலியவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு விரைந்தோடி நெருங்கிக் கபிலபகவானை நோக்கி, மதிகெட்டவனே! நில்நில்! எமது அசுவமேதக்குதிரையை நீயே களவாடி வந்துவிட்டாய்; எங்களைச் சகரதனயர்களென அறியென்று, அவ்வரும்பெருந்தவச்செல்வனை அவமதித்துவெருட்டினார்கள். அக்காலையில் தவநிதியாகிய ஸ்ரீகபிலபகவான் விழித்து ஒரு ஹுங்காரஞ்செய்தலும், அறுபதினாயிரவர்களும் எரிந்து சாம்பலாய் விட்டனர்கள்.

பாலகாண்டத்தில் நாற்பதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்தொன்றாவது சருக்கம்.

சகரச்சக்கரவர்த்தியார் யாகத்தை முடித்தது.

இது நடந்தபின் சகரசக்கரவர்த்தியார் பலநாள்கழிந்தும் சிறுவர்கள் பெயர்த்து வராக்காரணத்தால் ஐயங்கொண்டு, தம்பேரனாகிய அஞ்சுமானை யழைத்துச் சிரஞ்சீவி! இதுவரையும் உன் சிறியதந்தைகள் வாராமையால் நீ ஆயுதபாணியாகச்சென்று பகைஞர்களைவென்றும், பெரியோர்களைவணங்கியும், அங்கங்குத்தக்கபடி நடந்து சிறியதந்தைகள் சென்ற இடத்தையும் தெரிந்துகொண்டு அசுவமேதக்குதிரையைக்கண்டு பிடித்துக்கொண்டு வரக்கடவை. நின்னாலேயே என்யாகம் முடியவேண்டுமென உரைத்தனர். அதைச்செவியுற்று அஞ்சுமானும் வாள், கேடயம், வில் முதலியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு உடனே புறப்பட்டு முழுதுஞ் சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டே ஸுமதிகுமாரர்கள் தோண்டியிருக்கிறவழியே வந்து தேவ தானவ ராக்ஷச பிசாச பன்னகாதிகளால் பூஜிக்கப்பட்ட திக்கஜங்களைக்கண்டு வலஞ்செய்து யோகக்ஷேமம் விசாரித்துத் திசாகஜங்களே! என்பாட்டனார் அசுவமேதப் பாய்மாவைத் தேடிக்கொண்டு என் சிறியதந்தைகள் வந்தார்கள். அவர்களையும் அக்குதிரையையும் நீங்கள் கண்டீர்களோவென்று கேட்டான். அந்தத் திக்கரிகளும் அஞ்சுமானே! நீக்ஷேமமாய்த் துரங்கத்துடன் திரும்பி வருவாயென்று ஆசீர்வதித்தனுப்பின. அஞ்சுமானும் அவ்

வழியே சென்று நீறுகிச் சிந்திக்கிடக்கின்ற இளையபிதாக்களையும், அங்கு மேய்ந்துகொண்டிருக்கின்ற அசுவத்தையும்பார்த்து மிக்க சோகங்கொண்டு புலம்பி அழுது ஒருவண்ணம் மனந்தெளிந்து, அவர்களுக்கு நீர்க்கடன் செய்யவேண்டுமெனக்கருதி நீர் தேடுகையில் எங்கும் அகப்படாமையால் அவ்விடந்துறந்து செல்லாநிற்கையில் அங்குத்தன் தந்தைகளுக்கு மாதுலராகிய பக்ஷிராஜனைக்கண்டான். அவரும் இவனைக்கண்டு மஹாபலசாலியாகிய அஞ்சுமானே! நீ சோகமடையற்க; உன் இளையபிதாக்கள் இறந்ததோ உலகத்துக்கெல்லாம் உபகாரமாயிருக்கிறது; இவர்கள் ஸ்ரீகபிலமஹாரிஷிகோபத்தால் எரிந்து இறந்தார்கள். இவர்களுக்கு இவ்வுலோகத்துள்ள நீரால் தருப்பணஞ்செய்வதினால் நல்லகதியுண்டாகமாட்டாது; இமயமலையின் மூத்தமகளாகிய கங்காநதியைத் தேவலோகத்தினின்று இங்கேகொண்டுவந்து அதனீரை இந்நீற்றின்மேற் படிவித்து அந்நதியிலேயே தருப்பணஞ்செய்தால் இவ்வறுபதினாயிரவர்களும் சுவர்க்கலோகத்தை யடைவார்கள். இவ்வளவுமகிமை அக்கங்கைக்கே யல்லது மற்ற நதிகளுக்குக்கிடையாது; அதற்குத்தக்க முயற்சிசெய்யவேண்டும். இப்பொழுது இப்பரிமாவைப்பற்றிக்கொண்டுபோய் உன்பிதாமகனுடைய யாகத்தை முடிப்பிக்கக்கடவையென்று கட்டளையிட்டனர். அஞ்சுமானும் அதைக்கேட்டு விரைந்துவந்து. அச்சுவத்தைப்பற்றி மீண்டுவந்து மூதாதையாரிடத்து நடந்தவண்ணம் யாவற்றையும் அறிவித்தனன். அதுகேட்டுச் சகரமஹாராஜரும் புத்திரசோகததால் மிகுதியுங்கலங்கி, ஒருவாறு தணிந்து, அவ்யாகத்தை விதிப்படிமுடித்து அயோத்திக்குவந்து கங்கைகொண்டுவருமுபாயம் இன்னதெனத்தோன்றாமலே முப்பதினாயிரவருஷம் உலகத்தையாண்டு தேவலோகத்தை யடைந்தார்.

பாலகாண்டத்தில் நாற்பத்தொன்றாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

நாற்பத்திரண்டாவது சருக்கம்.

பகீரதமஹாராஜர் தவஞ்செய்தமை.

ஸகரசக்கரவர்த்தியார் சுவர்க்கமடைந்தபின் சகல ஜனங்களாலும் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்ற அஞ்சுமானும் அரசநீதிவழுவாமல் தேசத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்துவருகையில் சிலநாள் சென்றபின்னர்த் தனக்குப்பிறந்த திலீபமஹாராஜருக்குத் தகுந்தவயது வந்ததைக்கண்டு பட்டங்கட்டிவிட்டுக் கங்கையைக்கொண்டு வருவதற்காகப் பாவனமாகிய இமயமலையின் சிகரத்தில் முப்பத்திராயிரவருஷங் கடினதவஞ்செய்தும், தம் எண்ணம் முற்றுப்பெறாமல் சுவர்க்கமடைந்தனர். திலீபமஹாராஜரும் தம் சிறியபாட்டன்மார்களுக்கு மரணம்நேர்ந்தசெய்தியைக் கேள்வியுற்றுத்

துயர்க்கடலிலாழ்ந்து தேவகங்கை எவ்வாறு இந்நிலவுலகி லிறங்கும்? அந்நதியினீரால் அவர்களுக்கு எங்ஙனம் நீர்க்கடன் முடித்தல் கூடுமென் று நிரந்தரஞ் சிந்தாகுலராய், நிஷ்டைகுலையாமல் பற்பலயாகங்களையுஞ் செய்துகொண்டு, முப்பதினாயிரமாண்டு அரசுபுரிந்து தம்புத்திரராகிய பகீர தனுக்கு முடிசூடிக் கங்கைகொண்டுவரும் உபாயமொன்றுந் தோன்றாமல் மனக்கவலையாலேயே தாம்செய்த புண்ணியமடியாகச் சுவர்க்கம்போய்ச் சேர்ந்தனர்.

பகீரதமஹாராஜரும் தமக்குப் பிள்ளைபிறந்தபின் அவனுக்கு முடி யைச் சூட்டுவித்துத் தவஞ்செய்யவேண்டுமென நெடுநாள் கருதிக்கொண் டிருந்தும் பிள்ளைபிறவாமையால், ராஜ்ஜியத்தை மந்திரிகள்வசம் ஒப்பு வித்துக் கோகருண மலைச்சாரலைச்சேர்ந்து நான்குபுறத்திலுந் தீயைவளர் த்தி நடுவில் நின்று கதிரவனைநோக்கிக்கொண்டு சுரங்களை உயர்த்தி மாசத் துக்கொருமுறை உணவுண்டு, இங்ஙனம் அநேகமாயிரம் ஆண்டு தவத்தி லிருந்தனர். அனைத்துலகங்களுக்குந் தந்தையாகிய சதுர்முகக்கடவுள் இவர்செய்யும் தவத்திற் குகந்தருளிச் சகல தேவகணங்களோடு கூடி இவர்க்குக் கட்புலனாக நின்று, திலீபகுலதீபா! நீசெய்த தவத்தால் யாம் மிகுதியும் உவந்தோம். உனக்கு வேண்டும் வரத்தைக் கேட் கக்கடவை யென்று அருளிச்செய்ய, பகீரதமஹிபதி அதைச்செவி யேற்றுப் பெருமகிழ்வுகொண்டு, கமலாஸநனை வந்தனஞ்செய்து, சகல லோககர்த்தாவே! தேவர் அடியேனிடத்துக் கருணைகூர்ந்ததும், அடியேன் செய்த தவத்திற்குப் பயன்தருவதும் மெய்ம்மையாயின், ஸகரகுமாரர்கள் யாவரும் என்கரத்தால் நீர்க்கடன் பெறுதலுமன்றி, அவர்கள் வெந்து வீழ்ந்த சாம்பலில் சுரநதியின் புனல்பெருகி வந்து படிவதனால் அவர்கள் நற்கதி யடைதலும்வேண்டும்; இக்ஷ்வாகுஸந்ததி யழியாமல் செழிப்பதற் காக அடியேனுக்குப் புத்திரனுமுண்டாகல்வேண்டும். இவ்வரமிரண்டனை யும் தேவர் அருளிச்செயல் வேண்டுமென விண்ணப்பஞ்செய்தனர். இவ் வாறு விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்ட பகீரதர் வாக்கியத்தைத் திருச்செவி சாத்திய திசைமுகக்கடவுள் இக்ஷ்வாகுகுலநந்தனா! நீகேட்ட வரங்களி ரண்டும் யாவரும் புகழத்தகுந்தனவே உன் விருப்பத்தின்படியே வரங் கொடுத்தேன்; உனக்கு மங்களமுண்டாகுக. இமயமலையின் மூத்தமகளா கிய கங்காதேவி உன் எண்ணத்தின்படி கீழே இறங்குவள்; அவளிறங்கு வாளாயின் அவளைத்தாங்கப் பூமியால்முடியாது; அவளைத் தாங்கச் சங் கரனாலாகுமே அல்லதுமற்றயாவராலுமாகாது; ஆதலால்அவளைத் தாங்கு ம்படி நீசூலபாணியையுடன்படுத்திக் கொள்ளக்கடவையென்று அருளிச் செய்துகங்காதேவிக்குங் கட்டளையிட்டுச் சகல தேவகணங்களோடுசத் தியலோகத்துக் கெழுந்தருளினார்.

பாலகாண்டத்தில் நாற்பத்திரண்டாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

நாற்பத்துமூன்றுவது சருக்கம்.

பகீரதர் கங்கையைக்கொணர்ந்தவிதம்.

சதுர்முகன் போயருளியபின் பகீரதமஹீபதி தம் பாதப் பெரு விரலினுனியால் தரணியையூன்றிக்கொண்டு ஒருவருடகாலம் உமாநாய கனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்ய, உமாபதியுமுகந்து இவரைக் கடாக்ஷித்துப் பகீரதா! நீ செய்த தவத்தால் யான் மகிழ்ச்சியடைந்தேன்; உன் கருத் துக்கிசையக் கங்காநதியைச் சிரத்தில் தாங்குகின்றேனென்று வரமளித் துக் கங்கையைத் தாங்கும்படி நிற்க, உடனே தேவகங்கையானவள் என் னைத்தாங்க இவன் எவ்வளவு வலியுள்ளவன்?வெள்ளத்தின் வேகத்தால் இச் சங்கரனையும் அடித்துக்கொண்டுபோய்ப் பாதாளத்தில் முழுத்திவிடுகிறே னென்று செருக்குக்கொண்டு தடுப்பதற்கரிய ரூபவேகங்கொண்டு நின் மலமாகிய ஜடை முடிச்சிரத்தில் வீழ்ந்தனள். இவளுடைய எண்ணத்தை ஐம்முகனும் அறிந்து, மிகச்சினங்கொண்டு தன் மகிமையால் அவளைப்புறத் தே தோன்றுதபடிச் சடைக்குளடக்கி விடுதலும், கங்கையும் இமயமலை போல விரிவாகிய அச்சடையினின்றும் வெளிப்படப்பலவாக முயன்றும் பயன்படாமையால், அச்சிரத்திலேயே சுழன்று மயங்கிப் பலயாண்டு கழிந்தும் புறத்தே தோன்ற மாட்டாமல் தங்கியிருப்பதைக் கண்டு, பகீர தர் மீண்டுங் கொடுந்தவம்புரிந்து சம்புவைத்துதிசெய்ய, நந்திவாஹனனும் அதற்கு மகிழ்ந்து ப்ரம்ஹதேவராலியற்றப்பட்ட பிந்து ஸரஸ்ஸு என் னுந் தடாகத்தில் தன் ஜடாமண்டலத்தினின்றும் கங்காநதியைப் பெருக விட்டனன்.

கங்கையும் அங்கிருந்து ஏழுபிரிவாகப் பிரிந்துபெருகினள்; அவற்றுள் ஹலாதினீ, பாவனீ, நளினீ யென்னப்படும் மூன்றுகங்கைகள் கிழக்காகவும், ஸுசக்ஷு, ஸீதா, சிந்து வென்னப்படும் மூன்றுகங்கைகள் மேற்காகவும், ஏழாவது பகீரதர்பின்னுகவும் பெருகியோடின. அதுகாலையில் பகீரதமஹா ராஜரும் சிறந்த தேர்மீதிமேலறி முன்னேநடக்க, இக்கங்கையும் பின்தொடர் ந்து ஆகாசத்தினின்று சங்கரன் சிரத்திலவீழ்ந்து, அங்கிருந்து பூமியிலும் வீழ்ந்து மிகுதியும் பேரொலியுடையதாய்விரைந்துவருகையில் மீன், ஆமை, முதலே முதலியவைகளால் பூமிமுழுதும் நிறைக்கப்பட்டது. கங்கையின் பெருக்கைக் காணும்படிவந்த தேவதானவ கந்தருவ யக்ஷ ராக்ஷஸ கின்னர சித்த சாரணுதியர்கள் வந்து கண்டு திகைத்து நின்றனர்கள். அவர்களுக்கு வாஹனங்களாகிய விமானங்களும், துரகங்களும், யானைகளும் அப்பெரு வெள்ளத்தி லிழுபட்டுச் சுழன்று நின்றன. அவ்வானவர்கள்பூண்ட பூஷ ணங்களின் ஒளியால் அங்குள்ள ஆகாயமுற்றும் கோடிசூரியர்கள் உதய மானுற்போல் விளங்கிற்று. அன்றியும் நீரிலிருந்து துள்ளியெழுகின்ற மீன், முதலே இவைகள் சூழநின்றதோற்றத்தால் அவ்விண்டலம் தாரகைகளால்

பாலகாண்டம்.

பகீரதர் கங்கையைக் கொணர்ந்தது.

NO. 20.

భగీరథమహారాజు గంగానదిని భూమికి తెచ్చుట.

சுற்றப்பட்டதுபோலத் தோன்றிற்று. வெண்ணிறமாய் மேலெழுகின்ற தரங்கங்களாலும், அங்குத்திரிகின்ற அன்னப்பறவைகளாலும், வானம் நீரற்ற மேகங்களால் கவிந்துகொண்டதுபோலவிளங்கியது. அந்நதியின் வெள்ளம் சிலவிடத்தில் விரைவாகவும், சிலவிடத்தில் வளைவாகவும், சிலவிடத்தில் மடிவாகவும், சிலவிடத்தில் உயர்வாகவும், சிலவிடத்தில் தட்டித்தட்டி மந்தமாகவும், சிலவிடத்தில் ஓரிடத்துக்கோரிடத்து இடிபட்டுக்கொண்டும், பலமுறை எழுந்தெழுந்து மடிந்தும்,பெருகியும்,கலக்கமற்று நின்மலமாகவே விளங்கிற்று.

తత్రదేవర్షిగంధర్వా వసుధాతలవాసినః
భవాంగపతితంతోయం పవిత్రమితిపస్పృశుః

தத்ரதேவர்ஷிகந்தர்வா வஸுதாதலவாஸிநஃ
பவாங்கபதிதம்தோயம் பவித்ரமிதிபஸ்ப்ருசுஃ

அங்குப்பூதலவாசிகளாகிய தேவகந்தருவர் முதலானோர் இக்கங்கை சங்கரன் சிரத்திலிருந்து விழினும் பவித்திரமுள்ளதன்றோவென, ஆந்நீரிலாடிப்புனிதராயினார்கள். இஃதன்றியும்,சாபத்தால்வானுலகினின்று நீங்கிப்பூலோகத்தையடைந்த சில வானவர்களும் இதில்மூழ்கிச் சாபந்தீர்ந்து முன்னையபடி வானுலகையடைந்தனர்கள். இவ்வுலகிலுள்ளவர்களும் தூய்மையதாகிய அதனீரில்குளித்துத் தீவினைகள்தொலைந்துமகிழ்ந்தனர்கள். பகீரதமகாராஜரும் சிறந்த தேர்மீதேறிமுன்செல்ல, இக்கங்கையும் அவர் பின்றொடர்ந்துஅவர் செல்லாநிற்கும் வழிபற்றிப்பெருகிவர, தேவாசுர தானவராக்ஷஸகந்தருவயக்ஷகின்னரமஹோரகர்முதலானோரும்தேவரிஷி பிரமரிஷி முதலானோரும்,ஊர்வசிரம்பை முதலியதேவவேசிகளும், மற்றும் நீரிலுறையுந் தேவர்களும் இவ்விநோதத்தைநோக்கி, வியப்படைந்து, மகிழ்ந்துஇக்கங்கையின் பின்தொடர்ந்து வந்தனர்கள். இவ்வண்ணம்வருகையில் இடைவழியில்யாகஞ்செய்துகொண்டிருந்தஜஹ்நுமஹாமுனிவராச்சிரமத்திற் கங்கைபாய்ந்து அங்குள்ள யாவற்றையும்மூழ்த்திவிட, அம்முனிவர் இக்கங்கையின் செருக்கையறிந்து, தமது தவத்திறமையால் இக்கங்கையினீர்முழுதும் பானஞ்செய்தனர். பகீரதமஹாராஜர் கங்கையைக்காணுமல், பட்டபாடெல்லாம் பயனற்றன ஆயினவேயென்று துயருழந்து வருந்தி, அந்த ஜஹ்நுமஹாமுனிவரை வணங்கி வேண்டிக்கொள்ள, பின்றொடர்ந்துவந்த கடவுளர்களும் அன்புடையாராய், அம்முனிவரை நோக்கித் தபோநிதியே!இப்பகீரதர் இச்சுரநதியைக் கொண்டுவர மிகுதியும் உழந்துமுயன்றார். அன்றியும்இஃது லோகோபகாரமாகவுமிருக்கும். ஆதலால் நீர் சினங்கொள்ளாமல் அருள்செய்து இந்நதியை மறுபடியும் புறத்தில்விடக்கடவீர்.இக்கங்கை இப்பொழுது உம்மிடத்திலிருந்துவெளி

ப்படுகின்றமையால் இதற்கு ஜாஹ்நவியென்னும் பெயரும் வழங்கக்கடவதென்று கூறி, அவரது சிற்றத்தைத் தணித்தனர்கள். உடனே அம்முனிவரும் உள்ளமகிழ்ந்து செவிவழியால் இக்கங்கையை ஒழுகவிட்டமையால் அதுமுதல் ஜாஹ்நவியென்று பெயரடைந்து, பகீரதமஹாராஜருக்குப் பின்சென்று கடலிலிறங்கி,அவ்வழியே பாதாளலோகமடைந்து, அங்கு நீற்றின்குவையாகமடிந்திறந்த அறுபதினாயிரம் ஸகரசக்கரவர்த்திநந்தனர்கள்மேல் பாய்ந்து, அந்நீற்றை முற்றும் நனைத்தது; அவர்களுடனே தீவினையடங்கலுந் தொலைந்து நின்மலராகிச் சற்கதிபெற்று மகிழ்ந்தனர்கள். *

பாலகாண்டத்தில் நாற்பத்துமூன்றாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்துநான்காவது சருக்கம்.

கங்கையின் மஹிமையைச்சொல்லி முடித்தது.

அந்தப் பகீரதமஹிபதியும் நீற்றின் திரளாகிய தம் தந்தை தந்தைதந்தைகளைக் குறித்துத் துயரப்படுகையில் இருவருக்குக் கட்புலனாகத் தோன்றித் திசைமுகக்கடவுள் அருளிச்செய்கின்றார். திலீபநந்தனா! சகரகுமாரர்களாகிய இவ்வறுபதினாயிரவரும் உத்தாரகனான உன்னால் கரையேற்றப்பட்டவர்களாகிச் சுவர்க்கலோகத்தை யடைந்தனர். இப்பூமியில் அலைகடல் நீரிருக்குமளவும் அவர்களும் விண்ணுலகிலேயே இன்பமுற்றிருப்பார்கள். இக்கங்கையும்உனக்குமூத்தபெண்ணாகிப் பாகீரதியென்று

* இதிற்குறித்த சுலோகத்திற்குச் சிலர் கங்கை அரன்சிரத்தில் தரித்தமையால் பவித்திரமாயிற்றெனத் தேவர்கள் இதில் மூழ்கினாரென்று பொருளுரைக்கின்றனர். ஸ்ரீபாஹவதத்திலும், ஸ்ரீமஹாபாரதத்திலும், ஸ்ரீஹரியினுடைய சீர்பாதத்தில் அவதரித்துத் தூயதாகிய இக்கங்கையை அரனார்சிரத்தில் தரித்தே புனிதராயினாரென்றிருக்கின்றமையால், அப்பொருள் சிறிதும் ஒவ்வாதெனச் சிலர் மறுக்கின்றனர். இக்கங்கை சங்கரனார்சடையில் அடங்கியகாரணத்தால் பரிசிக்கவொண்ணாத அசுத்தமாயினபோதிலும், அச்சடையிலிருந்து பூமியையடைந்து க்ஷேமம்பெற்றமையால் (நதீவேகேநசுத்யதி) என்கிற நீதிப்படி இது பரிசுத்தமாயிற்றென்று தேவர்கள் மூழ்கினரென்று சிலர் பொருள்கூறுவர். (ஹேஅங்க) கங்கையினீரே! நீ பதிதம் சிவநிர்ம்மாலியமென்று யாவர்க்கும் விலக்காகப் பதிதமாய் விடினும் (பவித்திரம்) பரிசுத்தமாக (பவ) ஆகுக (இதி) என்று, (பஸ்ப்ருசுஃ) தம்முடைய திருமேனிசம்பந்தத்தை யுண்டுபண்ணினார்களென்று பொருள் கூறுவாருமுளர்.

புகழ்பெற்று இருக்கக்கடவது. உன்னால் இஃதுமூவுலகத்திலும் பாய்ந்தமையால் இதற்குத் திரிபதகையென்றும் பெயருளதாகக்கடவது. இங்கு இக்கங்காஜலத்தில்உன் தந்தைகளுக்கு நீர்க்கடன்செய்து பிரதிஜ்ஞையை முடித்துவிட்டுச் சுகித்திருப்பாயாக. இக்கங்கையைக்கொண்டுவர அஞ்சுமானும் திலீபனும் எவ்வகைமுயற்சிசெய்தும் முற்றுப்பெறுமல், உன்னால் நிறைவேறினமையால் இவ்வுலகில் நீமிகுதியும் புகழ்பெற்றுவாழ்க; உனக்கு மங்களமுண்டாகுக; யான் என்னுடைய உலகம்போய்ச் சேர்கிறேன். நீயும்இங்கு ஸ்நாநஞ்செய்து புனிதனுகித்தருப்பணஞ்செய்து சுகமாக அயோத்திமாநகர்போய்ச்சேர்ந்து செங்கோல் நடத்துவாயாக வென்று இவ்வாறருளிச்செய்து நான்முகர் தம்முலகத்துக்கெழுந்தருளினர்.

பின்பு பகீரதசக்கரவர்த்தியும் விதிப்படிச் சாகரர்களுக்குத் தருப்பணஞ்செய்து புனிதராகி, பெருமகிழ்வுகொண்டு தம் நகரமேசேர்ந்து முன்புபோல அரசுபுரிய,நாடுநகரத்தோர் யாவருங்கண்டு களித்துப்புகழ்ந்தார்கள். கௌசல்யாதேவி குமாரரத்தினமே? இவ்வண்ணம்தேவநதியின் சரித்திரத்தைச் சுருக்கமற வகுத்துரைத்தேன். நீ மங்களத்தையடையக் கடவை; உனக்கு மங்களமுண்டாகுக. சந்திப்பொழுது நேர்ந்திருக்கின்றது, அநுஷ்டானஞ்செய்யவேண்டுமாதலால், இனி வினவுதலொழிக. இக்கங்கையின் சரிதத்தை யாவனொருவன் பிரஹ்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்கள் கேட்க உரைக்கின்றானோ? அவனுக்கு வரம்பிலாச் செல்வப்பொருளும், கீர்த்தியும், நன்மக்கட்பேறும். நற்கதியுமுண்டாகும். அவனுடைய பிதாக்களும் தெய்வங்களும் உண்மகிழும்.

ఇదమాఖ్యానమవ్యగ్రో గంగావతరణం శుభం
యశ్శృణోతి సకాకుత్స్థ సర్వాన్కామానవాప్నుయాత్
సర్వేపాపాః ప్రణశ్యంతి ఆయుః కీర్తిశ్చవర్ధతే

இதமாக்யாநமவ்யக்ரோ கங்காவதரணம்சுபம்
யச்ருணோதிஸகாகுஸ்த ஸர்வான்காமாநவாப்னுயாத்
ஸர்வேபாபாஃ ப்ரணச்யந்தி ஆயுஃ கீர்த்திச்சவர்த்ததே.

கங்காவதாரணமென்னும் இம்மங்களகரமான உபாக்யானத்தை யாவனொருவன் செவியுறுகின்றனனோ? அவன் கோரிக்கை யாவும் ஈடேறும், பாவங்களுந் தொலைந்து ஆயிசுங் கீர்த்தியும் வளரும்.

பாலகாண்டத்தில் நாற்பத்துநான்காவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

நாற்பத்தைந்தாவது சருக்கம்.

கௌசிகர் கங்கையைக்கடந்து விசாலைநகரைப்பற்றி அருளிச்செய்தது.

காதிநந்தனர் அருளிச்செயலைத் திருவுளம்பற்றிச் சக்கரவர்த்தித்திருமகனார் இளையபெருமாளுடன் வியப்படைந்து, மீண்டும் அத்தபோநிதியை நோக்கி, ஸ்வாமீ! தேவரருளிச்செய்த கங்காவதாரணமும், ஸாகரத்தினிறைவுங்கேட்டு வியந்தோமென்று புகழ்ந்து, அச்சிந்தையினாலே அன்றிரவைப்போக்கி, மறுநாளுதயம் நித்திரையொழிந்து, செய்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு வீற்றிருக்கின்ற கௌசிகமஹாமுனிவரை வணங்கி, ஸ்வாமீ! இவ்விரவு இனிதாகக்கழிந்தது; செவியுறத்தக்க சரித்திரத்தையும் செவியுற்றனம். அதனால் இரவு கணப்பொழுதுபோலக் கழிந்தது. இங்குள்ள முனிவர்கள் தேவர் இங்கெழுந்தருளியிருப்பதை யுணர்ந்து ஓடங்கொண்டுவந்து காத்திருக்கின்றனர். ஆதலின் அதிலேறி இந்நதியைக்கடந்து நடப்போமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அதனைத் திருச்செவிசாத்திய விசுவாமித்திரமஹாரிஷி எழுந்து, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களோடும், மற்றமுனிவர்களோடும், அந்நாவாயிலேறிக் கங்கையைத்தாண்டி, அக்கரையிலிறங்கி வீற்றிருந்து, எதிரில் விசாலையென்னும் புடபேதனத்தைக் கண்ணுற்று, அங்கிருந்து புறப்பட்டு, அமராவதியை நிகர்த்த அந்நகரத்தை நோக்கி எழுந்தருளினர். அப்பொழுது ஸ்ரீராமபிரானார் அந்நகரைக் கடாக்ஷித்துத் தம் ஆசிரியரை நோக்கி, ஸ்வாமீ! இப்பதியில் எவ்வரசன் மரபினருறைகின்றனர். இதைக்கேட்டுணர என்மனம் அவாவுகின்றதென வினவியகாலையில்; கௌசிகமஹாரிஷி அதுகேட்டு விடைகூறுவாராயினர். ஸ்ரீரகுகுலநந்தன! முதலில் இந்திரன் கதையை யுரைத்து, அதைத்தொடர்ந்து இவ்விசாலையின் கதையைப் பின்னருரைக்கின்றேன். கிருதயுகத்தில் திதிபுத்திரர்களாகிய அசுரர்களும் அதிதிபுத்திரர்களாகிய தேவர்களும் மிக்க வலியுடையவர்களாயிருந்து, பிணி பசி மூப்பு இறப்பு மற்று உயிர்வாழவேண்டுமெனக் கருத்துக்கொண்டு, அதற்குத் திருப்பாற்கடலைக்கடந்து அமிர்தமெழச்செய்து பருகவேண்டுமெனத் துணிந்து, மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டிப் பன்னக வரசனாகிய வாஸுகியைக் கயிறாகச்சுற்றி ஆயிரவருஷந் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தனர்கள். அப்பொழுது வாஸுகி மிக உடல்வருந்திப் பற்களால் கற்களைக்கடித்து விஷங்களைக் கக்குகையில் அங்கு ஆலாஹலமென்னுங் கொடியவிஷந் தோன்றித் தேவாசுர நராதிகளுள்ள உலகமெல்லாம் பற்றியெரியஅதைப் பொறுக்க வலியற்றவர்களாய்த் தேவர்கள் சங்கரனைச் சரணமடைந்து அடியேங்களைக் காக்கவேண்டுமென்று வேண்டித்துதித்தார்கள்.

பாலகாண்டம்.

க்ஷீராப்தி மர்த்தனம்

(సముద్ర మథనము)

ప్రాదురాసీత్తతోత్రైవశంఖచక్రధరోహరిః
ఉవాచైనంస్మితంకృత్వారుద్రంశూలభృతంహరిః
దైవతైర్ధ్యమానేతుయత్పూర్వంసముపస్థితం
త్వదీయంహిసురశ్రేష్ఠసురాణామగ్రజోసియత్
అగ్రపూజామిమాంమత్వాగృహాణేదంవిషంప్రభో
ఇత్యుక్త్వాససురశ్రేష్ఠస్తత్రైవాంతరధీయత

ப்ராதுராஸீத்ததோத்ரைவ சங்கசக்ரதரோஹரி:
உவாசைநம்ஸ்மிதம்க்ருத்வா ருத்ரம்சூலப்ருதம்ஹரி:
தைவதைர்மத்யமாநேது யத்பூர்வம் ஸமுபஸ்திதம்
த்வதீயம்ஹிஸுரச்ரேஷ்ட ஸுராணாமக்ரஜோஸியத்
அக்ரபூஜாமிமாம்மத்வா க்ருஹாணேதம்விஷம்ப்ரபோ
இத்யுக்த்வாஸஸுர ச்ரேஷ்ட ஸ்தத்ரைவாந்தரதீயத.

திருவாழி திருச்சங்கங்களைத் திருக்கையிலேலந்திய முதற்பெருங் கடவுளாகிய ஸ்ரீபரந்தாமர் அங்கெழுந்தருளிக் கங்காதரரைப் புன்னகையோடு நோக்கிச் சூலபாணியாகிய சங்கரரே! நீர் இங்குள்ள இத்தேவர்களிற் சிறந்தவராதலால் இத்திருப்பாற்கடலில் முதலிற்பிறந்த இவ்விஷத்தை நீரே அங்கீகாரஞ்செய்து இதனை அக்ரபூஜையாக நினைக்கவேண்டுமென்று அருளிச்செய்து, கட்புலனுகாமல் மறைந்தனர்.

உடனே சங்கரபகவானும் ஸ்ரீமாஹாவிஷ்ணுவின் அருளுப்பாட்டைத் தலையேற்று அத்தேவர்களுடைய, ஆபத்தையும்பார்த்துக் கோரமாகிய ஆலாஹலத்தையெடுத்து அமுதுசெய்து; அவ்விண்ணவர்களைவிட்டுக் கைலாஸஞ்சென்றார். பின்னைத் தேவாஸுரர்கள் முன்போலக் கடையாநிற்கையில் மந்தரமலை கடலில் பாதாளம்வரையில் அழுந்திவிடத் தேவகந்தருவர் முதலிய யாவரும் ஸ்ரீமதுஸூதனனைத் தங்கள் நெஞ்சக்கமலத்திலிருத்திக் கரகமலங்களைக் கூப்பி ஸ்ரீமந்நாராயணா! தேவரே ஸகலஜகத்காரணப்பொருளன்றோ? அருட்பெருங்கடலே! தொண்டர்களுக்கு ஆராவமுதமே! அடியேங்களிடத்தில் மிகுதியும் அன்புடையீரன்றோ, இந்த மந்தரமலையை மேலெடுத்து அடியேங்களைப் பாதுகாக்குங்கடமை தேவர்க்குறியதன்றி மற்றொருவர்க்காகுமோவென்று வேண்டித் துதிசெய்தனர்கள். உடனே பிறப்பிலியாகிய திருமாலும் சாதுக்களாகிய வானவர்களுக்கிரங்கிக் கூர்மாவதாரஞ்செய்து மந்தரத்தை முதுகிற்றாங்காநின்று, மற்றோருருத்தரித்து அம்மலை மேலெழவொட்டாமல் திருக்கரத்தினால் அதன் சிகரத்தைப்பற்றித் தாமும் அவர்களோடு கரந்து

றைந்து கடைந்தருளினர். இவ்வண்ணம் ஆயிரவருஷங் கடையாநிற்கையில் முதலில் தன்வந்தரி அதினின்றும் அவதாரஞ்செய்தருளினர். பின் ரஸமுண்டாகியதனுற் பிறந்தமையால் அப்ஸரஸுக்களென்னும் பெயருள்ள சிறப்பாகிய உருவமிக்க அறுபதுகோடி மாதர்களும், அவர்களுக்குப் பணிசெய்தற்குரிய எண்ணிறந்த தாதிமார்களும் பிறந்தார்கள். இவர்களைத் தேவாஸுரர்களுள் ஒருவரும் மணஞ்செய்துகொள்ள இயையாமையால் இவ்வெல்லோரும் பொதுமகளிராயினர்கள். அதன்பின் வருணனுக்குப் பெண்ணுகி வாருணியென்னப்படும் சுரைகளுக்கு அரசியாகிய வனிதைபிறந்து; தான் விவாஹவிருப்புக் கொள்கையில் அப்பெண்ணைத் தானவர்கள் விரும்பாது தேவர்கள் மணம்புரிந்தமையால் தேவர்கள் ஸுரர்களென்றும், தானவர்கள் அஸுரர்களென்றும் பெயர்பெற்றார்கள். கற்பகங்கள், ஐராவதம், உச்சைச்சிரவசு, சிந்தாமணி, காமதேனு, கௌத்துபம், திருமகள் முதலாயினவை தோற்றஞ்செய்தபின், அமிர்தம் உண்டாயிற்று, உடனே அவ்வமிழ்தங் காரணமாகத் தேவதானவர்களுக்குப் பெரும்போருளதாகி ஒருவரையொருவர் படைகளால் தாக்கி மடியாநிற்கையில் ஸ்ரீஹரியானவர் நாச்சியார் திருக்கோலமாகிய சர்வஜகன்மோஹனகர திவ்வியசுந்தரி உருக்கொண்டு, அசுரர்களை மயங்கச்செய்து, அவ்வமுதைக் கைக்கொண்டு அமரர்களுக்கு ஈந்தருளி எதிர்த்த தானவாதிகளைக் கொலைபுரிந்து, சுவர்க்கராஜ்ஜியத்தை மீண்டும் இந்திரன்வசஞ்செய்தருளினர். தேவேந்திரனும் ஸித்தசாரண கந்தர்வாதிகளுடன் மூவுலகையும் கைப்பற்றிச் செங்கோல்செலுத்திப் பாதுகாத்துப் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டிருந்தனன்.

பாலகாண்டத்தில் நாற்பத்தைந்தாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்தாறுவது சருக்கம்.

திதிதவம்செய்து அடைந்தகருவை இந்திரன் அழித்தது.

இவ்வாறு அசுரர்கள் இமையவர்களாலடிபட்டு மடிதலும், அவர்களுக்குத் தாயாகிய திதியென்பவள் மிகத் துயரமடைந்து மரீசிமஹாமுனிவர் குமாரராகிய காசியபரென்னும் தன்பர்த்தாவை நோக்கி ஸ்வாமீ பிராணநாதரே! என்புத்திரர்கள் யாவரும் மடிந்தார்களே ஆதலால், இந்திரனைவென்று மூவுலகங்களையும் ஆளத்தக்க புத்திரனை தேவர் அருள்செய்யவேண்டுமென வருந்தி வேண்டிக்கொள்ள, அக்காசியபமகாமுனி

வர் தம் பத்தினியின் சோகத்தைத் தணிப்பதற்காக அவளைநோக்கிப் பிராணநாயகி! உன் கருத்துக்கிணங்க மூவுலகங்களையும் காக்கவல்ல புத்திரனுதிக்கும்படி யான் அருள்செய்கின்றேன். நீ இதுமுதல் ஆயிரம் யாண்டுவரையில் மிகத்தூயாளாய்த் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்க வேண்டும், சிறிதாயினுங் குறைநேரிடின் உன்னெண்ணம் மீடேறாதென்று அருளிச்செய்து, தமது திருக்கரத்தினால் பரிசித்துத் துயராற்றி, அவளைத்தழுவி உனக்கு மங்களமுண்டாகுகவென்று வாழ்த்தி விடைகொடுத்து, அவ்விடம் நீங்கித் தவம்புரிய வெழுந்தருளினர்.

தன்னாயகர் அவ்வண்ணஞ்செய்தலும், திதியும் உள்ளமகிழ்வெய்தி அவர்திருவாக்குக்கு வழுவுதலுண்டாகாதபடி தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், இந்திரன் இச்செய்தி கேள்வியுற்று இவள் தவத்தைக்கெடுத்துக் கருப்பத்தை யழித்துவிடவேண்டுமென வஞ்சங்கொண்டு, திதி தவம்புரிகின்ற குசப்பிலவனமென்னும் புண்ணியதலத்தில் வந்து சீடனாகவேடம் பூண்டு திதியைநோக்கி, அம்மா! நீ தவத்தை மேற்கொண்டிருக்கின்றமையால் உனக்கு வேண்டிய திருப்பணிகளைச் செய்கிறேனென்று இன்சொற்களால் அவளை நம்புவித்துத் தினந்தோறும் அவளுக்குவேண்டிய தருப்பை, புஷ்பம், நீர், தீ, சமிதை முதலிய வேள்வித்துணைக் கருவிப் பொருள்களை வேண்டும்போது கொணர்ந்து கொடுத்தும், அவள் சிரமப்பட்டுப் படுத்திருக்குங்காலையில் அவளுடைய பாதங்களை வருடிச் சிரமத்தைத் தீர்த்தும், அவள் மிகப் பெருங்களிப் படையச்செய்தனன். இவ்வண்ணம் ஆயிரவருஷத்திற்குத் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூறுவருஷங்கள் சென்று பத்தாண்டு மிகுதியிருக்கையில், திதி இந்திரனைநோக்கி மகிழ்ந்து சொல்லலுற்றனள். விண்ணவர்கோனே ? நினக்குப் பலமுறை பகைவேந்தர்களால் தீங்குவருகின்ற தென்றுக்கருதி, நினைக்குத் துணையாய்ப் பகைஞர்களை வெற்றிகொண்டு உன் ராஜ்ஜியத்தை நிலைநிறுத்தத்தக்க உனக்குத் தம்பியுண்டாம்படி உன் தந்தை யருள்செய்திருக்கிறார்: இன்னம் பத்துவருஷத்தில் தம்பி உதிக்கப்போகிறான்; அவனோடுகூடி நீ சுகித்து வாழ்வாய்: இதன்பொருட்டே யான் நின் தந்தையிடத்தில் வரம்பெற்று இங்குத் தவஞ்செய்யாநின்றேனென்று இந்திரனுக்கு இதம்போலுரைத்து, அன்றைத்தினத்து நடுப்பகலில் சிரமத்தால் தூக்கம்மேற்கொள்ளப் படுக்கையில் கால்நீட்டுமிடத்தில் தலையையும், தலைவைக்குமிடத்தில் காலையும் வைத்துக்கொண்டு கூந்தலைமுடியாமல் தலைமயிர் காலில் சுற்றும்படி நித்திரித்தனள். இவ்வாறு இவள் அசுசியாயிருப்பதைப் பௌலோமி மணாளன் கண்டு இவள் தூய்மையில்லாளா யிருக்கின்றமையால் சமயம் வாய்த்ததென்று மகிழ்ந்தும், இவள் இவ்வண்ணம் வீண்செருக்கடைந்து மயக்கமுற்றனளேயென்று நகைத்தும் தன் யோக மகிமையால் அவளுடலுட்புகுந்து, அக்கருவை வச்சிரப்படையால், எழு

கூறு செய்தனன். அது செய்தகாலையில், அக்கருவின் இனிய அழுகுரலைக் கேட்டுத் துணுக்குற்றுத் திதியுங் கண்விழித்தனள். அஃதுணர்ந்து சதக்கிரதுவும் அக்கருவைநோக்கி, அழவேண்டாம் அழவேண்டாமென்று கூறி, மீளவும் கூறுசெய்ய முயலுகையில், திதியுங் கொல்லவேண்டாங் கொல்லவேண்டாமென்று மறுக்க, உடனே ஆகண்டலன் வச்சிரபாணியாகி வெளியேவந்து திதியைவணங்கி நீ சீற்றங்கொள்ளற்க; என்மேல் குற்றமில்லை; நீ என்னைக்கொல்லத்தக்க புத்திரனைப்பெற வரம்பெற்றுத் தவஞ்செய்தமையால் யான் சமயம்நோக்கி அதை அழிக்குங் கருத்துடையனும் நின் சீடனாக குற்றேவல்செய்து வந்தேன். இன்றைத்தினம் நீ அசுசியாய்க் காலிடத்தில் தலைவைத்துப் பகலில் நித்திரை செய்தமையால் யான் உன் சூலை ஏழுபங்காகப் பிளந்துவிட்டேன்; ஆதலால், இப்பிழையை நீ பொறுக்கவேண்டுமென வேண்டிக்கொண்டனன்.

பாலகாண்டத்தில் நாற்பத்தாறுவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்தேழாவது சருக்கம்.

இந்திரன் திதியின் கருவைப் பிழைப்பித்துத் தன்னோடு சேர்த்துக்கொண்டது.

திதி இவ்வண்ணம் ஏழுகூறுசெய்த கருவினைக் கண்ணுற்று மிகத் துக்கமடைந்து, இனி இந்திரன்மேற் சினங்கொள்வதினால் பயனில்லையென்று எண்ணி, இந்திரனைநோக்கி, இனியவார்த்தை சொல்லுகிறாள். ஆகண்டலா! உன்மேல் சிறிதும் பிழையில்லை; யான் விரதங்கெட்டு அசுசியாயிருந்தமையால் நீ உய்யும்வகைதேடினாய்; யான் இதுவரையும் பிள்ளைப்பேற்றுக்காக மிகுதியும் வருத்தமுற்றபடியால் நீ எனக்குப் பிரியமாகிய காரியமொன்று செய்யவேண்டும், இக்கருவின் ஏழுகூறுகளையும் காற்றின்திரள்களாய்ச் சஞ்சரிப்பவர்களாகவும், மாருதர்களென்னும் பெயருள்ளவர்களாகவும், திவ்விய ரூபிகளாகவும் ஆகக்கடவர்கள். இவர்களுள் ஒருவன் நான்முகக்கடவுளுலகத்திலும், ஒருவன் இந்திரலோகத்திலும், மூன்றாவான் வாயுவென்னும் பெயர்பெற்றுக் ககனத்திலும், மற்றைய நால்வரும் நான்குதிக்குகளிலும் கடவுட்டன்மையுடையவர்களாய்ச் சஞ்சரிக்கக்கடவர்கள். நீ இக்கருவை நோக்கி, (மாருதஃ மாருதஃ) என்றுரைத்தமையாலேயே இவர்களுக்கு மாருதரென்னும் பெயர் நிலைக்கக்கடவதென்றனள். என்றுரைத்த அத்திதியின்மொழியைத் தேவேந்திரன்

செவியுற்று, தாயே! நின் விருப்பின்படி இவர்கள் விண்ணவர்களாகி மூவுலகிலும் திரியக்கடவர்களென வரங்கொடுத்தான். இங்ஙனம் இவ்விருவரும் தம்மில் முடிவுசெய்துகொண்டு, சுவர்க்கலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்களென்று யான் கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். ஸ்ரீதசரதாத்மஜா! இத்தேசம் திதி தவஞ்செய்ய இந்திரன் பணிசெய்த இடம்.

பின்பொருகால் இக்ஷ்வாகுமஹாராஜருக்கு அலம்புஸையென்பவளிடத்தில் விசாலனென்னப்படும் ஒரு புத்திரன்தோன்றி, அரசுசெய்வதற்காக இவ்விடத்து விசாலையென்று தன்பெயரால் ஒரு நகரியைக் கட்டுவித்தனன். அவ்விசாலராஜன் குமாரன் ஹேமசந்திரனென்பவன்; அவன் புத்திரன் ஸுசந்திரன்; அவன் நந்தனன் தூம்ராசுவன்; அவன் தநயன் ஸிருஞ்சயன்; அவன் சிறுவன் ஸஹதேவன்; அவன் மகன் குசாசுவன்; அவன் சுதன் ஸோமதத்தன்; அவன் புதல்வன் காகுத்தன்; அவன் மைந்தர் ஸுமதி; இந்த ஸுமதியென்பவரே இப்பொழுது இந்நகரில் அரசுசெய்கின்றனர். அவ்விக்ஷ்வாகு மஹாராஜனுடைய அருளினால் இவ்விசாலைநகரில் உறைகின்ற அரசர்களெல்லோரும் நெடுநாள் உயிர் வாழ்பவர்களாகவும், பெருந்தன்மை யுடையார்களாகவும், பராக்கிரமமுடையார்களாகவும், தர்மபுத்தியுடையார்களாகவு மிருக்கின்றனர்கள், ஆதலால் இன்றிரவு இங்குத்தங்கி நாளைத்தினங் காலையில் ஜனகமஹாராஜனைக் காணலாமென்று அருளிச்செய்தார் விசுவாமித்திரமஹாரிஷி.—

సుమతి స్తుమహాతేజా విశ్వామిత్రముపాగతం
శ్రుత్వానరవరశ్రేష్ఠః ప్రత్యుద్గచ్ఛన్మహాయశాః
పూజాంచపరమాంకృత్వా సోపాధ్యాయస్సబాంధవః
ప్రాంజలిఃకుశలంపృష్ట్వా విశ్వామిత్రమథాబ్రవీత్
ధన్యోస్మ్యనుగ్రహీతోస్మి యస్యమేవిషయమ్మునిః
సంప్రాప్తోదర్శనంచైవ నాస్తిధన్యతరోమయా

ஸுமதிஸ்துமஹாதேஜா விச்வாமித்ரமுபாகதம்
சுருத்வாநரவரச்ரேஷ்டஃ பத்யுத்கச்சன்மஹாயசாஃ
பூஜாஞ்சபரமாம்க்ருத்வா ஸோபாத்யாயஸ்ஸபாந்தவஃ
ப்ராஞ்சலிஃ குசலம்ப்ருஷ்ட்வா விசுவாமித்திரமதாப்ரவீத்
தந்யோஸ்ம்யநுக்ரஹீதோஸ்மி யஸ்யமேவிஷயம்முநிஃ
ஸம்பிராப்தோதர்சநம்சைவ நாஸ்திதந்யதரோமயா.

இவர்களெழுந்தருளுகையில் அவ்விசாலைநகராதிபதியாகிய ஸுமதி மஹாராஜரும் விசுவாமித்திரமஹாமுனிவருடைய வருகையின் செய்தி கேள்வியுற்று, உடனே புரோஹிதர் சுஜனர்களோடு எதிர்கொண்டு வந்து

அர்க்கியபாதியாதிகளையீந்து, அர்ச்சித்துக் கைகூப்பி நல்வரவை வினாவிக் காதிநந்தனமஹாமுனிவரே! தேவர் அடியேனுடைய இருக்கை தேடிவந்து அடியேனுக்குச் சேவைசாதித்தபடியால் அடியேன் பாக்கியவானும், செய்யுங் கட்மையின்பயனைப் பெற்றவனுமாயினேன், நல்வினை செய்தவர்களுக்குள் அடியேனுக்குள் நிகர்யாவருமில்லையென்று அக்கௌசிகமஹாமுனிவரை மகிழ்ந்து புகழ்ந்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் நாற்பத்தேழாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்தெட்டாவது சருக்கம்.

கௌதமமஹாமுனிவரது ஆச்சிரமத்தைப் பற்றியது.

சுமதிராஜரும் யோகக்ஷேமங்களை விசாரித்து முடிந்தபின்னர் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை யுத்தேசித்து, ஸ்ரீகௌசிகமஹாமுனிவரை நோக்கி, ஸ்வாமி! விசுவாமித்திரமஹாமுனிவரே! இக்குமாரர்க ளிருவரும் கடவுளருக்கு ஒப்பாகிய பராக்கிரமமுடையவர்களாயும், யானை சிங்கம்போன்ற நடையுடையவர்களாயும், புலியும் மழவிடையும்போலும் வீரமுடையவர்களாயும், தாமரை இதழ்போலகன்ற திருக்கண்களை யுடையவர்களாயும், வாள், கேடயம், வில், தூணீரங்களைத் தரித்தவர்களாயும், அசுவினிதேவர்கள்போல உருவத்தி லொப்பிலாதவர்களாயும், இப்புவியில் சஞ்சரிக்க வேண்டுமெனக் கருத்துக்கொண்டு விண்ணினின்று வந்த தேவகுமாரர்கள் போன்றவர்களாயு மிருக்கின்றார்களே; இவ்விருவர் யாவர்? எந்த மஹாநுபாவருடைய புத்திரர்கள்? பாதசாரிகளாக இங்கு வருவதற்குக் காரணம் யாது? ஆகாயத்தில் செங்கதிரோனும், வெண்கதிரோனும் தனித்தனியொளிவீசி விளங்கினாற்போல இங்கு விளங்குகின்றார்கள். பிரமாணத்தாலும், இங்கிதத்தாலும், செயலாலும் ஒருவர்க்கொருவரே நிகர்பவராகத் தோற்றுகின்றார்கள். இவ்வித திவ்யமஹிமையுள்ளவர்கள் இக்கோரமாகிய நடத்தலரிய வழியைக்கடந்து வருவதற்குப் பயன் யாது? இவர்களதுதன்மையை உள்ளபடி உணரவிரும்புகின்றேன், கருணைபுரிந் தருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று வினவினர். அவ்வாறு வினவப்பெற்ற மெய்த்தவமஹாமுனிவரும் இவர்களுடைய குலமுறை முதல் அங்குவந்தவரையும் நடந்த சரித்திரம் யாவும் அருளிச்செய்யச் சுமதிமஹாராஜரும் அதுகேட்டுமிகுதியும் குதூஹலமடைந்து, தம்மரபினரெனவும், சுற்றத்தார்களெனவும், இளமைப்பருவமுடையவர்களெனவும், தாடகைமுதலிய நிசாசரர்களைக்கொலை

புரிந்து, உலகத்து இடர்களைக் களைந்தவர்களெனவும், பரிவோடு தகுந்த விதியின்படியே உபசரித்துக் கொண்டாடினர். ஸ்ரீராமபிரானும் இளைய பெருமாளும் அவர்செய்த உபசாரத்தை ஏற்றுத் திருவுளமகிழ்ந்து அன்றிரவு அப்புரியிலேயே வசித்து, மறுநாளுதயத்தில் புறப்பட்டு மிதிலாநகரை நோக்கிச் சென்றார்கள். அப்பொழுது அம்மிதிலையைக் கண்ணுற்ற, முனிவர்கள் யாவரும் நன்று நன்றென்று மகிழ்ந்து புகழ்ந்து செல்லாநிற்கையில் வழியில் அம்மிதிலையருகில் ஒரு வனத்திற் பழையதோ ராச்சிரமத்தைக் கண்டு விசுவாமித்திர தபோநிதியை நோக்கி, ஸ்வாமீ! இவ்விடம் ஆச்சிரமம் போலத் தோன்றுகின்றது; இஃது யாருடையது? இங்கு ஒருவரையுங் கண்டோமில்லையே; இதை அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று சக்கரவர்த்தி திருமகனார் வினவக் காதிநந்தனயோகியும் அதற்கு விடையருளிச் செய்பவராயினர்.

கேளாய் அசுரமர்த்தனா! இதன் சரித்திரத்தை இயம்புகின்றேன்; முன்பு ஒருகாலத்தில் இவ்வாச்சிரமத்தில் கௌதமரென்னப்படும் மகாமுனிவர் அகலியை யென்னும் தம் பத்தினியோடு தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது ஒருநாள் தேவராஜன் அவ்வகலியையைக்கண்ணுற்று மதிமருண்டு இவளுடன் புணரவேண்டுமென்று துர்ப்புத்தி பிறந்து சமயம்பார்த்து, அக்கௌதமமஹாமுனிவரைப்போல வேடம்பூண்டு அப்பெண்ணரசியினருகில் வந்து பெண்மணியாகிய அகலிகையே! யான் இப்பொழுதே நின்னைப் புணரவிரும்புகின்றேன், காமமயக்கத்தாற்பற்றப்பட்டவர்கள் ருதுகாலத்தை எதிர்பாரார்களன்றோ? ஆதலால், இப்பொழுதே நீ இதற்குடம்பட்டு மகிழவேண்டுமெனப்பலவாறுவேண்டுதல்செய்ய, அகலியையும் இவன் தேவேந்திரனே; என்நாயகரைப்போலவேடம்பூண்டுவந்தனனென்று சிலகுறிகளால் உணர்ந்தும், தேவர்களரசனே வந்து தன்னை விரும்புகிறானென மதிமயங்கி அவன் வேண்டுகோளுக்கிசைந்து அவனுடன் கூடி இன்பத்தை யனுபவித்துப் பெருமகிழ்வு கொண்டு, தேவர்கோனே! யான் செய்தற்குரிய கடமையை உம்மாலே செய்து முடித்தவளாயினேன். இனி இவ்விடம்விட்டு விரைந்து செல்லக்கடவீர், என் கணவர் இதை யறிவாராயின் சாபமிட்டு இருவரையும் நிலைகுலையச்செய்வார். ஆதலால், அவர் கண்டுணராத வண்ணம் என்னையும் உம்மையும் பாதுகாத்துக்கொள்ளக்கடவீரென்று சொல்ல, அதுகேட்டு விண்ணவர்கோனும் அகலிகையையை நோக்கி மங்கையர்க்கரசியே! யானும் உன்னால் நல்ல இன்பநுகர்ந்தேன், இனியான் வந்தவழியே நோக்கிச் செல்கின்றேனென்று கூறி, விடைபெற்றுக் கௌதமருடைய வருகையைக் குறித்து மனத்தில் அச்சங்கொண்டு விரைந்து அவ்வாச்சிரமத்திற்குப்புறம்பே வருகையில், எதிரில் வருகின்ற தேவதானவாதியராலுங் கேடுசெய்ய முடியாத தவச்சிறப்புற்ற கௌதமமஹாரிஷியைக் கண்டு அச்சுற்று, நலங்குலைந்து தன்னொளியிழந்தவனாயினன். உடனே கௌதமமஹாமுனிவரும்

தம்முடைய வேடந்தரித்தஇந்திரனைக்கண்டு,யோகமஹிமையால் இவனது தீச்செயல்களையுணர்ந்து கடுஞ்சினங்கொண்டு இவனைநோக்கி அடா! புல்லறிவாளனே! நீ உன்மத்தனாகிச் சிறிதும் அறத்தினெறியை யுணராமல் என்னுடைய வேடம்பூண்டு நல்லறிவாளர் செயற்கரிய இத்தீச்செயலை நீ செய்தமையால் காமத்தைப் பெருக்குகைக்குக் காரணமாகிய அண்டங்களிரண்டும் அற்று அலிபோலாகக்கடவையென்று சாபமிட,உடனேஇந்திரனுடைய அண்டங்களற்று விழ்ந்தன. அவ்வாறு இந்திரனைச்சபித்து அகலியையையும்பார்த்து அடி தீயொழுக்கமுடையாளே! நீஎன்வேடங்கொண்டவன் இந்திரனென்றுணர்ந்தும்மதிகெட்டு மனந்துணிந்து கொடியசெயலுக்கிசைந்தமையால் நீ இங்குப் பல்லாயிரயாண்டு சிலையாகி உண்டியென்பதின்றிக் காற்றையுண்டு, இப்புழுதியிலேயே புரண்டுருண்டு எல்லாப்பூதங்களுக்குந் தோன்றாமல் விழுந்திருக்கக்கடவை.எப்பொழுதுஇவ்விடத்திற்குப் பரப்பிரஹ்மமாகிய ஸ்ரீபரந்தாமர் ஸ்ரீரகுகுலதிலகராய் ஸ்ரீதசரதசக்கரவர்த்தி திருக்குமாரராகத் திருவவதரித்து எழுந்தருளிவருவாரோ அப்பொழுது அவருடைய சீர்பாத தூளியால் புனிதையாவாய்.

తస్యాతిథ్యేనదుర్వృత్తే లోభమోహవివర్జితా
మత్సకాశేముదాయుక్తా స్వంవపుర్ధారయిష్యసి

தஸ்யாதித்யேந துர்வ்ருத்தே லோபமோஹவிவர்ஜிதா
மத்ஸகாசேமுதாயுக்தா ஸ்வம்வபுர்த்தாரயிஷ்யஸி.

எம்அரும் பெருங்கடவுளாகிய ஸ்ரீராமபிரானை வழிபட்டுப்பூசைசெய்துஅதனால்சோகமோஹங்கள் தீர்ந்து,இயல்பாகிய உருவைப்பெற்று உவந்து என்பால்சேர்ந்து மகிழ்வடைவாயெனத் தாம் இட்ட சாபத்திற்கு முடிவுங் கூறி, இவ்வாச்சிரமத்தைவிட்டுச் சித்தசாரணர்களால் வணங்கத்தக்கதாய், பெறலரும்பேறு பயக்கத்தக்க இமயமலையின் சிகரமடைந்துதவஞ்செய்துவுற்றனர்.

(பாலகாண்டத்தில் நாற்பத்தெட்டாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

அஹலியை சாபந்தீர்ந்து ஸ்ரீராமபிரானைப் பூசித்தது.

பிறகு இந்திரன் "அடாதுசெய்தவர்படாதுபடுவர்" என்பதற்கிசைய அண்டமற்று வெட்கமுற்றுவண்ணமிற்றுத் தலையிறங்கிக்கொண்டுஅக்கினி

பாலகாண்டம்.

அஹலியை சாபவிமோசனம்.

NO. 22.

అహల్య శాపవిమోచనమును పొంది శ్రీరాముని బూజించుట.

முதலாகிய ஸுரலர கின்னரஸித்த சாரணமுனிகணங்களை நோக்கித் தேவர்களே! யாவராயினுமொருவர் கடுந்தவமியற்றின் அதை எவ்விதத்திலாயினுங் கெடுப்பதே நம்செயலாதலால், இதுகாலையில் கௌதமமகாமுனிவர் தவத்திலிருந்தமையால் உங்களுக்காக அதைகெடுக்க முயன்று, ஒரு பாயத்தால் அதனைகெடுத்து, அவரிட்ட சாபத்தால் அண்டம்நீங்கி அலிபோலாயினேன். அவரைச் சாபமிடுவித்து அவர் தவத்தைக் கலைத்துவிட்டேன்; ஆதலால் நீங்களெல்லீர்களுமொன்றுசேர்ந்து உங்களுக்கு நன்றிசெய்த என்னை அண்டமுடையவனாகச் செய்யக்கடவீர்களென விண்ணவர்களை வேண்டிக்கொண்டனன். அவ்வானவர்களும் அவ்விந்திரன் மொழியைச் செவியுற்று, அவ்வெல்லோரும் பிதிர்தேவர்பாற்சென்று பிதிர்தேவர்களே! நமக்குப்புரவலனாகிய வலாரி நம்காரியத்தின்பொருட்டு அண்டமற்றவனாயினன். ஆதலால் யாகங்களில் உமக்கு யூபஸ்தம்பத்தில் கட்டிய மேஷத்தின் அண்டங்களைக் கொய்து சசிமணாளனுக்குப் பொருந்துவிக்குங் கடமையுடையீராமின்; நீங்களிங்ஙனமியற்றி அண்டமற்ற அஜங்களையே வேள்வியில்உண்ணக்கடவீர்கள். இவ்வாறு செய்வீர்களாயின், உமக்கும் எமக்கும் யாகமியற்றுபவர்க்கும் குறைவின்றிப் பெருமகிழ்ச்சிசிறக்குமென்றுஉரைசெய்தனர்கள். உடனே பிதிர்தேவர்களும் அதற்குடன்பட்டு அவ்யாட்டின் அண்ணங்களைக்கொய்து இந்திரனுக்குப் பொருத்தினார்கள். சுந்தரத்திருத்தோளனாகிய ஸ்ரீராமா! அங்ஙனஞ்செய்தது முதல் பிதிர்தேவர்களைநோக்கி நடாத்தும் வேள்விகளில் சாகத்தினது விருஷணங்களைத்துணித்து மற்றைய உறுப்புகளைப் பசனஞ்செய்து ஹோமஞ்செய்து வருகிறார்கள். பிதிர்தேவர்களும் அஃதை ஏற்று யாகத்தின் பயனைத் தருகின்றார்கள். இந்திரனும் அதுமுதற்கொண்டே மேஷவிருஷணனாயினன். பதிதபாவனனாகிய ஸ்ரீராமசந்திரா! இவ்வாச்சிரமத்துக்குட்புகுந்து கௌதமமஹாயோகியின் மனையாட்டியாகிய அகலியையின் சாபத்தைத் தீர்த்து இவளைத் துயரக்கடலினின்றுங் கரையேற்றக்கடவையென் றருளிச்செய்தனர். இவ்வாறருளிச்செய்த விசுவாமித்திர மஹாமுனிவரது மொழியை ஸ்ரீரகுகுலநந்தனர் திருச்செவிசாத்தி இளையபெருமாளுடன் கௌசிகமஹாமுனிவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவ்வாச்சிரமத்துக்குட் புகுந்து, தவமேன்மையால் சிறந்து விளங்குகின்ற வளாயிருப்பினும், வானவர் தானவர் முதலானோர்க்குங் காணற்கரியவளும், நான்முகக்கடவுள் படைக்குந்தொழிலில் தனக்குளதாகிய புலமையனைத்தையும் ஒரு வழிப்படுத்திக் ஊக்கத்தோடு நெடுநாள் முயன்றுபடைத்தனனென்னும் படி யாவரும் அவாவத்தக்க உருவமுற்றவளும் தேவமாயைபோலவும், அணிகளால் அணியப்பட்டுக் கார்முகிலிடையில் தங்கிய வெண்பிறை போலவும், நீரில் தோற்றுகின்ற பிரதிபிம்பக்கதிரவன்போலவும் விளங்குகின்றவளும், கௌதமமுனிவர்மாற்றத்தால்மூவுலகத்தாருமடையகண்களுக்

கும், தாம் திருக்கண்மலர்சாத்துவளாயும் புலப்படாதவளுமாயுள்ள அகலியையைக் கண்ணுற்று வியப்படைந்தனர். உடனே அகலிகையும் சாபமொழிந்து தன் மெய்யுருவைப் பெற்றெழுந்துநிற்க, பெருமாள் இளையபெருமாளிருவரும் இவளை எல்லோரும் வணக்கம்புரியத்தகும் நின்மலையாயினளென்பதை யாவருக்கு மறிவிப்பதன் பொருட்டும், அறத்தை நிலைநிறுத்தற்குக்கொண்ட கோலத்தின்பொருட்டும் அவளை வந்தனஞ்செய்தனர்கள். அகலியையும் தன் பதியின் சொல்லைக் கருதாநின்று, இப்பரமபுருடரே ஸ்ரீரகுநந்தனரெனத்தேறி, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க ளிருவரையும் பூசித்தனள். எம் அரும்பெறலடிகளாகிய ஸ்ரீராமபிரானாரும் அவள் உட்பரிவோடியற்றிய அர்க்கியபாத்தியாதியாகிய பூசனைக்குத் திருவுளம் போரவுகந்து, ஏற்றுக்கொள்ளுகையில் ஆகாயமுற்றும் வானவர்கள் நிறைந்து துந்துபி முழக்கி மலர்மழை பெய்து மங்கலம்பெருக மங்கலம்பெருகவென அகலிகையைப் பூசித்தனர்கள். கௌதமமஹாயோகியும் யோகஞானத்தால் இச்செயல் யாவற்றையும் ஒருங்குணர்ந்து, தம் உறைவிடத்தை அணுகிய அகலிகையை அங்கீகரித்து ஆதரித்து, ஸ்ரீரகுநாதனைப் பூசனைசெய்து, மனைவியுடன் தவஞ்செய்வாராயினர். ஸ்ரீசக்கரவர்த்தி திருமகனாரும் கௌதமமஹாமுனிவர் இயற்றிய பூசனையைப்பெற்று மகிழ்ந்து யாவருடனும் மிதிலாநகரைநோக்கி எழுந்தருளினார்.

பாலகாண்டத்தில் நாற்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஐம்பதாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண விசுவாமித்திர ஜனகசதாநந்தனர்கள் ஒருவரையொருவர் கண்ணுற்று யோகக்ஷேமம் விசாரித்துக் கொள்வது.

அநந்தரம் ஸ்ரீதசரதநந்தனர் திருத்தம்பியாரோடு காதிநந்தனரை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவ்வாச்சிரமத்துக்கு வடகிழக்கிற்சென்று ஜனகமஹாராஜர்செய்யும் யாகசாலையையடைந்து விசுவாமித்திரமகாயோகியை நோக்கி ஸ்வாமீ மெய்த்தவச்செல்வரே! இந்த ஜனகமஹாராஜருடைய யாகசாலை வேள்விக்குரிய கருவிகளால் நிரம்பப்பெற்று, பலதேசங்களினின்றும் வருகின்ற வேதியர்கள் வீற்றிருக்கத்தக்க அநேகமாயிரம் பர்ணசாலைகளாலும், அவ்வண்ணம் வந்திறங்கிய முனிவர் முதலானோ

தேவர்கள் அறவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு, மறவொழுக்கத்தைக் கடிபவராக இருந்தும், பிறர்செய்யும் தவவொழுக்கத்துக்குக் கேடுசெய்வது என்னெனின் யாவராயினும் தவம்புரிவாராயின் முடிவில் வரம்பெற்றுத் தம் பட்டத்துக்கு வருவார்களென அச்சுற்று அங்ஙனம் புரிகின்றனரென்றுணர்க.

பாலகாண்டம்

விஸ்வாமித்திரர் இராமலக்ஷ்மணர்களுடன் ஜனகமஹாராஜரிடம் சென்றது. NO. 23.

శ్రీరామలక్ష్మణవిశ్వామిత్రులు మిథిలాపురముజేరుట.

ருடைய வண்டிகளாலும் நிறைக்கப்பட்டு மிகுதியும் பெருங்களிப்பை விளைவிக்கின்றது ; நாம் எங்குத் தங்கவேண்டுமோ அதை ஆஜ்ஞை செய்யவேண்டுமென விண்ணப்பஞ்செய்தருளுதலும், அப்பிரமரிஷியும் ஸ்ரீகாகுத்தருடைய மாற்றத்தைக் கேட்டருளிக்கூட்டமின்றி ஏகாந்தமாயும், நீர் நனைவுமுள்ள இடம்பார்த்து வீற்றிருந்தனர். ஜனகமகாராஜர் விசுவாமித்திரமகாமுனிவர் எழுந்தருளிய செய்தி கேள்வியுற்றுச் சதாநந்தர்முதலிய புரோகிதர்களோடு அர்க்கிய பாத்தியாதிகளை எடுப்பித்துக்கொண்டு அம்முனிவர் வீற்றிருக்குமிடத்துக்குவந்து விதியின்படி பூசைசெய்தனர். அவ்வாராதனையைக் கௌசிகமஹாமுனிவரும் ஏற்று, யாஜ்ஞவல்க்யாந்தேவாஸி! உமக்குக் குசலமா ? உம்முடைய யாகமும், யாதோரிடையூறு மில்லாமல் நடக்கின்றதா ? என்று ஜனகமஹாராஜனை வினவிப் பின்னர்முறையே சதாநந்தர்முதலிய முனிகணங்களையும் நோக்கிக் குசலங்களை வினவியபின், அம்மிதிலாநகரபூபாலகர் விசுவாமித்திர மஹாமுனிவரை முனிவர்களோடு ஆசநத்தில் வீற்றிருக்கவேண்டுமென வேண்டிக்கொள்ள, அம்முனிவரும் அவ்வேண்டுகோளின்படி மற்றை முனிகணங்களோடு ஆஸனத்தில் முறையே வீற்றிருந்தார். விதேஹராஜரும் சதாநந்தாதியரோடு ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்து கௌசிகரை நோக்கி ஸ்வாமி காதிகுமாரரே !—

అద్యయజ్ఞసమృద్ధిర్మే సఫలాదైవతైః కృతా
అద్యయజ్ఞఫలంప్రాప్తం భగవద్దర్శనాన్మయా

அத்யயக்ஞஸம்ருத்திர்மே ஸபலாதைவதைః க்ருதா
அத்யயக்ஞபலம்ப்ராப்தம் பகவத்தர்சநாந்மயா.

பகவானாகிய தேவருடைய தரிசனத்தால் இப்பொழுது தான் என் வேள்வி குறைவிலதாக என்குல தெய்வங்களால் செய்யப்பட்டதாயிற்று ; இப்பொழுதே யாகத்தின் பயனும் என்னால் பெறப்பட்டதாயிற்று. தேவர் அடியேன்செய்யும் யாகசாலைக்கு எழுந்தருளினமையால் அடியேன் புனிதனும், தேவர்கருணையைப் பெற்றவனுமாயினேன். அடியேன் செய்யத் தொடங்கிய இவ்யாகம் முற்றுப்பெற இன்னும் பன்னிரண்டுநாள்செல்லும். அப்பொழுது ஹவிப்பாகம் பெற்றுக்கொள்வதற்காக விண்ணவர்கள் வருவார்கள், அவர்களைத் தேவர் கடாக்ஷித்தருளவேண்டுமென விண்ணப்பஞ்செய்து, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை மனமும் கண்களும் குளிரக்கண்டு வியப்படைந்து, ஸ்வாமீ காதிநந்தனரே! இவ்விரண்டு இளைஞர்களும் தேவருக்கு நிகராகிய பராக்கிரமமுள்ளவர்களாயும், மத்தயானைபோன்ற நடையும், சிங்கம்போன்ற பார்வையுமுள்ளவர்களாயும், புலிபோலவும், இடபம்போலவும், பகைஞர்மேற்சென்று போர்செய்தற்குரியவர்களா

யும், தாமரை இதழ்போல அகன்ற திருக்கண்களையுடையவர்களாயும், கட்க சார்ங்க நிஷங்க தாரிகளாயும், இவ்வரணியங்களைக் கண்ணுறக்கருதி, விண்ணுலகம்விட்டுவந்த தேவகுமாரர்கள்போலவு மிருக்கின்றமையால், இம்மஹாபுருஷர்கள் அரசிளங் குமரர்கள்போலத் தோற்றுகின்றார்களே ; இப்பெருந்தகைச் சிறுவர்கள் சீர்பாதங்கள் சிவப்பேறநடந்து இக்கானகம் வருவதற்குக் காரணம் யாது? இவர்கள் புத்திரர்களைப் பெற்றவர்களில் எவனை உயர்ந்தவனாகச் செய்கின்றனர்கள். இவ்விருவரும் எல்லாவிதத்திலும் ஒருவரையொருவர் ஒப்பவராகவும், காகபக்ஷங்களை யுடையார்களாகவும் சந்திரசூரியர்களைப்போல விளங்குகின்றனர்களே. இவர்களுடைய வரலாற்றை யருளிச்செய்யவேண்டும் ; இதனைக் கேட்டுணர விருப்பமுடையவனாக விருக்கின்றேனென வினவினர். அவ்வினாவைத் திருவுள்ளத்துக்கொண்ட கௌசிகமஹாமுனிவர் வைதேகனைநோக்கி, ஜனக மகாராஜரிஷியே ! இவர்கள் அயோத்திமாநகரத்துக்கு இறைவராகிய தசரதசக்கரவர்த்தியார் செல்வப்புதல்வர்கள், என் வேள்விக்கு இடையூறு ஒழிவிலாது செய்துவந்த நிசாசரர்களைக் கொலைபுரிவிப்பதற்காக இவர்களை உடன்கொண்டுவந்து தாடகையையும், மாரீசாதியரையும் கொலைபுரிவித்து, வேள்வியை முற்றுவித்துச் சித்தியடைந்து, உம்முடைய யாகத்தைக் காணும்பொருட்டு அங்கிருந்து புறப்படுவருகையில் வழிநடுவில் கௌதமமகாமுனிவரது ஆச்சிரமத்தையடைந்தோம். அங்குச் சாபத்தால் கல்லாகவிருந்த அகலியையும், ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய சீர்பாததூளியால் சாபந்தீர்ந்து தன் கணவருடன்சேர்ந்து மகிழ்வுற்றனள். உம்மிடத்திலிருக்கின்ற சங்கரசராசனத்தைக் கண்ணுற்று நாணேற்றிடவேண்டுமென என்னோடு இவ்விருவரும் இங்குவந்தனர்களென்று இவ்வாறு அருளிச்செய்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பதாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஐம்பத்தொன்றாவது சருக்கம்.

சதாநந்தர் விசுவாமித்திரமகாமுனிவரது மஹிமை கூறியது.

விசுவாமித்திரர் கூறியதைக்கேட்டுக் கௌதமமகாமுனிவருக்கு மூத்த குமாரராகிய சதாநந்தமஹாமுனிவர் பேருவகைகொண்டு ஸ்ரீராமபிரானும் ராமாநுஜரும் வீற்றிருப்பதைக் கண்ணாரக்கண்டு, கௌசிகமஹாமுனிவரே! அடியேனுடைய தாயாரை இந்த ஸ்ரீராமபிரானுக்குக் கட்புலனாக்கியருளினீரா? என்தாயும் சாபந்தீர்ந்தெழுந்து இப்பரமபுருஷனுக்குக் கனிகிழங்கு முதலியவைகளால் பூசனைசெய்தனளா? என்தாயின் திறத்தில்

இந்திரன்செய்த தீச்செயலை இவ்விருவருக்கும் அருளிச்செய்தீரா ? அடி
யேன் பிதாவுங் கோபந்தணிந்து என் அம்மனையை ஆதரஞ்செய்தனரா ?
என்றிவ்வாறுவினவினர். அதுகேட்டுவிசுவாமித்திரமகாமுனிவர்சதாநந்த
யோகி! யாது யாது செய்தற்குரியதோ அதையதைத் தவறாமல் தக்கபடி
செய்தேன் ; உம்முடைய ஜனனீசாபம் நீங்கினவளாய் உம்முடைய, பிதா
வோடு சேர்ந்து, பிருகுபுத்திரராகிய ஜமதக்கினிமகாமுனிவனைய பிரியாம
லுடனுறையும்இரேணுகையென்னும் பரசுராமன் தாய்போல விளங்குகின்
றனளென்று அருளிச்செய்தனர். அதுகேட்டுச் சதாநந்தர் பெருமகிழ்வு
கொண்டு ஸ்ரீகௌஸல்யாகுமாரரைநோக்கிஇயம்புகின்றனர். மனுகுலதிலக
ராகிய ஸ்ரீராமசந்திரரே! உமது வருகை நல்வருகையாகக் கடவது. தெய்வ
வசத்தால் நீர் இங்கு எழுந்தருளலாயிற்று. இவ்விசுவாமித்திரமஹாமுனி
வரை முன்னிட்டுவந்தமையால் உமக்குச் சிறிதுஞ் சிறப்புக் குன்றாதவள
ரும். இவர் முன் ராஜரிஷியாக இருந்து தம் தவத்தின் மேன்மையினாலே
பிரமமுனியாயினர். ஆதலால் இவரை ஒப்பவர்யாவருமிலர், இவரே உமக்குத்
தஞ்சம்; மெய்ப்பெருந்தவத்தினராகிய இக்குசிகுலோத்தம்ஸரே! உம்மைக்
காக்கும் முயற்சிபெற்றிருக்கின்றமையால் உம்மினும்பாக்கியவான்கள்யா
வருளர் ? இவருடைய சரிதத்தை நடந்தவண்ணங்கூறுகின்றேன். சதுர்
முகக்கடவுளுக்குக் குசரென்கிற ஒரு சத்புத்திரரிருந்தார். அக்குசருக்குக்
குசநாபரென்னப்படும்ஒருகுமாரர்அறத்தின்வழியேசெல்லும்உணர்வுடை
யராயும், மிக்க ஆண்மையும், தோள்வலியுமுடையராயுமிருந்தனர். அக்
குசநாபருக்குக்காதியென்னும்நந்தனர்மிக்க புகழ்பெற்றுஇவ்வுலகத்தைப்
பாதுகாத்துவந்தனர். பின்பு இவ்விசுவாமித்திரர் அவதரித்துத் தம் தாதை
முதாதை முதலியோரைத் தொடங்கி வந்தமுடியைத் தரித்துப் பார்முழு
தும் நீதிவழுவுதலில்லாமல் செங்கோல் நடாத்திப் பரிபாலனஞ்செய்துவந்
தார். அவ்வாறு அநேகமாயிரவருஷம் தரணியாண்டுவருகையில் ஒருகால்
தாரணிமுழுதும் வலமாக வரவேண்டுமெனத் தேர் யானை குதிரை காலா
ளாகிய நால்வகைப் படையோடு புறப்பட்டுப் பற்பல நாடுநகரங்களையும்,
நதிநதங்களையும், மலைமேடு காடுகளையுங் கடந்து, பலமுனிவர்களது ஆச்சி
ரமங்களையுந் தாண்டி, மலர் காய்கனிநிறைந்து தழைத்தோங்கிய தருக்
களால் சூழப்பட்டதும், பலவகைப்பசுப்பறவைவிலங்குகள்திரியப்பெற்ற
தும், சித்தசாரண தேவதானவகந்தர்வகின்னரபன்னகாதியர்களால் பூசிக்
கப்பட்டதும், புல்லையும், காற்றையும், சருகையும், கிழங்கு வேர் கனிகளையு
முண்டு ஐம்புலன்களையும் வென்று, சீற்றத்தை முற்றுங்கெடுத்து, ஜபதப

ஹோமங்களைச் செய்து, ஹம்ஸ பரமஹம்ஸ பகூதக குடீசக வானப்ரஸ்த வைகாநஸ வாலகிலியாதியாகிய பலபல பெயர்களைப்பெற்று,ராஜரிஷி பிரமரிஷி தேவரிஷிகளாகிய அந்தணர் குழுவால் வசிக்கப்பட்டதும்,பிரமனுலகமோ எனக்கண்டோர் ஐயப்படத் தக்கதுமாகிய வசிஷ்டமஹாமுனிவரது ஆச்சிரமத்தை அணுகிக் கண்குளிரக்கண்டு மகிழ்ந்தார்.

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பத்தொன்றுவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஐம்பத்திரண்டாவது சருக்கம்.

வசிஷ்டமஹாமுனிவர் விசுவாமித்திரரை ஆதித்தியத்துக்கு நிருத்தியது.

விசுவாமித்திரமஹாமுனிவர் வசிஷ்டாச்சிரமத்தை அணுகி, அங்குத் தவம் புரிந்துகொண்டிருந்த அருந்ததிமணாளனைக்கண்டு விநயத்தோடு தலைவணங்கி நிற்க, அம்முனிவரும் இவரைநோக்கி, நல்வரவை வினவி, ஒரு தவிசில் வீற்றிருக்க நியமித்து, அவர் உட்கார்ந்த பின்னர்க் கிழங்கு கனி முதலியவற்றால் விதி முறைப்படி உபசரித்து ஆதரம் செய்தருளினர். இம்மெய்த்தவ மஹாமுனிவரும் அம்முனிவர்செய்த பூசனைகளைப் பத்தியோடு ஏற்றுக்கொண்டு, வசிஷ்டமஹாமுனிவரை நோக்கி, தேவருடையதவமும், அக்கினி ஹோத்திராதிகளாகிய வைதிக கருமங்களும், சீடவர்க்கமும் யாதேனுமோர் குறைவுமின்றி மேன்மை பெற்று வருகின்றனவா? மற்றும் தேவருடைய ஆச்சிரமத்திலுள்ள மரஞ்செடி மிருகபக்ஷிகளுங் குசலமா? என்று வினவ, வசிஷ்டமஹா யோகியும், யாவையும் குசலமென்று மறுமொழியருளிச்செய்து, விசுவாமித்திரமஹாராஜரே! நீர் குசலமா? அறத்திநெறி வழுவாது நீதி நடாத்திக் குடிகளைப் பாதுகாத்து வருகின்றீரா? படைவீரர்களும் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டு, உம்முடைய ஆணைக்குள் அடங்கி நடக்கின்றார்களா? பகையரசர்கள் யாவரும் உம்மால் வெற்றிகொள்ளப்பட்டுக் கீழ்ப்படிந் திருக்கின்றனர்களா? உம்முடைய சிறுவர், நட்பினர், மனைவி முதலியோர்களும் சுகித்திருக்கின்றனரா? உமது பொருள் வைப்புகளும் பொருளின் திரளால் நிறைந்திருக்கின்றனவா? என்று வினவ, அதற்கு இம்மாதவத்தினரும் தேவருடைய கருணையினாற் சிறிதுங் குறைவென்பதின்றி யாமெல்லோரும் தக்கவாறு சுகித்து நடந்து பெருகி வருகின்றனமென்று மறுமொழிகூறினர். இங்ஙனம் இவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் நெடும்பொழுது விநோதமாகப் பற்பலவாறு வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்து, முடிவில், வஸிஷ்டர் இவ்விசுவாமித்திரரை நோக்கி, மஹாராஜரே!

இப்பொழுது பரிஜன் பரிவார சேனைகளுக்கும், உமக்கும் ஆதித்தியஞ் செய்ய விரும்புகின்றோம். நீர் அறவொழுக்கமுடையாராகிய அரசராகையாலும், என்னுச்சிரமந்தேடி அதிதியாகவந்தமையாலும், நீரே பூசை பெறுதற்குரியர்; ஆதலால் நீர் எம்மால் செய்யப்படும் விருந்தினை ஏற்றுச் செல்லக்கடவீரென முகமலர்ச்சி யுடையாராய் அருளிச்செய்தனர். அம்மாற்றத்தை செவியுற்று இவ்விசுவாமித்திர மஹாயோகியும் தேவர் பரிவுடையீராயருளிச்செய்த இனிய சொற்களாலே யான் பூசனையை ஏற்றுக்கொண்டேனாயினேன். தேவருக்கு இக்காட்டில் கிடைக்கத்தக்க கந்தமூல பல ஜலங்களினாலே யானோ போரவுகந்தேன். கருதியவற்றையெல்லாம் இங்கிருந்தவண்ணமே இருந்து வருவிக்கத்தக்க திறமுள்ள தொண்டனேனன்றோ? தேவரைப்பலவாறாக ஆராதனை புரியவேண்டும், தேவருடைய சேவையே அடியேனை மனக்குறைவகற்றிச்செய்ய வல்லது இனி அடியேனைப் பரிவோடு கடைக்கணித்து விடைகொடுத் தனுப்பக் கடவீரெனப் பணிவாக மொழிந்தனர். வசிஷ்டமஹாமுனிவர் அம்மொழிகளைக் கேட்டருளி, நீர் அவசியமாக என்னுடைய ஆதித்தியத்தைக் கைக்கொண்டே பின் செல்லக் கடவீரென, மீண்டும் பலவாறுரைத்து, அவரை யுடன்படுத்திப் பேருவகை கொண்டனராய்க் காமதேநுவை யழைத்து, அதை நோக்கி, விண்ணுலகத்துப் பசுவே! யாம் இவ்விசுவாமித்திரப் பேரரசருக்கும், அவரது ஏவலாளருக்கும், படைவீரருக்கும் அதிதிபூசைசெய்யக் கருத்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். நீ எம்மாற்றத்தின்படி இவர்கள் யாவருக்கும் தித்திப்பு, புளிப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு, கைப்பு, உவர்ப்பு என்னப்படும் நல்ல அறுசுவையுண்டிகளையும், விரைவாகப் படைக்கக்கடவை. அறுவகைச்சுவைகளில் எவரெவர்க்கு எது எது விருப்போ அதையதைக் குறைவின்றி நிறைவாக உவந்து ஈயக்கடவை. உண்பன, திண்பன, நக்குவன, பருகுவன என்னப்பட்ட பலவகையுணவுகளையும் உண்டுபண்ணி யாவரையுங் களிப்புறச் செய்யாயென்று ஆஜ்ஞை செய்தருளினர்.

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பத்திரண்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்துமூன்றுவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரர் வசிஷ்டர் பரிந்திட்ட உண்டிகளை யுண்டு காமதேனுவை யாசித்தது.

ஸ்ரீரகுநந்தனரே! இவ்வண்ணம வசிஷ்ட பிரமரிஷியால் கட்டளையிடப்பட்ட தேவசுரபி உடனே விசுவாமித்திரமஹாராஜரது சேனைகளில்

யார் யாருக்கு யாது யாது வேண்டுமோ அவரவர்க்கு அதனை அதனை நிறைவாகப் படைந்துத் தந்தது; அவர்களுள் சிலருக்குக் கருப்பஞ்சாற்றையும், சிலருக்குத் தேனையும், சிலருக்குப் பொரியையும், சிலருக்குப் பலவகை மதுவையும், மற்றுஞ்சிறந்த பானவஸ்துவையும், மிக்க அறுசுவை யுணவுகளையும், அப்பொழுதே சமைத்தனபோலச் சூடுகையாறுமல், மலைகள்போலக் குவிந்த அன்னக்குவியலையும், அதற்குத் தக்க பருப்பு, பொரியல், வறல், தீயல், துவட்டல், பச்சடி முதலிய பற்பல கறி வகைகளையும், தயிர், மோர், பால், நெய், பானக முதலிய உணவின் வகைகளையும், இவற்றை எல்லாம் அருந்துதற்குரிய பலவகைப் பொற்கலங்களையும் செய்தமைத்தீந்தமையினால், விசுவாமித்திரப் புரவலர் முதலிய யாவரும் வயிறாரவுண்டு மனநிறைவடைந்து களிப்புற்றிறுமாந்தவர்களாயினார்கள். இவ்வாறு விசுவாமித்திரமஹாராஜரும், புத்திரர்களும், மித்திரர்களும், படைத்தலைவர்களும், படைவீரர்களும், மற்றும் பலரும் குறைவின்றி உண்டு களித்தபின், காதிநந்தனர் பெருமகிழ்வோடு வசிஷ்டமஹாமுனிவரைத் துதிசெய்து உரைக்கலுற்றார். வசிஷ்டமஹாயோகியே! அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பத்துக்குத் திருச்செவி சாத்தியருள்க்கடவீர்.

రత్నంహిభగవన్నేత ద్రత్నహారీచపార్థివః
తస్మాన్మేశబలాందేహి మమైషాధర్మతోద్విజః

ரத்நம்ஹிபகவன்னேதத் ரத்நஹாரீசபார்திவঃ
தஸ்மாந்மேசபளாம்தேஹி மமைஷாதர்மதோத்விஜঃ

வசிஷ்டபகவானே! இக்காமதேநுவானது உலகத்துக்கு இன்றியமையாத சிறப்புவாய்ந்தபொருள்; உலகத்தில் சிறந்தபொருளை அரசனே கைப்பற்றிக் கொள்ளத் தக்கவன்; அவனதே அவ்வுயர்பொருளும், இவ்வறத்தின் முறைப்படி இவ்வுயர்ந்த பசு என்பொருளேயன்றி,முற்றத்துறந்த வேதியராகிய உமக்கு உரியதன்று; ஆதலினால் இதை எனக்குக் கொடுத்துவிடக்கடவீர். அன்றியும் உமக்கு இவ்வொரு பசுவின் பொருட்டு இலக்ஷம் பசுக்களை யளிக்கின்றேனென்றனர். இங்ஙனம் விசுவாமித்திரப்புரவலர் கூற, வஸிஷ்டமஹாமுனிவர் கேட்டு, விசுவாமித்திரமஹாராஜரே! நீர் தருவன நூறாயிரம் பசுக்களே அல்ல; பலகோடி பசுக்களாயினும், யானோ இத்தெய்வப்பசுவைக் கொடுப்பதில்லை; நற்குண நற்செய்கையுள்ள பாகவதனைவிட்டுக் கீர்த்தி எவ்வண்ணமகலாதோ அவ்வண்ணம் இக்காமதேநுவும் என்னைவிட்டுப்பிரிவதன்று; இக்கடவுட்பசுவினால் தான் ஹவியகௌய ப்ராணாஹூதி பலிஹோமாக்நினி ஹோத்திர தருப்பண ஸ்வாஹாகார வஷட்கார முதலிய சகல கருமங்களும் குறைவின்றி நடக்கின்றன. எமக்கு எல்லா வித்தைகளும், எல்லாப்பொருள்களும், எல்லாக்களிப்புகளும், இப்பசுவேயன்றிவேறில்லை;மற்றும் பல காரணங்

களாலும், இப்பசுவை உமக்குக் கொடுப்பதில்லையென்று மறுத்துரைத்தனர். அதுகேட்டு இவ்வேந்தர், சினங்கொண்டு அம்முனிவரைநோக்கி, வசிஷ்டமஹாமுனிவரே! பொற்சங்கிலி, நவரத்தினப்பணிகள், கிம்புரிப்பூண்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பதினாலாயிரம் மதயானைகளையும், நான்கு வெள்ளைக் குதிரைகளைப்பூட்டித் தங்கமணிகளால் கணகணவென்று ஒலிசெய்கின்ற எண்ணூறு பொற்றேர்களையும், சிந்துபாரஸீகாதிதேசங்களிலுண்டாகி உத்தமசாதியாகிய பதினாயிரம் அச்வங்களையும், நாநாவித நிறமமைந்த முதலீற்றுக் கன்றுகளுள்ளவையும், மிகுதியும் பால் சுரப்பனவுமாகிய ஒருகோடி வள்ளற்பெரும் பசுக்களையும், யானுமக்குத் தருகின்றேன்; இவ்வொரு காமதேநுவைமாத்திரம் எனக்கு நீர் கொடுக்கக்கடவீர். இவையுமன்றி எவ்வளவு இரத்தினங்களையாயினும், எவ்வளவு தங்கங்களை யாயினும், மற்றும் எப்பொருள்களையாயினும், நீர் பெறவிரும்பிய எப்பொருளையாயினும் அளிக்கின்றேன். இப்பசுவைமாத்திரம் நீர் எனக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று பலவாறாக நெருக்கிக் கேட்டனர். இவ்வாறு இவ்விசுவாமித்திர நரபதி வேண்டிக்கொண்டும், அவ்வருந்ததீநாயகர் இவற்றையெல்லாம் சிறிதேனும் நன்குமதியாமல், விசுவாமித்திர மஹாராஜரே! நீர் எப்பொருளைத் தருவீராயினும் யாமோ இப்பசுவைத் தருவதில்லை; எமக்கு இதுவே இரத்தினம், இதுவே தனம், இதுவே எல்லாப்பொருள்களும், இதுவே எம்முயிர், இதுவே தருசபூர்ணமாஸாதிகளாகிய ஸகல யாகங்கள், இதுவே எமக்குப் பற்பல நல்வினை பயக்குங் கிரியை, யாம் செய்யும் சடங்குகள் யாவும் இதனடியாகவே நடக்கின்றன. இனிப் பலவாறுரைப்பதனாற் பயனென்ன? எவ்வகை நீர் இரந்து கேட்பினும் இக்காமதேநுவை யாமோ எவனுக்குங் கொடுப்பதில்லை, இதுவே எமது முடிந்த துணிவு, ஆதலால் இதனை விரும்பிக்கேட்டல் பயனற்றதென் றிவ்வாறு மறுத்துரைத்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பத்துமூன்றாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஐம்பத்துநான்காவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரர் காமதேநுவினிடத்துத் தோன்றிய படைகளுடன் போர்செய்தது.

இவ்வகைப் பலபடவேண்டியும், வஸிஷ்டமகாமுனிவர் காமதேநுவைத் தருவதில்லையென ஒரே மொழியாக மறுத்துரைத்த காலையில் விசுவாமித்திரமகாராஜருடைய ஏவலால் போர்ச்சேவகர் சினங்கொண்டு

வஸிஷ்டமஹாமுனிவரது பசுவைத் தம் வலிமையால் கொண்டுபோக நினைத் திழுத்தனர். இவ்வண்ணம் முறைவழுவி இழுக்கப்பட்ட அக்கடவுட் பசு துயரமடைந்து கண்ணீர் பெருக ஏங்கி, என்னைப் பாதுகாப்பவராகிய வஸிஷ்டமஹாயோகி என்னைக் கைசோரவிட்டாரோ? என்னவோ? இல்லாவிடின் விசுவாமித்திரன் படைவீரர்கள் ஏன் என்னைப்பற்றி வலிக்கின்றனர். வசிஷ்டமகாமுனிவர்க்கு யான் ஏதேனும் தவறிழைத்தேனோ? இல்லையாயின் அவரையே உற்றதுணையெனத் தேறி இருக்கின்ற என்னை இவ்வாறு பராமுகஞ்செய்துவிடுவாரா? என இங்ஙனம் பற்பலவாறு கருதி உடனே தன்னைப்பற்றி வலிப்பவர்களை யுதறிப் பத்துத்திசைகளிலுந் தூரத்திவிட்டு வாயுவேகமாகக் கடுகி வசிஷ்டமகாமுனிவர் வீற்றிருக்குமிடஞ் சென்று, அவரது திருவடியிணையைக் கிட்டிக் கூவென்று புலம்பாநின்று; அடிகளே ஸ்வாமி பிரஹ்மபுத்திரராகிய வசிஷ்டமஹாமுனிவரே? என்னை விசுவாமித்திரனுடைய படைவீரர்கள் பற்றி இழுக்கின்றார்களே தேவர் என்னைக் கைந்நெகிழ விட்டீரோ எனக் துந்துபிபோலப் பெருமிதமாக வினவ, அதுகேட்டு வசிஷ்டமகாமுனிவர் மறுமொழி யருளிச்செய்கிறார். கடவுட்பசுவே! எமக்குத் தங்கைபோல விருக்கின்ற உன்னை இங்ஙனம் மனம்வருந்தும்படி யாம் விடுவோமா? ஒருகாலும் விடுவதில்லை, நீயும் எமக்கு ஒரு சிறிது குற்றமும் செய்யவில்லையே, இவ்விசுவாமித்திரமஹாராஜன் தன் படைவலியால் செருக்குக்கொண்டு என்னை மதிக்காமல் உன்னைக் கொண்டுபோக முயல்கின்றான், இவன் வேந்தனாயிருக்கின்றமையால், யோகியான யாம் இம்முடிவேந்தன்போல வலியுடையோமாவோமா? இவன் அரசகுலத்தில் தோன்றினவனாகவும், அரசுபுரிபவனாகவும், ரதகஜதுரகபதாதிகள் நிறைந்த இவ்வக்ஷௌஹிணி சேனைகளுடையானாகவுமிருக்கின்றமையால், இவன் மிகுதியுந் திண்மையுடையானாக இருக்கிறான் இவனைத் தடுக்க எம்மாலெங்ஙன மியலுமெனச் சொல்லி யருளினர். என்றிவ்வண்ண மருளிச்செய்ததைச் செவியேற்றுக் காமதேனு வஸிஷ்டப்பிரம ரிஷியை நோக்கி.—

'నబలంక్షత్రియస్యాహుః బ్రాహ్మణోబలవత్తరః
బ్రహ్మన్బ్రహ్మబలందివ్యం క్షత్రాత్తుబలవత్తరం

நபலம்க்ஷத்ரியஸ்யாஹுஃ ப்ராஹ்மணோபலவத்தரஃ
ப்ரஹ்மன்ப்ரஹ்மபலந்திவ்யம் க்ஷத்ராத்துபலவத்தரம்.

பிரமவொளி யமைந்த தபோநிதியே! அரசருக்கு விப்பிரரினும் வலியிலதென்பார்கள். அந்தணரே சிறந்த வலியுடையவர்கள், ஆதலால் திவ்வியமாகிய வேதியர்வலி அரசர் வலியினும் மிக்கது, அன்றியும் தேவருடைய திண்மையோ எல்லையிலது, விசுவாமித்திரன் உம்மை ஒப்பவனல்லன், தேவருடைய தேஜஸை நெருக்க யாவர்க்கு மரிது.—

నియుఙ్క్ష్వమాంమహాభాగ త్వద్బ్రహ్మబలసంభృతాం
తస్యదర్పబలంయత్నం నాశయామిదురాత్మనః

நியுங்க்ஷ்வமாம்மஹாபாக த்வத்ப்ரஹ்மபலஸம்ப்ருதாம்
தஸ்யதர்ப்பபலம்யத்நம் நாசயாமிதுராத்மநஃ

ஸ்வாமி மகாநுபாவராகிய தேவருடைய பிரஹ்மபலத்தால் வளர்க்கப்பட்ட என்னை ஏவி யருளக்கடவீர். தீயொழுக்கமுடைய அக்கௌசிகனுடைய செருக்கின்றிண்மை அனைத்தும் தொலைத்துவிடுகிறேன். என்றிங்ஙனம் பணிவாக விண்ணப்பஞ்செய்தது. அதுகேட்டு அப்பெருந்தவச்செல்வர் தேவசுரபியை நோக்கி, கடவுட்பசுவே! நின்மனத்தின்படியே அவ்வரசன் படைகளை யழிவுசெயத்தக்க படைவீரர்களை நீ படைத்துக்கொள்ளென்று கட்டளையிட, அவ்வாணையைக் கருத்திற்கொண்டு காமதேனு ஓங்காரவஞ்செய்கையில், அதிலிருந்து பப்பரரென்னும் துருஷ்கஜாதிப் படைகள் பலவகையாய்த்தோன்றி, விசுவாமித்திரருடைய படைகளை அழிவுகண்டன. அதைக் கண்ணுற்றுக் காதிநந்தனர் கடுஞ்சினங்கொண்டு கண்சிவந்து தேர்மீதிவர்ந்து வரம்பில்லாத பலபல படைகளையெய்து, அக்காமதேநுவின் படைகள் யாவற்றையுங்கொன்று வெற்றிகொண்டனர். உடனே கடவுட்பசுவுஞ் சீற்றம் விஞ்சி, செண்பக மலர்களின் தாதுக்கள்போலச் சிவந்து நீண்டவாள் முதலிய படைக்கலங்களை ஏந்தி விளங்குகின்ற சகரெனவும், யவனரெனவும் பெயர்பெற்ற துருஷ்கஜாதிப் படைகளைப் படைத்தது. உடனே பாரெங்கும் பரவி நிறைந்து போர்செய்கின்ற அப்படைத் தொகைகளைக்கண்டு விசுவாமித்திரமஹாராஜனும் விரைவாகப் பற்பல தேவர்க்குரிய அம்புகளை வில்லில் தொடுத்து எய்யாநிற்கையில், அவற்றைத் தடுப்பதற்கும், பொறுப்பதற்கும் வலியிலராகி அந்த யவன காம்போஜ பப்பரவர்கள் சிதறுண்டு துன்புழந்து புறங்காட்டி யோடினர்கள்.

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பத்துநான்காவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஐம்பத்தைந்தாவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரர் தோல்வியடைந்து தவஞ்செய்து மீண்டும் வஸிஷ்டருடன் போர்செய்தது.

இவ்வண்ணங் காதிநந்தனருடைய படைக்கலங்களினால் மோஹமடைந்த யவன, காம்போஜ, பப்பரர்களது ஆகுலங்களைக்கண்டு, வஸி

ஷ்டமகாமுனிவர் மீளவும் படைகளைப் படையெனத் தெய்வப்பசுவுக்குக் கட்டளையிடுதலும், காமதேனு தன்னுடைய யோகமகிமையால் தானிட்ட முக்காரத்தினின்றும் கதிரவன்போல ஒளிவிடுகின்ற காம்போஜர்களையும், மடியினின்றும் பப்பரர்களையும், யோனிப்பிரதேசத்தினின்றும் யவனர்களையும், (சகிருத்து) சாணம் போடுகின்ற வழியினின்றும் சகரென்பவர்களையும், மயிர்க்கால்களினின்றும் மிலேச்சர்களையும்; ஹாரீதர்களையும், கிராதர்களையும்படைத்தது. அப்படைக்கப்பட்ட வீரர்களால் விசுவாமித்திரரது சேனைவீரர்கள்யாவரும் கொலையுண்டார்கள். இதைக்கண்டுவிசுவாமித்திரர் குமாரர் நூற்றுவரும் கடுஞ்சினங்கொண்டு, இவ்வெல்லாம் வசிஷ்டரால் விளைந்தனவென்று அம்மஹாமுனிவரைக் கொலைபுரியக்கருதிப் பலபல படைகளைத் தாங்காநின்று, வசிஷ்டமஹாமுனிவருக் கெதிரில் விரைந்து வருகையில், வசிஷ்டமுனிவரும் சாலச்சினந்து ஒரு ஹுங்காரஞ்செய்து அதிற்பிறந்த தீயினாலேயே இந்நூற்றுவரையும் படைகளுடன் எரித்துவிட்டனர். இவ்வாறு சாம்பலாகச் செய்யப்பட்ட நூறு மைந்தர்களையும் கண்டு மிக்க ஆறுத்துயரத்தையும், நாணத்தையு மடைந்து, பெறலரிய மக்களு மிறந்தனரே படைகளும் மடிந்தனவே யெனப் பலவாறுக உள்ளங்கவன்று, கரைபுரண்டு பொங்கிய கடல்போலவும், பற்பிடுங்கிய பாம்புபோலவும், இராகு கேதுக்களால் பற்றப்பட்ட சூரியன் போலவும், சிறகறுப்புண்ட பறவைபோலவும், செருக்கழிந்து முகத்தினொளிமாழ்கி, மனக்கிளர்ச்சியற்று, எதிர்செய்யுஞ் செயலற்று, தமது வலியையும், செல்வத்தையும், இகழ்ந்துரைத்துக்கொண்டு, மீண்டு தன்னகரமேவந்தடைந்து, அங்கு வசிஷ்டருடைய சினத்தியால் மடியாதுள்ள தநயனுக்குப்பட்டங்கட்டி, அரசாளும்படி நிறுத்தித் தவஞ்செய்து வரம்பெற்று வசிஷ்டமஹாமுனிவரை வெற்றிகொள்ள வேண்டுமென்று கானகஞ்சென்றனர். கின்னரர், விஞ்சையர், உரகர் முதலியோரால் வணங்கப்படும் இமயமலையினருகில் உமாநாயகரது அருளைப்பெறவேண்டிக் கடுந்த்வம் நெடும்பகல் செய்கையில், ஐம்முகக்கடவுள் நந்திவாஹனராகி இவ்விசுவாமித்திரர் கட்புலனுக் கெதிரே தோன்றி, விசுவாமித்திரரே! நீர் ஏன் தவம்புரிகின்றீர். உமதெண்ணம் யாது? அதை வெளிப்பட விளம்பக்கடவீர். உமக்குவேண்டுவனவற்றைத்தருதற்காகவே யாம் நந்திவாஹநாரூடராகி வந்து நிற்கின்றேமென்று சொல்லியருள, கௌசிகமகாமுனியும் கண்விழித்து மங்கைபாகனைத் தரிசித்து வந்தனஞ்செய்து ஸ்வாமீ சாம்பசிவனே! நீர் அடியேன்மீதருள்கொண்டிருப்ப துண்மையாயின், தேவருடைய கருணையினா லடியேனுக்குத் தனுர்வேத முழுதும் அங்கோபாங்க ரகசியங்களுடன் எனது அறிவினிடமாகத் தோற்றக்கடவன. மற்றும் தேவதானவாதியரிடத்துள்ள அத்திரங்களும் என்னிடத்துண்டாகக்கடவன; இதுவே அடியேனுக்கு வேண்டும் வரம்; இதனைத் தேவர் அடியேனுக்கு அருள்செய்யவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்ட

விஸ்வாமித்திரர் காமதேனுவுக்காக வசிஷ்டரிடம் போர் புரிந்தது. NO. 24.

విశ్వామిత్రుండు కామధేనువుకుగాను వసిష్ఠమహర్షితో యుద్ధము చేయుట.

னர். சங்கரரும் அப்படியேயாகக்கடவதென்று வரங்கொடுத்துத் தம்மிருப்பிடமே போய்ச் சேர்ந்தனர். விசுவாமித்திரர் ராஜரிஷியாகி அப்படைக்கலங்கள் யாவற்றையும் பெற்றுப் பூரணைகாலத்தில் அலைகடல்பொங்குவதுபோல அகமகிழ்ச்சியாற்பெருகி, இறுமாப்புற்று,இனிவசிஷ்டர் இறந்துவிட்டாரென்றே துணிவுகொண்டு, மீளவும் வசிஷ்டாச்சிரமமடைந்து, பற்பல கணைகளைத் தொடுத்தெய்தனர். அதனால் வனமுழுது மெரிந்துவிடக்கண்டு, அங்குள்ள ரிஷிகள் யாவரும் பயங்கொண்டு பலவழியாகவோடிப் போயினர்கள். அப்பொழுது பசுப் பறவை விலங்கு முதலிய யாவும் பயந்து புறம்பே சென்றமையால்,வெறும் பாழாயுள்ள அவ்வாச்சிரமத்தைக் கண்ணுற்று வசிஷ்டமகாமுனிவர் மிகவெகுளிகொண்டு, ஆச்சிரமத்துள்ளீரே நீயிர் அஞ்சன்மின் அஞ்சன்மின் ; பாற்கரன் பனித் துளியை நாசஞ்செய்வதுபோல யாம் இக்கௌசிகனை நாசஞ்செய்து விடுகிறோமென்று அவர்களுக்கு அபயங்கூறி, விசுவாமித்திரரை நோக்கி, விசுவாமித்திரா! நெடுநாளாக என்னால் காக்கப்படும் இவ்வாச்சிரமத்தை நீஅழிவுசெய்தமையால் இனிவாழ்ந்திராய்; இப்பொழுதே உன் செருக்கை யடக்கிவிடுகிறேன் பாராயென்று வீரவாதஞ்செய்து, விரைவாகவே புகைநீங்கிய காலத்தீயைப் போலவும், வேறுருக்கொண்ட யமதண்டத்தைப் போலவு மிருக்கின்ற பிரமதண்டத்தைத் திருக்கையான்மேலெடுத்துக் கொண்டு நின்றார்.

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பத்தைந்தாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஐம்பத்தாறுவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரர் வசிஷ்டருடன் போர்புரிந்த விதம்.

வசிஷ்டமகாமுனிவரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட விசுவாமித்திரரும் ஆக்கினேயாஸ்திரத்தைக் கரத்திலெடுத்து, வசிஷ்டா நில் நில்லென்று சொல்லிக்கொண்டே, அதனை எய்யும்படி முயன்றார். அதுகண்டு வசிஷ்டமஹாமுனிவரும் பிரமதண்டத்தை மேலெடுத்து ஓ விசுவாமித்திரா தீயவரசனே! நாமிதோ உன் முன்பே நிற்கின்றோம் ; உனது வல்லமையை முற்றும் செலுத்தக்கடவை. உன் சாஸ்திரங்களின் வலிமையை இப்பொழுதே நாசஞ்செய்து விடுகிறோம்.

క్వచ తేక్షత్రియబలం క్వచబ్రహ్మబలంమహత్
పశ్యబ్రహ్మబలందివ్యం మమక్షత్రియపాంసన

க்வசதேக்ஷத்ரியபலம் க்வசப்ரஹ்மபதம்மஹத்
பச்யப்ரஹ்மபலந்திவ்யம் மமக்ஷத்ரியபாம்ஸந.

அடா க்ஷத்திரியாதமா! உன்னுடைய க்ஷத்திரிய பலமெங்கே? எண்ணற்கரிய பிரமபலமெங்கே? திவ்வியமாகிய எம்முடைய பிரமபலத்தை இப்பொழுது காட்டுகிறோம் பாரென்று கடுங்கோபத்துடன் அருளிச்செய்து, அவ்வாக்கினை யாஸ்திரத்தைப் பிரமதண்டத்தால் தடுத்தருளினர். அது தண்ணீரால் தணித்த தீ வேகந்தணிவதுபோலத் தணிந்து விட்டது. கௌசிகரும் அதுகண்டு வெகுளிகொண்டு வாருணம், ரௌத்ரம், ஐந்திரம், பாசுபதம், ஐஷீகம், மானவம், மோஹனம், காந்தருவம், ஸ்வாபனம், ஜ்ரும்பணம், மாதனம், ஸந்தாபனம், விலாபனம், சோஷணம், தாரணம், வஜ்ஜிரம், பிரமபாசம், காலபாசம், வருணபாசம், பைநாகாஸ்திரம், தயிதம், சுஷ்காசனி, ஆர்த்திராசநி, தண்டாஸ்திரம், பைசாசம், கிரௌஞ்சம், தருமசக்கரம், காலசக்கரம், விஷ்ணுசக்கரம், வாயுவியம், மதநம், ஹயசிராஸ்திரம், இரண்டு சக்திகள், கங்காளம், முஸலம், வைத்தியாதராஸ்திரம், காலாஸ்திரம், தாருணாஸ்திரம், திரிசூலம், கோரம், காபாலம், கங்கணம் என்றிவ்வகைப்பட்ட அஸ்திரங்களை இடைவிடாது வஸிஷ்ட பிரமரிஷிமீது பிரயோகஞ் செய்தனர். அம்முனிவரும் அதிக சினங்கொண்டு பிரமதண்டத்தினாற்றானே அவ்வஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் கவர்ந்து அடக்கி யருளினார்.

கண்கூடாகக் கண்டிருந்த யாவரும் வியப்புறும்படி அவ்வஸ்திரங்களெல்லாம் பயன்படாது அழிந்துவிடுதலும், இவ்விசுவாமித்திரர் பெருங்கோபங்கொண்டு பிரமாஸ்திரத்தை எடுத்தெய்தனர். அதுகண்டு அக்கினி முதலிய தேவர்களும், தேவரிஷிகளும், கந்தருவரும், மஹோரகாதியரும் அச்சமடைந்தோட, மூன்றுலகங்களும் நடுங்கின; அங்ஙனங் கலக்குங்காலையில் பிரமதேஜோமயமாகிய அவ்வஸ்திரத்தையும், பிரமதேஜோமயமாகிய தமது பிரமதண்டத்தினாலே விழுங்கியடக்கி யருளுகையில், எரிகின்ற அம்முனிவரது திருமேனியைக்கண்டு மூவுலகத்தினோரும் மோகமடைந்தனர்கள். அவரது திருமேனியின் மயிர்க்கால்களினின்றும் புகைசூழ்ந்த தீக்கணங்கள் புறப்பட்டன. வஸிஷ்டமஹாமுனிவர் திருக்கையிலிருக்கின்ற பிரமதண்டமும், காலாக்கினிபோலவும், யமதண்டம்போலவும் விளங்கியது. பின்னர் முனிகணங்கள் அஞ்சுதலொழிந்து வஸிஷ்டமஹாமுனியை நோக்கி, ஸ்வாமீ பிரமமுனியே! தேவருடைய திண்மை வரம்பிலது. தேவரால் விசுவாமித்திரர் நிராகரிக்கப்பட்டார். ஆதலால், தேவர் திவ்வியதேஜஸை

உள்ளடக்கியருளவேண்டும்; முனிவர்பிரானுரே! தேவர், சினந்தணிந்து சாந்திபடையக்கடவீர். உலகங்கள் பயம் நீங்கி,மகிழக்கடவர்களெனப்பல வாருகத் துதிசெய்ய, உடனே அதற்கிசைந்து சீற்றந்தணிந்து சாந்தராயி னர். இவ்வகையா லிவ்விசுவாமித்திரரும், தோல்வியடைந்து நாணமும். ஆறுத்துயரமுங்கொண்டு நெட்டுயிர்ப் பெறியர்நின்று,

ధిగ్బలంక్షత్రియబలం బ్రహ్మతేజోబలంబలం
ఏకేనబ్రహ్మదణ్డేన సర్వాస్త్రాణిహతానిమే

திக்பலம்க்ஷத்ரியபலம் பிரஹ்மதேஜோபலம்பலம்
ஏகேநப்ரஹ்மதண்டேந ஸர்வாஸ்த்ராணிஹதாநிமே.

அரசுவலிமேயா அவமதிப்புக்கிடமானதென் றுணராமல் இதுவேஉயர்ந்ததென்றெண்ணியன்றோ? யான்பங்கத்தையடைந்தேன்;துறவிக்குவேந்தன் துரும்பென்பதை உணராமற்போனேனே; அந்தோகெட்டேன்;பிரமதேஜோபலமே தன்னேடொப்புயர்விலது. ஒருபிரமதண்டத்தினுலே என்னுடைய எல்லா அஸ்திரங்களும்வலிகுறைந்தழிந்தனவே. ஆதலால்,இனி அரசுத்திண்மையே பெரிதென்று எண்ணிய இறுமாப்பொழிந்து, கலக்கமற்றுத் தெளிந்த ஐயுணர்வோடு கூடிய தூயநெஞ்சுடையேனுகி, பிரமதேஜோபலம் பெறுதற்குக் காரணமாகியகடும்பெருந்தவஞ் செய்வேனெ ன?அங்குள்ளயாவருமுணரஉரைத்துப் போர்க்களத்தினின்றும்மீண்டனர்

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பத்தாருவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஐம்பத்தேழாவது சருக்கம்.

திரிசங்குமஹாராஜன் யாகஞ்செய்ய முயன்றது.

விசுவாமித்திரப் புரவலர் வசிஷ்டமகாயோகிசெய்தமானக்கேட்டைப் பலமுறை எண்ணிவெப்பங்கொண்டமனமுடையாராய்ப் பெருமூச்செறிந்து, இனிப் பெரும்பயன் தரவல்லரல்லாத அரன் முதலியவர்களைக் குறித்துத் தவஞ்செய்வதிறற் பயனிலதெனத் துணிந்து, தம் தேவியுடன் புறப்பட்டுச் சாரவதிக்குத் தென்புறத்தில் இடனமைத்துக்கொண்டு, கனி காய் கிழங்குகளை அருந்திப் பன்னெடுநாள் தவம்புரிந்தனர். அப்பொழுது ஹவிஷ்யந்தன், மதுஷ்யந்தன், திருடநேத்திரன், மஹாரதனென்னும் நற்குண முடையநான்குபுத்திரர்கள் பிறந்தனர்கள். அவ்வண்ணம்இல்லறந்தவருது

ஆயிரம் யாண்டு நிறைவாகத் தவஞ்செய்யாநிற்கையில், உலகங்களுக்கெல்லாம் மூதாதையாகியசதுர்முகக்கடவுள் கட்புலனாகவெழுந்தருளி, கௌசிகா! நீ இதுகாறுஞ்செய்த தவத்தால் ராஜரிஷிகள் அடைதற்குரிய உலகம் நினக்குக் கிடைக்கும், இனி நின்னை யாம் ராஜரிஷியென் றறிகின்றனமென்றிவ்வண்ணம் அருளிச்செய்து, தம்மோடுவந்த பண்ணவர்களோடு மீண்டு; தம்முலகத்துக் கெழுந்தருளினர்.

இங்குக் காதிநந்தனரும் பிரமரிஷியாகவேண்டுமெனக் கருத்துக்கொண்டு கடுந்தவஞ்செய்தும் ராஜரிஷியென்னும் பெயருளதாயிற்றேயன்றி, என் எண்ணம் முற்றுப்பெறவில்லையே யென்னும் நாணத்தால்தலைவணங்கிப் பிரமரிஷியாகுமளவும் தவம்புரியாமல் மீளுவதில்லையெனத் துணிவுகொண்டு, மீண்டும் காண்போர் அஞ்சத்தக்க கடுந்தவத்திலமர்ந்தனர். இங்ஙன நிகழுங்காலையில் அயோத்திமாநகருக்குஅரசனாகியதிரிசங்குஎன்னும் மகாராஜன் வாய்மையாளனும், நல்லொழுக்கமுடையானும், இட்சுவாகு குலத்தைச் சிறப்பிப்பவனும், அரசுநீதி வழுவுதலில்லாமல்செங்கோல்செலுத்துபவனுமாய் நகர்க்காவல்புரிந்துவந்தான். இம்மானுடவுடலோடுவிண்ணுலகத்தைப் பெறுமாறு ஒருவேள்விபுரியவேண்டுமெனக்கருத்துதித்து ஒரு பகல் தன்னாசிரியராகிய வஸிஷ்டமஹாமுனிவரை யழைப்பித்துத் தன் கருத்தை விண்ணப்பஞ்செய்தனன். அருந்ததி மணாளரோகி அதைத் திருச்செவிசாத்தித் திரிசங்குராஜனை ! முதனூலிலில்லாமல் புதுமையாக நாம் ஒரு காரியம் செய்ய முயல்வது நலமன்று; அங்ஙனம் புரியினும்அது முற்றுப்பெறாது, ஆதலினால் அது காரியத்தில் யான் முயலேனென முடிவாக உரைத்தருளினர்.

இவ்வாறு தன் ஆசிரியரால் மறுக்கப்படினும், மனம் அம்முயற்சியினின்று மீளாமல் எவ்வகையாலாயினும் அவ்வேள்வியைச்செய்து முடிக்க வேண்டுமென உறுதிகொண்டு, தென்றிசைக்கண் தவஞ்செய்யாநின்றுள்ள வஸிஷ்டமஹாமுனி திருக்குமாரர்கள் நூற்றுவரையுங் கிட்டி, முறையே வந்தனஞ்செய்து நாணத்தால் தலையைவணங்கிக் கரங்களைக்கட்டிக்கொண்டு, எம்மாசிரியர் புத்திரர்களே! நீவிரே எனக்குத்தஞ்சம், இவ்யாக்கையோடுயான்சுவர்க்கத்தையடையும்படிவேள்விசெய்விக்கவேண்டுமென்று நம் தந்தையாரைப் பணிவாக இரந்து வேண்டியும், அவர் அதற்குடம்பாடெய்தாமல் என்னை நிராகரித்தனர். ஆதலால் நும்மை அடியேன் புகல்புக்கேன். நீவிர் கருணைகூர்ந்து, இத்தநுவோடு யான் வானுலகெய்துமாறு வேள்வி செய்விக்கக்கடவீர்கள் ; இதுவேஎன் விண்ணப்பமென்றனன். ஆசிரியரால் தள்ளுப்பட்ட தொண்டனேனுக்குக் குருபுத்திரர்களாகிய நும்மைவிட வேறு சரணில்லை.

ఇక్ష్వాకూణాంహిసర్వేషాం పురోధాఃపరమాంగతిః
పురోధసస్తువిద్వాంస స్తారయంతిసదానృపాన్
తస్యాదనంతరంసర్వే భవంతోదైవతమ్మమ

இக்ஷ்வாகூணும் ஹிஸர்வேஷாம் புரோதா: பரமாகதி:
புரோதஸஸ்துவித்வாம்ஸ ஸ்தாரயந்திஸதான்ருபான்
தஸ்யாதநந்தரம்ஸர்வே பவந்தோதைவதம்மம.

இக்ஷுவாகு மரபினர்க்கும், மற்றும் உலகத்தவர்க்கும் ஆசாரியரே தஞ்சமல்லரோ ? ஆசிரியர்கள் யாவற்றையு முணர்ந்தவராதலால், எப்பொழுதுஞ் சிஷர்களுக்குத் தீங்குவராமல் உபதேசஞ்செய்து காக்குங் கடமையுடையாரன்றே, ஆசிரியருக்குப் பின்பு அவர் திருக்குமாரர்களே பற்றுக்கோடாகிய தெய்வமல்லரோ; ஆசாரியரால் கைவிடப்பட்ட என்னை நீவிரே ஆதரஞ்செய்து பாதுகாக்கவேண்டுமென விஜ்ஞாபனஞ்செய்து கொண்டனன்.

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பத்தேழாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஐம்பத்தெட்டாவது சருக்கம்.

திரிசங்குமகாராஜன் வஸிஷ்டகுமாரர் சாபத்தால் சண்டாளனாகிக் கௌசிகனைச் சரணமடைந்தது.

வசிட்டமகாமுனிவர்மீது வெறுப்புத்தோன்ற உரைசெய்த திரிசங்கு மகாராஜன் கூறிய மாற்றங்களை வசிட்டபுத்திரர் நூற்றுவரும் செவியுற்று அவ்வரசனைநோக்கி, அடா புல்லறிவாளனே! மெய்ம்மையாளராகிய எமது தந்தையார் முடியாதென மறுத்திருக்க, அவரைவிட்டு வேறு ஆசிரியனைப் பற்றுகின்றாய், இட்சுவாகுகுலத்தில் தோன்றினவர் யாவரும் ஆசிரியனையே தாயரும், தந்தையும், தவமும், அத்தவத்தாலடையும் முதற்பெருங் கடவுளுமாக எண்ணி வழிபட்டு வந்தனர்களல்லரோ? அதற்கு நீ முற்றும் வழுவி, அவரால் மறுக்கப்பட்ட காரியத்தை முற்றுவிக்க வாளா முயல்கின்றனை; அஃது எங்ஙனம் முற்றுப்பெறும்; யாங்களே யாயினும் அதனை எவ்வண்ணம் முற்றுவிப்போம். நீ அறிவிற் பெரியோர் சொல்லுக்குப் பணிந்து ஒழுகாமல் மூர்க்கனாகத் திரியவேண்டாம்; நீ மனந்தேர்ந்து உன் நகரே சேர்ந்து வாழக்கடவை. மூவுலகிலுள்ள மணிமுடி யரசரெவரையும்

வேள்விசெய்விக்கவல்ல எம்பெறலருந் தந்தைநின் இதத்தை நாடியிருக்க, அவருக்கு இகழ்வுண்டாமாறு யாங்கள் நின்காரியத்தை எவ்வாறுமுயன்று முடிப்போம்; "கெடுமதி கண்ணுக்குத் தோன்றாது" என்பதுபோல நினக்குத் தோன்றவில்லை; நீ வீணே கெடவேண்டாமென்று சினந்து மறுத்துரைத்தனர். அம்மொழிகளைச் செவியேற்றுத் திரிசங்குப் புரவலனும் மேல் விளையுங் கேட்டை யுணராதவனாய்க் கடுஞ்சினங்கொண்டு அந்நூற்றுவரையும் நோக்கிக் குருகுமாரர்களே! என்னை ஆசிரியரும் மறுத்து, ஆசிரியர் சிறுவர்களாகிய நீயிரும் மறுத்துவிட்டமையால் இனி என்மேல் தவறிலது; யான் கருதியதைக் கருதியவாறு முடிக்கத்தக்க வேறாசிரியரைத்தேடி வேள்வியை முடித்துக்கொள்கிறேனென உரைத்து மீளுகையில், அந்நூறு சிறுவர்களும் இவனது இறுமாப்பையறிந்து வெகுண்டு அடடா அறிவில்லானே! நீ இவ்வாறு நீசபுத்தி செய்தமையால் நீ நீசனாகக் கடவையெனச் சாபமிட்டுத் தம்மாச்சிரமத்தினுட்புக்கனர்கள். பின்னர்த் திரிசங்குமன்னன் அவர்களை எதிர்க்கும் வலியிலனாய்ச் சாபவலியால் சண்டாளத்தன்மையடைந்து துயரமிகுந்து அக்கானகத்திலேயே அன்றிரவைப்போக்கி, மறுநாள் உதயத்தில் அயோத்தியா நகரமேவந்து. தான் தரித்த பீதகவாடை கரிச்சீலை யாகவும், யஜ்ஞோபவீதம் தோல்வடமாகவும், பொன்னணிகள் இருப்பணிகளாகவும், கலவைச்சாந்து சுடலைச்சாம்பராகவும், வெற்றிமாலை சவமாலையாகவும், நீண்டு கறுத்துக் கடைகுழன்ற கேசம் குறுகிய செம்மயிர்த்திரளாகவும் மாறி, அரசர்க்குரிய ஒளிமழுங்கிக் கொலையாளர்போல நிற்கின்ற அவ்வரசனைக் கண்ணுற்று அமைச்சர் முதலிய யாவரும் இவனை அணுகாமலோடிப்போயினர்கள். ஸ்ரீகாகுத்த குலதிலகரே! அதுகண்டு திரிசங்கு மன்னனொருவனும் தனியனாய்ப் புறம்போந்து, அல்லும்பகலும் சோகத்தால் உணர்வு மழுக்கமுற்று, காடுசெடி நாடுநகரங்கள் கடந்து, கௌசிகர் வசிஷ்டரைப் பகைத்தவராதலால் அவரைச் சரணமடைந்தால் நம்மைக் காப்பாரென எண்ணங்கொண்டு, அவர் தவமுபலும் இடனைத்தேடியெய்தினன். தம்மைத் தேடிவந்த திரிசங்குவை விசுவாமித்திரமகாமுனி கண்டு, அயோத்திமாநகருக் கதிபதியாகிய திரிசங்குராஜனே! நீ இங்குவந்த காரணம் யாது? நீ புலையனாகுதற்கு என்னகாரணம்? இவ்வாறு சபித்தோர்யாவர்? என் உள்ளன்போடு வினவியருளுதலும், அரசன் அவர் நெஞ்சிற்பதியும்படி விஞ்ஞாபனஞ்செய்யலாயினன். கௌசிக மகாமுனிவரே? யான் இம்மானுடவுடம்போடு விண்ணுலகேறவேண்டுமெனக் கருத்துற்று அதற்குரிய ஒரு வேள்விசெய்விக்கவேண்டுமெனப் பலவாறிரந்து கூறியும், அதற்கிசையாமல் வசிட்டரும் அவர் புத்திரர்களும் மறுத்துவிட்டதன்றியும், புலையனாம்படி சாபமுமிட்டனர்கள். என் கருத்து நிறைவுபெறுவிடினும், "பிள்ளையார்பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்தது" போல புலைத்தன்மையுறும்படி நேர்ந்தது: யான் இதுகாறும் அசுவமே

தம் நூறியற்றினேன், அவையும் பயன்படாதனவாயினவே; எவ்விடுக்கணேர்ந்தகாலத்தும், யான் பொய்ம்மைகூறி யறியேன். இனியேனும் பொய்ம்மைகூறக் கருதினும் என் நாவெழாதன்றோ; என் அரசிசறத்தின் திருவாணை மெய்ம்மையை அன்றிப் பொய்ம்மையை மறந்தும் கூறேனென்று துணிவு கொண்டிருக்கிறேன். இம்மட்டோ; மற்றும்பல்வகைப்பட்டவைதிகதருமங்களும் புரிந்தனன். என் ஆளுகைக்குள்ளடங்கி வாழும் குடிகளை அரசுநீதி கோடாமல் பாதுகாத்துவந்தேன். தெய்வம், குரு, பிதிரர், விருந்தினர் முதலியோரை விதிப்படி பூசனையியற்றிவந்தேன். இவ்வண்ணம் அறத்தினொழுக்கத்திலே சலியாமனின்று யாகஞ்செய்யமுயன்றஅடியேனை ஆசிரியரும், அவர் திருக்குமாரர்களும் உகந்தருளாமல்சீற்றங்கொண்டனர்கள்.

దైవమేవపరంమన్యే మానుషంతునిరర్థకం
దైవేనాక్రమ్యతేసర్వం దైవంహిపరమాగతిః

தைவேமேவபரம்மந்யே மாநுஷம்துநிரர்தகம்
தைவேநாக்ரம்யதேஸர்வம் தைவம்ஹிபரமாகதிః.

யான் எல்லோரினும் ஸ்ரீ சர்வேசுரரே சிறந்தவரென்று எண்ணுகின்றேன். மனிதருடைய முயற்சிபயனற்றது; ஸ்ரீயப்பதியால் ஆகாதகாரியம் ஒன்றுமில்லை; அம்முதற்பெருங்கடவுளே யாவருக்குந் தஞ்சம்; இங்ஙனமில்லையாயின் என் முயற்சிகள் ஏன் பயனற்றனவாயின? ஆதலால்தெய்வத்தால் கெடுக்கப்பட்ட என் கருமத்தைத் தேவரே அருள்செய்து முடிக்க வேண்டும்; தேவர்க்குமங்களமுண்டாகுக. தேவரையான்புகல்புகுந்தபின் இனி வேறொருவரைத் தேடிச்செல்லேன்; அங்ஙனஞ் செல்லினும், தேவரைப்போன்ற வேறு தஞ்சமுமில்லையன்றோ; தேவர் புருஷகாரத்தால் என் தீவினையைத் திருத்தி நல்வினையாக்கி அருளக்கடவீரெனப் பணிந்து இரந்தனன்.

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பத்தெட்டாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஐம்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

கௌசிகர் திரிசங்குவுக்கு யாகஞ்செய்விக்க ரிஷிகளை
யழைப்பித்தது.

தன் குறைகளை எடுத்துச் சொல்லிச் சரணமடைந்த திரிசங்குவை நோக்கி, காதிநந்தனர் இக்ஷுவாகு குலதிலகா! உன் வரவு நல்வரவாகக் கடவது. நீ மிகுதியும் அறவொழுக்கமுடையாயென யானறிவேன். நின்னை

எவ்வகையாலாயினும் யான் பாதுகாத்து நின் எண்ணத்தை ஈடேற்றுகின்றேன். இப்பொழுதே மகத்தை இயற்றுவிக்கவல்ல முனிகணங்களை எல்லாம் அழைப்பிக்கிறேன். அம்மாதவக்குழுவந்தபின்னர் நீயாகஞ்செய்வாய்; அது முற்றுப்பெற்றபின் குருசாபத்தால் நேர்ந்த இச்சண்டாளச் சரீரத்துடனே நீ பொன்னுலகை யடைவாய். இனி உனக்கு விண்ணுலகம் உள்ளங்கையில் கிடைத்ததாகவே யான் துணிகின்றேன். குசிககுலதிலகரான விசுவாமித்திரரைச் சரணமடைந்த பின்பு உனக்குத் துயரமும் நீங்காதிருப்ப துண்டோ. நீ அஞ்சேலென்று தேறுதல்சொல்லி உடனே தம்மருகேயிருந்த மைந்தர்களைநோக்கி,யாகத்துக்கு வேண்டிய பொருள்களைக்குறைவறச் சேகரிக்கக்கடவீர்களென ஆஜ்ஞைசெய்து,மாணாக்கர்களை வருவித்து நீயிர் பத்துத்திசைகளினும் விரைந்து சென்று ஆங்காங்குறைகின்றமாதவர்களிடத்து, யாம் திரிசங்குவுக்கு வேள்விசெய்விக்கும்செய்தியையுணர்த்தி, தத்தஞ் சீடர்களோடும், தநயர்களோடும், நட்பினரோடும்அவர்களை எழுந்தருளச்செய்துகொண்டு வரக்கடவீர்கள். அவர்களுள் யாவனாயினும் இந்நற்கருமத்தை நன்குமதியாமல் இகழ்ந்துரைப்பானாயின், அவனுரைத்தவண்ணம் எமக்குரைக்கக்கடவீர்களெனக்கட்டளையிட்டுச்செல்லவிடுத்தனர். அம்மாணவர்களும் ஆசிரியர் ஆணையின்படி முனிவருறைவிடங்களிலெல்லாஞ் சென்று ஆங்காங்குள்ள தாபதர் யாவரையும் உடன் கொண்டுவந்து நடந்தவாறு விஞ்ஞாபனஞ்செய்தனர்கள். மகோதயரென்னப்படும் முனியொருவர் தவிர எல்லாக் காடுமலைகளிலும், மற்றிடங்களிலுமுள்ள அருந்தவத்தினர் யாவரும் குழுக்கொண்டுவந்தனர்கள். வசிஷ்டபுத்திரர் நூற்றுவரையும் அழைக்கச்சென்ற சீடர்கள் வந்து ஸ்வாமீ! யாங்கள்தேவர் நியமனப்படி வசிஷ்டமாமுனிவருடையபுதல்வர்களை அழைத்ததற்கு அவர்கள் சீற்றங்கொண்டு, ஓ! ஓ! இதுமிகுதியும் நன்றுநன்று; வேள்விபுரிபவனோ புலையன்; புரிவிப்பவனோ அரசன்; அவ்யாகத்தில் வந்துதேவர்கள்தாமெங்ஙனம் அவிசைஏற்றுக்கொள்வார்கள்? சண்டாளனது அன்னமாகிய அவ்யாகசேஷத்தை வாங்கி அருந்தும் அந்தணர்களும் எங்ஙனம் நற்கதியையடைவார்கள்? அவர்களை நரகத்துக்குச்செல்ல விடாமல் விசுவாமித்திரன்காக்க மாட்டுவனோ? என்றிவ்வாறாக இகழ்ந்து நகைத்தனர்கள். மஹோதயரும் இவர்களோடு இணங்கி நின்று நகைத்தனரென்றுவிண்ணப்பஞ்செய்தனர்கள். அச்சொல் தமது செவிப்படுதலும், கௌசிகமகாமுனிவர்கண்கள்சிவந்து இதழ்துடிதுடிக்கச் சீற்றங்கொண்டு அடடா? தவவொழுக்கமுள்ள எமது தவப்பெருமையைச் சிறிதேனும் நன்குணராமல் அவமதித்த அந்நூற்றுவரும் சாம்பராய் மடிந்து,இன்றுமுதல்எழுநூறு பிறப்புகளில்புலையர்களாய்த்தோன்றி, முஷ்டிகரென்னுஞ்சாதியராகிப்பிணங்களையும், நாயின்தசையையும்பிடுங்கித்தின்று,கருணையற்றவர்களாய்க்குரூபிகளாகவும்,ஒளியற்றவர்களாயும் நிலையற்று, உலகில் திரிந்தலையக்கடவர்கள். மஹோதய

பாலகாண்டம்.

கௌசிகர் திரிசங்குமஹாராஜனை சண்டாளதேகத்துடன் சுவர்க்கத்திற்கனுப்பியது. NO. 25.

కౌశికమునీంద్రుండు త్రిశంకు మహారాజును చండాళశరీరముతో స్వర్గమునకు పంపుట.)

னும் அவர்களுடன் சேர்ந்து என்னை இகழ்ந்தமையால் கொடிய வேடுவ சாதியிற்பிறந்து கொலைத்தொழில்புரிந்து, நெடும்பகல் நரகத்துன்பை நுகரக்கடவனென்று அங்கு வேள்வியின்பொருட்டுவந்த முனிகணங்களி னடுவில் நின்று இவ்வாறு சாபமிட்டுக் கோபந்தணிந்து மௌனமடைந்து வீற்றிருந்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

அறுபதாவது சருக்கம்.

கௌசிகர் திரிசங்குவைச் சண்டாள தேஹத்துடன்

வானேற்றியது.

இவ்வண்ணம் கௌசிகமஹாமுனிவர் வசிட்டபுத்திரர்களையும், மஹோதயரையுங் கடுஞ்சாபமிட்டு, அங்குள்ள ரிஷிகளைநோக்கி, அந்தணர்களே! இவன் இக்ஷ்வாகு மரபிற் பிறந்து திரிசங்கு என்னும் பெயர்பெற்று, ஈகையும் அறமுமுடையவனாயிருந்தனன். இவனிப்பொழுது என்னைச் சரண் புகுந்தமையால் இவன் இவ்வாக்கையோடு விண்ணுலகை அடைவதற்கு எவ்வாறு செய்யவேண்டுமோ? அவ்வாறு நீவிரும் எம்முடன் கூடி யாகத்தைச்செய்து முடிக்கக்கடவீரென ஆணைசெய்தனர். அவ்வுரையை அவ்வேதியர் யாவரும் செவியுற்று இக்கௌசிகர் கடுஞ்சினமே இயல்பாக உடையாராதலால் இவரது கருத்துக்கிணங்க நாம் செய்யாவிடின் நம்மையும் சபிப்பரென்பதற்கு ஐயமில்லையென்று ஒருவரோடொருவர் யோசனைசெய்து இவ்வேள்விக் குடன்படலே நலமெனக் கடைப்பிடித்து யாகஞ்செய்விக்கத் தொடங்கி, அதற்கு இன்றியமையாச் செய்வினைகள் யாவற்றையுஞ் செய்தனர்கள். ரித்துவிக்குகளால் தீவளர்க்கப்பட்ட அவ்வேள்வியில் இவ்விசுவாமித்திர மகாமுனி யாஜகராக இருந்துகொண்டு விதியின்படி யாகத்தை நடத்தாநின்று, கடவுளர் வரவேண்டுங்காலத்தில் விண்ணவர்களை வருமாறு மந்திரங்களாலழைத்தும், இவ்யாகம் மறைகளில் எடுத்துக் கூறப்படாததென்று அவிர்ப்பாகம் வாங்க வராமல் நின்றுவிடுதலும், முனிவர் கடுஞ்சீற்றங்கொண்டு நெய்த்துடுப்பை உயரவெடுத்துப் பிடித்துத் திரிசங்குவைநோக்கித் திரிசங்குப்புரவலனே! இவ்வானவர்கள் நம்முடைய வேள்வியை அணுகி, அவியை உண்ணாமல் நிற்கின்றனர்கள். அங்ஙனம் நிற்கினும் நிற்க, என் அருந்தவத்தின் தன்மையால் இதோ யாம் நின்னை இவ்யாக்கையோடு கற்பகநாட்டை ஏற்றுவிக்கின்றேன். யாவரேனும் அடைதற்குக்கூடாத இப்புல்லிய உடலையுடையாயாகி

விண்ணுலகை நீ யடை; நின்னை இங்ஙனம் வானுலகை யடைவிக்கவல்ல தவமேன்மை எமக்குள்ளதென்று அருளிச்செய்தவுடன், அங்கெழுந்தரு ளிருந்த முனிவர்களுடைய கண்முகப்பே திரிசங்குமேலெழுந்து வானுல கைக்கிட்டினன். அவ்வாறு இவ்வேந்தன் கிட்டுதலும், பண்ணவர்களோடு ஆயிரங்கண்ணன் இவன் வருகையைக்கண்ணுற்று, அடா திரிசங்கு! நீ கடுஞ்சாபத்தால் புலையனாய் விட்டமையால் நினக்கு இவ்வுயர் நிலத்தில் இடம் சிறிதும் கிடைத்தலரிது. நீ மீண்டு படிமிசைச் செல்லக்கடவை யெனத் தலைகீழாகத்தள்ளிவிடுதலும், தலைகீழாக வீழாநின்ற திரிசங்குப் பெருமான் காதிநந்தனரைநோக்கித் தவப்பெருஞ்செல்வரே! அருந்த வர்க்கரசரே! உம்மைப் புகல் புகுந்தேனாகிய தொண்டனேனைக் காத்தல் தம்முடைய கடமையன்றோவென வாய்விட்டலறி முறையிட்டனன். அக் கூக்குரல் செவியுறுமுன் இம்முனியரசு கடுஞ்சினங்கொண்டு ஓங்கிநின்று, நில் நில்லென்று தமது தவத்திண்மையால் திரிசங்குவரசனை விண்ணினி டத்திலேயே நிறுத்தி, அங்கு வேறொரு சுவர்க்கமியற்றி அதற்குன்னையே அரசனாக்கித் தருகின்றேனென உரைத்து, வேறு பிரமனைப்போலத் தென் றிசைக்கண் திரிகின்ற வேறு முனிவரெழுவரையும், விண்மீன் திரளையும், சுற்றிலும் சிறிய உடுக்களையும், திரிசங்குமன்னன் நிற்கின்ற தென்றிசைக் கண்புதிதுபடைத்தும், சினந்தணியாமல்.—

ఆన్యమింద్రంకరిష్యామి లోకోవాస్యాదనింద్రకః
దైవతాన్యపిసక్రోధా త్స్రష్టుంసముపచక్రమే

அன்யமிந்த்ரம்கரிஷ்யாமி லோகோவாஸ்யாதிநிந்த்ரகஃ
தைவதாந்யபிஸக்ரோதா த்ஸ்ரஷ்டும்ஸமுபசக்ரமே.

இவ்வுலகத்திற்கு வேறோர் இந்திரனையும் படையாநிற்பேன்; அன் றில் இவ்வுலகுதன்னை இவ்விந்திரனற்றதாகச் செய்வேனென்று கட்டு ரைத்து, வேறு புத்தேளிரையும் படைக்க முயன்றனர். அதுகண்டு விண் ணவர், தானவர், சித்தர், விஞ்சையர், சாரணர், நாகர், மக்கள், முனிவர் முதலியோர் வெருக்கொண்டு இக்கௌசிகமஹாமுனிவரைப் பலவாறு புகழ்ந்து கோபத்தைத்தணித்துக் காதிநந்தனரே! நீர் அறத்திநெறி இன்னதென்றுணராதவரோ; ஆசிரியருடைய சாபத்தால் புலையனை இத் திரிசங்குவை நீரே வானேற்றுவிக்க முயன்று, அறநெறியைக் கடக்கலா குமோ? யாக்கையோடு விண்ணுலகைப் பெறத்தகுதியுடையானல்லனே யென வானவர் மறுத்தனரேயன்றி வேறன்றெனப் பலபல வண்ணம் வேண்டிக்கொண்டனர்கள். இம்முனிவரும் அவ்வானவர் முதலானோரது வேண்டுகோளுக்குக் கோபந்தணிந்து அவர்களை நோக்கிக் கடவுளர்களே! நுமக்கு மங்களமுண்டாகுக. இத்திரிசங்குவை உடலோடு சுவர்க்கலோக த்தை யடைவிக்கிறேனென வஞ்சினம் செய்தேனாகையால் அதனைப்

பொய்க்க என் மனம் இசைந்திலது; ஆதலால் இப்பொழுது திரிசங்கு இருக்குமிடமே இவனுக்குச் சுவர்க்கமாகக்கடவது. யாம் படைத்த விண் மீன்களும், சூரியசந்திராதியருள்ளவரையும் அழிவின்றி நிலைபெற்று, இவ னைச் சூழவரக்கடவன. இங்ஙனம் எமதெண்ணம் கடைசெல்லும்படி நீவிர் யாவரும் கட்டளைசெய்யக் கடவீர்களெனக் கேட்டுக்கொள்ள, வானவர் களும் அதை அங்கீகரித்து, கௌசிகரே! இவ்வண்ணமே ஆகக்கடவது, உமக்கும் மங்களமுண்டாகுக. உம்மால் படைக்கப்பட்ட உடுக்களும் வைசுவாநரமார்க்கத்தின் புறத்தில் திரிசங்குவைப் பின்றொடர்ந்து செல் லக்கடவன. திரிசங்குவுந் தலைகீழாகவே தேவர்களிலொருவன்போல நிலைத்திருக்கக் கடவனென் றிவ்வாறு வரமளித்தருளினர். குசிக குலா திசமுனியும் அவ்வானவர்களை நோக்கி, அவ்வாறே யாகுகவென் றுரை செய்துகந்தனர். விண்ணவர்கள் இவ்வண்ணம் இத்தபோதனைச் சினந் தணிவித்துக் கடவுட்டன்மைபெற்ற அத்திரிசங்குவின் வெற்றுருவமைத்து அவ்யாகத்தை முடிப்பித்து, அது முற்றுப்பெற்றவுடன் வானவர்களும், மாமுனிவர்களும், இம்முனிவரிடத்தில் விடைபெற்றுத் தத்தமிடம்போய்ச் சேர்ந்தனர்கள்.

பாலகாண்டத்தில் அறுபதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

அறுபத்தொன்றாவது சருக்கம்.

அம்பரீஷமஹாராஜன் சுனச்சேபனை நரமேதஞ்செய்ய விலைக்குக் கொண்டது.

இக்கௌசிகமஹாமுனி யாகத்திற்குவந்த ரிஷிகள் யாவருஞ் சென்ற பின்னர் மனக்கலக்கமொழிந்து, ஓ! ஓ! யாம் பிரமரிஷியாகவேண்டு மெனக் கருதிச்செய்த தவமெல்லாம் பயன்படாதழிந்துவிட்டதேயென்று துன்புழந்து அங்குறைகின்ற மாதவக்குழுவை நோக்கி, மெய்த்தவத் தோரே! இங்கு யாமியற்றிய தவத்திற் கிடையூறெய்தினமையால், இனி இங்குத் தவம்புரிவதுநலமன்று; மேற்றிசைக்கண் புஷ்கரமென்னுந் தீர்த் தம் தவம்புரிவதற்குத் தக்க இடனாதலின் அங்குச்சென்று இத்தவ மிய ற்றுவோம்; நீவிரும் எம்மோடு வருகவென உரைத்து, அவர்களையும் உடன்கொண்டு அங்குச்சென்று கனிகிழங்குகளைப் புசித்துக்கொண்டு யாவராலுங் கெடுக்கவியலாத கடுந்தவம்புரிந்து வந்தனர்.

அக்காலத்திலே அயோத்திமாநகரில் அரசுபுரிந்துவந்த அம்பரீஷ மஹாராஜன் அசுவமேதயாகஞ் செய்யத்தொடங்கினன். அதுகண்டு மகிழ்ந்த ஆகண்டலன் பொறாமையால் பரிமாவைக் கவர்ந்துசென்றமையால், அச்சுவத்தைக் காணுதயர்ந்த புரோஹிதர் புரவலர் பெருமானிடம் வந்து அரசனே! நீ ஊக்கமற்றிருந்தமையால் யாகப்பசு கெட்டுப்போய் விட்டது. இதனால் உனக்கு மித்தியும் கேடுவிளையும்; ஆதலினால் இவ்வேள்வி கெடுவதற்குமுன்னமே அப்பசுவையாயினுந்தேடிக்கொணர். அஃது கிடையாதாயின் அதற்கு மாறாக நரனொருவனை விலைக்குவாங்கித் தருக; பசுக்கெட்டுவிடின் நரமேதஞ் செய்வதே அதற்குப் பிராயச்சித்தமென உரைத்து விடுத்தனர். அதுகேட்டு அம்பரீஷமஹாராஜன் பாய்மாவைப் பல இடங்களில் விரைந்துசென்று தேடியும் கட்புலனுகாமையால், எல்லையில்லாத ஆனிரையைக் கூட்டிக்கொண்டு, ஆண்மகனொருவனை விலைக்கு வாங்கும் பொருட்டு அநேக நாடுநகரங்களிலும், காடுமலைகளிலும், முனிவருறைவிடங்களிலும் தேடித்திரிந்தும், எங்கும் நரப்பசுவாய்க்காமல் பிருகுதுங்கமென்னு மலையடிவாரத்தில் மூன்று மைந்தர்களோடும், பத்தினியோடுங்கூடி வறுமைத்துன்பத்தால் வருந்துகின்ற இரிசிகரென்னும் மஹாமுனிவரைக்கண்டு பணிந்து, ஒருவர்க்கொருவர் அளவளாய் யோக க்ஷேமங்கள் வினவி யறிந்துகொண்ட பின்னர்; அம்முனிவரை நோக்கி, ஸ்வாமீ! யான் அயோத்திமாநகர்க் காவலனுகிய அம்பரீஷன்;யான் பரிமா வேள்வி செய்கையில் பசுக்கெட்டுப்போயினமையால் நரமேதஞ்செய்ய வேண்டுமெனக் கருத்துக்கொண்டு நரப்பசு நிமித்தம் யான் திரிந்தலையாத இடமில்லை; எங்கும் நரப்பசுவாய்க்கவில்லை; ஆதலால் நூறாயிரம் பசுக்களை யான் தேவருக்கு விலையாகக்கொடுக்கின்றேன்; இச்சிறுவர் மூவருள் ஒருவனைத் தேவர் நரப்பசுவாய்த் தந்தருளவேண்டுமென்று பணிந்து வேண்டிக்கொண்டனன். அவ்வேண்டுகோளுக் கிணங்கி, அவ் விரிசிகமகாமுனி வேந்தனைநோக்கி அம்பரீஷா! யான் மூத்தோனை யொரு காலும் விலைக்குக் கொடேனென்றுரைசெய்ய, அதை அவர் பத்தினி கேட்டு அம்பரீஷனைப்பார்த்து மஹாராஜரே! என் கணவர் மூத்தமைந்தனைக் கொடுப்பதில்லையென்றார். அதனால் மற்றிருவரையும் கொடுக்க விருப்புள்ளவரென்று நன்கு விளங்குகின்றதன்றோ? யானோ இவ்விருவரினும் இளையோனுகிய சுனகனென்பவனைக் கொடுப்பதில்லை.

ప్రాయేణహినరశ్రేష్ఠ జ్యేష్ఠాఃపితృషువల్లభాః
మాతౄణాంతుకనీయాంస స్తస్మాద్రక్షేకనీయసం

ப்ராயேணஹிநரச்ரேஷ்ட ஜ்யேஷ்டா: பித்ருஷுவல்லபா:
மாத்ருணுந்துகநீயாம்ஸஸ் தஸ்மாத்ரக்ஷேகநீயஸம்.

அன்றியும், நராதிபரே! பெரும்பாலும் தந்தையர்க்கு முதற்பிள்ளையிடத்தும், பெற்றதாயர்க்குக் கடைப்பிள்ளையிடத்தும் அன்பு இயல்பாக

சுனச்சேபன் கௌசிகரைச் சரணமடைந்து மந்திரோபதேசம் பெற்று தேவர்களால் நரமேதயாகத்தினின்றும் உயிர் தப்பியது. NO-26.

శునశ్శేఫుడు కౌశికులను శరణుజొచ్చి మంత్రోపదేశము పొంది-దేవతులవలన నరమేధయాగములోనుండి ప్రాణమును తప్పించుకొనుట-

உள்ளதன்றோ? ஆதலின் கடைப்பிள்ளை எனக்குரியனாகக் கடவனென்று மொழிந்தனள். உடனே சுனச்சேபனென்கிற நடுப்பிள்ளை அரசனை நோக்கி, மஹாராஜரே! என் தந்தை பெரியபிள்ளையையும், தாய் சிறியபிள்ளையையும் கொடுப்பதில்லையெனச் சொன்னமையால் என்னை விலைக்கு விற்குங் கருத்துடையாரென்பதற்கு ஐயமுளதோ? கைப்புண்ணுக்குக் கண்ணாடியா? அவர்கள் விருப்பின்படி என்னை நீர் நரப்பசுவாகக் கைக்கொண்டு போகக்கடவீரென் றியம்பினன். அதுகேட்டு அம்பரீஷமஹாராஜன் மனமகிழ்ந்து இலட்சம்பசுக்களை இரிசிகமுனிவருக்குச் செலுத்திவிட்டுச் சுனச்சேபனைப் பெற்றுக்கொண்டு தேர்மிசையேறி அச்சிறுவனோடு விரைவாக மீண்டு வந்தனன். *

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்தொன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்திரண்டாவது சருக்கம்.

சுனச்சேபன் கௌசிகமஹாமுனியைச் சரணமடைந் துய்ந்தது.

பின்பு அம்பரீஷமஹாராஜன் சுனச்சேபனை யழைத்துக்கொண்டு நடுப்பகல் வேளையில் புஷ்கரக்ஷேத்திரத்திற்கு வந்து ஓரிடத்தி லிளைப்பாற விறங்கினான். அதுகாலையில் சுனச்சேபன் அங்குச் சுற்றிலுஞ்சென்று பார்க்கையில் தனக்கு அம்மானாகிய விசுவாமித்திரப் பெருந்தவத்தினர் பல முனிகணங்களோடு கூடித் தவஞ்செய்துகொண் டிருத்தலைக் கண்டு, பசிப்பிணியினாலும், நீர்வேட்கையினாலும், வெயிலில் வேசுற்ற இளைப்பினாலும், நரபலியாகும் மனத்துன்பத்தினாலும், மிகுதியும் வருந்தி

* பிருகுதுந்தமென்பதற்குச் சிலர் மலைச்சாரலிலுள்ள குகையென்றும், வேறு சிலர் பிருகுமஹாரிஷி தவம்புரிந்த இடமென்றும் பொருள்கூறுகின்றனர். இவ்விரிசிகமுனிவர் பிருகுமஹாமுனிவரது மரபிற்பிறந்தவராதலால், அவர் தவம்புரிந்த இடமெனப் பொருள்கொள்வதே நன்கு, ஐம்பெரும்பாவங்களுள் பிரமஹத்தி கொடியதென்பது எல்லா நூல்களின் துணிபாதலால் சுனச்சேபனை விலைக்குக் கொடுத்த தாய் தந்தைக்கும், விலைக்குப் பெற்றுக்கொண்ட அம்பரீஷப்புரவலனுக்கும் கொலைப்பாவமணுகாதோ வெனின், முதனூல் விதித்ததை ஒழியினும், விலக்கியதைச் செய்யினும், தீவினைப்பயன் அணுகுமேயன்றி, விதித்தவிதியைச் செய்யின் பாவமணுகுத லெவ்வாறு? இங்ஙனமாதலினன்றே யாகத்தில் பசுவின்கொலை பாவத்திற் கிடமாகாமல் நல்வினையே பயக்கின்றது; விதி தவறிச்செய்த பசுவின் கொலையே நல்வினைப்பயனைத் தராமல், தீவினைப்பயனைத் தருகின்றது; நரமேதமும் வேதத்தால் விதிக்கப்பட்டமையால் பாவத்திற்கிடமாகா தாயிற்றெனவுணர்க.

ஓடி இம்முனிவர் மடிமேல் வீழ்ந்து மாமா! எனக்குத் தாயுமில்லை; தந்தையுமில்லை; ஞாதிகளுமில்லை; அநாதனாகிய எனக்குச்சுற்றத்தாரேது? நான் இப்பொழுது தேவரீரையே சரணமடைந்தேன்; தேவரே என்னைக் காத்தருளவேண்டும்; தேவர் சரணமடைந்தோரெல்லோரையும் பாது காப்பவராதலினால்; இவ்வம்பரீஷமஹாராஜன் இஷ்டமும் குறைவின்றி நிறைவுபெறவேண்டும், யானும் உயிர்வாழ்ந்து நெடுங்காலந் தவம்புரிந்து சுவர்க்கமடையவேண்டும்; இவ்வண்ணம் கருணைசெய்து எம்மிருவரையும் பாதுகாத்தருள்வீர். அகதியான எனக்குக் கதியாகித் தந்தைபிள்ளையைக் கைசோரவிடாமல் புரப்பதுபோல அடியேனைப் புரத்தல்வேண்டுமென்று பல்வாறாக வாய்விட்டலறிப் புலம்பினன். அப்பொழுது இம்முனிவரும் அவனைத் தழுவியெடுத்து உன்னைக் காக்கின்றேன்; அஞ்சேலென்று அபயஞ்சொல்லித் தன்புத்திரர்களை நோக்கி.

యత్కృతేపితరఃపుత్రాన్ జనయంతిశుభార్థినః
పరలోకహితార్థాయ తస్యకాలోయమాగతః

யத்க்ருதேபிதரஃ புத்ரான் ஜநயந்திசுபார்திநஃ
பரலோகஹிதார்த்தாய தஸ்யகாலோயமாகதஃ

மைந்தர்களே! நலத்தையே கருதுகின்ற தந்தையர்க்குப் பிறந்த சிறுவருடைய கடமை அவருடைய கருத்துக்கிணங்க ஒழுகி, அவர் சொன்னவண்ணஞ் செய்தலன்றே? அங்ஙனமாகலின், பிதாவாகிய எம் சொல்லைக் கோடாமல் நடந்து, எம்மை மகிழ்வித்தற்குரிய காலமிதோ நேர்ந்திருக்கின்றது. இதனால் நுமக்கும் எமக்கும் நற்பேறுண்டாகும்? இளைஞனாகிய இச்சுனச்சேபன் என்னைச் சரணடைந்தனன். அதுபற்றி நற்குண நற்செய்கையுள்ள நீவிரெல்லீரும் இவன் துஞ்சாமலுயிர்வாழும் படி செய்வது எமக்கு மிகுதியும் களிப்புத்தருவதாகும். இம்மொழியை மறுக்காது செய்பக்கடவீர்கள். நும்மில் ஒருவன் அம்பரீஷப்புரவலனுக்கு நரப்பசுவாகித் தீக்கடவுளுக்கு மனநிறைவுண்டாக்கி, வேள்வியை முடிப்பித்து இவனையும் உய்விக்கக்கடவன். இங்ஙனஞ் செய்வதனால் வானவர்களும் பெருமகிழ்வெய்திப் புகழாநிற்பர்கள். தந்தைசொல் கடவாத நல்வினைப்பயனு முளதாகும்; என்றிவ்வாறருளிச்செய்தனர். மதுஷ்யந்தர் முதலிய குமாரர்கள் அம்மாற்றங்களைச் செவியுற்று, உள்ளச்செருக்கால் தந்தையை நன்குமதியாமல் அவரைநோக்கி எம் தந்தையீரே! நீர் நுமக்குரிய மைந்தர்களை அன்பென்பதின்றிக் கொலைபுரிந்து, அயலான் புதல்வனை உயிர் உய்விக்கக் கருதுகின்றீரே, இது நற்சுவையுணவைத் தள்ளி, நாயின் தீநாற்றத்தசையை அருந்த விரும்புகிறதுபோல இழி தொழிலெனத் தோன்றுகின்றது. ஆதலால் யாங்கள் இதற்குடன்படோ மென்று சொல்லக்கேட்டுக் கடுஞ்சினமூண்டு கண்சிவந்து தீப்பொறி

யெழும்படிச் சிறுவர்களை விழித்து நோக்கி, அடடா துச்சாரிகளே! சிறிது மஞ்சுதலின்றி அறத்தின் முறைதப்பி, எம்மெதிராகவே எம்மொழியை இகழ்ந்து மறுத்துரைத்தமையால் நீயிரும் வசிஷ்டன் புதல்வர்கள் போல நாயின் புலாலைத்தின்னும் முஷ்டிகசாதிப் புலையர்களாகி, ஆயிரம் யாண்டு வரையில் ஞாலமுழுதுந் திரிந்தலையக்கடவீர்களென்று கண்ணோட்டமின்றித் தம் பிள்ளைகளைச் சபித்துவிட்டுச் சுனச்சேபனுக்கு மந்திரத்தால் தீங்குநேராதபடி காப்புச்செய்து, இரண்டு விஞ்சைகளைச் செவியிற்கூறிச் சுனச்சேபா! நீ இங்கிருந்து அம்பரீஷன் வேள்விச்சாலையை அணுகி, அங்கு விஷ்ணுதேவதாகமான வேள்வித்தூணில் தூப்புற்கயிற்றால் கட்டுண்டு, செஞ்சந்தனம்பூசிச் செந்துவராடையுடுத்து நிற்குங்காலையில், தீக்கடவுளுக்கு எதிராகி இந்திர உபேந்திரர்களைக் கருத்திற்பதிய வைத்து, இவ்விரண்டு மறைமொழிகளையும் உருப்போடக்கடவை. அப்பொழுது அவ்விண்ணவர்களிருவரும் நின்கண்முகப்பே வந்து நின்னையும் உய்வித்து, யாகபலனைத்தந்து, அம்பரீஷனையும் காத்தருள்வர்களென அருளிச்செய்தனர். சுனச்சேபன் அவ்விரண்டு மந்திரங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு மனமகிழ்ந்து இம்முனிவரைவணங்கி விடைபெற்று விரைந்து, அம்பரீஷப்புரவலனிடம் வந்து, பெருமானே! ஏன் காலக்கழிவு செய்கின்றீர். விரைவாக வேள்விச்சாலை போய்ச்சேர்வோம். நீர் நோன்பை மேற்கொண்டு வேள்வியைச்செய்து முடிக்கக்கடவீரென்று தூண்டினான். அதுகேட்டு அம்பரீடக்குரிசிலும், இச்சிறுவனுடைய மொழிக்கு வியந்து, உடனே புறப்பட்டு யாகசாலைசேர்ந்து அங்குள்ள முனிவர்களது கட்டளைப்படி நோன்புக்குரிய முறைமையை மேற்கொண்டு, இந்நரப்பசுவைச் செந்துவராடையுடுத்துத் தருப்பைக் கயிற்றால் வேள்வித்தறியில் புணைத்துக்கட்டினான். அக்காலத்துச் சுனச்சேபன் கௌசிகமுனிவரது ஆணையின்படி மந்திரங்களிரண்டினாலும், இந்திரனையும், உபேந்திரனையும் பலவாறு எத்துதல் செய்ய, அவ்விருவரும் அத்துதிக்கு மகிழ்ந்து அங்கெழுந்தருளி, அம்பரீட வேந்தனுக்கு வேள்விப்பயன் நூறுபங்கு மிகுதியாம்படி அருள்செய்து அவ்யாகத்தை முற்றுவித்து, சுனச்சேபனையும் மகிழுமாறு பிழைப்பித்து விண்ணுலகமே எழுந்தருளினர்கள். இக்கௌசிகமஹாமுனிவரும் அப்புஷ்கரக்ஷேத்திரத்திலேயே சுனச்சேபன் சென்றபின்பு மீளவுந் தொடங்கி ஆயிரம்யாண்டு தவம்புரிந்துகொண்டிருந்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்திரண்டாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

அறுபத்துமூன்றாவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரர் புஷ்கரத்தைவிட்டுப் பனிமலை சேர்ந்து தவம்புரிந்தது.

ஆயிரம்வருஷம் நிறைவாகி விரதஸ்நானஞ்செய்த இக்காதிநந்தன மஹாமுனிவருக்கு நான்முகக்கடவுள் விண்ணவர்குழுவோடு கட்புலனாக நின்று விசுவாமித்திரா! நீ இதுகாறும் இயற்றிய தவத்திறமையால் ரிஷியாகினாய், பிரமரிஷியாவதற்கு இன்னந் தவஞ்செய்யவேண்டும்; நினக்கு மங்களமுண்டாகுகவென வருளிச்செய்து தமதிருப்பிடத்துக் கெழுந்தருளினர். நான்முகக்கடவுள் இங்ஙனம் பணித்தருளித் தம்முலகுக் கெழுந்தருளியபின்னர், இக்கௌசிகப்பெருந்தவர் மீளவும் தவமியற்றத் தொடங்கிச் செய்துவருகையில், ஒருநாள் மேநகையென்னும் தெய்வப் பொதுமகள் அப்புஷ்கரதீரத்திலிறங்கி நீராடிக்கொண்டிருக்கையில், மின்னற்கொடிபோன்ற அவளுருவத்தைக்கண்டு காமுற்று மயல்பூண்டு அவளருகேசென்று, மங்கையர்க்கரசி! பெண்ணமுதே! நின்வரவு நல்வரவாகக்கடவது. இங்கு நீ என்னுடன் கூடியிருந்து வாழ்ந்து மகிழ்வுறக் கடவை. வேனிலாளியினுடைய கணைகளால் அலைப்புண்ட என் வருத்தத்தை நின்கடைக்கண்ணால் நோக்கிச் சிறிது கருணைகூர்ந்து பாதுகாக்க வேண்டுமெனப் பலவகையாகவேண்டி, அவளையுடம்படுத்தித் தம துறைவிடஞ்சேர்ந்து இன்பக்கடலில் மூழ்கித் தவத்தை மறந்து பத்துயாண்டு காறும்கொண்ட காதல்தணியாமல் மயங்கி வாளாக்காலத்தைப் போக்கினர். இவ்வாறு சிலநாள் கழிந்தபின்னை நெஞ்சிற் றெளிவுதோன்றித் தம்முள் தாமே ஆராய்ந்து, தமது முன்னைய நிலைமையையும், இப்பொழுது தமது நிலைமையையும் கருதி, நாணமும், கவலையும், துன்பமும் மிகுந்து ஓகோ இஃதென்ன மதிகெட்டுக் காமுகனாகிப் பயனில் பொழுதாக எம் வாழ்நாளைக் கழித்தேனே; அந்தோ! மேநகையை என்பால் செல்லவிடுத்து, என் அரும்பெருந் தவத்தைப் பண்ணவர்களே குலைத்தனர்களென அறிந்து வெகுண்டு, இராப்பகலென மெல்லமெல்லச்சென்று பத்து வருடம் கழிந்தனவேயென நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து, கழிவிரக்கங்கொண்டு நின்றனர். அதுகண்டு சாபமிடுவாரோவென அஞ்சி, நடுநடுங்கி, கைகூப்பி நிற்கின்ற மேநகையை இனியமொழிகளால் அச்சத்தைத்தவிர்த்து விடைகொடுத் தனுப்பிவிட்டு, இனி இவ்விடத்தில் தவம்புரிதல் தகுதியன்றென்று, அங்கிருந்து வடதிசைக்கண் வரையரையணுகிற் கௌசிகை யாற்றங்கரையில், ஐம்பொறிவாயில்களின்வழி மனத்தைச் செல்லவிடாது ஒருமைப்படுத்தித் தவஞ்செய்யத் தொடங்கி ஆயிரம்யாண்டு கழிந்தன. அப்பொழுது விண்ணவர் முதலிய எல்லோரும் இவர் தவத்

தீபால் மூவுலகும் எரிந்துவிடுமோவென அச்சுற்று; நான்முகக்கடவுளைத் தொழுது கரங்கூப்பிநின்று, அடிகளே! விசுவாமித்திரர் நெடும்பகல் தவம்புரியா நிற்கின்றமையால் இவர் மஹாமுனியென்னும் பெயர் பெற லாமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர். நாமகள் கொழுநன் அஃதொக்கு மெனக்கொண்டு, அப்புத்தேளிர்களுடன் சென்று, விசுவாமித்திரரிருப் பிடம்வந்து கௌசிகா! நீசெய்த தவத்தால் யாம் பெரிது மனமகிழ்வுற் றனம். நீ இன்றுமுதல் மஹாரிஷியாகிறாய்; இப்பேற்றை நினக்கு யாம் அளிக்கின்றோமென்று அருளிச்செய்தனர். அதுகேட்டுக் காதிநந்தனையோகி பிரமரிஷியாவதற்கில்லையே யெனக் குறையுற்ற நெஞ்சுடையராயினும், மஹரிஷியாயினேனேயென உளமகிழ்ந்து மண்பொதுத் தந்தையை வணங்கிக் கைக்கூப்பி, அடிகளே! தேவர் அடியேனை மஹரிஷியென்றருளிச் செய்தமையால், அடியேன் ஐம்பொறிகளைக் கடிந்தேனாயினேனெனச் சற் றுப் பெருமிதத்தோடு விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதற்குத் திசைமுகக்கடவுளும் புன்னகைசெய்து, இம்மட்டில் ஐம்பொறிகளை வென்றோனாகமாட் டாய், ஐம்பொறிகளை வென்றோனாவதற்கு இன்னும் பெருந்தவஞ்செய்ய முயலவேண்டுமென அருளிச்செய்து உயர்நிலத்துக் கெழுந்தருளினர்.

இங்ஙனமருளிச்செய்து திசைமுகக்கடவுள் தமதுறையுளுக் கெழுந் தருளியபின்னர், இக்கௌசிகமஹாமுனி பிடிப்பின்றிக் கைகளை உயர வெடுத்துக் காற்றை உணவாகவுண்டு, கோடைகாலத்தில் ஐவகைத் தீயி னடுவிலும், கார்காலத்தில் வெள்ளிடையிலும், கூதிர்காலத்தில் புனலிலு மிருந்து அல்லும்பகலும் இடைவிடாது ஆயிரம்யாண்டு இவ்வகைக் கடுந் தவம் புரிகையில், நம்மில் யாவர் நமது தலைமை பெறுதற்காகத் தவஞ் செய்கின்றாரோவென விண்ணவர்கோன் தொடக்கமாகிய கடவுள்களெல் லோரும் அச்சமுற்று, அரம்பையென்னும் பொன்னுலகப் பொதுமகளை யழைத்துத் தங்களுக்கு நலந்தருவதாகவும், இக்கௌசிகருக்குத் தீமை தருவதாகவும் ஒருமொழி உரைக்கலுற்றனர்கள்.

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்துமூன்றாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

அறுபத்துநான்காவது சருக்கம்.

கௌசிகர் அரம்பைக்குச் சாபமிட்டு வடதிசைவிட்டுக் கீழ்த்திசையில் தவமியற்றியது.

திலீபகுலதீபா! விண்ணுலகாளி அரம்பையையழைத்து மாதரசே! நீ சென்று விசுவாமித்திரமஹாரிஷியை நின்மையலிற்படுத்தி, அவரருந் தவத்தை நிலைகுலையச்செய்யவேண்டும்: அத்திறமை யுன்னிடத்தில் தானிருக்கின்றதென்று புகழ்ந்துரைக்க, அரம்பை நாணி இமையவர் வேந்தனை நோக்கிக் கைகூப்பிக் கடவுள்பெருமானே! இவ்விசுவாமித்திரர் கடுஞ் சினத்தினராதலால் சாபமிடுவரேயென அஞ்சுகின்றேன், ஆதலின் என்னைச் செல்லவிடாது அருள்புரியவேண்டுமென வேண்டிக்கொண்டனள். அதுகேட்டுப் பொன்னகர்க்கிறைவன் அரம்பையே! நீ அஞ்சற்க நீ அம் முனிவர்பாற் செல்லாநிற்கையில் இளவேனிற்காலம் நேர்கின்றமையால் யாமும் ஐங்கணைக் கிழவனோடு அங்கு வந்து நினக்கு உதவிசெய்கின்றோம். நினக்கு மங்களமுண்டாகுக; நீ அங்குச்சென்று கண்டோர் காமுறத்தக்க உருப்பெற்றுக் குயிலோடெதிர்கூவி, இனிதாகப் பாடி அம்முனியைக் காதல்கூரச் செய்யவேண்டுமென அவ்வரம்பையைத்தேற்றி யனுப்பினன். அவள் ஆயிரங்கண்ணன் ஏவலின்படி மிக்க வடிவழகையுடையாளாய், இம்முனிவரிருக்கையைச்சார்ந்து, முகத்தில் புன்னகைதோன்ற இனிதாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தனள். அப்பொழுது இம்முனிவரும் குயில் கூவக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து, உடனே தெய்வப்பண்ணையுங் கேள்வியுற்று, அரம்பையையும் பார்த்து, என் தவத்தைக் கெடுப்பதற்கே இவள் வந்தாளென ஐயமறத்தேர்ந்து, தவத்தின்பெருமையால், இஃது விண்ணவர்கோன் செயலென்றுணர்ந்து, பெருமுனிவுகொண்டு அரம்பையைநோக்கி, அடீ கடவுட்பொதுமகளே! யான் இந்திரியங்களை முற்றும் வென்றோனாதல்வேண்டுமெனச் செய்யாநின்ற தவத்தை நீ கெடுக்கவந்தமையால் பத்துவருடம் கல்லாக்கிடக்கக்கடவை, பின்னர்ப்பிரமன் புதல்வராகிய வசிஷ்டர் நின் சாபத்தைத் தீர்த்தருள்செய்வரெனக் கோபத்தையடக்க இயலாமல் சாபமிட்டு, ஐயோ? காமவெகுளியை அடக்கவேண்டுமெனத் தவஞ்செய்தும், சினத்தின்வழியேசென்று விட்டேனேயெனக் கழிவிரக்கமடைந்து தம்மை வெறுத்துக்கொண்டனர். உடனே அரம்பையுங் கல்லாயினள். அதனை நோக்கிய இரதிகணவனும், இந்திராணி காதலனும் துணுக்குற்றோடி ஒளித்தனர்கள். விசுவாமித்திரர் இவ்வண்ணம் அரம்பைக்குச சாபமளித்தமையால் அதுவரையில் செயததவம் பயன்படாது போயிற்றே, ஜிதேந்திரியனாக இல்லையேயெனத் துன்புழந்து.—

నైవక్రోధంకరిష్యామి నచవక్ష్యేకథంచన
అథవానోచ్ఛ్వసిష్యామి సంవత్సరశతాన్యపి
అహంవిశేషయిష్యామి హ్యాత్మానంవిజితేంద్రియః
తావద్యావద్ధిమేప్రాప్తం బ్రాహ్మణ్యంతపసార్జితం
అనుచ్ఛ్వసన్నభుంజాన స్తిష్ఠేయంశాశ్వతీస్సమాః

நைவக்ரோதம் கரிஷ்யாமி நசவக்ஷ்யேகதஞ்சந
அதவாநோச்வஸிஷ்யாமி ஸம்வத்ஸரசதாந்யபி
அஹம்விசேஷ யிஷ்யாமி ஹ்யாத்மானம் விஜிதேந்த்ரியஃ
தாவத்யாவத்தி மேப்ராப்தம் ப்ராஹ்மண்யம்தபஸார்ஜிதம்
அநுச்சவஸந்நபுஞ்ஜான ஸ்திஷ்டேயம்சாச்வதீஸ்ஸமாஃ

இனி யாம் சினத்தைப் பொருளாகக் கொள்வதில்லை; இனி எவ்வகையாலாயினும் வாய்திறந்து ஒரு சொல்லேனும் சொல்வதில்லை; நூறுகோடியாண்டு கடைசெல்லினும் மூச்சும் விடுவதில்லை; இவ்வாறு நின்று புலன்களையடக்கிக் காயத்தையொடுக்கி உலர்த்துவோம். யாம் இந்திரியங்களை வென்றவனைப் பிரமமுனியென வரம்பெறுமளவும் உணவுநீங்கி, மூச்சடக்கிப் பல யாண்டுகள் தவமியற்றுவோமென இவ்வண்ணம் கடுமையான வஞ்சினங்கூறி, ஆயிரம் வருஷத்துக்கு விரதமேற்கொள்ள மனந்துணிந்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்துநான்காவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

அறுபத்தைந்தாவது சருக்கம்.

சதாநந்தர் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு விசுவாமித்திரர் பிரமரிஷியாகிய விதம் உரைத்து முடித்தது.

ஸ்ரீசக்கரவர்த்தித்திருமகனே! பின்னை இம்முனிவர் அவ்விடந்துறந்து, கீழ்த்திசையிற்சென்று முன்கூறியபடி ஆயிரம்வருடமட்டும், மவுனவிரதம் தரித்து மௌனியாய், யாவராலுஞ்செயற்கரிய கடுந்தவஞ்செய்துகொண்டு, இடையில் எத்தன்மையோர் வந்து இடையூறுசெய்யினும் சிறிதும் மனஞ்சுளிக்காமல்; சினத்தை முற்றுங்கெடுத்து, ஆயிரம்வருடம் நிறைவானவுடன் தம் விரதத்தை முடித்துத்தாம் அருந்துதற்குச் சமைத்துவைத்த அந்நத்தை அந்தணவுருக்கொண்டு அதிதியாகவந்த இந்திரனுக்கிட்டு, அவ்வந்நத்தில் மிகுதி பெறாமையாலுண்ணுமலே மௌனத்தை

விடாமலும், சினத்தைவிட்டும், அவ்வேதியனைச் செல்லவிடுத்து, மீளவும் ஆயிரம் வருடத்துக்கு விரதம்பூண்டு, கையை மூக்கில்வைத்து, இடைகலையைப் பிங்கலையால் நைவித்து, உள்ளத்தில் மூலமாகிய ஒற்றையெழுத்தை எண்ணி, மூச்சடக்கிக் கடுந்தவம்புரிந்தனர்.

அவ்வாறு உயிர்ப்புப்புறத்தே விடாமல் இம்மகாமுனி யாண்டாயிரம் அரும்பெருந் தவஞ்செய்கையில், இவரது தலையின் முகடுவிண்டு, அதினின்று புகையுடன் தீயெழுந்து மூவுலகிலும் சூழ்ந்து எரிக்க, யாவரும் அஞ்சி நடுக்கமுற்று மறுகுகையில், உம்பர், கந்தருவர், விஞ்சையர், பன்னகர், அசுரர், இராக்கதர் முதலியோரும் மயங்கி, இம்முனிவரது ஒளியினால் தங்களொளிமழுங்கி நான்முகத்தேவினிடஞ் சரண்புகுந்து, அடிகளே! நாமகள் கணவரே! விசுவாமித்திரர் காதல்கொள்ளவும், சினங்கொள்ளவும்; யாங்கள் பற்பல முயற்சிசெய்தும், அவற்றுள் ஒன்றும்பயன்படாதாயிற்று, அவரோ தமது தவநிலை குன்றாமல் நிற்கின்றார். அவரிடத்து ஒரு சிறிதேனும் தவறுகாணப்படவில்லை, ஆதலால் இப்பொழுது இவர் பிரமரிஷியாகலாம்; இவ்வரத்தை அவருக்குத் தேவர் அளித்தருள்க; காலநீட்டித்தால், அவரது தவத்தீயால் இமைப்பொழுதில் மூவுலகையுஞ் சுட்டு நீறாக்கிவிடுவர். இப்பொழுதோ பத்துத்திசைகளு மிருளால் மூடப்பட்டு மழுக்கமடைந்திருக்கின்றன, ஏழுகடல்களும் கலங்கின், மலைகளுஞ் சிதறுண்டன, இப்பார்முழுதும் நடுக்கமுற்றது, காற்றும் ஊழிக்காற்றுப்போல வீசுகின்றது, அடியேங்களுக்கு யாதொரு விரகும் தோன்றவில்லை, எல்லோரும் செய்கடன்களைச்செய்யாமல், கடவுளில்லையென பாரைப்போல அலைகின்றார்கள். மூவுலகும் மயக்கமடைந்ததுபோல வாயின; இரவியும் அம்முனியினொளியால் ஒளியற்றவனாயினன். முன்பு ஊழிகாலத்தில் காலததீயால் உலகங்கொங்ஙனமெரியுமோ அங்ஙனமே இப்பொழுது மெரிகின்றன. அவ்வருந்தவர் மூவுலகங்களையும் அழிவுகாணும்படி வெகுளிகொள்வதன் முன்னமே பற்றியெரிகின்ற பெருந்தீப்போன்ற அம்மஹாமுனியை இன்சொல்நயமாக உரைத்து உடன்பாடெய்தச்செய்யவேண்டும்; அவர் தேவருடைய உலகமேவேண்டினும், பிரமரிஷியாகவேண்டினும், மற்றும் வேறெதனைவேண்டினும் அவ்வேண்டியதைத் தந்து உலகங்களைப் பாதுகாத்தருளவேண்டுமெனப் பணிவாக மொழிந்து, திசைமுகத்தேவருடன் புறப்பட்டு அவ்விசுவாமித்திரரருகே வந்து, கௌசிகமஹாமுனியை நோக்கிப் பிரமரிஷியே! உமக்கு மங்களமுண்டாகுக. நீர் செய்த தவத்தால் யாமெல்லோரும் மகிழ்வுற்றனம்; கடுமையாகிய இத்தவத்தால் நீர் பிரமரிஷியாயினீரென்றுரை செய்தனர்கள். அப்பொழுது மீண்டும் பிரமதேவனவர் இம்முனிவரை நோக்கி, கௌசிகா! நினக்கு நெடுங்காலம் உயிர்வாழ்தலையும் அளிக்கின்றேன். நீ நன்மையையே யடைவாய், நன்மையேயுண்டாகுக. இனி நீ இத்தவத்தொழிலை முடிவு செய்து, இனிது செல்

வாயாகவென்றருளிச் செய்தார். அம்மொழிகளைச் செவியேற்று இத் தூப்புலமஹாமுனியும் மலர்மிசையோன் முதலோரை வலம் வந்து வந் தனஞ்செய்து, உச்சிகூப்பிய கையினராய் விண்ணவர்களே! அடியேன் பிரமரிஷியாகியதும், நெடுங்காலம் வாழ்பவனாகியதும் உண்மையாயின், ஓங்காரவஷ்டகாரங்களும், வேதங்களும் எப்பொழுதும் என்னெஞ்சில் தோன்றாநின்று, என்னை விரும்பி யடையுங்கடமை யுடையனவாகவும், தனுர்வேதமுணர்ந்தவர்களுக்கும்,பரப்பிரமத்தின் நிலைமையை நன்குணர் த்து முபநிஷத்துக்களை ஐயந்திரிபறவுணர்ந்த மறைவலாளர்களுக்கும்அடி யேன் தலைவனாகுங் கடமையுடையேனாகவும், நீவிர் செய்வதுமன்றி,

బ్రహ్మ పుత్రోవసిష్ఠోమా మేవంవదతు దేవతాః
యద్యయంపరమఃకామః కృతోయాం తుసురర్షభాః

பரஹ்மபுத்ரோவஸிஷ்டோமா மேவம்வததுதேவதா:
யத்யயம்பரம:காம: க்ருதோயாந்து ஸுரர்ஷபா:

தேவர்களே! பிரமபுத்திரராகிய வசிஷ்டமஹாமுனியும் அடியேன் கரு தியபடிஎன்னைநோக்கிநீபிரமரிஷியாகிறாயென்று தம் வாயாலுரைத்தலும் செய்யவேண்டும், இதுவே அடியேனுக்குச் சிறந்த எண்ணம், இதை நீயி ரெல்லீரும் எனதெண்ணத்தை முற்றுவித்துப் பின்னை நுங்களுறையுளை இனிதுசேரக் கடவீர்களெனத் தம் கருத்தினைத்திருத்தமாக வெளியிட்டு வேண்டிக்கொண்டனர்.புத்தேளிர்களெல்லோரும் அவ்வேண்டுகோளின்ப டிவசிஷ்டமஹாமுனியை யழைப்பித்துத் தம்மொழிக்குடன்படுத்தி, இம்மு னிவருடன் நட்புப்புரிவித்து விசுவாமித்திரர்பிரமரிஷியாகிறாரென்றுஅவர் வாயாலியம்புவித்துத் தாங்களும் நீர் ப்ரஹ்மரிஷியாகிறீர், உமதெண்ணத் தின்படி யாவும் கைக்கூடுமென வரமளித்து, விசுவாமித்திரரிடத்தில்விடை பெற்றுத் தத்தமிருப்பிடம்போய்ச்சேர்ந்தனர்கள்.கருமுகில்வண்ணனாகிய எம்மானே! இம்மஹாமுனிவர் இவ்வகைப் பல துன்புழந்து பிரமரிஷி யாயினர். ஆதலின் இவரே எல்லா முனிவர்களினும் சிறந்தவர். இவரே உருப்பெற்றியங்குந் தவம்;இவரே அறம்;இவரேவீரத்தன்மைக்குப்பிறப் பிடமென இங்ஙனம் விசுவாமித்திரமஹாமுனிவரைச் சதாநந்தர் புகழ்ந்து மௌனியென்னும் பெயரைமெய்ப்பொருளுளதாகச்செய்து கொண்டனர்.

இவ்வண்ணமுரைசெய்த அகலிகை மைந்தரது மாற்றத்தைச் செவி யுற்ற மிதிலாபுரியிறையும் தூப்புல்மஹாமுனியை நோக்கிக் கரங்குவித்து அடிகளே! மெய்த்தவர் கோமானே! தேவர் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடன் அடியேன் யாகசாலைக் கெழுந்தருளிச்சேவைசாதித்தருளினமையால் அடி யேன்எல்லாப்பேறும்பெற்றேனாகின்றேன்;தேவருடையசேவையால்அடி யேன் தூயனுமாயினேன். தேவரெழுந்தருளினமையால் பற்பலநற்குணங்

களையுமுடையேனுயினேன். தேவருடையசரிதத்தையும்சுந்தரத்திருத்தோளண்ணலாகிய ஸ்ரீராமபிரானுடன் விரிவாகச் செவிகுளிரக்கேட்டு மகிழ்ந்தேன். இவ்வவைக்கணுள்ள மற்றெல்லோரும் தேவர்குணகணங்களாகிய அமிழ்தத்தைச் செவியாகிய வாய்மடுத்துண்டு,வரம்பில்லாதபெருங்களிப்பெய்தினர். தேவருடைய செய்தவமும் எல்லைகடந்தது; நுமது திறமையுமளவில்லது; நுமது நற்குணங்களும்அளவிறந்தன; தேவருடையநற்குணநற்செயல்கள்கேட்கப்படுந்தோறும் வியப்பைவிளைப்பனவன்றிவெறுப்பினறி மேன்மேலும் கேட்போமென்னும் வேட்கையைப்பெருக்குகின்றன; ஆயினும் நாட்கடன்செய்யும் அந்திப்பொழுதாயினமையால், அடியேனுக்கிப்பொழுது விடைகொடுத்து மீண்டு நாளையுதயத்தில் தேவர் அடியேனைக்கடாக்ஷித்தருளவேண்டுமென விண்ணப்பஞ்செய்தனர். காதிகுமாரரும் அம்மைதிலன்மொழியை மனத்துக்கொண்டு உகந்து புகழ்ந்து விடைகொடுத்தனுப்பித் தாமும் மஹாரிஷிகளால் பூசனைசெய்யப்பட்டவராய்த்தமக்கென அமைத்துள்ள உறைவிடஞ்சேர்ந்து, தினக்கடன்களையும் முடித்து, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணுதியர்களோடு பாங்காக வீற்றிருந்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்தைந்தாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

அறுபத்தாருவது சருக்கம்.

ஸ்ரீஜனகப்புரவலர் தமக்குச் சிவன்வில்வந்த வரலாறும், அது சீதை திருமணத்துக்கு இலக்கானதும் கூறியது.

அடுத்தநாள் வைகறையில் துயிலுணர்ந்து ஜனகப்பெருமான் நித்தியகருமங்களைமுடித்துக்கொண்டு,கௌசிகமகாரிஷியை எழுந்தருளச்செய்து விதியின் முறைமைப்படி பூசனைசெய்து ஸ்ரீராமபிரானுக்கும், ராமாநுஜருக்குந் தக்கபடி வழிபாடுசெய்து, விசுவாமித்திரமஹாயோகியைநோக்கிப் பகவானே! தேவருடைய வருகைநல்வருகையாகக் கடவது. தேவருக்கு அடியேன் செய்தற்குரிய பணியாது? அடியேன் தேவரது கட்டளைப்படி நடப்பவனுதலால்,ஆஜ்ஞைசெய்தருளக்கடவீரெனமொழியவுறத்தூப்புல் முனிவர் அம்மொழியைச் செவியேற்று மிதிலாதிபரே! உம்மிடத் திருக்கின்றசிவன் வில்லைக்கண்ணுற்றுக் களிப்புறவேண்டுமென்றுஇத்தயரதன் செல்வமைந்தர்களிருவருங் காமுறுகின்றனர்கள். ஆதலின் அக்கோதண்டத்தைஇவர்களுக்குக்கட்புலனும்படிசெய்விக்கக்கடவீர். அதனுல் உமக்கு நன்மைவிளையக்கடவது. அக்கார்முகத்தைஇப்பெருந்தகைஆடவர்களுக்கு

முன் கொணர்வியும; அதனை இவர்கள் கண்ணாரக்கண்டபின் தம்விருப்பத்தின்படி செய்வார்களென அருளிச்செய்ததைக்கேட்டு, விதேஹமகிபாலரும்கௌசிகனைநோக்கி, அருளாழி மெய்ஞ்ஞானச்செல்வரே! இச்சங்கரன்வில் அடியேனுக்கு வாய்த்தவிதமும், இப்போது அது இங்கிருக்குங்காரணமும் உரைக்கின்றேன். அடியேன் குலத்தின்முதல்வராகிய நிமிசக்கரவர்த்திக்கு ஆறுவது தலைமுறையில் தேவராதரெனச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் மஹாராஜர் இவ்வகலிடத்தை அரசுபுரிந்து வருகையில், ஐம்முகனையழையாமல் தக்ஷப்பிரமாசெய்த யாகத்தைச்சூலபாணிகெடுதிசெய்து, அங்குள்ள வானவர்களை நோக்கி, வானவர்களே! நீயிர் எனக்குப் பாகங்கொடுப்பிக்காமலே இவ்வேள்வியில் அவி வாங்கி அருந்தினமையால், உங்கள் சென்னிகளைச் சரங்களால் துணித்துக்குவிக்கிறேனென் றுவீரவாதங்கூறி, இவ்வில்லில் நாணேற்றிட்டுக் கணையைத்தொடுக்க முயன்றார். அதுகண்டு அமரர்கள் யாவரும் அஞ்சித் துஞ்சினரைப்போலச் செயலற்றுத் தேறி, இன்சொல்கூறிச் சினத்தைத் தணிவிக்க; மங்கைபாகனுஞ் சினமாறி, தொடுத்த அம்பை வில்லினின்று எடுத்து, நாணையவிழ்த்து இச்சிலையை விண்ணவர்கள்கையில் கொடுத்துவிட்டு வெள்ளிமலை புகுதலும்; இக்கொடுமரத்தைக் கடவுளர்கள் கையிலேந்திவந்து அத்தேவராதரிடத்தில் இதை வைத்திருமென்று கொடுத்தருளினர்கள். இச்சிலை அக்காலந்தொடங்கி இதுவரையில் எம்முன்னோர்களால் பூசனைசெய்து பாதுகாக்கப்பட்டு, இப்போது என்னால் அவ்வாறு காக்கப்பட்டு வருகின்றது.

பின்பொருகாலையில் அடியேன் வேள்வி இயற்றவேண்டுமென வேள்விக்காகக் குறித்த நிலத்தை யுழுவிக்கையில் உழுபடையின் முனை ஓரிடத்துத்தட்ட, அவ்விடத்தில் அகழ்ந்து பார்த்தனம; அங்கு ஒருபெண்மணி தோன்றினள். அப்பெண்ணரசியை அடியேன் பரிவோடெடுத்துச் சீதையெனத் திருநாமஞ்சாத்தி வளர்த்துவருகேதன். இப்பெண்ணுயகத்தின்தோற்றத்தையும், பண்பையும், ஒப்புயர்வில்லாதகட்டழகையும்வேந்தர்களெல்லோருங் கேள்வியுற்று, அடியேனிடம் வந்து இக்கன்னிகையை மணஞ்செய்து கொடுமெனப் பலவாறு கேட்டனர்கள். அவர்கள் இச்சீதையை மணம்புரிந்து கொள்வதற்குத் தகுதி ஒரு சிறிது மில்லார்களென நன்கறிவேனாதலால், நேராக மறுத்துச்சொல்ல மாட்டாமல், கண்ணோட்டத்தால் இவ்வுருத்திரனது சராசனத்தை யாவன் நாணேற்றிஒலியெழுப்புவானோ? அவனுக்கே என் அருமைத்திருமகளைத் திருமணம் புரிவிப்பேனென்று உறுதிமொழிகூறி, இததானுவில்லைச்சீதாதேவியார் திருமணத்திற்கு இலக்காக வைத்திருக்கின்றேன். எல்லாப்புரவலர்களும்வெற்றிமொழிகளைக்கூறிக்கொண்டு வந்து, இத்தநுவை அசைப்பதற்கும்வலியில்லாராய்நாணமேலிட்டுத் தங்கள் தங்கள் தனுக்களைவளைத்து வாளாசென்றனர்கள். இவ்வண்ணம்அரசர்கள்யாவரும்இச்சிலையைவளைக்கமாட்டாதவராய், என்னால்பெண்

கொடுப்பதில்லையென்று மறுக்கப்பட்டவர்களாய்,ஜனகன்பெண் கொடுக்கு மனமின்றி யாவராலும் வளைக்கவொண்ணாத வில்லாகியஒருதடைசொல்லி எல்லோரையும்அவமதிப்புச்செய்தனுப்புகிறான்;ஆதலால்நாம்இச்சனகனு க்குத் தீங்குசெய்வோம்;அன்றியும்,இவன்யோகமுயற்சியிலே நிற்பவனாத லால் படையெடுப்பதில்லையென இவ்வாறுஒருவர்க்கொருவர்தம்முள் ஆ ராய்ந்துகொண்டு,மன்னவரெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து இம்மிதிலாபுரியை ச்சுற்றிமுற்றுகைபோட்டுக்கொண்டுநாற்றிசையிலும்நின்றுதடுத்து அடர்த் தனர்கள். இவ்வாறு ஒருவருடங்காறும் தடுத்துப்பிழைசெய்தமையால்நக ரின்கணுள்ள பண்டங்கள் முழுதும்குலைந்து, ஜனங்கள் படும் அலக்கணைக் கண்டு அடியேன்மிகுதியும்உள்ளங்கவன்று, தவத்திறமையால் வானவர்களை மகிழ்வித்து, அன்னோர்களை வணங்கிப் பகைவேந்தர்கள் சிதறுண்டோடு மாறு வேண்டிக்கொண்டேன். விண்ணவர்களும் என் வேண்டுகோளுக் கருள்புரிந்து, மருவலர்களை வெற்றிகொள்ளவல்ல நால்வகைப் படைகளை அளித்தனர். உடனே அந்தப் படைகள் மாற்றலர்களை எதிர்த்துப் போர் செய்து துரத்திபடிக்க, அத்தெவ்வேந்தர்கள் இத்தானையையெதிர்த்துச் சண்டைசெய்பத்திறனற்று,விரைந்துதனித்தனியேயோடிப்போயினார்கள் மேற்கூறியவண்ணம் பல வேந்தர்களாலும் அசைக்கவுமொண்ணாத இவ் வில்லைச் சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரர்களுக்கும் காண்பிக்கிறேன்; இதை இந்த ஸ்ரீராமசந்திரர் நாணேற்றிக்குணத்தொனியெழுப்புவராயின்,கருவிற் றங்கிப் பிறவாததாய்மையளும்,அடியேன்செல்வத்திருமகளுமாகிய சீதை யை இச்சக்கரவர்த்திமூத்ததிருக்குமாரருக்குத்திருமணம்புரிவித்து அளிக் கின்றேனென்று உரைத்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்தாறாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

அறுபத்தேழாவது சருக்கம்.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் அரன்வில்லை முறித்தது.

அம்மைதிலன் மாற்றத்தைச்செவியுற்றகோதற்றதவச்செல்வர்ஜனக வேந்தரே! அவ்வில்லையழைப்பித்து ஸ்ரீரகுகுலோத்தமருக்குக் கட்புல னுக்குவியுமென வருளிச்செய்ய, விதேஹராஜரும் தமதருகிலுள்ளவரை நோக்கி, நீவிர் அவ்வில்லைக் கொண்டுவரக்கடவீர்களெனக்கட்டளையிட்ட னர். உடனே அவர்கள் விரைந்தோடி அவ்வில்லை வைத்திருக்கின்றஎட்டுச் சக்கரங்கள் பூட்டிய எஃகுப்பேழையை இழுத்துக்கொண்டு வந்தனர்கள்.

ஸ்ரீராமர் ஜனகசக்கரவர்த்தி சபையில் சிவன் வில்லை முறித்தது.

No-27.

(శ్రీరాములవారు జనకచక్రవర్తి సభలో హరునియొక్క విల్లు త్రుంచుట.)

నృణాంశతానిపంచాశ ద్వ్యాయతానామ్మహాత్మనాం
మంజూషామష్టచక్రాంతాం సమూహు స్తేకథంచన

ந்ருணும்சதாநிபஞ் சாசத்வ்யாயதாநாம் மஹாத்மநாம்
மஞ்ஜூஷாமஷ்டசக்ராம் தாம்ஸமூஹுஸ்தேகதம்சந.

அப்பெட்டகத்தை ஐயாயிரம் மல்லர்கள் ஒருங்குகூடி வருத்தமுற்று வலித்துவந்து சேர்ந்தனர்கள். அவ்வில்லை அமைச்சர்கள் மிதிலாநகரப் பெருமானுக்கு முன்னர் நிறுத்தி எம்மரசனே! இதோ வில்லைக்கொண்டு வந்து சேர்த்தோமெனத்தெரிவிக்க, மிதிலாதிபரும்விசுவாமித்திரருக்கெதிரில் கைகூப்பி ஸ்வாமீ மெய்யறிவாளரே! இதோ மதியணிசடைமுடியோன் வில் வந்திருக்கின்றது; கடைக்கணித்தருளும்; ஸ்ரீசக்கரவர்த்தித்திருக்குமாரர்களே! நீயிரும் கேண்மின்; இவ்வில்லைத்தான் குனித்து நாணேற்றவலியில்லாமல் வீரர்களாகியஅரசர்கள்பங்கமடைந்தனர்கள். அன்றியும்இதனை எடுத்து வளைக்க, தேவதானவ ராக்ஷஸ யக்ஷகந்தர்வ கின்னர பன்னகாதிகளாலு முடியாதிருக்க, மனிதர்களால் இதை எடுத்து நிறுத்தவும், நாண் பூட்டவும் சரந்தொடுக்கவும், நிறையை யறியும்படி நிறுத்தி யசைக்கவும், காதளவும் நாணையிழுக்கவும் முடியுமோ? அத்தன்மையதாகிய இச்சிலையை நீங்களே நோக்கி, உய்த்துணருங்கோளென்றனர். இங்ஙனம் வில்லின் பெருமிதத்தைச் சனகர் பலவாறெடுத்துக் கூறக்கேட்ட கௌசிகமுனிவர் ஸ்ரீரகுநந்தனரைக் கடாக்ஷித்து அடா குழந்தாய்! வில்லைப்போய்ப்பாரென்றருளிச்செய்தனர். அவ்வருளிச்செயலை நீலமேகவண்ணன் கருத்துட்கொண்டு அந்த வில்லினருகிற்சென்று அப்பேழையைத் திறந்து ஹரகோதண்டத்தைக் கண்ணுற்றுத் தம்மாசிரியரை நோக்கி, ஸ்வாமீ! இதோ அரனுடைய வில் விளங்குகின்றது; தேவர் கட்டளையாயின் இதைக் கையிலெடுத்துக் குனித்து நாணேற்றி இழுத்தெய்யமுயலுகின்றேனென ஊக்கத்தொடு திருவாய்மலர்ந்தருளினர். கௌசிக ஜனகர்களிருவரும்ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருமொழியைச் செவியுற்று வியப்படைந்து, நின் எண்ணத்தின்படிசெய்யென அநுமதிசெய்தனர்கள். ஸ்ரீகோதண்டதீக்ஷன் தன்னாசிரியரதுகருத்துக்கிணங்கப் பெட்டியினின்றும் அக்கார்முகத்தை வருத்தஞ்சிறிதுமின்றி எளிதாகவெடுத்து, அநேகமாயிரம் புரவலர்கள் இமையாமல் நோக்கிக் கொண்டிருக்கையில் நாணேற்றிக் கணைதொடுத்துக் செவிவரையில்நாணை இழுக்கருளினர்.

తద్బభంజధనుర్మధ్యే నరశ్రేష్ఠోమహాయశాః
తస్యశబ్దోమహానాసీ న్నిర్ఘాతసమనిస్వనః
భూమికంపశ్చసుమహాన్ పర్వతస్యేవదీర్యతః
నిపేతుశ్చనరాస్సర్వే తేనశబ్దేనమోహితాః
వర్జయిత్వామునివరం రాజానంతౌచరాఘవౌ.

தத்பபஞ்சதநுர்மத்யே நரச்ரேஷ்டோமஹாயசா:
தஸ்யசப்தோமஹாநாஸீந் நிர்காதஸமநிஸ்வந:
பூமிகம்பச்சஸுமஹான் பர்வதஸ்யேவதீர்யத:
நிபேதுச்சநராஸ்ஸர்வே தேநசப்தேநமோஹிதா:
வர்ஜயித்வாமுநிவரம் ராஜநந்தௌசராகவௌ.

நாணைச் செவிவரையும் வாங்குகையில், அச்சிலை ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருத்தோள் வலிக்குத் தகுந்ததல்லாமையால் அது நடுவில் இரண்டாக முறிந்து, பெருமாளுக்குப் பெருங்கீர்த்தி தந்தது. அஃது முறிந்த ஒலி, ஊழிகாலக்காற்றின்பெருமுழக்கம்போலஅச்சந்தருவதாயிருந்தது. பெருமலைபிளக்குங்காலுண்டாகும் பேரொலிபோலவுமிருந்தது. ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண கௌசிக ஜனகர் நால்வர் தவிர, ஆங்குள்ள மற்ற எல்லோர்களும்அவ்வில்லிேைனசையால் மயங்கிப் பார்மிசை வீழ்ந்தனர்கள்.—

ஒரு முகூர்த்தகாலம் கடந்தபின்பு யாவரும் பயக்கந்தீர்ந்து தெளிந்தெழுந்துதம்முள்வியப்படைந்துநிற்க,நிமிகுலநந்தனர்குசிக்குலநந்தனனை நோக்கிப் பகவனே! அடியேன் ஸ்ரீரகுநாயகனுடைய திருத்தோளின் வல்லமையைக் கண்டறிந்தேன், இச்சுந்தரத் திருத்தோளண்ணல் இச்செயல் புரிவானென்று அடியேன் கனவிலுமெண்ணங்கொண்டவனல்லேன்; இஃது யாவரும் வியக்கத்தக்கதே; தொண்டனேன் திருமகளாகிய சீதை ஸ்ரீராமபிரானைத் திருமணம் புணர்கின்றமையால் அடியேன் மரபுக்குப் பெரும் புகழை விளைவிப்பவளாவாள்; அடியேனுடைய உறுதிமொழியும் கெடாது ஈடேறிற்று; என்னுயிரினும் சிறந்த ஜானகியை ஸ்ரீராமசந்திரனுக்குத்திருக்கலியாணம் புரிவிக்க வேண்டுமாதலின், மந்திரிமார் தேர்மீதிவர்ந்துவிரைந்து அயோத்திமாநகரஞ்சென்று ஸ்ரீராமபிரானும், இலட்சுமணரும்தேவரால் பாதுகாக்கப்படுகின்றதையும், ஆடவர்பெண்மையை அவாவுந்திருத்தோளுடையஇப்பெரியான ஐம்முகன்வில்லைமுறித்தெறிந்ததையும்,அதன்பயனாகப் பெண்ணருங்கலமாகிய சீதாபிராட்டியைத் திருமணம் புரிகின்றதையும் தெரிவித்துத் தசரதப்புலவர் பெருமானை மகிழ்வித்து, இங்கு அழைத்துக்கொண்டு வரவேண்டுமென்றேனென விண்ணப்பஞ் செய்தனர். அங்ஙனமே செய்கவெனக் கௌசிகர் அருளிச்செய்ய, ஜனகப்புரவலரும் அவருடைய கட்டளையை மேற்கொண்டு அமைச்சர்களை நோக்கி, நீவிர்

கடுகிச்சென்று அயோத்திமாநகரில் அரசுபுரிகின்றதசரத சக்கரவர்த்தியாரை அணுகி, நடந்த செய்திகளை யாவும் அறிவித்து, உடனே அவரைக்கிளைஞரோடும், நட்பினர் முதலியோரோடும் உடன்கொண்டுவரக் கடவீர்களெனக்கட்டளையிட்டு விடுத்தனர்;

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்தேழாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

அறுபத்தெட்டாவதுசருக்கம்.

தசரதசக்கரவர்த்தியார் ஸ்ரீராமபிரானது செயலைச் செவிகுளிரக் கேள்வியுற்று மிதிலைக்குச் செல்லும்படி முயன்றனர்.

ஜனக மஹாராஜருடைய ஏவுதலைப்பூண்டு, தூதர்களும் விரைந்து நடந்து மூன்றுநாள் வழித்தங்கிநான்காநாள் ஸாகேதநகரத்தையடைந்து, அரண்மனைவாயிலில் நின்று தாம் கொணர்ந்துவந்த நற்செய்தியை அரசர்பிரானுக்குத் தெரிவித்து, அரசன் கட்டளையால் அரண்மனையுட்புகுந்து, தசரதமஹாராஜரைக் கண்டு வணங்கி, கைகட்டி வாய்பொத்திப் புரவலர் பெருமானை நோக்கிப் பணிவாகவும், இனிமையாகவும் விண்ணப்பஞ் செய்யலாயினர். அரசர்க்கரசரே! மிதிலாநகரக் காவலராகிய ஜனகமஹாராஜர், அக்கினிஹோத்திரர், புரோஹிதர், உபாத்தியாயர், பரிஜனர், பரிவாரங்களுடன் தேவருக்கு மேல்வரு நன்மை, உள்ளநன்மைகளை வினவி, விசுவாமித்திர மஹாமுனிவருடன் கூடி, எங்கள் முகத்தால் பணிவாக மொழிகின்றார். யாவரையும் நுமது குடைக்கீழடங்கி யொழுகும்படிப் பார்முழுதும் ஆளாநின்ற தசரதமஹாராஜரே! சிவன் வில்லை யாவன் வளைக்கிறானோ அவனுக்கே என் அருமைத்திருமகளை மணம்புரிவிப்பேனென்று முன்னரே யான் செய்த வஞ்சினத்தையும், அஃது கேள்வியுற்ற வெற்றியாளராகிய பற்பல வேந்தர்கள்வந்து அவ்வில்லை அசைப்பதற்குந் திறமையற்றுப் பங்கமடைந்து நாணிச்சென்ற செய்தியையும் நீர் நன்குணர்வீரன்றோ? விசுவாமித்திர மஹாமுனிவருடன் வந்த உம்முடைய மூத்த திருக்குமாரராகிய ஸ்ரீராமசந்திரர் ஆசிரியர் கட்டளைப்படி சிவன் வில்லை எடுத்து வளைத்து நாண்பூட்டி அம்புகொடுத்து முறித்து, என் அருமைச் செல்வக் காதலியைத் திருமணம் புரியும்படி வெற்றிகொண்டனர். ஆதலால் என் அருந்தவப்பேறாகிய செல்வச் சிறுமியை ஸ்ரீராமபிரானுக்கு மன்றல் செய்வித்து என் கட்டுரையை முடிக்க, நினைக்கின்றேன். இதற்கு நீரும் உடன்பட்டு, உறவினர் நண்பினரோடும், அந்தணர் முதலியவரோடும் விரைந்து இங்குவந்து, உமதருமைத் திருமக்களிருவரையும், கண்குளிரக்கண்டு பேருவகையோடு என் விருப்பையும் நிறைவு

செய்து, ஆண்டகைச் சிறுவரிருவரோடும், மருமகளோடும் கூடி, உள்ள மகிழ்வீ ரென்றிவ்வண்ணம் ஜனகமஹாராஜர் கௌசிகசதாநந்த முனிவர்கள் முன்னிலையில் நம்மிடத்து விண்ணப்பஞ்செய்யக் கட்டளையிட்டு எம்மை விடுத்தனரெனத் தேர்ச்சித் துணைவராகிய தூதர்கள் கூறினர்கள். அவர்கள் கூறிய திருமணச்செய்தியைத் தசரதமஹாராஜர் தம் செவியிற் சார்தலும் பேரர்வுகந்து, வசிஷ்டவாமதேவாதி முற்றத்துறந்தமுனிகணங்களையும், சுமந்திரன்முதலிய தேர்ச்சித்துணைவரையும், கிளைஞரையும் வரவழைத்து, அவர்களை நோக்கி, என் அன்பர்களே! கௌஸலைத் திருக்குமாரனாகிய என் காதலன் இளையானோடு கௌசிகமுனிவரால் பாதுகாக்கப்பட்டவனாகி, மிதிலாநகர் சேர்ந்து, சிவனது குனிசிலையை வளைத்து முறித்து, ஜனகமஹாராஜனது வஞ்சினத்தை முற்றுவித்து, வரம்பறு பெரும்புகழ் பெற்றிருக்கின்றானும்; அவ்வில்லை வளைத்தது காரணமாகத் தமதருமைச் செல்வக்காதலியாகிய சீதையைப் பெறலரிய செல்வச்சிறுவனாகிய ஸ்ரீராமனுக்குத் திருமணஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்றும் அதற்காக நீர் யாவருடனும் புறப்பட்டுக் கடுகிவரவேண்டுமென்றும் ஜனகமஹாராஜர் தூதனுப்பி இருக்கின்றார்.

యదివోరోచతేవృత్తం జనకస్యమహాత్మనః
పురీంగచ్ఛామహేశీఘ్రం మాభూత్కాలస్యపర్యయః

யதிவோரோசதேவ்ருத்தம் ஜநகஸ்யமஹாத்மநஃ
புரீங்கச்சாமஹேசீக்ரம் மாபூத்காலஸ்யபர்யயஃ

ஆதலால் ஜனகப்பெயர்ப் புலவலருடைய மரபும், செயலும் நாம் உடன் சேர்ந்து கலப்பதற்குத் தகுந்தனவென உங்கள் திருவுளத்துக்குகப்பாகஇருந்தால், ஒல்லையில் புறப்பட்டு நாமெல்லோரும் மிதிலாபுரிக்குச்செல்வோம்; காலக்கழிவு செய்ய லாகாது; இது உங்களுக்கு உகப்பாகத் தோற்றுமாயின் அதையுஞ்சொல்லி யனுப்பிவிடுவோமென உரைத்தனர். அதுகேட்டு அவ்வவைக்கணுள்ள யாவரும் மாசற ஆராய்ந்து துணிந்து; நாம் ஜனகவேந்தரோடு கலந்துறவு கொண்டாடல் மிகுதியுந் தகுதியுள்ளதென்று எல்லோரும் ஒருகருத்தாகவே மகிழ்ச்சியுடன் உடன்பாடு கூறினர்கள். இந்துமதீ நந்தனரும் அவர்களுடைய நெடுமொழியைக்கேட்டு எல்லையிறந்த மகிழ்வு பெரிதுமடைந்து, ஜனகமஹாராஜரது மந்திரிகளைநோக்கி, அமைச்சர்களே! நாம் அனைவரும் நாளைத்தினம் மிதிலாநகரத்துக்குப் பயணப்படுவோமென உணர்த்தி, அவர்களுக்குத் தக்கவாறு நன்கொடையளித்து, வந்தவிடாயாறும்படி செய்துவிடுத்தனர். தூதர்களும் தசரதமஹாராஜர் கட்டளையின்படி மிகுதியும அன்போடு உபசரிக்கப்பட்டவர்களாகி மனக்களிப்புற்று அன்றிரவை நன்கு கழித்தனர்கள்.

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்தெட்டாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

அறுபத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

தசரதசக்கரவர்த்தி மிதிலாபுரிசேர்ந்து ஸ்ரீராமபிரானைக் கண்டு மகிழ்ந்தது.

அன்றிரவுகழிந்த வைகறையில், தசரதமஹாராஜர் காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு, உபாத்தியாய புரோஹிதாதிகளை வரவழைத்துச் சுமந்திரரென்னும் மந்திரத்தலைவரை நோக்கி, ஸுமந்திரரே! பொருள் வைப்புச் சாலையாளரெல்லோரும், பொருள் வைப்புகளிலுள்ள பொன்மணி முதலிய பொருள்களையு மெடுப்பித்துக்கொண்டு, காவலாளர்களுடன் இப்பொழுதே புறப்பட்டு முன்செல்லக் கடவர்கள். நால்வகைப் படைஞர்களும், இன்றே புறப்பட்டுச் செல்லக் கடவர்கள். சிவிகை, தேர், வண்டிகள் முதலிய ஊர்திகளும் பயணத்துக்கு ஆயத்தமாய் நிற்கக் கடவன. வஸிஷ்ட வாமதேவர், ஜாபாலி காசிபர், மார்க்கண்டேயர், காத்தியாயனர் முதலிய அந்தணர்கள் முந்தி எழுந்தருளக்கடவர்கள். என்னுடைய தேரையும், அணிவித்துக்கொண்டு வரக்கடவீர். இனிக்காலநீட்டித்தலாகாதென இத்தூதர்கள் என்னைத் தூண்டுகின்றனர்களென்று கட்டளையிட்டனர். அங்ஙனமே எல்லோரையும் பயணப்படுத்திச் சுமந்திரர் தேரை அலங்கரித்துக்கொண்டுவந்து நிறுத்தி, அரசர் பிரானுக்குத் தெரிவிக்க, உடனே தசரதமஹாராஜர் தம்மைந்தர், நட்பினர், மனைவியர் முதலியவரோடு புறப்பட்டுத் தாம் தேர்மீதேறி முன்செல்ல, யாவரும் பின்றொடர்ந்து வந்தனர்கள். இவ்வண்ணம் சென்று நான்குநாள் வழியில்தங்கி ஐந்தாநாள் யாவரும் மிதிலாபுரிபோய்ச் சேர்ந்தனர்கள். ஜனகமஹாராஜர் சக்கரவர்த்திபாருடைய வருகையை ஒற்றர்களால் கேள்விப்பட்டு எதிர்கொண்டுவந்து கையுறைப்பொருள் செலுத்திக் கண்டு அளவளாய், அழைத்துவந்து ஓரிடத்தில் தேரினின்றும் இழியச்செய்து, பெருங்களிப்போடு தசரதமஹாராஜரை நோக்கி, மஹாராஜரே! உமது வரவு நல்வரலாயிற்று; ஸ்ரீராமபிரான் திருத்தம்பி இவ்விருவருடைய திருத்தோள் வலியால் நீர் மிகுதியும் மகிழ்ச்சியையும், புகழையும் பெரிது பெறுவீர். விண்முழுதாளி பிரகற்பதியோடும், விண்ணவர்களோடும் வந்தாற்போலவும், வசிஷ்டமுனிவரோடும், அரசர்களோடும் எழுந்தருளினமையால் என் பாக்கியமே பாக்கியம்.

దిష్ట్యామేనిర్జితావిఘ్నాః దిష్ట్యామేపూజితంకులం
రాఘవైస్సహసంబద్ధం వీర్యశ్రేష్ఠైర్మహాత్మభిః

திஷ்ட்யாமேநிர்ஜிதாவிக்நா: திஷ்ட்யாமேபூஜிதம்குலம்
ராகவைஸ்ஸஹஸம்பத்தம்வீர்யச்ரேஷ்டைர்மஹாத்மபி:

சிறந்த தோள்வலிபெற்றவர்களும், அவதாரபுருஷர்களும், ரகுகுலத்திற் றோன்றினவர்களுமாகிய அரசர்களுடன் எனக்குக் கொள்வது கொடுப்பது கிடைத்தமையால், என் தீயவினைகளெல்லா முற்றுங்கெட்டு, என் குடியும் சிறந்து யாவராலும் ஏத்தி வணங்கப்பட்டதாயிற்று, அரசர் கோமானே! நாளைத்தினம் வைகறையில் எட்டுவகை மணங்களுள் பிரமமணமென்னும் விவாகத்திற்குரிய செயலைத் துணிந்துகொள்ளக்கடவீர். என்னுடைய யாகம் நான்காவதுதினத்தில் முற்றுப்பெறுமாகலின் அது முடிந்தவுடன் திருமணம் புரிவிக்கிறேனென்றுரைத்தனர். அதைச் செவியுற்றுகந்து அயோத்திமாநகர்க்காவலராகிய தசரதசக்கரவர்த்தி விதேஹராஜனைநோக்கித் தோழரே! ஈவது ஈவோன் வசமென்று நான் கேட்டிருக்கிறேனாதலால், நீர் எவ்வண்ணம் உரைசெய்யினும் அவ்வண்ணம்செய்ய யாம் அவாக்கொண்டிருக்கிறோமென மொழிந்தனர். அம்மொழியைக்கேட்டு மிதிலாராஜர் மிகவியப்பும் உவப்புமடைந்தனர். பின்னை வஸிஷ்டர் ஸதாநந்தர் முதலிய மெய்த்தவமுனிகணங்க ளெல்லோரும் ஒருவரையொருவர் கண்ணுற்று, அளவளாய் மகிழ்ந்து, உள்ள நலத்தையும், மேல்வரு நலத்தையும் வினவி, அன்றிரவை இனிதாகக் கழித்தனர்கள். ஸ்ரீசக்கரவர்த்தியாரும் ஜனகரால் வழிபாடு செய்யப்பட்டவராய், பெருமாளையும், இளையபெருமாளையுங் கண்குளிரக்கண்டு தழுவியெடுத்து அணைத்துப் பெருமகிழ்வு கொண்டனர். ஜனகமஹாராஜரும் வேள்விக்குரிய கருமங்கள் யாவற்றையுஞ்செய்து, தாம்பெற்ற திருமகளாகிய ஊர்மிளையை இளையபெருமாளுக்குத் திருமணஞ்செய்து தரவேண்டுமென்று தமக்குள் துணிந்துகொண்டு, ஸீதை யூர்மிளையென்னும் செல்வப் புதல்விய ரிருவருக்குந் திருக்கோலத்துக்குரிய செய்கைகளையுஞ்செய்வித்து, அன்றிரவை இன்றுயில்செய்து போக்கினர்.

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்தொன்பதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

எழுபதாவது சருக்கம்.

வஸிஸ்டர் ஜனகருக்கு மனுகுலத்தோர் குலமுறை

யுரைத்தது.

பிற்றைநாள் வைகறையில் துயிலுணர்ந்து ஜனகமஹாராஜர் செய்கடன்களை முடித்து, பல முனிவர்குழாமோடு கூடிச் சதாநந்தரை நோக்கிப் புரோஹிதரே! அறவொழுக்கமும் தோள்வலியுமுள்ள என் தம்பியாகிய குசத்துவஜன் இக்ஷுமதிநதியை அழகாகவுடைய புட்பக விமா

னம்போன்ற ஸாங்காசியை யென்னும் நகரத்தை முறைவழாது அரசு புரிகின்றனன். அவனையான் கண்டுகளிக்க நினைக்கின்றேன்; அவனும் இங்கெய்தி, யான் செய்யாநின்ற வேள்வியையும் முடிப்பித்து, சீதையின் திருமணத்தின் விழவையும் கண்ணுற்று, என்னோடொக்கப் பெருமகிழ் வடைவான். ஆதலால் அவனை உடன்கொண்டுவரத் தூதனுப்பவேண்டு மென, உடனே அவர் கட்டளையிடுதலும், வினையுரைப்போர் பரிமாமீ திவர்ந்து விரைந்து சென்று, ஸாங்காசியாபுரியை அணுகிக் குசத்துவசராஜ னைக் காணலுற்று, நிலமிசைவீழ்ந்து வணங்கிக் கைகூப்பி நின்று, ஜனக மஹாராஜர் கட்டளையை அவர் செவிக்கினிதாக உரைசெய்தனர்கள். திரு மணச்செய்தி தம் செவியிற்சார்தலும், குசத்துவஜரும் தம்மையுணராத பெருங்களிப்புடையாராய் உடனே புறப்பட்டு மிதிலைசேர்ந்து சதாநந்த ரையும் ஜனகமஹாராஜரையும் வணங்கிச் சிங்கஞ்சுமந்த அணையில் ஜனக மஹாராஜரருகில் வீற்றிருந்தனர். அப்பொழுது இவ்வுடன் பிறந்தோ ரிருவரும் ஸுதாமனரென்னும் மந்திரித்தலைவரைநோக்கி, ஸுதாமனரே! நீர் தசரதசக்கரவர்த்தியாரிடஞ்சென்று, அவரை வசிஷ்டாதிகளுடனும், திருமைந்தர்களுடனும், நட்பினர் முதலாரோருடனும் சேர அழைத்துவாரீ ரென விடுப்ப, ஸுதாமனரும் ஸ்ரீசக்கரவர்த்தியாருறையுளைச் சார்ந்து தலைவணங்கி அரசர் பெருமானே! ஜனகமஹாராஜர் தம்பியுடன் சிங்கார மண்டபத்தில் வீற்றிருந்து சுற்றத்தாரோடும், ஆசிரியர், புரோஹிதர் முதலிய வேதியர்களோடும், தேவர் எழுந்தருளுமபடி வேண்டுகின்றன ரென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பத்தூர்த்திதரோராகிய சக்கரவர்த்தியாரும் அம்மந்திரியின் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில், உடனே யாவ ரையு முடன்கொண்டு ஜனகமஹாராஜ ரிருக்கையைச்சேர்ந்து, அவரால் செய்யப்படும் பூசனையை ஏற்றுக்கொண்டு, அரியணையின்மேல் வீற்றிரு ந்து விதேஹாதிபரைநோக்கி, ஜனகரே! "இவ்வசிஷ்டமஹாமுனிவரே எமக்குக் குலதெய்வமென்பதை நீரும் உணர்வீரன்றோ? ஆதலின் எம் அரும்பெறல் அடிகளாகிய அருந்ததி மணவாளரே! கௌசிகமுனி முதலானோருடன் ஆராய்ந்து எவ்வெக்காலங்களில் எவ்வெவ்விதி முத லியவற்றை உரைக்கவேண்டுமோ அவ்வக்காலங்களில் அவ்வவ்விதி முத லியவற்றை அருளிச்செய்வாரென உரைத்தனர். அதுகேட்டருளிய வஸி ஷ்டமகாமுனிவர் சதாநந்தருடன்கூடி, ஜனகமஹாராஜரை நோக்கி ஜனக ராஜரே? திருமணத்துக்கு முன் திருமணப்பிள்ளையின் குலமுறை கூறல் மரபாதலால், சக்கரவர்த்தித் திருமகன் மரபினை முறையே புகல்கின் றேம் கேண்மின்; முதலிடையோ டீறில்லாமல், எல்லாவண்டங்களுக் கும், மன்னுயிரெல்லாவற்றுக்கும் இறைவனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஒன் றுந்தேவு முலகு முயிருமற்றும் யாதுமில்லா, அன்று நான்முகக்கடவுளைப் படைத்தான், அந்நான்முகற்கு மரீசியென்பவர் பிறந்தார்; மரீசிமகனார் காசியபர், காசியபர் மைந்தர் விவஸ்வான்; விவஸ்வான் குமாரர் மனு; மனு

புதல்வர் இக்ஷுவாகு; இந்த இக்ஷுவாகு ராஜரே அயோத்திமாநகரில் முதலில் அரசுசெய்தவர்; இக்ஷுவாகு தனயர் குக்ஷி; குக்ஷிகுமாரர் விகுக்ஷி; விகுக்ஷிபிள்ளை பாணர்; பாணர் காதலர் அநரணியர்; அநரணியர் சுதர் பிருது; பிருது நந்தனர் திரிசங்கு; திரிசங்கு தோன்றல் துந்துமாரரென வேறு பெயருடைய யுவனாசுவர்; யுவனாசுவர் சிறுவர் மாந்தாதா; மாந்தாதாவின் பாலர் ஸுஸந்தி, ஸுஸந்தி பிள்ளைகள் துருவஸந்தி, பிரஸேனஜித்து என்னுமிருவர்; துருவஸந்திக்குப் பரதரென்பவர் பிறந்தார்; பரதருக்கு அசிதரென்பவர் தோன்றினர்; அந்த அசிதர் தாம் தம்மேல் போர்குறித்து வந்த ஹைஹய, தாலசங்க, சூரஸேந, சசிபிந்து தேசயத்தரசர்களோடு போர் பொருது தோல்வியுற்று, தம்மிரண்டு மனைவிமார்களையு முடன்கொண்டு பனிமலைச் சாரலில் பிருகுதுங்க மென்னப்படும் இடத்தை அணுகித் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், தைவவசத்தால் மனைவிகளிருவரும் வயிறு வாய்த்தார்கள். அக்காலையில் இளையாள் தன் மாற்றாளும் தன்னோடொக்கச் சூல்கொண்டாளென்னும் பொறாமையால் அவள் கருவை யழிக்கநினைத்து, உண்டியில் நஞ்சுகலந்து கொடுத்தனள். அவ்வஞ்சமுணராத மூத்தாள் அவ்வுணவை யுண்டபின்னர், இளையாள் செய்த தீச்செயலை யுணர்ந்து கடுந்துயருழந்து, ஆங்குத் தவம்புரிந்து கொண்டிருந்த பிருகுகுலத்தவராகிய சியவனமஹாமுனிவரைச் சரண்புகுந்து, தனக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைச் சொல்லிக்கொண்டனள். அம்முனிவரும் இவளிடத்தில் அருள்சுரந்த நெஞ்சுடையராய், பெண்மணி! நீ துயரற்க; நின்வயிற்றில் தோளாண்மையினுல் விளங்கும் சிறுவனொருவன், இளையாளிட்ட கரத்தோடுகூடிச் சகரனென்னும் பெயர் பெறுமாறு விரைவிலுதிப்பான்; (கரம் - விஷம்) நீ உள்ளங்கவலற்க; மகிழ்கவென இனிதுவாழ்த்தி விடுத்தனர். மூத்தாளும் பேருவகையெய்தியிருந்தனள். அங்ஙன நிகழுங்காலையில், அசிதர் உடலோடு கூடிவாழும் வினைமுடிந்து பொன்னுலகடைந்தனர். களிந்ததேசத்தரசன் மகளாகிய காளிந்தியென்னும் பெயருள்ள அம்மூத்தாளும் கணவனது பிரிவாற்றாமையால், உள்ளமறுகிக் கவன்றுகொண்டிருக்கையில், சூல்முதிர்ந்து, இளையாளிட்ட கரத்தோடு பிறந்தமையால், சகரனென்னும் காரணக்குறி வாய்ந்த ஸகரசக்கரவர்த்தியைப் பெற்றனள். அச்சகரருக்கு அஸமஞ்சன் தோன்றினன், அஸமஞ்சனுக்குத் திலீபன் உற்பவித்தான், திலீபனுக்குப் பகீரதன் உதித்தான், பகீரதனுக்குக் ககுத்தன் அவதரித்தான், ககுத்தனுக்கு ரகுமகாராஜன் தோற்றினன், ரகுவுக்கு பிரவிருத்தனென்றும், புருஷாதகனென்றும், கல்மாஷபாதனென்றும் பெயர்பெற்றவன் முளைத்தனன். அவனுக்குச் சங்கணனும், சங்கணனுக்குச் சுதரிசனனும், சுதரிசனனுக்கு அக்கினி வர்ணனும், அக்கினிவர்ணனுக்குச் சீக்கிரகமனனும், சீக்கிரகமனனுக்கு மருவும், மருவுக்குப் பிரசுச்சுருகனும், பிரசுச்சுருகனுக்கு அம்பரீஷனும், அம்பரீஷனுக்கு நஹுஷனும், நஹுஷனுக்கு யயாதியும், யயா

திக்கு நாபாகனும், நாபாகனுக்கு அஜனும் இம்முறையே பிறந்தனர்கள். அவ்வஜமஹாராஜனுக்கு இத்தசரதசக்கரவர்த்தியாருதித்தனர். இவருக்கு இந்த ஸ்ரீராவலக்ஷ்மணர்களிருவரும் திருவவதரித்தனர்கள். இவ்வண்ணமாகும் இம்மரபின்முறை; இம்மரபினர் தொன்றுதொட்டு அகம்புறமொக்கத் தூய்மையுள்ளவர்களாயும், அறவொழுக்க முள்ளவர்களாயும், தோளாண்மையுள்ளவர்களாயும், பொய்யுரை யுரையாதவர்களாயும் இருக்கின்றனர்கள்.

రామలక్ష్మణయోరర్థే త్వత్సుతేవరయే నృప
సదృశాభ్యాంనరశ్రేష్ఠ సదృశేదాతుమర్హసి

ராமலக்ஷ்மணயோரர்தே த்வத்ஸுதேவரயேந்ருப
ஸத்ருசாப்யாம் நரச்ரேஷ்ட ஸத்ருசேதாதுமஹர்ஸி.

அத்தன்மையர்களாகிய இந்த ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு உம்முடைய பெண்களிருவரையும் கேட்கின்றேன், ஜனகபூபாலா! என் கருத்துக்கேற்க, இவ்விரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் தகுதியுள்ள நும்மிரண்டு பெண்களையும் மணம்புரிந் தீயக்கடவீரென அருளிச்செய்தனர். *

பாலகாண்டத்தில் எழுபதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

---

* இரகுபுத்திரர் முதலில் பிரவிருத்தரென்னும் இயற்பெயருடையவராகி, ஒருகால் வஸிஷ்டர் சாபத்தால் ராக்ஷஸராகிப் புருஷாதகர் (நரமாமிசம் உண்பவர்) என்னும் பெயர் பெற்று, அப்பொழுது தாம் வஸிஷ்டரைச் சாபமிடும்படி எடுத்த நீரைத் தம் இல்லாள் கூறிய நல்வார்த்தையால் தம் காலிலேவிட்டுக் கொண்டதனால், காலுருகி நாநாநிறம் பொருந்தினமையால் கல்மஷபாதரென்னும் பெயர் பெற்றாரென்றுணர்க.

இக்குலமுறை சில புராணங்களில் இதற்கு வேறுபட்டிருக்கின்றது; அதற்குக் காரணம் சிலர் கல்பபேத மென்கிறார்கள். வேறு சிலர் சிலவிடத்தில் இன்றியமையாதவர்களை மட்டும் எடுத்துக்கூறி, மற்றவர்களை யுரையாது விட்டிருக்கின்றதென்பார்கள்; இம்மட்டோ? மூத்தோர் முறையும், இளையோர் முறையும் கலந்து கூறப்பட்டிருக்கலாமெனவும், மூத்தோர் முறைமட்டுங் கூறப்பட்டிருக்கலாமெனவும், முடிமன்னவர் முறைமட்டும் உரைக்கப்பட்டிருக்கலாமெனவும், சொல்வோர் நினைவில் வந்தவர்களையே கூறியிருக்கலாமெனவும் அவ்வேறுபாட்டிற்குச் சமாதானஞ் சொல்வார்கள்.

எழுபத்தொன்றாவது சருக்கம்.

ஜனகர் தம்மரபின் முறையை யுரைத்தது.

மிதிலாதிபரும் இவ்வண்ணம் மனுகுலத்தோர் முறையை யருளிச்செய்த வஸிஷ்டமஹாயோகியை நோக்கிக் கைகூப்பி எம் அடிகளே! பெருந்தவச்செல்வர்க்கிறையே! அடியேனுடைய குலமுறைமையையும் விண்ணப்பஞ்செய்கின்றேன் கேட்டருளவேண்டும்.—

ప్రదానేహిమునిశ్రేష్ఠ కులంనిరవశేషతః
వక్తవ్యంకులజాతేన తన్నిబోధమహామునే

ப்ரதாநேஹி முநிச்ரேஷ்ட குலம்நிரவசேஷதः
வக்தவ்யம்குலஜாதேந தன்னிபோதமஹாமுநே.

முனிவர்களுக்குட் பெருந்தகையாகிய வஸிஷ்டபகவானே! கன்னிகையை மணஞ்செய்து கொடுப்பவன் தன் மரபின் முறையைச் சிறிதும் விடாதுரைக்கவேண்டுமாதலால், யானுரைக்கின்றேன்; இதற்கும் தேவர் திருச்செவிசாத்தக் கடவீர். எங்கள் குலத்துக்கு முதல்வர் நிமியென்பவர்; அவரோ தமது தோளாற்றலாலும், முறைவழுவாத ஒழுக்கத்தாலும், மூவுலகிலும் மாசற்ற பெரும்புகழடைந்து, அரசர்களெல்லோரிலும் சிறந்தவராக விருந்தனர். அவர் மைந்தர் மிதியென்பவர், இவர்தாம் இம்மிதிலாபுரியைப் படைத்து, இங்குத் தனிக்கோல் செலுத்தி, முதன்மை பெற்று ஜனகர் என்னும் பெயர் பெற்றனர். அவருக்கு உதாவஸுவும், உதாவஸுவுக்கு நந்திவர்த்தனரும், நந்திவர்த்தனருக்கு ஸுகேதுவும், ஸுகேதுவுக்குத் தேவராதரும், தேவராதருக்குப் பிருஹத்திரதரும், பிருஹத்திரதருக்கு மஹாவீரரும், மஹாவீரருக்கு ஸுதிருதியும், ஸுதிருதிக்குத் திருஷ்டகேதுவும், திருஷ்டகேதுவுக்கு ஹரியசுவரும், ஹரியசுவருக்கு மருவும், மரு என்பவருக்குப் பிரதிந்தகரும், பிரதிந்தகருக்குக் கீர்த்திரதரும், கீர்த்திரதருக்குத் தேவமீடரும், தேவமீடருக்கு விபுதரும், விபுதருக்கு மஹீத்திரகரும், மஹீத்திரகருக்குக் கீர்த்திராதரும், கீர்த்திராதருக்கு மஹாரோமரும், மஹாரோமருக்குச் சுவர்ணரோமரும், சுவர்ணரோமருக்கு ஹ்ரசுவரோமரும், முறையே தோன்றித் தோளாண்மையும், கலங்குதலில்லாத நிலைமையும், நுண்ணறிவும், நற்குண நற்செய்கையுமுடையார்களாய், உலகத்தை யாண்டுவந்தனர்கள். அந்த ஹ்ரசுவரோமருக்கு அடியேனும் இக்குசத்துவஜனுமாகிய இரண்டு சிறுவர்கள் பிறந்தோம், எனக்குத்தக்க பருவம்வந்தபின் என் தந்தை எனக்கு முடிசூட்டிக் குசத்துவஜனை எனக்குக் காட்டிப் பரிவுடன் பாதுகாக்கக்கடவையெனக் கூறித் தபோவனஞ்சென்று சிலநாள் தவம்புரிந்து பொன்னுலகு சேர்ந்

தனர். அடியேனும் தந்தைசொல் மறாமல், இவ்வகலிடத்தைப் பாதுகாவல் செய்துகொண்டு எம்பியையும் பரிவாக வளர்த்துவந்தேன். இங்ஙனம் சிலநாள் கழிந்தபின், ஒருகாலையில் ஸாங்காசியாபுரிக்கு அரசனாகிய ஸுதன்வா என்பவன் தன்னை ஒப்பவர் யாவருமில்லையெனச் செருக்குக்கொண்டு, இம்மிதிலாநகரியைத் தகையும்படிவந்து, சங்கரசராஸனத்தையையும், சீதையையும் தனக்குக் கொடுக்கும்படி தூதுவிட்டுக் கேட்டான். அவன் மொழியை யான் மறுத்துவிட்டமையால், அவனுக்கும் எனக்கும் நெடும்பகல் பெரும்போர் விளைந்து, என் கணையால் அவனுயிர் மாய்ந்து யான் வெற்றிபெற்றமையால், அந்த ஸாங்காசியாபுரியை இக்குசத்துவஜனுக் குரியதாக்கித் திருமுடிசூட்டினேன்; இதுவே என் மரபின் முறை; இவ்வாறு மரபொழுக்கம் குன்றாது வந்த அடியேன் பெண்களிருவருள் மூத்தவளாகிய ஸீதாதேவியை ஸ்ரீராமபிரானுக்கும், இளையவளாகிய ஊர்மிளையை இளையபெருமாளுக்கும் திருமணம்புரிவிக்கின்றேன்; இத்திருமணச்சொல்லை மூன்றுமுறை சொன்னேன், சொன்னமொழி தவறுவதில்லை; ஆதலால் தசரதமஹாராஜரே! நீர் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிரண்டுபிள்ளைகளுக்கும் கோதானம் நாந்தி சிராத்தம் முதலிய திருமணத்திற்குரிய சடங்குகளைச் செய்விக்கக் கடவீர். இற்றைநாள் மகநாளாகையால் மூன்றுநாள் உத்திரநாளில் திருமணஞ்செய்விக்கவேண்டும்; அதுபற்றி ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவருக்கும் மேன்மேலும் நலங்கள் பெருகுவதன்பொருட்டுப் பலவகைப்பட்ட தானங்களுஞ் செய்யவேண்டுமென் றிங்ஙனம் உரைசெய்து முடித்தனர். *

பாலகாண்டத்தில் எழுபத்தொன்றாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

---

* ஜனகப்புரவலர் தம் குலமுறையை நிமிசக்கரவர்த்தி தொடங்கிக் கூறிப், பிரமன் முதல் இந்நிமிவரையு முள்ளோரைக் கூறாதுவிட்டதென்னெனின், நிமிக்குத் தந்தை இக்ஷ்வாகுப்பெருமானாகையால், அவர் வரையும் வஸிஸ்டர் உரைத்தமையாலெனவுணர்க. அந்நிமி வஸிஸ்டர் வெகுண்டு கூறிய வெம்மொழியால் இடல் நீங்கினவராகி, விதேஹரென்னும் பெயரைப்பெற்றுக் கடவுளரது அருள்மொழியால் மக்களுடைய கண்ணிமையில் தங்குதலாயினர். அதுமுதல் மாந்தர் யாவரும் இமைக்கின்றவராயினர்.

ஜனகமன்னரும் மேலுரைத்தவாறு மனுகுலத்தவராதலால், வேற்றுமை யில்லாத ஒரு மரபினராகிய தசரதசக்கரவர்த்தி ஜனகராஜர் இருவரும் கொள்வது கொடுப்பது செய்ததெவ்வாறு பொருந்துமெனின்? அரசர்கள் மணம் தத்தம் ஆசிரியன் கோத்திரத்தை நோக்கிச் செய்தல் தொன்றுதொட்டுவரும் முறைமையாதலால் இவர்

எழுபத்திரண்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண பரதசத்துருக்கர்களுக்குச் சீதாதேவி ஊர்மிளை மாண்டவு சுருதகீர்த்திகளைத் திருக்கலியாணஞ்செய்து கொடுக்கும்படி நிச்சயஞ்செய்தது.

இவ்வாறுரைத்த ஜனகப்பெருமானை நோக்கி, வஸிஷ்டர் விசுவாமித்ராகளிருவரும் ஜனகராஜ மஹாரிஷியே! இக்ஷ்வாகுகுலமும், நிமிகுலமும், எண்ணற்கரிய குணங்களையுடையனவாய், ஒன்றுக்கொன்று குறைவில்லாமல் தகுந்திருக்கின்றன; இவ்விரண்டு மரபுகளுக்கும் நிகராகிய மரபு ஒன்றுமில்லை, மேலும் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு ஸீதாபிராட்டியும், இளையபெருமாளுக்கு ஊர்மிளையும், அழகிலும், பருவத்திலும், குணத்திலும், நற்செயலிலும் தகுதியுள்ளவராக விருக்கின்றனர்கள். ஆதலால் இவ்வுரிமை யாவரும் புகழத்தக்கது, அன்றியும், ஒருமொழி சொல்லுதற்குரியது, அதனை நீர் செவியேற்றுக் கொள்ளக்கடவீர்; உமக்குத் தம்பியாராகிய இக்குசத்வஜ மஹாராஜரிருக்கின்றனரே? இவருக்குஞ் சிறந்த அழகு வாய்ந்த இரண்டு பெண்கள் இருக்கின்றார்களன்றோ? இவ்விரண்டு பெண்களையும், பரதசத்துருக்கநர்களுக்கு மன்றல்செய்து தரும்படி கேட்கின்றனம்; அது உமக்கும் நலந்தருவதாகும்; இம்மைந்தர்கள் அழகும், தோள்வலியும், பருவமும், உலக பாலகர்போன்ற பராக்கிரமமுமுடையார்கள். இவ்வெண்ணஞ்செய்யின் உங்களுடைய மரபும் தசரதசக்கரவர்த்தி மரபும் இகழ்வின்றிப் பெருகி வளருமென்றருளிச்செய்தனர்கள். இப்படி வஸிஷ்டமாமுனிவர் கருத்தின்படி விசுவாமித்திர மஹாரிஷிஅருளிச்செய்த மொழியை விதேஹராஜர் கேட்டு, அவர்களை நோக்கிக் கைகூப்பி மெய்ஞ்ஞானச் செல்வர்களே! பகவர்களாகிய தேவர்களிருவருந் தாமேமுயன்று எங்களுக்குத் தொடர்பு செய்விக்க உறுதிகொண்டு அருளிச்செய்கின்றமையால் யாங்களும், எங்கள் மரபிற் பண்டையோர்களும், தூயர்களாயினோமென் றெண்ணுகிறேன். தேவர்களுடைய கட்டளைக்கும் மாறுரைப்பவன் யாவனுளன்? உங்களுடைய அருளுப்பாட்டின்படி குசத்துவஜன் சிறுமியர்களாகிய மாண்டவி சுருதகீர்த்திகளைப் பரதசத்துருக்கநர்களுக்கு மன்றல்செய்து கொடுக்கிறோம்; ஒருதினத்தில் ஒரே முஹூர்த்தத்தில்

களுக்கு ஆசிரியர்களாகிய வஸிஷ்ட ஸதாநந்தனர்கள வேறுவேறு கோத்திரத்தவராயிருத்தல்பற்றிப் பொருந்துமென்க.

வசிஷ்ட சதாநந்தர்கள் சதுர்முககோத்திரத்தவர்களல்லரோவெனின், இங்ஙனங் கொள்ளின் எல்லாவுயிர்களும், எல்லாமரபினரும் நான்முகனால் படைக்கப்படுதலால் ஒரே குலத்தவராகல்வேண்டும்; குலமென்பது யோனிப்பிறப்பைப் பற்றியதேயெனக் கொள்க. மனத்தால் படைத்தலைப் பற்றியதாகக்கொள்ளலாகாதென்னும் வசனங்களும் இக்கருத்தினடியாகப் பிறந்தனவேயன்றி வேறல்ல. சிலர் ஜனகமஹாராஜனைத் திங்கள் மரபினரென்னல் நன்காராய்ந்துணராது கூறுங் கூற்றென்க.

நால்வர்களும் திருமணஞ்செய்துகொள்ளக்கடவர்கள். நாளையினன்றைத் தினம் திருமணப்பிள்ளைகளின்பேறைப் பெருக்கத்தக்க பகன் என்பவனைத் தேவதையாகவுடைய உத்தரபங்குனி நட்சத்திரத்திலே செய்ய வேண்டுமென்றிவ்வாறு விளம்பி, மீண்டும் எழுந்து கைகூப்பி நின்று அருந்தவப் பெருந்தலைவர்களே! நீயிர் தொண்டனேனுக்கு நல்லறந் தலைக்கட்டும்படி இனிதுரைத்தருளினீர்கள். தேவர்களுக்கு அடியேன் சேஷனுகின்றேன்; தசரதசக்கரவர்த்திக்கு இம்மிதிலாநகரம் எவ்வாறுரிமையுள்ளதாயிற்றோ? அவ்வாறு அடியேனுக்கும், அயோத்திமாநகருரிமையுள்ளதாயிற்று. ஆதலால், அடியேனுக்கும், தம்பி குசத்துவஜனுக்கும், தசரதப்புலவர்* பெருமானுக்கும் நீயிரேவிதிப்பவர்களாதலால், எங்களுடையமடங்கல் சுமந்த ஆதன மூன்றிலும் தேவர்கள் வீற்றிருந்தவவுதவு செய்ம்மினென்றிங்ஙனம் பணிவாகஉரைத்தனர். இவ்வாறுரைத்த ஜனகமகாராஜர் மொழியை இந்துமதிமைந்தர்கேட்டு, மகிழ்ந்து, புகழ்ந்துஜனகவேந்தனை நோக்கிப் பூபாலசிகாமணி! தம்பிதமையன் மாரிருவர்களும்அளவற்ற நற்குணமுடையவர்களாய்ப்பற்பலமஹாரிஷிகளையும் பூசனைசெய்திருக்கின்றீர்கள். ஆதலால், நீர் இவ்வண்ணமுறைசெய்வது அரிதா! உமக்குமங்களமுண்டாகுக. யான் உறைவிடம்போய்வருகிறேன், பிள்ளைகளுக்குமன்றலுக்குரிய செய்கடன்களையுஞ் செய்விக்கிறேனென மொழிந்து, ஆங்குள்ளவர்களிடத்து விடைபெற்று வசிஷ்டவிசுவாமித்திரர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டுறையுளைவந் தணுகி, திருமணத்திற்குரிய நாந்தி சிராத்தத்தைவிதிப்படி நடாத்தி, மறுநாள் வைகறையில் துயிலுணர்ந்து, மைந்தர்களுக்குத் திருமுடி விளக்கஞ்செய்வித்து, ஒவ்வொரு சிறுவனையுங் கருத்துட்கொண்டு பொன்குப்பி பூட்டிய கொம்புகளையுடைய இளங்கன்றுகளோடு நூறாயிரம் ஆன்களையும், பால்கறப்பதற்குரிய வெண்கலக் குடங்களையும், அருமறைக் கிழவர்களுக்குத் தானங்கொடுத்து, மேலும் அளவற்ற பொருள்களையும் மணிகளையும், மற்றுமுள்ள தானப்பொருள்களையும், மற்றும் பல அந்தணர்களுக்கும் ஈந்து, செல்வச் சிறுவர் நால்வராலுஞ்சூழப்பட்டவராய், இந்திர யம வருண குபேரர்களால் சூழப்பட்ட நான்முகக் கடவுள்போலத் திகழ்ந்து வீற்றிருந்தனர். *

பாலகாண்டத்தில் எழுபத்திரண்டாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

---

* உடன் பிறந்தவர்களுக்கு 'ஓர் யாண்டுக்குள் மணஞ்செய்யக் கூடாதெனச் சோதிட நூலில் விதித்திருக்க, ஸ்ரீராமாதிகள் நால்வருக்கும் ஒரே வருஷத்தில் திருமணஞ் செய்யலாகுமோவெனின்? மற்றும்பல ஜோதிட நூலில் உடன் பிறந்தார்களுக்கும் ஒருதினத்திலே ஒரு லக்கினத்தில் விவாஹஞ்செய்யலாகுமென விதித்திருப்பதினுல், ஒருவருஷத்துக்குள் உடன் பிறந்தார்களுக்குத் தனித்தனித்திருமணஞ்செய்யலாகாதென்பது கருத்தே அன்றி, ஒருதினத்தில் செய்யலாகுமென்பது கருத்தெனக் கொள்க.

எழுபத்துமூன்றுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண பரதசத்துருக்கநர்கள் சீதை ஊர்மிளை மாண்டவி சுருதகீர்த்திகளைத் திருமணம் புரிந்தது.

கோதான முதலிய தானங்கள் செய்த அன்றே பரதருக்கு அம்மானும், கேகயமஹாராஜர் மைந்தரும், சூரருமாகிய யுதாஜித்து என்பவர் மிதிலாபுரியையுடைந்து, தன்னுடன் பிறந்தாள் கணவராகிய தசரதசக்கரவர்த்தியாரைக் கண்டு, நல்வாழ்வை வினவி, எல்லைகடந்த திருவினையகரே! என் தந்தையாகிய உம்முடைய மாமனார் உமக்குக் குசலஞ்சொல்லிப் பேரப்பிள்ளையாகிய பரதனைக் காணவேண்டுமென்னும் வேட்கையால், அழைத்துவாவென் றென்னைவிடுத்தனர். நானும்அயோத்திமாநகருக்குவந்து அங்குத்தேவரைக் காணமல், திருமணத்திற்காக இங்குஎய்தினர்களெனக்கேள்வியுற்று, நும்மைக்கண்டுபோகவேண்டுமெனவிரைந்துபுறப்பட்டிங்குவந்தேனென உரைத்தனர். அதுசெவியுற்றுச்சக்கரவர்த்தியும் மைத்துனர்வந்தாரெனப் பேருவகையடைந்து பரிவோடு தக்கபடி உபசாரஞ்செய்வித்துத் திருமணம் முடிந்தபின் போகலாமெனநிறுத்திக்கொண்டு, அன்றிரவுகழிந்து மறுநாள் விடியற்காலையில் எழுந்து, காலைக்கடன் களைமுடித்து, முனிகணங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு, சீரிய சிங்காரமண்டபம்போய்ச் சேர்ந்துவீற்றிருந்தனர். பின்னர் வஸிஷ்டபகவானும்வெற்றிபெறத்தக்கசிறந்தமுஹூர்த்தத்தில் எல்லா அணிகளையும் அணிந்தவர்களாகிய ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண பரதசத்துருக்கநர்களுக்குக் கையில்கங்கண நூல்களை மந்திரித்துக்கட்டிப் பல அருந்தவர் நிறைந்துள்ள இடத்தில் அழைத்துவந்து, ஒரு பீடத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து, தாம் ஜனகராஜரிடம் வந்து மஹாராஜரே! தசரதசக்கரவர்த்தி திருமணத்திற்குரிய அலங்காரம்பூண்ட திருமணப்பிள்ளைகளுடன் வந்து, திருமணப்பெணகளைத் தருபவராகிய உம்மைஎதிர்நோக்கிக்கொண்டிருக்கின்றார். நீர் அவரைத் தகுந்த வழிபாட்டோடு அழைப்பித்துத்திருமணத்தை நிறைவேற்றிப் பெரும்புகழையும், பேறங்களையும்பெறக்கடவீரெனக் கூறினர். அதுகேட்ட ஜனகமகிபாலரும், கௌதமமஹாமுனிபாலரும் வசிஷ்டமஹாமுனிவரை நோக்கி,—

కస్థితఃప్రతిహారోమే కస్యాజ్ఞాసంప్రతీక్ష్యతే
స్వగృహేకోవిచారోస్తి యథారాజ్యమిదంతవ

கஸ்திதஃப்ரதிஹாரோமே கஸ்யாக்ஞாஸம்ப்ரதீக்ஷ்யதே
ஸ்வக்ருஹேகோவிசாரோஸ் தியதாராஜ்யமிதந்தவ.

பெருந்தவமுனிவர்க்கரசே! யாவராவது வாயில் காப்போருள் தடை செய்தனரா? யாருடைய ஏவலை நீவிர் எதிர்நோக்கவேண்டும்? ஒருவன் தன் வீட்டில் ஒன்றுசெய்வதற்கு மற்றொருவனை வினவவும்வேண்டுமோ? இந்நாடு முழுதும் நும்முடைய தாதலால், இதற்கு என்னை எதிர்நோக்கவும் வேண்டுமோ? என்னால் யாதொரு தடையுமில்லை; பெண்கள் நால்வரையும் அணிவித்து இதோ திருக்கோல வேதிகைமீது ஆயத்தமாய் உட்காரவைத் திருக்கின்றேன்; யானும் நுங்களையே எதிர்நோக்கிக்கொண் டிருக்கிறேன்; தசரதசக்கரவர்த்தியார் தகைவின்றியாவும்நடத்தக்கடவர். அவர்என்காலக் கழிவு செய்கின்றாரெனவிண்ணப்பஞ் செய்தனர்: இவ்வண்ணம்ஜனகவேந்தர் உரைத்த மொழிகளைக் கோஸலாதிபர் கேள்வியுற்றுத் தம்பிள்ளைகளையும், முனிவர்களையும், இனத்தோரையும், தம்முடன்கொண்டு திருமண மண்டபம் வந்து சேர்ந்தனர். அப்பொழுது விதேஹாதிபதியார்பிரமபுத்திரரைநோக்கி, வசிஷ்டபகவானே! தேவர்மற்றுமுள்ளமுனிவர்களுடன்கூடி ஸ்ரீராமசந்திரனுக்குச் செய்தற்குரிய திருக்கோலச்செயல்கள் யாவும்செய்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தனைசெய்ய, அருந்ததிபதியும்அவர்வேண்டுகோளின்படி விசுவாமித்திர சதாநந்தர்களுடன்கூடித்திருக்கோலப்பந்தரினடுவில் சந்தனம் புஷ்பம் அக்ஷதை இவை முதலியமங்கலப் பொருள்களினால் அலங்காரஞ்செய்து, நவதானிய முளைகள் நிரம்பிய பொற் பாலிகைகளையும், அம்முளைகளுடன் கூடிய மடக்குகளையும், தூபம் புகைகின்ற தூயபாத்திரங்களையும், சங்கங்களையும், சுருக்கு சுருவங்களையும், அர்க்கிய பாத்தி யாசமனீய பாத்திரங்களையும், நெற்பொரி நிறைந்த பாத்திரங்களையும், மஞ்சளூட்டிய அக்கதை நிரம்பிய பாத்திரங்களையும், தூப்புல்லையும் பரப்பி, அதன்மேல் முறையே மந்திரித்து வைத்து, நடுவில் மந்திரபூர்வமாகத் தீயை வளர்த்து, அதில் விதிப்படி ஓமஞ்செய்தனர்; அங்ஙனம் நடக்கையில் ஜனகப்பெருமான் எல்லா அணிகலங்களாலும் அணியப்பட்ட சீதையை அழைப்பித்து, வேள்வித்தீயினுக்கெதிராக நிறுத்திக் கௌசல்லியாதேவி பெற்ற செல்லப்பிள்ளையை நோக்கித் திருமணப்பிள்ளையே!—

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

சீதாபிராட்டியார் திருக்கலியாணம்.

ఇయంసీతామమసుతా సహధర్మచరీతవ
ప్రతీచ్ఛచైనాంభద్రంతే పాణింగృహ్ణీష్వపాణినా.

இயம்ஸீதாமமஸுதா ஸஹதர்மசரீதவ
ப்ரதீச்சசைநாம்பத்ரந்தேபாணிங்க்ருஹ்ணீஷ்வபாணிநா.

கருவின் தொடர்பில்லாமல், உழுபடையால் உழுத வேள்விநிலத்தில் தோன்றி, நிலமகளுக்குத்திருமகளானமையால், மாதா மாதாமரபினேற்றமுடையவளாயும், நானெடுத்து வளர்த்தமையால்பிதா மரபினேற்றமுடையவளாயும், உமக்கேற்ற கட்டழகமைந்தவளாயுமுள்ளஇந்தச் சீதாதேவி எஞ்ஞான்றும் இணைபிரியாமல், நீர் செய்யும் அறங்களைத் தானுந் துணையாக நின்று செய்துமுடித்து, உம்முடைய திருவுளத்துக் குகப்பாக ஒழுகுவாள். இவ்வியல்புள்ள என் அருமைத் திருமகளை நீர் உள்ளத்தோடு பொருந்த ஏற்றுக்கொண்டு உம்முடையதிருக்கையால் இவளது திருக்கையைப்பற்றித் திருமணஞ்செய்துகொள்ளக் கடவீர். உமக்கு மங்களங்கள் உண்டாகுக. அன்றியும், இவள் நிழலைபோல எப்பொழுதும் உம்முடன் றொடர்ந்து குலமகளொழுக்கத்தைச் சிறிதும் வழுவாது பாதுகாத்து, உமக்குப் பெரும் புகழை உளதாக்கித் தானும்பெருமகிழ்வுகொண்டிருப்பாளென்றுரைத்து, மந்திரித்த புனலை ஸ்ரீராமபிரான்கையில் அளித்து, சீதாபிராட்டியின் திருக்கரத்தை ஸ்ரீராமபிரான் திருக்கரத்தில் பிடித்துக்கொடுத்தனர். அப்பொழுது பொலிக பொலிகபொலிகவென்று விண்ணவர்களும், முனிவர்களும், அதனைப் புகழ்ந்து கொண்டாட தேவபேரிகள் முழங்க, பூமழைபொழிய, கடவுட் பொதுமகளிர் நடம்புரிய, அந்நகரமக்களெல்லோரும் பெருங்களிகூர, சக்கரவர்த்தி திருமகனார் சீதாபிராட்டியாரது திருக்கரத்தைப் பற்றியருளினர். இவ்வண்ணம் ஜனகவேந்தர் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு சீதாபிராட்டியாரைத் திருமணம் புணர்வித்து, ஊர்மிளையைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு இளையபெருமாளை நோக்கி, லக்ஷ்மணா! இவ்வூர்மிளையை அங்கீகரித்துக் கையைப்பற்றி அழைத்துக்கொள்ளும்; காலக்கழிவுசெய்யவேண்டா; உமக்கு நன்மையுண்டாகுக என்று வாழ்த்திக் கொடுத்துவிட்டு, இம்முறையே மாண்டவியின் கையைப்பிடித்துப் பரதாழ்வானுக்கும், சுருதகீர்த்தியின் கையைப்பிடித்துச் சத்துருக்கநருக்குங் கொடுத்துவிட்டு, நான்கு திருமணப்பிள்ளைகளையும் நோக்கி, நீங்களெல்லீர்களும் சதிகளுடன்கூடித் திருக்கலியாணச் சடங்குகளனைத்தையும் முடித்துக்கொள்ளக் கடவீர்கள்

பாலகாண்டம்.

ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணபரதசத்ருகனர்களின் திருககலியாணம.

NO-28.

శ్రీరామలక్ష్మణభరతశత్రుఘ్నులు నలువురు సీతోర్మిళామాండవీశ్రుతకీర్తులను పాణిగ్రహణముచేయుట.

(LITHO MEENAKSH AMMAH PRESS MILAPORE.)
1908

என்றுரைத்தனர். உடனே நான்கு குமாரர்களும் தத்தம் பத்தினியின் கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு வஸிஷ்டமஹாமுனிவருடைய அனுமதியின்படி அவ்வக்கினியையும், திருக்கோலப்படியையும், ஜனகவேந்தனையும், அங்குள்ள முனிகணங்களையும் வலஞ்செய்து; மற்றுஞ்செய்தற்குரிய திருமணச்செயல்களையும் விதிமுறைப்படி செய்தனர்கள். அக்காலையில் பண்ணவர்கள் கற்பகமலர்மழை சொரிய, தேவபேரி முழங்க, தேவவேசியர்களாட, கந்தருவர்களினிடையாகப்பாட, யாவரும் பேருவகை கொள்ளும்படியாக அந்நால்வரும் பத்தினிமார்களுடன் தீயை மூன்றுமுறை வலஞ்செய்து, திருமணச் செயல்களை முடித்துவிட்டுத் தங்களுறையுளுக்கு ஏகுகையில் சக்கரவர்த்தியும், அருந்தவத்தினர் குழாமோடும், சுற்றத்தார் நட்பினரோடும் பின்தொடர்ந்து தம் திருமக்களையும், மருமக்களையும் கண்குளிரக்கண்டு மகிழ்ந்துகொண்டே உறைவிடம்போய்ச் சேர்ந்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் எழுபத்துமூன்றாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

இயம்ஸீதா என்னும் சுலோகத்தின் கருத்துரை.

பெருமாள் வில்லையொடித்தும் ஆசிரியன் வயப்பட்டவராகையால், வணக்கமோடு நிற்க, ஸ்ரீஜனகசக்கரவர்த்தி இந்நம்பி என் வஞ்சினத்தை ஈடேற்றி, என்னைக் கவலைக் கடலினின்றுங் கரையேற்றினாரென்னும் உவகையினாலும், இப்புருடோத்தமனைத் தம் அருமைப்பெண்ணுடன் சேர்த்து, அச்சேர்த்தித் திருக்கோலத்தை தன் கண்ணாரக்கண்டு மகிழ்ந்தாலல்லாமல் வாளாநிற்க வொண்ணாமையாலும், சீதாபிராட்டியாரைப் பெருமாள் திருக்கையிலே பற்றிக் கொடுத்துக் கவலை சிறிதுமின்றி வாழ நினைத்துச் சொல்லுகிறார் "இயம்ஸீதா" என்பதனால், பெருமாள் ஆடவருங் கண்டு காமுற்று மயல் கொள்ளத்தக்க தம் வடிவழகில் தாமுமீடுபட்டு இறுமாந்திருக்கையாலும், விசுவாமித்திர ராச்சிரமத்தில் சீதாபிராட்டியாரது வடிவழகைச் செவியுற்றது முதல் எப்பொழுதும் அவளையே நினைந்து மையல்கொண்டு எங்கும் சீதை நிற்பதாகக்கண்டு திகைக்கையாலும், திருமணமண்டபத்தின் மணி இழைத்த தூண்களிற் பிராட்டியாருடைய நிழலைக்கண்டு, இவள் தான் சீதையோவென்று நான்குதிக்கும் நோக்கி மயங்குகையாலும், மின்னலைக்கண்டாற்போலச் சீதாபிராட்டியாரைக் கண்டவுடன் கண்கள் ஒளிமழுங்கி, ஒன்றுங்காணாமல், சீதை எங்குநிற்கின்றாளோவென்று மருளுகையாலும், அங்குத் திருமணக்கோலம் பூண்ட மாதர்களுள் சீதை யாவளோ? அவளல்லது வேறொருத்தி கையைப் பற்றுவோமாயின் பிறர் நகைப்பதற்கிடமாவது மன்றி, பாவமுஞ் சேருமேயென ஐயமுற்றிருந்தமையாலும், வேறொரு கன்னிக்கு மணவணிபணிந்து, கலியாணப்பெண்ணென்று மணவாளனிட மனுப்பி மோசஞ்செய்து மைச்சினச்சிமார்கள் பரிகாஸஞ்செய்வது உலகவழக்க மாகையால், அப்படி மோசஞ்செய்திருக்கிறார்களோவென்று ஐயமுற்றிருந்தமையாலும், இவள்

தான் சீதை பாருமென்று சுட்டிக் காட்டுகிறார் ‘இயம்’’ என்று ‘‘இயம்’’ இவள் நான் மணம்புரிவதற்குரிய கட்டழகியோ ? அல்லளோவென்று ஐயப்படவேண்டா; கண்ணாரப்பாரும் உமக்கிசைந்த அழகினளே இவள், ‘‘இயம்’’ எல்லாமிருந்தும், ‘‘லக்ஷண்யாம் ஸ்திரிய முத்வஹேத்’’ என்னும் வசனமிருப்பதால் இவள் நல்லபெண் லக்ஷணங்களுள்ளவளோ இல்லாளோ என நினைக்கவேண்டா; நல்ல லக்ஷணமுடையவளே இவள் ‘‘இயம்’’ நாம் பரமபுருஷனாகிய நாராயணனாதலால், பெரியபிராட்டியாரை யல்லது வேறொருத்தியைக் கைப்பிடியோம், இவள் யாவளோவென்றெண்ணவேண்டாம் ‘‘ராகவத்வே ப வேத்விதா’’ என்றிப்படி அவதரித்த பெரியபிராட்டியாரே யிவள். ‘‘இயம்’’ நாம் கோசலாதிபதியாகையால் ‘‘இங்கிதஜ்ஞாச ஸகோஸலா:’’ என்கிறபடி நம்மைப்போல நுண்ணறிவுள்ளவள்தானோ என்று எண்ணற்க, எந்த விஷயத்திலும், நமக்கு நிகர் யாருமில்லை யென்னும் அபிமானமுடையவளே யிவள்; சீதா இவளுக்குப் பிறப்பிலேற்றமுண்டோவென்று நினைக்கவேண்டா; கலப்பையின் நுனியடியாகப் பூதேவியிடத்திற் பிறந்தமையால் உம்மைப் பார்க்கிலும் பிறப்பிலேற்றமுடையவள்; சீதா, (தாயைக்கண்டு மகளைக் கொள்ளென்று) பழமொழியிருப்பதால் இவள் தாயின் பண்பெத்தன்மையதோ என்று நினையற்க. ‘‘ஸர்வம் ஸஹை’’ என்றும் ‘‘க்ஷமை’’ யென்றும் பெயராலே தானே தன் பண்பை யாவர்க்கும் அறிவிக்கத்தக்க ஸ்ரீபூதேவியின் திருமகளாகப் பிறந்தவள்; சீதா வேள்வி நிலத்திற் பிறந்தவளாகையால் பிறப்பு முதல் தருமபுத்தியுடையவள்; சீதா, தாயற்றவளென்று பிறரும் அன்புசெய்யும்படி பூமியைக் கீண்டுகொண்டு பிறந்தவள்; சீதா ! உம்முடைய திருநாமம் முதலில் சகல ஜனங்களும் புகழும்படியாக உச்சியிற்பிறந்த தாயினும் பின்பு அதரசம்பந்தத்தால் தலைமை குலைந்து, மாரீசாதியர் வேறுரகரத்தை முதலிலுள்ள சொற்களைக்கேட்டும் அஞ்சும்படியான தாகுமல்லது இவள் திருநாமம் அத்தன்மையதாகாதுகாண். சகல துவிஜகணங்களாலும் உரைக்கப்பட்டுத் தன்னிலை குலையாமல், யாவருக்கு மினிமையாகிய திருநாமத்தை யுடையவள் ‘‘துவிஜம்’’ என்றால் தந்தம், அந்தணர்; சீதா, ஸகாரத்திற்கும், சகாரத்திற்கும் வேற்றுமையில்லை ‘‘நகச்சிந்நாபராத்யதி’’ என்று கொடுந்தீமைசெய்தவர்களையும், பாதுகாக்கும்படியாகிய தண்மையையுடையவள்; பெருமாள் இந்தப்பெண்ணுக்குத் தாய்தான் நேராக யாருமில்லையே, தந்தையாகிலும் ஒருவருளரோவென் றெண்ணுவாரென்றும், பிறப்பிடஞ் சிறந்ததாயினும் வளர்ந்த இடம் தீயதாயின் பயன்யாதென்று நினைப்பாரென்றும், நாம் சக்கரவர்த்தித் திருமகனாராதலால், இவளும் சக்கரவர்த்தித் திருமகளாகில், ‘‘விவாதச்ச விவாஹச்ச ஸமயோர் வசோபதே’’ என்கிறபடி தகுதியாகும்; இவள் தந்தை சக்கரவர்த்தியோவென நினைப்பார் என்றும் கருதி, அவ்வண்ணம் எண்ணமுறவேண்டா, ‘‘மமஸுதா’’ என்பெண் காணுமிவளென்கிறார்:—மம - இவளைப்பெற்றமையால், ஜனகனென்னும் பெயர் சிறப்புற்ற என்னுடைய, மம - ‘‘கர்மணைவஹிஸம்ஸித்தி மாஸ்திதாஜனகாதய:’’ என்றபடி நல்லொழுக்கமுடைய என்னுடைய, மம - ‘‘மிதிலாயாம் ப்ரதீப்தாயாம் நமேகிஞ்சித் ப்ரணசயதி’’ என்றுரைத்த என்னுடைய, மம-சக்கரவர்த்தியென்று பெயர்பெற்றமையால் உம்முடைய பிதாவுக்கு நிகரான என்னுடைய பூமியிற்பிறந்த பெண் உமக்குமட்டும் என்ன உரிமையென்று நினைப்பாரென்று, ஸுதா-பெண்ணென்கிறார்; ஸுதா-என்பூமியில் பிறந்தவளாதலால் மகள், ஸுதா-அருமையாய் வளர்த்த பெண்; மமஸுதா-உம்முடன் செய்யுங் கருமங்களைப் புதுமையாக பழக்கவேண்டாமல், யான் செய்யும் வைதிகச்செயல்களைப் பார்த்துப் பழகிய என்பெண், மமஸுதா-வனவாஸம்போனாலும் கணவனைவிட்டுக் கணப்பொழுதும பிரியலாகாதென்று கற்பினறத்தை உணர்த்த யாஜ்ஞவல்கியர் சிஷியனாகிய என் பெண்; இப்படி நீர் சொல்லு

கின்றீர், இவளுக்கு யானா மணம்செய்துகொள்ள மனமோவென்றெண்ணுவாரென்றும், உமக்காக என்னை மணம்புரிந்து பின்பு மனம்வருந்தி, செய்வதற்குரிய கடன்களைச் செய்யாளோவென்றெண்ணுவாரென்றும், இவளுக்கு என்மேல் மனமின்றி யான் மணஞ்செய்யின. "ஏகத்ரைவாநுராகச் சேத்ரஸாபாஸஸ்ஸ உச்யதே" என்கிறபடி ரஸாபாஸமாகுமேயென்று நினைப்பாரென்றும், நீர் நல்லவராயினும் நீர் வளர்த்த பெண்ணாகையால் இவள் ஒழுக்கம் எத்தன்மையதாகுமோ? இவளெனக்கிசைந்து நடவாளோ என்றெண்ணுவாரென்றும், தான் ராஜகுமாரியென் றிறுமாந்து யாளிட்ட தொழிலைச் செய்யாளோவென்று நினைப்பாரென்றும் "தவஸஹ தர்மசரீ" அப்படிக் கெல்லா மிராள்; உம்முடைய திருவுளத்தின்படியே உம்முடன்கூடி, இல்லறவொழுக்க நெறிகளைச் செய்வாளென்கிறார். தவ "நத்யஜேயம்" "ஏதத்வ்ரதம்மம" என்று அறத்திலொழுக்கத்திற் சிறந்த உம்முடைய, ஸஹதர்மசரீ - பொருட்செல்வ் விருப்பமுடையாளாகாமல், கற்பினறத்தையே கைக்கொள்ளுமிவள், நீர் கொடுத்தாலன்றோ யான் கைக்கொள்வதென்று நிற்கிறாரோ என்றும், "தத்யாஙந ப்ரதிக்ருஹணீயாத்" என்கிறபடி அன்றோ என் விரதம், அதைவிட்டு நானே முந்தியேற்பேனோவென்று நிற்கிறாரோ'என்றும், "ப்ரதீச்ச" அங்கீகாரஞ் செய்யவேண்டுமென்கிறார். இவளை ஏற்றுக்கொள்வதனால் எனக்குப் பேறென்னவென்று நினைக்கிறாரோ என்று, ச-(அனுபுங்க்ஷவ) ச - அறம்பொருளின்பமென்னும் மூவகைப் பேற்றினையும் அடையக்கடவீர் என்கிறார். புதியமணவாளனாகையாலும், இளமை நீங்காமையாலும் வெட்கமடைந்து நிற்கிறாரோவென்றும், மனமகிழ்ச்சி தலைக்கேறினமையால் நான் இயமென்று சுட்டிக் காட்டியதை மறந்தாரோவென்றும், ஆநந்தநீர் கண்ணிற்பெருகி வருகின்றமையால், இவளைக்காணாது நிற்கிறாரோவென்றும் (ஏநாம்) இவளையென்று குறித்து, மீளவும் காட்டுகின்றார். "கல்லறைதப்பினுங் கண்ணறைதப்பாதென்று" பழமொழி யிருப்பதினால், இவ்விருவர் சேர்க்கையி னெழிலைக்கண்டு நாட்டார் திகைத்துப் பார்க்கினுங் கண்ணறை நீங்கவேண்டுமேயென்ற (பத்ரந்தே) உமக்கு மங்களமுண்டாகுக என்கிறார். (பத்ரந்தே) "அர்த்தோஹிகன்யா பரகீய ஏவ" என்கிறபடி இப்பேறு உம்முடையதே "கன்னியாபித்ருத் வந்துக்காய" என்கிறபடி இனி இவளைப் பிரிந்து போகலால், துன்பமென்பங்கே யன்றி, இன்பம் உம்முடையதே, இவர் ஒருகால் "சாமாது ராணாந் நயபம் நல்ஜ்ஜா" என்கிறபடி இவளது கட்டழகி'லீடுபட்டுக் காமமயக்கங்கொண்டு இவளைத் தழுவிக்கொள்வாரோ என்றஞ்சி "பாணிங் க்ருஹ்ணீஷ்வபாணிநா" திருக்கரத்தால் இவள்கையைப் பிடித்துக்கொள்ளுமென்கிறார். பிடித்துக்கொள்ளுமென்று முதலிற்கூறின் எதனைப் பற்றுவாரோ என்று கருதி; கையையென்று முற்படக் கூறினார். கைபாலென்பதை இடையிற்கூறின் என்னசேஷ்டை செய்வாரோ என்று கடையிற்கூறினார். பிடித்து என்று வினையெச்சமாகக்கூறின், மேலும் அக்கரத்தைத் தம் திருக்கழுத்திலுஞ் சேர்த்துக்கொள்வாரோ என்று கருதி, பிடித்துக்கொள்ளும் என்று முற்றாகக்கூறினார். "பாணிம்+பாணிநா" பிராஹ்மமென்னும் திருமணத்தின் விதியின்படி கையால் கையைப் பிடித்துக்கொள்ளும், "பாணிம்+பாணிநா" குலமகளுக்கு நாணம் அணியாதலால், இவள் பிடியாள் நீரே பிடித்துக்கொள்ளும், "பாணிம்+பாணிநா" யான் மிகவும் அருமையாக வளர்த்தமையால், கையைப்பிடிப்பது மிவளறியாள் நீரே பற்றிக்கொள்ளும், "பாணிம்+பாணிநா" அம்மி மிதிக்கும்போதன்றோ? காலைப் பற்றவேண்டும்: இப்பொழுது கையைப்பற்றக் கடவீர், "பாணிம்+பாணிநா" நாணத்தால் சும்மனேயிருக்கு மிவளைக் கோபத்தால் இவ்வண்ண மிருக்கின்றாளோவென்று முகவாயையும், காலையும் பிடிக்கவேண்டா; கையைப் பிடித்துக்கொள்ளும், மனம், வாய், காயமென்றும் மூன்று கரணங்களாலும் தானஞ் செய்யவேண்டு மாதலால்,

வில்லை முறித்தவுடனே மனத்தால் தானஞ்செய்து, இப்பொழுதிந்தச் சுலோகத்தாலே வாசிகதானஞ் செய்து அவ்விருவர் திருக்கரங்களையுந் தன் கையால் பற்றிப் பிடிப்பித்துக் காயிகதானமுஞ்செய்தார், ஜனகசக்கிரவர்த்தியென்றுணர்க.

திருமண நடக்குங்காலையில் அந்தணர் கையைப் பிடித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், அரசர் கணையையாயினும், வளையாயினும் பிடித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், வைசியர் தாழிஅல்லது, ஜாடி, தாற்றுக்கோலைப் பிடித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், சூத்திரர் முன்தானையைப் பிடித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் விதியிருப்பதினால், ஸ்ரீராமபிரான் புரவலராயிருந்தும் கையைப் பற்றியது யாதெனின், புரவலரும் புரவலப்பெண்ணை மணங்கொள்ளின் கையைப் பற்றவேண்டுமென்று வேறுவிதி விதித்திருக்கின்றமையால், பற்றலாமென்க. அன்றியும், அரசர்கள் வேறு சாதிப்பெண்களை மணம்புரியுங் காலையிலே வாள்முதலியவைகளைப் பற்றவேண்டுமென்றி முற்கூறிய விதியின் கருத்தெனக் கொள்க.

எழுபத்துநான்காவது சருக்கம்.

எல்லோரும் அயோத்திக்கு வரும் வழியில் ஸ்ரீபரசுராமனைக்கண்டது.

அநந்தரம் அன்றிரவுகழிந்து மறுநாளுதயகாலையில் விசுவாமித்திர மஹாமுனிவர் தயரதமஹாராஜனையும், ஜனகமஹாராஜனையும் கண்டு வேந்தர் கோமான்களே! எம்முடைய எண்ணம் முழுதும் கடைசென்றமையால், இனி யாம் தவம்புரியப் போய்வருகிறோமென்றருளிச்செய்து, அவர்களிடத்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, இமயமலைநோக்கி எழுந்தருளினார். கௌசிக மஹாமுனிவரெழுந்தருளியபின், தசரதசக்கரவர்த்தியாரும், ஜனகமஹாராஜரிடத்தில் விடைபெற்றுத் தம் நகரியைநோக்கிப் புறப்படுகையில், ஜனகமஹிபதியும் தக்கபடி வழிபாடுசெய்து, சிறிது தூரம் பின்றொடர்ந்துவந்து செல்விடுத்துத் தம் அருமைத் திருமக்கள் நால்வர்களுக்கும் வெவ்வேறாகச் பத்துநூறாயிரம் பசுக்களையும், பலவகைப்பட்ட சிறந்த கம்பளங்களையும், வெண்பட்டுகளையும், மற்றும் சிறந்த பூந்தொழில்செய்த பற்பல பொன்னுடைகளையும், தேர், யானை, குதிரை, காலாட்படைகளையும், விலையேறப்பெற்ற அணிகளாலணிந்து மேம்பாடுள்ள அழகியர்களாகிய சில தாதிகளையும், அத்தன்மையராகிய குற்றேவல்செய்யும் ஆண்பிள்ளைகளையும், எல்லைகடந்த பொன், முத்து, பவளங்களையும், மற்றுமுள்ள நவமணிகளையும், சிறந்த வேறு பொருள்களையும், பரிசாக அளித்து, விடைகொடுத்தனுப்பித் தமதரண்மனையுட்புகுந்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர்.

இங்குத் தசரதசக்கரவர்த்தியாரோ பெருமகிழ்வுகொண்டு அருந்தவச்செல்வர்களாகிய அருந்ததி கணவனார்முதலியோரைமுன்னிட்டுக்கொண்டு,

தம் சிறுவர்கள், மருகிமார்கள், தம் தேவிகள், இனத்தார், சுற்றத்தார்களுடன் புறப்பட்டு வருங்காலையில், பறவைகள் மிகவும் அச்சமாக ஒலிசெய்கின்றனவே? மிருகங்கள் வலம் வருகின்றனவே? என் மனமும் துன்பமிகுந்து மார்பினைப்படபடென்று துடிக்கச்செய்கின்றதே? இவற்றுக்கெல்லாம் காரணம் யாதென்று' வினவ, வசிஷ்டமஹாமுனிவர் அதை யதூராய்ந்து வேந்தர்பிரானை நோக்கி, மஹாராஜரே! இவற்றால் விளைவதை உரைசெய்கின்றேன், பறவைகள் விண்ணினிடத்தில் அச்சமாக ஒலிக்கின்றமையால், துண்ணெனும் பேரச்சம் விளைவிலே நேரிடும் விலங்குகள்வலம்வருகின்றமையால்; அது உடனே நீங்கிவிடும், ஆதலின், நீர் துன்பமுறவேண்டாமென் றிவ்வாறு அருளிச் செய்துகொண் டிருக்கும்பொழுதே ஒருபெருங்காற் றுண்டாகி, நிலத்தைமுற்றும் நடுங்கச்செய்து, மரங்களையும் முறித்துத் தூளியெழச்செய்தது; அதனாலுண்டாகிய இருளினால், செங்கதிரோனும் மறைக்கப்பட்டனன், திசைகளும், இன்னதெனக் குறிக்கவொண்ணாதபடி விளக்கமற்றிருந்தன. அரசர் பெருமானோடு வந்த படைகளும் தூளிகளாற் சூழப்பட்டு மயக்கங்கொண்டனபோலாயின; அப்பொழுது வசிஷ்டர்முதலிய மஹாரிஷிகளும், சக்கரவர்த்தியாரும், ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண பரதசத்துருக்கநர்களும், கலக்கமற்றவர்களாக இருந்தனர்களேயன்றி, மற்றையோரெல்லோரும் ஐம்பொறியுங் கலங்கினர்கள். அக்கணமே யாவரும் அஞ்சியோடத்தக்க திருமேனியையும், பரவிவளர்ந்து நீண்டசடைகளையும், அரசர்களைக் கொலைசெய்து, வெற்றிபெற்ற தோளாண்மையையும் உடையாரும், கைலைமலைபோல யாவராலும்அசைக்கவொண்ணாதவரும், காலாக்கினிபோல எவராலும்பொறுக்கக்கூடாதஆற்றலுடையாரும், கதிரவன்போலச்சுடர்விரிந்து ஒளிசெய்கின்றமையால், புல்லியமாந்தர்களாற்கண்ணாற் காண்பதற்குமரிய கோடாலியையும், மின்னல்களின் திரட்சிபோன்ற வில்லையும், தோளில் தாங்கிக் கையில் சிறந்த கணைகளைப்பிடித்துக்கொண்டு, முப்புரம் எரித்த சிவன் போன்றவருமாய் வருகின்ற பிருகுகுலதிலகராகிய பரசுராமனைக் கனகனவென் றெரிகின்ற அனலைக் கண்டாற்போலக்கண்டு, வசிஷ்டமஹாமுனிவர் முதலானோர் யாவருக்கும் நன்மையுளதாகுக வென்றுத் தம்முள்ளத்தினுள்ளே ஜபஹோமங்கள் செய்துகொண்டு விளைகின்றனர்.

సంగతామునయస్సర్వే సంజజల్పురథోమిథః
కచ్చిత్పితృవధామర్షీ క్షత్రంనోత్సాదయిష్యతి
పూర్వంక్షత్రవధంకృత్వా గతమన్యుర్గతజ్వరః
క్షత్రస్యోత్సాదనంభూయో నఖల్వస్యచికీర్షితం

ஸங்கதாமுநயஸ்ஸர்வே ஸஞ்ஜஜல்புரதோமிதஃ
கச்சித்பித்ருவதாமர்ஷீ க்ஷத்ரம்நோத்ஸாதயிஷ்யதி
பூர்வம்க்ஷத்ரவதம்க்ருத்வா கதமந்யுர்கதஜ்வரஃ
க்ஷத்ரஸ்யோத்ஸாதநம்பூயோ நகல்வஸ்யசிகீர்ஷிதம்.

யாவரும்ஒன்றுசேர்ந்தாராய்ந்து, முன் கார்த்தவீரியன் தம் தந்தையராகிய ஜமதக்கினிமஹாமுனிவரைக் கொன்றனனென்கிற கோபம் இன்னுந் தணியாமல் மற்றுமுள்ள அரசர்களைக்கொல்ல, இவர்வந்தாரோவென்றும், முன்னமே மன்னவர்களைக் கொலைபுரிந்து அவர்களதுகுருதியைமடுவாகத் தேக்கி, அம்மடுவில் நீர்க்கடன் செய்து, தம் வஞ்சினத்தை முடித்து, வெகுளி தணிந்து, சாந்தமுள்ளவராகி விட்டமையால், மீளவும், வேந்தர்களைக் கொல்ல எண்ணங்கொள்ள மாட்டாரென்றும், ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிவிட்டு, விரைவாக அர்க்கியபாத்தியங்களாதியாகிய பூசனைக்குரிய பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு,ராமாராமாவென்று இனிமையாகக்கூறிக் கொண்டு அன்போடு வழிபட்டு வணங்கினர்கள். மிகுதியும் தோற்றமும் புகழுமுடைய அப்பரசுராமரும், அவ்விருடியரீந்த பூசனைகளைக் கைக்கொண்டு சக்கரவர்த்தித் திருமகனாகிய ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, ஒருமொழி அருளிச்செய்கின்றனர்.

பாலகாண்டத்தில் எழுபத்துநான்காவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தைந்தாவது சருக்கம்.

பரசுராமர் ஸ்ரீராமசந்திரனை நோக்கி யுரைத்தது.

அடா ராமராமா! தசரதநந்தனா!யாவரும் வியப்புறத்தக்க உன்னுடைய தோளாண்மைப் பலவாறாகச் செவியில் படுகின்றது, நீ தாடகை முதலானோரை வதைசெய்ததும்,ஐம்முகன்சிலையை முறித்ததும்,முற்றும் என்னால் கேட்கப்பட்டன. நீ அவ்வில்லை முறித்தது மிகுதியும்வியக்கத்தக்கதும் இன்னதென எண்ணுதற்கரியதுமாக இருக்கின்றது ;இதை யானே வியக்கேன், வேறொரு சிறந்த வில்லைக்கொண்டு இங்கெய்தினேன் ;இவ்வில்லானது யாவரும் வெருவத்தக்கது, இஃது என் தந்தையினிடத்திலெனக்குக் கிடைத்தது, இதனையுங் கையிற்பற்றி, நாணேற்றிக் கணைதொடுத்து, உனது தோள்வலியை எனது கட்புலனாகக்கடவை. அப்பொழுது யான் நினது தோளாண்மையையுணர்ந்து, நின்னோடு அறத்தின்வழியாகப்போர் புரிவேனென்றிவ்வாறுகடுஞ்சினத்தோடுஉரைசெய்துகொண்டிருக்கையில் தசரதசக்கரவர்த்தியார் அக்கடுமொழியைக் கேட்டு,நம்செல்வக்காதலனை யாதுசெய்வாரோவென்றஞ்சி முகம் ஒளியிழந்து, நெஞ்சுமறுக்க முற்றுக் கைகூப்பிப் பரசுராமனை நோக்கி, எம் அடிகளே ! நீர் முன்செய்த வஞ்சினத்தை முடித்து, அரசர்கள்மேற் கொண்ட சினந்தணிந்து அந்தணர்க்கியல்பாயுள்ளஅமைதித் தன்மையயடைந்து பெருங்கீர்த்திபெற்றுமகிழ்

வற் றிருக்கின் றீரன்றோ ? இப்பொழுது நீர் இளம்பிள்ளையாகியதொண்டனேன் சிறுவன்மேல் சீற்றங்காட்டாமல் முகமலர்ச்சியோடு புகலிடமாகக் கடவீர். அன்றியும், எஞ்ஞான்றும் அருமறைகளை யோதி, முறைதவிராத பிருகுமஹாமுனிவரது மரபில் தோன்றினவராயும்,இனியான் படைக்கலந் தொடுவதில்லையென விண்ணவர்கோனிடத்து உறுதிமொழிகூறிப் படைத்தொழிலை முற்றும் விட்டவராயு மிருக்கின்றீர் ; இம்மட்டோ அறநெறியையே பற்றி யொழுகிக் காசியபமஹாமுனிக்குப் பார்முழுதும் தானப்பொருளாகத் தந்து கானகஞ்சென்று, மஹேந்திரமலைமிசை நிலைகொண்டு தவம்பூண்டும் இருந்தீரன்றோ ? இப்போது மீண்டிங்கு எழுந்தருளியது எங்களனைவரையுங்கொல்லக்குறித்தேதெனக்கருதி, அஞ்சாநின்றேம்; என் உயிரினுஞ் சிறந்த இவ்விராம னொருவனை வருத்தினும், அடியேங்களெல்லோரும்,உயிர்மாயாதிரோமெனப் பலவாறாக இரந்து வேண்டிக்கொண்டனர், என்றிவ்வண்ணம் தசரதசக்கரவர்த்தியார் வேண்டா நிற்கையிலும், அவர் வேண்டுகோளை உள்ளமிளகி ஏற்றுக்கொள்ளாமல், ஸ்ரீ வைதேஹி மணாளனையே நோக்கிக் கேளடாராமா! நீ குனித்தவில்லும், என்கையிலிருக்கின்ற இவ்வில்லும், விசுவகருமாவினால் சமனாகவே செய்யப்பட்டன. இவை மிக்க வென்றியும் வலியுமுடையன. இவைகளுக்கு நிகராகிய வில், இவ்வுலகில் எங்குமில்லை, இவ்விரண்டில் ஒன்றை, பரன்முப்புரமெரிக்குங் காலையில், தேவர்கள் அரனுக்களித்தனர்கள். அதுதான் நின்னால் முறிக்கப்பட்டது, இதோ என்கையிலுள்ள இக்கோதண்டம் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினுடையது, இது ஐம்முகன் வில்லோடொத்தது; முன்பு உமைகேள்வன் முப்புரமழித்தபின்னர், வானவர்களெல்லோரும் ஒருங்குகூடி, நான்முகக் கடவு ளருகிற்சென்று, வணக்கஞ்செய்து, மண்பொதுத் தந்தையே! அடியோங்களுக்கு ஐயமொன்று தோன்றிற்று;அதனை அடிகளே! தீர்த்தருள வல்லீர்;அஃதென்னவெனில், அடியோங்கள் இதுகாறும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவே அனைத்துலகங்களுக்கும், முதற்பெருங்கடவுளெனவும், முதலிடையோடீறில்லா ரெனவும், தம்மின் மிக்காரும் ஒப்பாரு மில்லாரெனவும், நமக்கும் அத்தனி முதல்வரே தந்தையெனவும், சிவன் முதலிய யாங்களெல்லோரும், அம்மஹாவிஷ்ணுவினுக்குக் கீழ்ப்பட்டவராயுள்ளோமெனவும் துணிந்திருந்தோம் ; இப்பொழுது யாவராலும்அழிக்கவொண்ணாத புரமூன்றையும்,சங்கரனே அழிவுகண்டமையாலும்,ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு கணையாக மாத்திர மிருந்தமையாலும், ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினும், சிவனே உயர்ந்தவனெனக் கருதும்படி இருக்கின்றது. ஆதலால், இவ்விருவருள் உயர்ந்தவர் யாரோ ? அதனை ஐயமற நன்குதேற்றி யருளவேண்டுமென்று வினாவினார்கள். மலர்மிசையோனும் விண்ணவர்களது கருத்தையுணர்ந்து ஸ்ரீஹரி ஹரர்களுக்குப் பகைமையைக் கற்பித்து, ஒருவரோடொருவர் பொருதலை விளைவித்தனர். அப்பொழுது விண்ணவர் யாவர்க்கும் புளகெழும்படி அவ்விருவருக்கும் நெடுநாள் பெரும்போர் விளைந்தது.—

తదాతుజృంభితం శైవం ధనుర్భీమపరాక్రమం
హుంకారేణమహాదేవ స్తంభితోథత్రిలోచనః

ததாதுஜ்ரும்பிதம்சைவம் தநுர்பீமபராக்ரமம்
ஹூங்காரேணமஹாதேவஸ் தம்பிதோதத்ரிலோசந:

அப்பொழுது திருமகள் கேள்வன் சிறிது சீற்றங்கொண்டு ஒருஹூங்காரஞ்செய்த மாத்திரையில் சிவன்கை மேலந்திய அச்சிறந்த வில்லும்முறிந்து விட்டது. முக்கண்ணனும் அசைவற்று, இன்னது செய்வோமென யாதும் தோன்றாமல் கட்டைபோல வெருவிநின்றனன். அதுநிகழுங்காலையில் முனிவர் சாரணர் முதலானோரோடு கடவுளர் விரைந்துவந்துஇவ்விருவரையும் சமாதானப்படுத்திப் போரைத் தடுத்தனர்கள்.

జృంభితంతద్ధనుర్దృష్ట్వా శైవంవిష్ణుపరాక్రమైః
అధికంమేనిరేవిష్ణుం దేవాస్సర్షిగణాస్తదా

ஜ்ரும்பிதம்தத்தனுர்த்ருஷ்ட்வாச் சைவம்விஷ்ணுபராக்ரமை:
அதிகம்மேநிரேவிஷ்ணும் தேவாஸ்ஸர்ஷிகணாஸ்ததா.

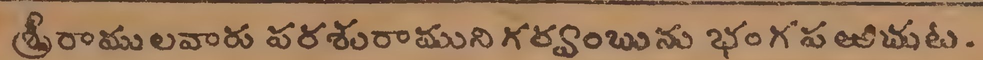
முனிவர்குழாமோடு ஒன்றுசேர்ந்துள்ளஉம்பர்களெல்லோரும், ஸ்ரீபரந்தாமன் ஒருமுறை உரப்புதலால், கண்ணுதலுடையவில்முறிந்துபோயினமையைக் கண்கூடாகக் கண்ணுற்று, ஸ்ரீஹரியே! சங்கரனினும் மிக்கவரெனும் உண்மையுணர்ந்து ஐயமொழிந்து, மிகுதியுங் களித்தனர்கள். அதுகாலையில், மலைமகள் கொழுநன் வெகுளிகுறைந்து தன் வில்லை உம்பர்களுக்கு நேராகக் கொடாமல், விதேஹதேசத்தில் மிதிலாபுரிக் கிறைவனாகிய தேவராதனிடத்தில் தந்தான். ஸ்ரீஅச்சுதனும் தன் வில்லைப் பிருகுகுமாரராகிய ரிசிகரென்னும் என் மூதாதையாரிடத்தில் வைப்பாக அளித்தனர். அவர் எந்தந்தையாகிய ஜமதக்கினிமஹாரிஷிக்களித்தனர். என்தந்தையை யானில்லாத காலத்தில் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனென்பவன் தன் அறிவின் சிறுமையால் கொலைபுரிந்தனன், அச்செயலை யான் கேள்வியுற்றுக் கடுஞ் சினங்கொண்டு இருபத்தொரு முறையில், அவ்வக்காலத்துப் புரவலர்கள் யாவரையும்ஒருங்குசிரங்கொய்து, அக்குருதிமடுவில் என் தந்தைக்கு நீர்க் கடனியற்றிச் சினந்தீர்ந்து, வேள்விசெய்து பார்முழுதும்காசியபமகாமுனிவருக்குத் தானங்கொடுத்துவிட்டு மஹேந்திரமலையில்தவம்புரிந்துகொண்டிருந்தேன்; அங்கு நீ சிவன்வில்லை முறித்த ஒலி, செவிப்படலும், விரைவாக இங்குவந்தேன்; அப்பரம்பொருளின் சிலை, இதோ என்கையிலிருக்கின்றது; மன்னவர்க்குரிய அறத்தின் முறையையறிந்துஇவ்வில்லைநீகையிலேந்தி இதில்சரத்தைத்தொடுக்கக்கடவை. நீஇவ்வண்ணஞ்செய்யும்ஆண்மையுடையாயாயின், பின்னர்நின்னோடுயான்போர்செய்வேனென்றிவ்வாறு மொழியலுற்றனர்.

பாலகாண்டத்தில் எழுபத்தைந்தாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

பாலகாண்டம்.

ஸ்ரீராமருக்கும் பரசுராமருக்கும் யுத்தம்.

NO. 29.

శ్రీరాములవారు పరశురాముని గర్వంబును భంగపఱచుట.

எழுபத்தாறுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் பரசுராமனை வெற்றிகொண்டது.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் இங்ஙனம் மொழிந்த ஜமதக்கினி மைந்தன் மொழியைத் திருச்செவிசாத்தித் தம் தந்தை தம் அருகிலிருக்கின்றனரேயெனக் கடுமொழி கூறாமல், பார்க்கவனைக் குளிரநோக்கிப் பணிவாகக் கூறலாயினர். பரசுராமரே! தேவர்செய்த செயல்கள் முற்றும் யான் செவியுற்றிருக்கின்றேன்; தந்தையின் நீர்க்கடனைத் தீர்ப்பதற்காகத் தேவர் செய்த அச்செயல்களை யானும் ஒக்குமெனக்கொண்டு போரவுகந்தேன்; ஜமதக்னி புதல்வரே! நீவிர் என்னை ஆண்மையில்லாதானெனவும், ஆற்றலில்லாதானெனவும், பயனில்லாக் கருத்தினால் என தொளியை இளிவரல் செய்துவிட்டீர்; நம் முன்பு தோளாண்மையைச் சிறிது காட்டுகின்றேனென மெல்லெனக்கூறி, பரசுராமன் கையிலிருந்த வில்லையும், சரத்தையும் வாங்கிக்கொண்டு, நாண்பூட்டிக் கணைதொடுத்து, ஜமதக்னி மைந்தனை நோக்கிப் பரசுராமரே! நீர் தொழுகுலத்தீராதலாலும், விசுவாமித்திரமஹாமுனிவருடன் பிறந்தாளுக்கு நீர் பேரப்பிள்ளையாதலாலும், நீர் என்னால் செய்யப்படும், வழிபாட்டை ஏற்றுக்கோடற்குரியராதலாலும், உயிரை மாய்க்கத்தக்க, இச்சரத்தை உம்மீது எய்தல், தருமமன்றாதலாலும்;—

ఇమాంపాదగతింరామ తపోబలసమార్జితే
లోకానప్రతిమాన్వాతే హనిష్యామియదిచ్ఛసి
నహ్యయంవైష్ణవోదివ్య శ్శరఃపరపురంజయః
మోఘఃపతతివీర్యేణ బలదర్పవినాశనః

இமாம்பாதகதிம்ராம தபோபலஸமார்ஜிதான்
லோகாநப்ரதிமாங்வாதே ஹநிஷ்யாமியதிச்சஸி
நஹ்யயம்வைஷ்ணவோதிவ்யச் சரஃபரபுரஞ்ஜயஃ
மோகஃபததிவீர்யேண பலதர்பவிநாசநஃ.

இவ்வம்பால், நீர் கருதியவாறு செல்லுகின்ற நுமது தாளின்வலியையாயினும், தவத்திண்மையினால் பெற்ற சிறந்த உலகங்களையாயினும், குறியாகக்கொண் டெய்கின்றேன்; இவ்விரண்டினுள் உமது கருத்தெதுவோ அதனை உரைசெய்யக்கடவீர். எதிர்த்த பிறருடைய நகரங்களை வெற்றிக்கொண்டதனோடமையாமல், அவர்களது வலிமையையும் அழிவு

காணத்தக்க இவ்வைணவக் கணை வாளாமீள்வதன்றென அருளிச்செய்தலும், இவ்வியப்பைக் காணுதற்பொருட்டாக முனிவர், சித்தர், சாரணர், வித்தியாதரர், கந்தருவர், யக்ஷர், ராக்ஷஸர், கின்னரர், பன்னகர் முதலிய தேவர்களுடன் திசைமுகத் தேவன் வந்து கண்டு திகைத்து நிற்க, பரசுராமனும், ஸ்ரீராமபிரானது வரம்பில்லாத் பேரொளியின் ஒரு கூறுகிய ஒளியை உடையாராதலால் இயக்கமற்று நின்று, செந்தாமரைக் கண்ணராகிய ஸ்ரீரகுநாயகரை நோக்கி, ஸ்ரீபரந்தாமா! முன்பு நான் காசியபமஹாமுனிவருக்கு இப்பார்முற்றும், தானங்கொடுத்த காலையில், அவர் பரசுராமா! இவ்வகலிடமெல்லாம் என்னுடைய தாயினமையால், இனி என்னுடைய பூமியில் நீ வாசஞ்செய்யக் கூடாதென உரைத்தனர். அதற்கு யானும் உடன்பட்டு இனி உமது நிலத்தில் நான் இரவுக்காலங் கழிப்பதில்லையென உறுதிமொழி கூறிவிட்டுப் பார்முழுதும் அவருக்கே ஒப்புவித்துவிட்டு, அதுமுதல் யானுரைத்த உறுதிமொழியின்படி கங்குற்போது தங்காமலிருக்கின்றேன்; இப்போது உள்ளத்தின் விரைவினும் விரைந்து சென்று, மஹேந்திரப் பொருப்பைச் சார்வேன், நீர் இக்கதியைக் கெடுப்பது நலமன்று; தவத்திறமையால் சிறந்த உலகங்கள் என்னால் பெறப்பட்டிருக்கின்றன; அக்கதியை இக்கணையால் தகைந்துவிடக்கடவீர். காலக்கழிவு செய்யற்க,—

అక్షయంమధుహన్తారం జానామిత్వాంసురేశ్వరం
ధనుషోస్యపరామర్శాత్ స్వస్తితేస్తుపరన్తప

அக்ஷயம்மதுஹந்தாரம் ஜாநாமித்வாம்ஸுரேச்வரம்
தநுஷோஸ்யபராமர்சாத் ஸ்வஸ்திதேஸ்துபரந்தப.

ரவிகுலஸோமராகிய ஸ்ரீராமபிரானுரே! நீர் இவ்வில்லை உமது திருக்கையால் எளிதாக ஏந்தினமையால், அடியேன் தேவரை எல்லாக்கடவுளர்களுக்கும் இறைவனும், முதலிடை கடையில்லாத பரஞ்சுடருமாகிய மதுஸூதனனென்று அறிந்து கொண்டேன்; தேவருக்கு நலம்பெருகுக; நாமகள் கணவன் முதலிய விண்ணவர்கள் குழாங்கொண்டுவந்து, தேவரை எல்லாஆற்றலு மமைந்த பராற்பரப் பொருளாகிய பரப்பிரஹ்மமென்பதைக் கண்கூடாகக் காணவுற்றுக் களிக்கின்றார்கள். ஈரேழுலகங்களுக்குந் தலைவராகிய நும்மிடத்து யான் தோல்வி யடைந்ததினால், எனக்குச் சிறிதும் நாணமுறக்காரணமில்லை, ஆதலால் வீணுக்கல்கூடாத இக்கணையை நீர் எய்யக்கடவீர். அதையும் யான் கண்ணுற்று மகேந்திர மலையைப்போய்ச் சேர்கின்றேனென உரைத்துக்கொண் டிருக்கையில், வெற்றியின் மகிழ்வுபெற்ற ஸ்ரீகோதண்ட ராமபிரானும், அக்கணையை விடுத்துப் பரசுராமனுடைய நற்கதியைத் தொலைவுகாண, அதைக் கண்

னுற்றுப் பரசுராமனும், ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு மகேந்திரப்பொருப்பைச் சார்வதற்குக் கருத்துடையாராய் நிற்க, அப்பொழுது பத்துத் திசைகளும் மாசற்று விளங்கின. தேவகர்தர்வ முனிவர்களும் பெருமகிழ்வெய்தி, ஸ்ரீராமபிரானைப் புகழ்ந்தனர்கள். ஜமதக்னி புதல்வரும், மனுகுலதிலகரைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து வலஞ்செய்து, தன் வழி நோக்கிச் சென்றனர். *

பாலகாண்டத்தில் எழுபத்தாறுவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தேழாவது சருக்கம்.

தசரதர் தம் திருக்குமாரர்களோடு தன்னகரஞ்சேர்ந்து மகிழ்ந்தது.

பரசுராமன் மஹேந்திரமலை நோக்கிச் சென்றபின்னர், சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரும், தாம் சிறிதுகொண்ட சீற்றமாறி, அமைதியுடையாராகி, அவ்வில்லையும், பாணத்தையும் வருணனிடத்திற் கொடுத்துவிட்டு, வசிஷ்டர் முதலிய அருந்தவர்களை வணக்கஞ்செய்து, பரசுராமன் தம் மைந்தனை யாதுசெய்வானோவென்று வெருண்டு, சோர்ந்து கிடக்கின்ற தம் தந்தையை நோக்கி, ஐயனே! பரசுராமன் தன்னுறையுளை நோக்கி,

* முன்பு தக்ஷப்பிரசாபதி வேள்விசெய்தவுடன் சிவன் தன்வில்லை வானவர்களிடத்துக் கொடுத்ததாகவும், பின்பு சிவன் தன்வில்லைத் தேவராஜனிடத்தில் கொடுத்ததாகவும், விசுவாமித்திரராச்சிரமத்தில் முனிவர்கள், விண்ணவர்கள் ஜனகமஹாராஜருக் களித்தனர்களென்று கூறியதாகவும், மேல் ஸ்ரீஸீதாதேவி யாஸூயையுடன் சிவன் வில்லைத் தன் தந்தைக்கு வருணன் கொடுத்ததாகக் கூறுவதாகவு மிருக்கின்றமையால், இதன்முறை எவ்வண்ணமெனின், முப்புரத்தையழிக்கச் சிவன் முயலுகையில், உம்பர்கள் விசுவகருமனைக்கொண்டிரண்டு விற்களைச் செய்வித்து, ஒன்றைச் சிவனுக்களித்து, அனல் முப்புரங்களை யழிவுசெய்வித்தனர்கள்.

பின்பு தக்கன் வேள்வியில் சிவன் தங்களைச் சின்னமடைவித்தமையால், இவனையும் யாம் பங்கப்படுத்தவேண்டுமென்று கருதி, ஸ்ரீமந்நாராயணருடன் பகைமை விளைத்து, மற்றொருவில்லை அப்பரம்பொருளுக்குக் கொடுத்துப் போர்மூட்டினர்கள். அப்பொழுது சிவன் சின்னமடைந்து, தன்வில்லைக் கடவுளர்பொருட்டுத் தேவராதரிடத்தில் வைத்தனன். அப்பண்ணவர்கள் ஜனகருக்கு உரிமையாக வருணனைக் கொண்டு கொடுப்பித்தனர்களாதலால், இதன்முறை இதுவாமென்க.

மீண்டெய்தினன். இனி இறைவராகிய உம்மால் காக்கப்படும், இந்நால் வகைப் படைஞர்களும், உமது கட்டளையின்படி அயோத்திமாநகரை நோக்கிச் செல்லக்கடவர்களென் றறிவிக்கத் தசரதசக்கரவர்த்தியார் அவ்வினிய மொழியைக்கேட்டுத் தம்மை யறியாப் பெருமகிழ்வுகொண்டு தம் செல்வக் காதலனைக் கைகளால் வாரியெடுத் தணைத்துத் தழுவி யுச்சிமோந்து, பரசுராமன் போயினனென்று, பலமுறை கேட்டுத் தம் உயிரினுஞ் சிறந்த தம் பெறலரும் புதல்வனாகிய ஸ்ரீராமபிரான் முதலிய யாவரையும் இறந்து, மீண்டும் பிறந்தவர்களாக எண்ணிக்கொண்டு, முன் செல்லும்படி படைகளுக்குக் கட்டளையிட்டு, தாமும் யாவருடனுஞ் செல்லுகையில், அரசர் பெருமான் வருகின்றனரென்று, அயோத்திமா நகரத்தார் ஒருங்கு சேர்ந்து, புறமெங்குந் தோரணங்கள் கட்டி, வாழை மரங்கள் நாட்டி, மங்களவாத்தியங்களை முழக்கி, வழிமுழுதும் நறுஞ் சாந்தந்தெளித்து, மலர்களைத்தூவி, பொற்சுண்ணத்தாலும், நவமணிகளாலும் கோலங்களிட்டு, மற்றும் பலவகை அலங்காரஞ் செய்து, நெடுந் தூரம் எதிர்கொண்டுவந் தழைத்துக்கொண்டு சென்றனர்கள். வேந்தர் பிரானும் உவகைகொண்டு, தம் சிறுவர்களுடனும், மருமக்களுடனும, தம்மனைவிமார்களுடனும்கூடிப் பற்பல அணிகளோடு எங்கும் நெருங்கி, ஈட்டம் ஈட்டமாக நிற்கின்ற மாந்தர்களைக் கண்ணுற்றுக் களித்துக் கொண்டே நகரத்துட்புகுந்து, பனிமலைபோலுயர்ந்து வெளுத்து ஒளி செய்கின்ற மணிமாடங்கள் சூழ்ந்த தன்னரண்மனை சேர்ந்து, பெருமிதத்தோடு வாழ்ந்திருந்தனர்.

கௌசலியை, சுமித்திரை, கைகேயி முதலிய தசரதர் மனைவிமார்களும், சீதை, ஊர்மிளை மாண்டவி, சுருதகீர்த்தி என்னும் நான்கு மருமக்களை, விலைவரம் பறியலாகாத அணிகளால் அணிந்து, மண்டபத்தில் உட்காருவித்து, மங்களப்பாட்டுப் பாடிக் கோயிலுக் கழைத்துச்சென்று, ஆயிர மௌலிப் பெருமானைப் பலவாறு ஏத்தி வணங்குவித்து, பெரியோர்களையும், வந்தனஞ் செய்வித்தனர்கள். மருமக்கள் நால்வரும் வேற்றுமையின்றி மாமியார் கருத்துக்கிணங்கக் குறிப்பறிந்து நடந்து, தத்தம் கணவருடன் சேர்ந்து, இன்புற்று மகிழ்ந்திருந்தனர்கள். ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண பரத சத்துருக்கனர்களும், தத்தம் மனத்துக்கினிய தேவிமார்களுடனும் கூடி இன்பமடைந்து, நான்மறைத் தொடக்கமாகிய பல நூல்களையுங் கற்று, நுண்ணிதாக ஆராய்ந்து, மெய்ப்பொருள்களை உணர்ந்து, அருமறை யாளர்களுக்கு நன்கொடை அளித்துத் தந்தை தாய் குரு தேவதாதி பூசனைகளில் சிறிதும் தவறு வராதபடி ஊக்கமுற்றவர்களாகி, யாவர்க்கும் இனியராகி வாழ்ந்திருந்தனர்கள். இவ்வண்ணஞ் சில்நாள் கழியாநிற்கையில், தசரதசக்கரவர்த்தியார் பரதாழ்வானை அழைத்து, அப்பா பரதா! நினக்கு அம்மானும், கேகயராஜன் மைந்தனுமாகிய

யுதாஜித்தென்பவன், நின்னை உடன்கொண்டுசெல்வதற்காகக் காத்திருக்கின்றனன். ஆதலின், நீ இவனோடுசென்று, மூதாதை உள்ளிட்டார்களைக் கண்டு, வணங்கி, சிலநாள் தங்கி, அங்குள்ளோர்களை மகிழ்வித்து வாவென்று கட்டளையிட்டனர். பரதாழ்வானும் தந்தையின் சொற்படி சத்துருக்கநருடன் கூடித் தந்தை தாய் முதலானோரை வணங்கி, விடைபெற்றுக்கொண்டு, யுதாஜித்துடன் புறப்பட்டுக் கேகயநாடுசேர்ந்து, மாதாமகனைக்கண்டு வந்தனஞ்செய்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

பரதாழ்வான், சென்றபின்னர், சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரும் இளைய பெருமாளுடன் தந்தைதாயர்களது மனத்துக்கொக்கநடந்து, அவர்களுக்குச் செய்தற்குரிய குற்றேவல் வழுவுதலின்றிப் புரிந்துகொண்டு, தந்தை ஆணையின்படி அரசுத்தொழிலைப் பற்றிய காரியங்களை முற்றும் ஒரு சிறிது குறைவுமின்றி, நடாத்திக்கொண்டும், இடையிடையே தந்தைதாய் குரு முதலிய பெரியோர்களுக்குந் தக்கபடி வழிபாடு செய்துகொண்டும், யாவர்க்கும் அன்பாகவும், நலமாகவும், நடந்து கொண்டும், முறைகெடாமல் ஒழுகினமையால், அந்நாட்டிலுள்ள யாவரும் ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில், அன்புகூர்ந்து ஏத்துவார்கள். ஸ்ரீராமபிரான் இவ்வாறு ஒழுக்கம் வழுவாது ஒழுகி, நெடும்புகழ்பெற்று, வாய்மைதோளாண்மையுடையாராய், இசைமடந்தை கொழுநன்போல் எல்லா மன்னுயிர்களுக்கு மினியராகித் தம்மனைவியையன்றிப் பிறரைக் கனவிலும் உள்ளத்திற்கொள்ளாது, தம்மேல் பேரவாப்பூண்ட ஸ்ரீசீதா பிராட்டியாருடன் கூடி, நற்குணமும், நற்செய்கையுமுள்ள இச்சானகியை எனக்கு முதியோர்களன்புகூர்ந்து, மணம்புரிவித்தனர்களேயெனத் தம்முள் வியந்துகொண்டு, பிராட்டியினிடத்தில் வைத்த அன்பை, சீதாதேவியின் நல்லொழுக்கத்தாலும், வடிவழகினாலும், பெரும்பாலும் பெருகச்செய்து, குறிப்புகளினால், தம்மீது ஜானகியாருக்கிருக்கும் காதலைப் பலவாறு கண்டறிந் தாதரஞ்செய்து பிராட்டியாரை மகிழ்வித்தனர். இங்ஙனம் தம் கணவர் செய்யும் ஆதரத்தால், தம் கொழுநர்மேல் தமக்குள்ள காதலை இருமடியாகப் பெருக்கி, இவள் கடவுண் மடவரலோ? உலகினில் அழகென்னும் சொற்பொருளே இப்பெண்ணுருக்கொண்டு வந்ததோ வெனத் தம் கணவனார் தம்மைக் கண்டு காமுறும்படியாகப் பிராட்டியார் விளங்கினர்.

తయాస రాజర్షిసుతోభిరామయా సమేయివానుత్తమరాజకన్యయా
అతీవరామః శుశుభేతికామయా విభుశ్రియా విష్ణురివామరేశ్వరః

தயாஸராஜர்ஷிஸுதேபிராம யாஸமேயிவாநுத்தமராஜகந்யயா
அதீவராமச்சுசுபேதிகாமயா விபுச்ரியாவிஷ்ணுரிவாமரேச்வரꞏ

தசரதசக்கரவர்த்தித் திருமகனாராகிய ஸ்ரீராமபிரானார் ஜனகப்பெருமான் திருமகளாய்த் தம்பால் பெருங்காதல்கொண்ட ஸ்ரீசீதாபிராட்டியாருடன் வீற்றிருந்து, நித்திய முக்தர்களுக்கும், விதி சிவவாசவாதி தொண்டர்களுக்கும் இறைவனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணர் பெரியபிராட்டியாரோடு கூடி, வீற்றிருந்தார்போல விளங்கியருளினார்.

பாலகாண்டத்தில் எழுபத்தேழாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

பாலகாண்டம்

முற்றுப்பெற்றது.

தாரகமந்திரவாச்சியாயநமஃ.

